

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

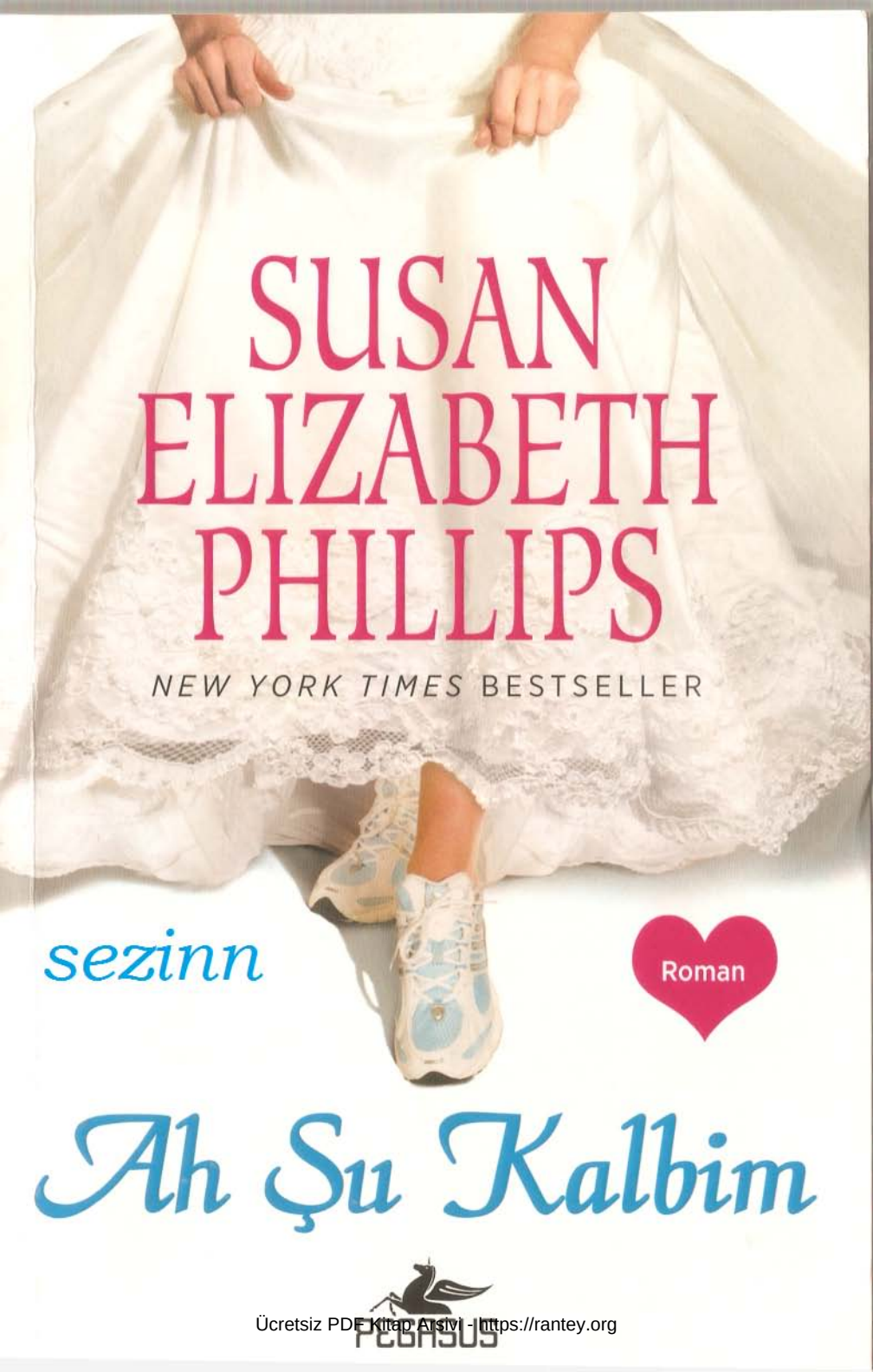
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

NEW YORK TIMES BESTSELLER

sezinn

Roman

Ah Şu Kalbim

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

PEGASUS

AŞK BAZEN CAN YAKAR, BAZEN İNSANI ÇILDIRTIR VE BAZEN, HİÇ BEKLENMEDİK ŞEKİLDE YARALARI SARAR

Molly Somerville, Tavşan Daphne çocuk kitapları serisinin yaratıcısı olarak kariyerinden memnundur ama hayatının geri kalanı o kadar da iyi değildir. Kendisine miras kalan on beş milyon doları bağışlamadan önce bile başına bela açma eğiliminde biri olarak tanınmaktadır. Bir de ablasının sahibi olduğu Amerikan futbol takımının yıldız oyuncusu Kevin Tucker'dan uzun zamandır hoşlanmaktadır. Çapkın, çekilmez ve inanılmaz yakışıklı olan Kevin ise onun adını bile bilmemektedir.

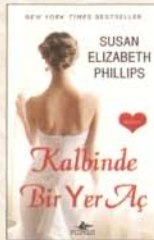
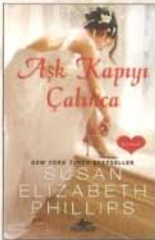
Bir gece Kevin, Molly'nin pek de mükemmel sayılmayan hayatına dalıp onu altüst eder. Ne yazık ki bu Ferrari süren, kanişlerden nefret eden, kalın kafalı sporcu aslında Molly'nin tahmin ettiği kadar boş biri değildir ve genç kadın çok geçmeden kendini Wind Lake isimli bir yerde bulur. Sevimli kulübeler ve eski tarz, sıcacık bir pansiyonun bulunduğu bu kasabada Molly ve Kevin, hayattaki en önemli derslerden birini öğrenecektir...

sezinn

“Tatlı mı tatlı, ateşli bir aşk hikâyesi.”

Milwaukee Journal-Sentinel

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-341-5

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

9 786053 433415

Pegasus Yayınları: 900
Bestseller Roman: 386

Ah Şu Kalbim

Susan Elizabeth Phillips
Özgün Adı: This Heart of Mine

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: İlker Sönmez
Düzeltili: Serpil Tütüncü
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2014

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Susan Elizabeth Phillips, 2001

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları
Ajansı aracılığıyla The Axelrod Agency'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

AH ŞU KALBİM

İngilizceden Çeviren:

Selim Yeniçeri

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sevgili Okurlar,

Bu kitap, Kevin ve Molly'nin kitabını yazmamı isteyenleriniz (ve bunu her zaman kibarca yapanlarınızı!) için yazıldı. Kitaplarımla yeni tanışanlar için, Molly ilk kez şimdi Avon Books'tan yayınlanan ve Phoebe Somerville ile Dan Calebow'un hikâyelerini anlatan *O Sen Olmalıydın*'da, ergenlik çağındayken görünmüştü. Kevin'in daha genç bir hali de ilk kez *Sadece Benim Bebeğim*'de görünmüştü. Ancak bu ikisi nihayet *Ah Şu Kalbim*'de bir araya geldiler.

Bütün kitaplarımla –Chicago Stars'a ayrılmış olanlar dahil– ilgili daha fazla bilgi ve tarifler, yazım önerileri ve en son haberler, www.susanephillips.com adresindeki sitemde bulunabilir. Ayrıca sadece bu kitap için bestelenmiş olan CD hakkındaki bilgileri de okuyabilirsiniz.

İyi okumalar...

*Çöpçatanlık yetenekleri için
Jill Barnett'a...*

Teşekkür

Yararlı bilgileri ve kişisel uzmanlıklarıyla etrafımda dört dönen herkese, özellikle Steve Axelrod, Jill Barnett, Christine Foutris, Ann Maxwell, Bill Phillips, John Roscich, Betty Schulte, Windy City RWA anneleri ve Chris Zars'a teşekkürler. Ayrıca hiçbir şeyle kıyaslanamayacak Creative Fest takımından Jennifer Crusie, Jennifer Greene, Cathie Linz, Lindsay Longford ve Suzette Vann'a teşekkürler. Barbara Jepson hayatımı ölçüsüzce kolaylaştırdı. Carrie Feron bilgeliği, dostluğu ve editörlük rehberliğiyle sonsuz minnetlerimi kazanmaya hâlâ devam ediyor. Morrow/Avon'da benim için bir sürü şey yapan herkese çok şey borçluyum. Molly'ye evini ödünç verdiği için Ty'a Kevin ile Molly için harika aşk şarkıları yazan Zach'e, en önemlisi de Kevin'in kendi hikâyesi olması için ısrar eden okurlarıma çok teşekkürler. Bu hikayeyi anlatabilmek için zamanın akışı ve Chicago Stars Amerikan futbolu takımını saran karakterlerin yaşlarıyla ilgili biraz inisiyatif kullandım. Umarım bu tür şeyleri umursayanlarınız beni bağışlar.

Susan Elizabeth Phillips
www.susanephillips.com

1

Porsuk Benny kırmızı dağ bisikletiyle yanından hızla geçerek kendisini yere devirdiğinde, Tavşan Daphne hayranlıkla parlak menekşe rengi ojelerini inceliyordu.

“Ah, seni baş belası porsuk!” diye bağırdı. “Birinin senin lastiklerinin havasını indirmesi gerek.”

Daphne Yuvarlanıyor

Kevin Tucker’ın onu neredeyse öldürdüğü gün, Molly Somerville karşılıksız aşka sonsuza dek tövbe etti.

Molly, Chicago Stars’ın merkezindeki otoparkta zemindeki buzlu yerlerden uzak durmaya çalışırken, Kevin yüz kırk bin dolarlık yepyeni, ateş kırmızısı Ferrari 355 Spider’ıyla bir köşeden aniden dönüverdi. Motor gümbürtüsü ve lastik çığlıkları arasında, altı alçak araba etrafa çamur saçarak köşeden döndü. Aracın arka tarafı üzerine doğru uçarken, Molly kendini geri fırlattı, eniştesinin Lexus’unun tamponuna çarparak dengesini kaybetti ve büyük bir egzoz dumanı bulutu içinde yere yuvarlandı.

Kevin Tucker yavaşlamadı bile.

Molly uzaklaşan arka lambalara bakarken dişlerini sıkı ve zorlukla yerden kalktı. Son derece pahalı Comme des Garçons pantolonunun bir paçasına çamur ve kar yapışmış, Prada çantası rezil olmuş, İtalyan çizmeleri çizilmişti. “Ah, seni baş belası takım kaptanı,” diye mırıldandı kısık sesle. “Birinin seni hadım etmesi gerek.”

Neredeyse Molly’yi öldürüyor olması bir yana, Kevin onu *görmemişti* bile! Elbette ki bu yeni bir şey değildi. Kevin Tucker Chicago Stars takımıyla bütün kariyerini onu fark etmeden geçirmişti.

Daphne pamuk beyazı tüylü kuyruğunu silkeleyerek parlak mavi ayakkabılarını temizledi ve kendine dünyanın en hızlı patenlerini almaya karar verdi. O kadar hızlı olacaktı ki Benny’ye ve dağ bisikletine yetişebilecekti...

Molly, Mercedes’ini sattıktan sonra aldığı ikinci el Volkswagen Beetle’ıyla kısa bir süre Kevin’i takip etmeyi düşündü ama onun zengin hayal gücü bile böyle bir senaryonun tatmin edici bir şekilde sonuçlanacağına inanamadı. Stars binasının ön girişine doğru yönelirken tiksintiyle başını iki yana salladı. Adam sığ ve umursamazdı, önemsedığı tek şey Amerikan futboluydu. Ama artık canına tak etmişti. Karşılıksız aşk buraya kadardı.

Gerçekten aşk da sayılmazdı. Daha çok, gülünç bir şekilde ser-seriye ilgi duyuyordu ve on altı yaşında olsaydı bunun bir mazereti olabilirdi ama zekâ seviyesi neredeyse dehaya yaklaşan yirmi yedi yaşında bir kadın için sadece gülünçtü.

Ama ne deha!

Gök mavisi bir oval üzerine iç içe geçmiş üç tane altın sarısı yıldızdan oluşan, takım logosuyla süslenmiş bir çift cam kapıdan lobiye girerken yüzüne bir sıcak dalgası çarptı. Artık Chicago Stars merkezinde lisedeyken olduğu kadar çok zaman geçirmiyordu. O zamanlar bile kendini bir yabancı gibi hissediyordu. Doğuştan katıksız

bir romantik olduğundan, iyi bir roman okumayı veya kendini bir müzede kaybetmeyi, bu tür ucuz sporları izlemeye tercih ediyordu. Elbette ki koyu bir Stars taraftarıydı fakat sadakati doğal eğilimden çok aile geçmişinin ürünüydü. Ter, kan ve omuz minderlerinin birbirlerine şiddetli bir şekilde çarpışı kendisine... eh... Kevin Tucker kadar uzaktı.

“Molly teyze!”

“Biz de seni bekliyorduk!”

“Olanları asla tahmin edemezsin!”

On bir yaşındaki yeğenleri sarı saçlarını savurarak lobiye koşarken Molly gülümsedi.

Tess ve Julie, annelerinin, Molly’nin ablası Phoebe’in minyatür kopyaları gibiydi. Kızlar tek yumurta ikiziydi ama Tess kot pantolon ve bol bir Stars bluzu giyerken, Julie’nin üzerinde siyah bir kapri ve pembe bluzu vardı. İkisi de atletik yapılydı ama Julie baleyi seviyordu ve Tess takım sporlarında başarılıydı. İyimser ve neşeli doğaları Calebrow ikizlerini sınıf arkadaşları arasında popüler yapıyordu ama ailelerini çok zorluyordu çünkü iki kız da bir meydan okumayı asla karşılıksız bırakamıyordu.

İkizler kayarak durdular. Molly’ye söyleyecekleri her neyse, saçlarına bakarken zihinlerinden uçup gitmiş gibiydi.

“Ulu Tanrım, kızıl!”

“Gerçekten kızıl!”

“Bu çok güzel! Neden bize söylemedin?”

“Aniden aklıma geldi,” diye cevap verdi Molly.

“Ben de saçlarımı aynen böyle boyayacağım!” dedi Julie.

“Çok iyi bir fikir sayılmaz,” dedi Molly hemen. “Şimdi, bana söyleyeceğiniz şey neydi?”

“Babam çok kızgın,” dedi Tess, gözlerini iri iri açarak.

Julie’nin gözleri daha da irileşmişti. “Ron amcamla birlikte yine Kevin’la kavga etti.”

Karşılıksız aşka sırtını sonsuza dek dönmüş olmasına rağmen Molly meraklandı. “Ne yaptı ki? Neredeyse beni eziyor olması dışında.”

“Öyle mi?”

“Boş verin. Anlatın bakalım.”

Julie hızlı bir nefes aldı. “Broncos maçından önceki gün Denver’da hava sörfü yapmış.”

“Ulu Tanrım...” dedi Molly, şaşkınlıkla.

“Babam bunu yeni öğrenmiş ve ona on bin dolar ceza vermiş!”

“Vay canına.” Molly’nin bildiği kadarıyla, Kevin ilk kez ceza alıyordu.

Takım kaptanının kişiliğinden beklenmeyen umursamazlığı temmuz ayındaki eğitim kampından hemen önce, bir amatör motosiklet kros yarışında bileğini incittiğinde başlamıştı. Sahadaki performansını tehlikeye atacak bir şey yapması daha önce görülmemiş bir şey olduğundan, özellikle Kevin’ı kendini adanmış bir profesyonel olarak gören Dan başta olmak üzere herkes anlayışla yaklaşmıştı.

Ancak sezon sürerken Kevin’ın Monument Valley’de yamaç paraşütü yaptığı haberi geldiğinde, Dan’ın tutumu değişmeye başlamıştı. Kısa süre sonra takım kaptanı az önce otoparkta neredeyse Molly’yi ezdiği yüksek hızlı Ferrari Spider’ını almıştı. Geçen ay da *Sun-Times*, Kevin’ın pazartesi maç sonrası toplantılarından sonra Idaho’daki Sun Valley’de gözden uzak bir yerde helikopterden atlayarak hava sörfü yapmak için Chicago’dan ayrıldığını yazmıştı. Kevin yaralanmadığı için, Dan onu sadece uyarmıştı. Ama görünüşe bakılırsa bu son hava sörfü olayı artık eniştesinin sabrını taşırmış olmalıydı.

“Babam sürekli bağırır ama daha önce Kevin’a bağırıldığını hiç görmemiştim,” dedi Tess. “Ve Kevin da karşılık verdi. Ne yaptığını bildiğini, yaralanmadığını ve babamın özel hayatına karışmaması gerektiğini söyledi.”

Molly yüzünü buruşturdu. “Babanızın bundan hoşlanmadığına bahse girerim.”

“O zaman gerçekten bağırdı,” dedi Julie. “Ron amcam onları sakinleştirmeye çalıştı fakat o sırada koç geldi ve o da bağtırmaya başladı.”

Molly ablası Phoebe’in bağıntılara karşı olduğunu biliyordu. “Anneniz ne yaptı?”

“Ofisine gidip Alanis Morissette dinledi.”

Bu muhtemelen iyi bir şey olmalıydı.

Beş yaşındaki yeğeni Andrew tıpkı Kevin’in Ferrari’si gibi hızla koşarak köşeden dönerken spor ayakkabılarının yere vuran sesi konuşmalarını böldü. “Molly teyze! Bil bakalım ne oldu!” Kendini Molly’nin ayaklarının dibine attı. “Herkes bağırdı ve kulaklarım acıdı.”

Andrew sadece babasının yakışıklılığını değil, aynı zamanda Dan Calebaw’un gür sesini de aldığından, Molly bundan gerçekten şüphe ediyordu. Yine de yeğeninin başını okşadı. “Çok üzıldüm.”

Çocuk ona şaşkın gözlerle baktı. “Ve Kevin babama, Ron amcama ve koça o kadaaaar kızdı ki küfretti.”

“Bunu yapmamalıydı.”

“Hem de iki kez!”

“Vay canına!” Molly gülümsememek için kendini zor tuttu. Bir NFL¹ takımının merkezinde bu kadar çok zaman geçirmek, kesin aile kurallarına rağmen Calebaw çocuklarının sık sık küfür duymasına neden oluyordu. Calebaw’ların evinde uygunsuz bir dil kullanmanın cezası ağırdı ama Kevin’in on bin doları kadar ağır olmamalıydı.

Anlayamıyordu. Kevin’a olan aşkıyla –eski aşkıyla– ilgili en nefret ettiği şeylerden biri, onun dünya üzerindeki en sığ adam olmasıydı. Onun için önemli olan tek şey Amerikan futboluydu. Amerikan fut-

1 Birleşik Devletler’deki Amerikan futbolu ligi. (ed.n.)

bolu ve sonu gelmek bilmeyen uluslararası modeller. Onları nereden buluyordu ki? Kisiliksiz.com'dan mı?

“Selam, Molly teyze.”

Kardeşlerinin aksine, sekiz yaşındaki Hannah koşarak değil, yürüyerek geldi. Molly dört çocuğu da aynı ölçüde sevmesine rağmen, kardeşlerinin atletik fiziğini veya sınırsız özgüvenini paylaşmayan bu kırılgan ortanca çocuğun Molly'nin kalbinde ayrı bir yeri vardı. O da tıpkı teyzesi gibi resme yeteneği olan, aşırı duyarlı, hayal gücü son derece zengin bir hayalperest romantikti.

“Saçlarımı sevdim.”

“Teşekkür ederim.”

Hannah'nın dikkatli gözleri, ablalarının kaçırdığı şeyi görerek Molly'nin pantolonundaki pisiği yakaladı.

“Ne oldu böyle?”

“Otoparkta kaydım. Ciddi bir şey değil.”

Hannah alt dudağını hafifçe ısırdı. “Sana Kevin ile babamın kavga ettiğini söylediler mi?”

Hannah üzgün görünüyordu ve Molly bunun nedenini tahmin edebiliyordu. Kevin zaman zaman Caleb'lerin evine gelirdi ve budala teyzesi gibi, Hannah da ona âşıktı. Ama Molly'nin aksine, Hannah'nın aşkı saftı.

Andrew hâlâ dizlerine sarılmış olduğundan, Molly kolunu Hannah'ya uzatarak onu kendine çekti. “İnsanlar davranışlarının sonuçlarına katlanmalıdır hayatım ve Kevin da istisna değil.”

“Sence ne yapacak?” diye sordu Hannah fısıldayarak.

Molly, takım kaptanının İngilizce'yi doğru dürüst bilmeyen ama erotik sanatlarda ustalaşmış başka bir modelle kendini avutacağından neredeyse emindi. “Öfkesi yatıştığında iyi olacağından eminim.”

“Aptalca bir şey yapacağından korkuyorum.”

Molly, Hannah'nın açık kumral saçlarını okşayarak bir buklesini geri itti. “Bronços maçıdan önceki gün hava sörfüne gitmesi gibi mi?”

“Muhtemelen akli başında değildi.”

Molly, Kevin’ın küçük beyninin futbol dışında bir şey düşünme becerisine sahip olduğundan şüpheliydi ama bu gözlemini Hannah’yla paylaşmadı. “Annenle birkaç dakika konuşmam gerek; sonra birlikte gidebiliriz.”

“Hannah’dan sonra sıra bende,” diye hatırlattı Andrew, nihayet teyzesinin bacaklarını bırakırken.

“Biliyorum.” Çocuklar onun Kuzey Sahili’ndeki küçük evinde sırayla kalıyorlardı. Genellikle bir salı gecesi yerine hafta sonları kalıyorlardı ama öğretmenlerin ertesi gün meslek eğitimi vardı ve Molly, Hannah’nın biraz ilgiye ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

“Sırt çantayı al. Uzun sürmez.”

Molly onları geride bırakarak Chicago Stars’ın tarihini özetleyen fotoğrafların sıralandığı bir koridordan yürüdü. En başta babasının portresi vardı ve ablasının uzun zaman önce babasının başının üzerine çizdiği siyah boynuzları yenilemiş olduğunu gördü. Chicago Stars’ın kurucusu Bert Somerville öleli yıllar olmuştu ama zalimliği hâlâ iki kızının da anılarında tazeliğini koruyordu.

Onun ardından Stars’ın şimdiki sahibi Phoebe Somerville Calebow’un resmî bir portresi geliyordu ve yanında kocası Dan Calebow’un takım başkanlığı yerine Stars’ın baş koçu olduğu günlerden kalma bir fotoğrafı yer alıyordu. Molly asabi yapılı eniştesinin fotoğrafına şefkatle gülümseyerek baktı. On beş yaşından beri onu Dan ve Phoebe büyütmişlerdi ve ikisi de en kötü zamanlarında, Bert Somerville’in olabileceğinden daha iyi ebeveynler olmuşlardı.

Stars’ın uzun zaman genel müdürlüğünü yapan, çocukların Ron amcası Ron McDermitt’in de bir fotoğrafı vardı. Phoebe, Dan ve Ron, bir NFL takımının yönetim işini aile hayatıyla dengeleyebilmek için çok çalışmışlardı. Takım yıllar boyunca defalarca yeniden yapılandırılmış, böylece Dan uzun zaman uzak kaldıktan sonra Stars’a tekrar dönmüştü.

Molly yolda tuvalete uğradı. Ceketini lavabonun üzerine yayarken saçlarını kontrol etti. Düzensiz ve kısa saç kesimi gözlerini tamamlamasına rağmen, Molly sadece bununla kalmamış, koyu kumral saçlarını bir de kızılın parlak bir tonuna boyamıştı ve şimdi parlak kırmızı şapkalı bir kardinale benziyordu.

En azından saç rengi sıradan olan yüz hatlarına biraz renk katmıştı. Görünüşüyle ilgili sızlanıyor filan değildi. Güzel bir burnu ve güzel bir ağzı vardı. Fazla zayıf ve fazla tombul olmayan, sağlıklı ve formda olan vücudu da güzeldi ki bunun için şükrediyordu. Göğüs çevresine baktığında, uzun zaman önce kabullendiği bir şeyin doğrulandığını gördü; bir gösteri kızı olan annesinin genlerini almamıştı.

Ama gözleri güzeldi ve kenarlarının hafif kalkık oluşunun kendisine gizemli bir hava kattığına inanıyordu. Çocukken yüzünün alt yarısını bir kumaş parçasıyla kapatır ve güzel bir Arap casusu olduğunu hayal ederdi.

Bir iç çekerek eski mi eski Comme des Garçons pantolonunun üzerindeki çamuru sildi ve çok sevdiği ama yıpranmış Prada çantasını temizledi. İşini bitirdikten sonra Target'taki indirimli satışlardan aldığı kahverengi bomber ceketini aldı ve ablasının ofisine yöneldi.

Aralık ayının ilk haftasıydı ve personel Noel süslemelerine başlamıştı. Phoebe'in ofis kapısının üzerinde Molly'nin çizdiği Stars forması giymiş Noel Baba karikatürü asılıydı. Başını içeri uzattı. "Molly teyze geldi."

Sarışın bomba diye düşündüğü ablası kalemını atarken metalik bir tıkırtı duyuldu. "Tanrı'ya şükür. İhtiyacım olan şey tam da mantıklı... Ah, Tanrım! Saçlarına ne yaptın öyle?"

Kendi açık sarı saçları, kehribar rengi gözleri ve muhteşem fiziğiyle, Phoebe kırklı yaşlarına kadar yaşamış olsa Marilyn Monroe'nun görünebileceği gibi görünüyordu ama Molly, Marilyn'in ipek bluzunun üzerinde üzüm reçeli lekesi olacağını sanmıyordu. Molly kendisine ne yaparsa yapsın, asla ablası kadar güzel olamazdı ama buna aldır-

mıyordu. Phoebe'in gösterişli vücudunun ve vamp güzelliğinin bir zamanlar başına ne işler açtığını çok az kişi bilirdi.

"Ah, Molly... Yine mi?" Ablasının gözlerindeki bakışları görünce Molly şapka takmış olmayı diledi.

"Rahatla, lütfen. Bir şey olmayacak."

"Nasıl rahatlayabilirim ki? Saçlarında böyle abartılı bir değişiklik yaptığının her seferinde, başka bir *olay* yaşıyoruz."

"*Olayları* geride bırakalı çok oldu." Molly gerildi. "Bu sadece kozmetik amaçlıydı."

"Sana inanmıyorum. Yine çılgınca bir şey yapmaya hazırlanıyorsun, değil mi?"

"Hayır!" Yeterince sık söylerse, belki kendini de inandırabilirdi.

"Daha on yaşındaydın," diye mırıldandı Phoebe. "Yatılı okuldaki en zeki ve en uslu öğrenciydin. Sonra aniden saçlarını kestin ve yemek salonuna bir koku bombası yerleştirdin."

"Yetenekli bir çocuğun kimya deneyinden başka bir şey değildi."

"On üç yaşındaydın. Sessizdin. Çalışkandın. Koku bombası olayından beri tek bir yanlış adım atmamıştın. Saçlarını mora boyayınca kadar. Sonra inanılmaz bir değişiklik! Bert'in kolej kupalarını topladın, bir çöp şirketini aradın ve hepsini gönderdin."

"Sana bundan söz ettiğimde senin de hoşuna gitmişti. İtiraf et."

Ama Phoebe durmuyordu ve bir şey itiraf etmeye filan da niyeti yoktu. "Dört yıl geçti. Örnek davranışlarla ve yüksek okul başarılarıyla dolu dört yıl. Dan ve ben seni evimize, *kalplerimize* aldık. Son sınıftaydın ve okul birincisi olacaktın. Düzenli bir evin, yanında seni seven insanlar vardı... Öğrenci Konseyi'nin başkan yardımcısıydın; saçlarına mavi-turuncu şeritler çektiğinde neden endişelenecektim ki?"

"Bunlar okulun renkleriydi," dedi Molly, zayıf bir sesle.

"Polis beni aradı ve kardeşimin –benim çalışkan, zeki, örnek vatandaş kardeşimin!– öğle tatili sırasında yangın alarmını çalıştır-

diğını söyledi! Artık Molly'miz *küçük* yaramazlıklarla ilgilenmiyordu! Ah, hayır... Tam anlamıyla bir *suçlu* olmuştun!"

Bu, Molly'nin hayatı boyunca yaptığı en sefilce şeydi. Kendisini seven insanlara ihanet etmişti ve bir yıl boyunca mahkeme gözetiminde kalmasına, saatler boyunca kamu hizmetinde çalışmasına rağmen nedenini bir türlü açıklayamamıştı. Bu nedeni daha sonra, Northwestern'deki ikinci yılında anlamıştı.

Finallerden hemen önce, bahar aylarındaydı. Molly yerinde duramıyor ve odaklanamıyordu. Ders çalışmak yerine, tonlarca aşk romanı okuyor, resim yapıyor ya da aynada saçlarına bakarak daha Raffaello tarzında bir şeylere özlem duyuyordu. Harçlığını saçlarını postişle uzatmak için harcamasına rağmen, huzursuzluğundan kurtulamamıştı. Sonra bir gün okulun kitapevinden çıkarken, çantasında parası ödenmemiş bir hesap makinesi olduğunu görmüştü.

Lise yıllarından akıllanmış olduğundan, hemen geri dönerek Northwestern'in danışmanlık ofisinin yolunu tutmuştu.

Phoebe ayağa fırlayarak Molly'nin düşüncelerini böldü. "Ve son defasında..."

Phoebe'in bu olayı da hatırlatacağını bilmesine rağmen yüzünü buruşturdu.

"...son defasında saçlarında böyle abartılı bir değişiklik yaptığında... iki yıl önceki şu korkunç asker tıraşından söz ediyorum..."

"Korkunç değil, modaydı."

Phoebe dişlerini sıktı. "Bunu son yaptığında, *on beş milyon dolarını* başkalarına verdin!"

"Evet, şey... Asker tıraşı yaptırmak tamamen tesadüftü."

"*Hah!*"

Molly bunu neden yaptığını on beş milyonuncu kez açıkladı. "Bert'in parası beni boğuyordu. Kendim olabilmek için geçmişimden tamamen kurtulmak zorundaydım."

"Ola ola fakir oldun!"

Molly gülümsedi. Phoebe asla itiraf etmemiş olmasına rağmen, Molly'nin mirasından neden vazgeçtiğini kesinlikle anlıyordu. "Bir de iyi tarafından bak. Paramı verdiğimi neredeyse kimse bilmiyor. Sadece ikinci el bir Beetle kullanacak ve gardırop kadar bir evde oturacak kadar eksantrik olduğumu sanıyorlar."

"Sen oraya bayılıyorsun."

Molly inkâr etmeye kalkışmadı bile. Evi en değerli hazinesiydi ve her ay ipoteğini ödemek için kendi parasını kazandığını bilmek hoşuna gidiyordu. Ancak gerçekten kendisine ait olan bir evde büyümemiş biri onu anlayabilirdi.

Phoebe tekrar başlayamadan konuyu değiştirmeye karar verdi. "Sincaplar bana Dan'ın Bay Beyinsiz'e on bin dolar ceza verdiğini söyledi."

"Keşke öyle demesen. Kevin beyinsiz filan değildir, sadece..."

"Hevesten yoksun mu?"

"Gerçekten, Molly, ona karşı neden bu kadar antipati duyduğunu anlayamıyorum. İkiniz yıllardır doğru dürüst iki kelime bile konuşamadınız."

"Doğamız gereği. Sadece Amerikan futbolu konuşan insanlardan uzak dururum."

"Onu daha iyi tanısaydın, benim kadar sen de hayranlık duyardın."

"Her gün İngilizceyi sınırlı konuşabilen kadınlarla çıkıyor olması hayranlık uyandırıcı, değil mi? Ama sanırım sohbet gibi saçma bir şeyin sekse engel olmasını önlüyor."

Phoebe kendini tutamayarak güldü.

Molly ablasıyla her şeyini paylaşmasına rağmen, Stars'ın takım kaptanına karşı duygularını hiç açıklamamıştı. Bu sadece küçük düşürücü bir şey olmaz, aynı zamanda Phoebe'in gidip Dan'le konuşmasına yol açardı ki o zaman her şey kontrolden çıkardı. Eniştesi, Molly'yle ilgili biraz fazla koruyucuydu ve bir sporcunun mutlu bir evliliği yoksa veya kendisi eşcinsel değilse, Molly'ye asla yaklaştırmazdı.

O anda düşüncelerinin konusu odaya daldı. Dan Calebow iriyarı, sarışın ve yakışıklı bir adamdı. Yıllar ona nazık davranmıştı ve Molly'nin onu tanıdığı on iki yıldır, yüzüne eklenen çizgiler sadece kişilik kazandırmıştı. Neyi temsil ettiğini bilen birinin mükemmel özgüveninden doğan bir karizması vardı.

Phoebe takımı miras aldığında, Dan takımın baş koçuydu. Ne yazık ki Phoebe Amerikan futbolu hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve Dan hemen savaş açmıştı. Başlangıçtaki savaşları o kadar sertti ki Ron McDermitt bir defasında Dan'i, Phoebe'i aşığıladığı için takımdan uzaklaştırmıştı ama çok geçmeden öfkeleri bambaşka bir şeye dönüşmüştü.

Molly, Dan ve Phoebe'in aşk hikâyesini efsane gibi görüyordu ve ablasıyla eniştesinin paylaştığı gibi bir şeye sahip olamazsa, hiçbir şey istemediğine uzun zaman önce karar vermişti. Molly'yi ancak büyük bir aşk hikâyesi tatmin edebilirdi ve bu, Dan'ın Kevin'ın cezasını geri çekmesi kadar düşük bir olasılıktı.

Eniştesi otomatik bir şekilde kolunu Molly'nin omuzlarına attı. Dan ailesiyle birlikteyken, kolu daima birinin omuzlarında olurdu. Molly'nin içi sızladı. Yıllar boyunca birçok saygın adamla çıkmış ve bir-ikisine âşık olduğuna kendini ikna etmeye bile çabalamıştı ama eniştesinin dev gölgesini doldurmaya bile yaklaşamadıklarını anladığı anda duyguları silinmişti. Kimsenin onun gibi olamayacağını düşünmeye başlıyordu.

"Phoebe, Kevin'ı sevdiğini biliyorum ama bu kez fazla ileri gitti." Alabama'ya özgü konuşması üzgün olduğunda her zaman daha çok belli olsa da yine de tatlı konuşmayı başarmıştı.

"Son defasında da böyle demiştin," diye karşılık verdi Phoebe. "Ve onu sen de seviyorsun."

"Anlamıyorum! Stars'ta oynamak onun hayatındaki en önemli şey. İşleri mahvetmek için neden bu kadar çabalıyor?"

Phoebe tatlı bir tavırla gülümsedi. “Bence bunun cevabını ikimizden de iyi verebilirsin çünkü ben hayatına girene kadar sen de berbat durumdaydın.”

“Beni başka biriyle karıştırıyor olmalısın.”

Phoebe güldü ve Dan’ın öfkesi yerini Molly’nin bin kez gördüğü ve birçokları gibi kışkırdığı o tatlı gülümsemesine bıraktı. Sonra gülümsemesi de silindi. “Onu tanımasam, peşinden şeytanın kovaladığını söyledim.”

“Şeytanlar,” diye düzeltti Molly. “Bütün yabancı aksanlı ve iri göğüslü olanlar.”

“Bu bir futbol oyuncusu olmanın bir parçasıdır ki aynı zamanda da asla unutmamanı istediğim bir şey.”

Molly artık Kevin’i dinlemek istemiyordu, bu yüzden Dan’i yanından öptü. “Hannah beni bekliyor. Yarın akşamüstü geri getiririm.”

“Sabah gazetelerini görmesine izin verme.”

“Vermem.” Gazeteler Stars’a iyi davranmadığında Hannah’nın yüzü asılırdı ve Kevin’in cezasının tartışmalar yaratacağı belliydi.

Molly onlarla vedalaştı, Hannah’yı aldı, diğer yeğenlerini öptü ve evin yolunu tuttu. Doğu-Batı Otobanı daha şimdiden yoğun trafikle dolmuştu ve Molly, hem mezun olduğu okulun hem de şimdiki evinin bulunduğu Evanston’a ulaşmasının en az bir saat alacağını biliyordu.

“Slytherin!” diye bağırды, önünü kesen serseriye.

“Pis, kokuşmuş Slytherin!” diye tekrarladı Hannah.

Molly kendi kendine gülümsedi. Slytherinler, Harry Potter kitaplarındaki kötü çocuklardı ve Molly kelimeyi zararsız bir küfre dönüştürmüştü. Önce Phoebe ve sonra da Dan bu kelimeyi kullanmaya başladığında Molly’nin hoşuna gitmişti. Hannah gününü anlatmaya başladığında, Molly ablasıyla yaptığı konuşmayı ve mirasını alışından sonraki yılları düşündü.

Bert’in vasiyeti, Chicago Stars’ı Phoebe’e bırakıyordu. Bir dizi kötü yatırımdan sonra kalan servetiye Molly’nin olmuştu. Molly

henüz küçük olduğundan, Phoebe parayı işleterek on beş milyon dolara ulaştırmıştı. Sonunda, yirmi bir yaşına geldiğinde ve gazetecilik diplomasını aldığı anda, Molly mirasının kontrolünü eline almış ve Chicago'nun Gold Coast bölgesinde lüks bir apartman dairesine taşınmıştı.

Mekân sterilildi ve komşuları kendisinden çok daha yaşlıydı ama yavaş yavaş bir hata yaptığını anlamaya başlamıştı. Bu yüzden kendini pahalı tasarımcı giysilerine vermiş ve arkadaşlarına hediyeler, kendine de pahalı bir araba almıştı. Bir yıl sonra tembel zengin hayatının kendisine uygun olmadığını nihayet kabul etmişti. Okulda veya Dan'in alması için ısrar ettiği yazlık işlerde çok çalışmaya alışmıştı ve bu yüzden bir gazetede iş bulmuştu.

İşi onu meşgul ediyordu ama tatmin edici ölçüde yaratıcı değildi ve hayatı yaşamak yerine oyun oynuyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Sonunda hep yazmayı hayal ettiği destansı romantik hikâye üzerinde çalışabilmek için işinden istifa etmişti. Oysa kendini Calebow çocukları için uydurduğu hikâyelerle uğraşırken bulmuştu; son moda giyinen, Bülbül Ormanı'nın kıyısındaki bir kulübede yaşayan ve başı dertten kurtulmayan küçük, yaramaz bir tavşanla ilgili hikâyeler.

Hikâyelerini yazıya dökmeye, sonra bütün hayatı boyunca yaptığı ama asla ciddiye almadığı komik resimlerle süslemeye başlamıştı. Kalem ve mürekkebi kullanarak sonra çizimleri parlak akrilik boya-larla renklendirerek Daphne ve arkadaşlarının canlanışını izlemişti.

Chicago'daki küçük bir yayıncı olan Birdcage Press ilk kitabı *Daphne Merhaba Diyor*'u satın aldığı anda, avansı posta ücretlerini karşılamaya bile zor yetmesine rağmen, Molly çok mutlu olmuştu. Yine de nihayet kendi işini bulmuştu. Ancak muazzam zenginliği işini daha çok bir hobi gibi gösterdiğinden, hâlâ tatmin olamıyordu ve huzursuzluğu giderek artıyordu. Evinden, gardırobundan, saçlarından nefret ediyordu... Saçlarını asker gibi kestirmesi de işe yaramamıştı.

Bir yangın alarmına ihtiyacı vardı.

O günler çok gerilerde kaldığından, kendini avukatının ofisinde otururken ve bütün parasını yardıma muhtaç çocuklara imkân sağlayacak bir vakfa yatırmak istediğini söylerken bulmuştu. Adamın aklı başından gitmişti ama Molly yirmi bir yaşını doldurduğundan beri ilk kez tatmin olduğunu hissetmişti. Phoebe, Stars'ı miras aldığı anda kendini kanıtama fırsatı bulmuştu ama Molly'nin asla öyle bir şansı olmamıştı. Şimdi olacaktı. Belgeleri imzaladığında, kendini tüy gibi hafiflemiş ve özgürleşmiş hissetmişti.

“Burayı seviyorum.” Molly, Evanston'ın merkezinden birkaç dakika yürüme mesafesindeki küçük ikinci kat dairesinin kapısını açarken Hannah iç çekti. Molly de mutlu bir şekilde iç çekti. Gideli çok olmamasına rağmen, kendi evine girdiği anı her zaman sevmişti.

Calebow çocuklarının hepsi, Molly teyzelerinin evinin dünyanın en güzel yeri olduğunu düşünüyordu. Bina 1910 yılında bir Studebaker galerisi için yapılmış, sonra ofis binası olarak kullanılmış ve birkaç yıl önce tadilat görerek bir depoya dönüştürülmüştü. Evin yerden tavana yükselen sanayi tarzı pencereleri, açıkta duran su boruları ve Molly'nin çizimleriyle tabloları astığı eski tuğla duvarları vardı. Dairesi binadaki en küçük ve en ucuz olana ama dört metre yüksekliğindeki tavanları geniş bir hava veriyordu. Her ay ipotek ödemesini yaptığı anda, posta kutusuna atmadan önce zarfı öpüyordu. Gülünç bir hareket olduğunu biliyordu ama yine de yapıyordu.

Çoğu kimse Molly'nin hâlâ Stars'ta hissesi olduğunu sanıyordu ve artık zengin bir mirasyedi olmadığını en yakın arkadaşlarından sadece birkaçı biliyordu. *Chik* adında bir ergen dergisi için serbest makaleler yazarken, Daphne kitaplarından da küçük bir geliri vardı. Ayın sonu geldiğinde sevdiği lüksler için –harika giysiler ve ciltli kitaplar– pek fazla parası kalmıyordu ama aldırımıyordu. İndirimli satışlardan alışveriş yapıyor ve kütüphaneyi kullanıyordu.

Hayat güzeldi. Phoebe'inki gibi bir aşk hikâyesi asla olmayabilirdi fakat en azından harika bir hayal gücü ve aktif bir fantezi hayatı vardı. Hiçbir şikâyeti yoktu ve eski huzursuzluğunun tekrar ortaya

çıkmasından korkması için artık kesinlikle bir nedeni kalmamıştı. Yeni saç modeli de sadece bir tarz ifadesiydi.

Hannah ceketini bir kenara fırlattı ve Molly'nin kendilerini kapıda sevinçle karşılayan küçük gri kanişi Roo'yu kucığına almak için çömeldi. Hem Roo hem de Calebowların kanişi Kanga, Phoebe'in sevgili Pooh'unun yavrularıydı.

"Hey, leş kokulu, beni özledin mi?" Molly posta kutusundan aldığı zarfları bir kenara atarak Roo'nun yumuşak gri başını öpmek için eğildi. Roo diliyle Molly'nin yanağını yalayarak karşılık verdikten sonra, olduğu yerde çömelerek bütün gücüyle hırladı.

"Evet evet, etkilendik, değil mi Hannah?"

Hannah gülerek teyzesine baktı. "Hâlâ polis köpeği taklidi yapmayı seviyor, değil mi?"

"Teşkilâtın en amansız köpeği. Sadece bir kaniş olduğunu söyleyerek özgüvenini zedelemeyelim."

Hannah, Roo'yu kucaklayarak sıktı ve sonra onu bırakarak Molly'nin geniş oturma alanının bir ucunu kaplayan çalışma istasyonuna yöneldi. "Başka makale yazdın mı? 'Balo Gecesi Tutkusu'na bayılmıştım."

Molly gülümsedi. "Yakında."

Chik'e verdiği makaleler, pazarın taleplerine uygun olması için daima kışkırtıcı başlıklarla yayınlanıyordu ama içerikleri sakindi. "Balo Gecesi Tutkusu" arka koltuk seksinin sonuçlarını vurguluyordu. "Bakireden Fettana" adlı makalesi kozmetikle ilgiliydi ve "Cici Kızlar Çıldırdı" da on dört yaşındaki üç kızın bir kamp yolculuğunu anlatıyordu.

"Yeni çizimlerini görebilir miyim?"

Molly ceketleri astı. "Hiç yok. Yeni bir fikir üstünde çalışıyorum." Bazen kitapları çizimlerle, diğer zamanlarda yazıyla başlıyordu. Bugün gerçek hayattan ilham almıştı.

"Anlatsana! Lütfen!"

Her zaman başka bir şey yapmadan önce Constant Comment çayı içerlerdi ve Molly su kaynatmak için çalışma masasının tam karşısındaki minik mutfağına girdi. Küçük yatak bölümü hemen yukarıda, oturma alanının üzerindeydi. Merdiven duvarlarındaki metal raflar, çok sevdiği kitaplarla dolup taşıyordu: Sevgili Jane Austen roman seti, Daphne Du Maurier ve Anya Seton'ın çalışmalarının hırpalanmış, eski kopyaları, Mary Stewart'ın ilk kitaplarının tamamı, Victoria Holt, Phyllis Whitney ve Danielle Steel eserleri.

Daha dar raflarda iki sıra halinde karton kapaklı kitaplar sıralanmıştı; tarihî romanlar, aşk romanları, gerilim romanları, seyahat rehberleri ve kaynak kitaplar. En sevdiği yazarlar da ünlü kadınların biyografileri ve Oprah'ın daha az kasvetli kitap kulübü seçkileriyle –Molly onların çoğunu Oprah daha dünyayla paylaşmadan önce keşfetmişti– birlikte duruyordu.

Sevdiği çocuk kitaplarını yatak bölümündeki raflarda saklıyordu. Koleksiyonunda *Eloise* ve *Harry Potter* serileri, *Gölün Cadısı*, Judy Blume ve Gertrude Chandler Warner eserleri, eğlence için birkaç Sweet Valley High ve henüz on yaşındayken keşfettiği eski Barbara Cartland kitapları. Bu bir kitap kurdunun koleksiyonuydu ve yeğenlerinin hepsi bir sürü kitabı yanlarına alarak yatağa kıvrılıp hangisini okuyacaklarına karar vermeyi severdi.

Molly zarif altın yaldızlı kulpları ve mor çiçek desenleri olan bir çift porselen fincan çıkardı. “Bugün yeni kitabımın başlığını *Daphne Yuvarlanıyor* olarak seçtim.”

“Anlat bana!”

“Şey... Daphne kendi halinde Bülbül Ormanı'nda yürürken, aniden Benny dağ bisikletiyle hızla onun yanından geçer ve Daphne'yi yere devirir.”

Hannah tiksintiyle başını iki yana salladı. “Ah, şu lanet olasıca porsuk.”

“Aynen.”

Hannah teyzesine merak ve dikkatle baktı. “Bence biri Benny’nin dağ bisikletini çalmalı. O zaman başı derde girmez.”

Molly gülümsedi. “Bülbül Ormanı’nda hırsızlık diye bir şey yok. Birinin Benny’nin jet-skisini çalmasını önerdiğinde bunu konuşmamış mıydık?”

“Sanırım.” Hannah’nın dudaklarında babasından aldığı asırlık belirdi. “Ama Bülbül Ormanı’nda dağ bisikletleri ve jet-skiler olabiliyorsa, neden hırsızlığın da olamayacağını anlamıyorum. Ve Benny kötü şeyler yapmak niyetinde değil ki. O sadece yaramaz.”

Molly, Kevin’ı düşündü. “Yaramazlıkla aptallık arasında ince bir çizgi vardır.”

“Benny aptal değil!”

Hannah sarsılmış gibiydi ve Molly çenesini kapalı tutmuş olmayı diledi. “Elbette değil. O Bülbül Ormanı’ndaki en akıllı porsuk.” Yeğenin saçlarını okşadı. “Haydi, çayımızı içelim ve sonra da Roo’yu göl kenarında yürüyüşe çıkaralım.”

Molly o gece geç saatte Hannah elinde eski bir kitapla uyuyana kadar postalarına bakma fırsatı bulamadı. Telefon faturasını buz-dolabının üzerine astı ve bir iş zarfını dalgınlıkla açtı. Antet gözüne iliştiğinde hiç zahmet etmemiş olmayı diledi.

DÜZGÜN BİR AMERİKA İÇİN DÜZGÜN ÇOCUKLAR

Radikal eşcinsel ideoloji çocuklarınızı hedef alıyor! Masum vatandaşlarımızın çoğu, bu ahlaksız ve iğrenç davranışı yücelten müstehcen kitaplar ve sorumsuz televizyon programlarıyla sapıkça kötülüklere sürükleniyor...

Düzenli Bir Amerika İçin Düzenli Çocuklar ya da diğer adıyla DBAİDÇ, deli bakışlı üyelerinin kendi kişisel paranoyalarını yaymak için yerel sohbet programlarında boy gösterdiği Chicago merkezli bir

organizasyondur. Keşke enerjilerini çocukları silahlardan uzak tutmak gibi yapıcı bir şeye odaklasalardı; Molly mektubu çöp sepetine attı.

Ertesi gün akşamüstü Molly bir elini direksiyondan indirerek Roo'nun başını okşadı. Hannah'yı ailesine teslim etmişti ve şimdi Calebowların Door County, Wisconsin'deki yazlık evine gidiyordu. Oraya ulaştığında saat geç olacaktı ama yollar açıktı ve gece araba kullanmaktan çekinmezdi.

İçgüdüsel bir şekilde, kuzeye gitmeye karar vermişti. Önceki gün Phoebe'le yaptığı konuşma, inkâr etmek için elinden geleni yaptığı bir şeyi ortaya koymuştu. Ablası haklıydı. Saçlarını kızıla boyaması, daha büyük bir sorunun işaretlerinden biriydi. Eski huzursuzluğu geri dönmüştü.

Doğru, bir yangın alarmını çalıştırmak gibi bir dürtüsü yoktu ve artık parasını başkalarına vermesi gibi bir seçenek de söz konusu değildi. Ancak bu, bilinçaltının kargaşa yaratmak için yeni bir yol bulamayacağı anlamına gelmiyordu. Geride bıraktığını sandığı bir yere doğru çekildiğini hissederek huzursuz oluyordu.

Yıllar önce üniversitedeyken danışmanın kendisine ne dediğini hatırlıyordu.

"Çocukken yapman gereken her şeyi yaparsan, babana kendini sevdirebileceğine inanmışsın. En iyi notları alırsan, terbiyeli davranırsan, kurallara uyarsan, o da her çocuğun ihtiyaç duyduğu gibi seni onaylayacakmış. Ama baban kimseyi o şekilde sevemiyormuş. Sonunda içinde bir şeyler kopmuş ve aklına gelen en kötü şeyi yapmışsın. İsyanın aslında sağlıklı bir şey. Aklını başında tutmuş."

"Ama bu lisede yaptığım şeyi açıklamıyor," demişti Molly. "O zaman Bert çoktan ölmüştü. Ben Phoebe ve Dan'le birlikte yaşıyordum. İkisi de beni seviyordu. Şu hırsızlık olayına ne diyeceksiniz?"

"Belki de Phoebe ve Dan'in sevgilerini sınamak istiyordun."

Molly içinde tuhaf bir kıpırtı hissetmişti. "Ne demek istiyorsunuz?"

“Sevgilerinin koşulsuz olduğunu kesin olarak anlamanın tek yolu, korkunç bir şey yapmak ve hâlâ yanlarında olup olmadıklarını görmek olmalı.”

Ve yanında kalmışlardı.

O halde neden eski sorunu yine geri dönüyordu? Artık hayatında kargaşa istemiyordu. Kitaplarını yazmak, arkadaşlarıyla zaman geçirmek, köpeğini yürüyüşe çıkarmak ve yeğenleriyle oynamak istiyordu. Oysa haftalardır kendini huzursuz hissediyordu ve berbat durumda olan kızıl saçlarına baktığında, yine dibe çekilmek üzere olabileceğini düşünüyordu.

O dürtü kaybolana kadar mantıklı davranacak ve bir hafta kadar Door County’de saklanacaktı. Sonuçta orada başını nasıl derde sokabilirdi ki?

Bir şey kendisini uyandırdığında, Kevin Tucker rüyasında bir Amerikan futbolu taktığı olan Kızıl Jack Ekspresi’ni görüyordu. Homurdanarak yuvarlanırken nerede olduğunu anlamaya çalıştı ama uyumadan önce arkadaşlık ettiği viski şişesi bunu zorlaştırdı. Normalde uyuşturucu olarak adrenalini tercih ederdi ama bu gece alkol iyi bir alternatif gibi görünmüştü.

Sesi tekrar duydu; bir şey kapıyı tırmalıyordu ve aniden hatırladı. Door County, Wisconsin’deydi ve bu hafta Stars’ın maçı yoktu. Dan de ona on bin dolar ceza vermişti. Bunu yaptıktan sonra, adi herif kendisine yazlık evlerine gitmesini ve aklı başına gelene kadar orada kalmasını emretmişti.

Başında bir sorun yoktu ama Calebow’ların yüksek teknolojik güvenlik sisteminde kesinlikle bir sorun vardı çünkü biri içeri girmeye çalışıyordu.

2

Okulunuzdaki en havalı çocuk oysa ne olmuş? Önemli olan size nasıl davrandığıdır.

“Başa Çıkılamayacak Kadar Havalı mı?”

Molly Somerville, Chik için yazıyor

Kevin viskisiyle fazla meşgul olduğu için aniden evin güvenlik sistemini devreye sokmadığını hatırladı. Ne güzel! Şimdi biraz eğlenecekti.

Ev karanlık ve soğuktu. Çıplak ayaklarını kanepenin kenarından sarkıttı ve sehpaye çarptı. Bir küfür savurarak baldırını ovaladıktan sonra kapıya doğru sendeleyerek ilerledi. Astroloji yorumlarında bu haftanın en eğlenceli olayının bir hırsızla karşılaşması olduğunu okumuş muydu? Sadece adi herifin silahlı olmasını umuyordu.

Koltuk olabilecek iri bir silüetin yanından geçerek küçük ve keskin bir şeye bastı; muhtemelen evin her yanına saçılmış olan Lego parçalarından biri olmalıydı. Wisconsin ormanlarının derinliklerindeki ev büyük ve lükstü; üç tarafında ağaçlar ve arka tarafında Michigan Gölü'nün buzlu suları vardı.

Lanet olsun, çok karanlıktı. Hışırtya doğru ilerledi ve tam uzanırken kilidin döndüğünü duydu. Kapı açılmaya başladı.

O çok sevdiği adrenalini hissetti ve tek bir hareketle kapıyı duvara doğru iterek diğer taraftaki kişiyi yakaladı.

Adam hafifti ve uçarak içeri girdi.

Yere çarptığı anda çıkardığı sese bakılırsa, hanım evladının teki olmalıydı.

Ne yazık ki köpeği vardı. Büyük bir köpek.

Köpeğin kanı donduran hırıltısını duyduğunda, Kevin'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Hayvan ayak bileğini yakaladığında, Kevin'in tepki verecek zamanı bile olmadı.

Kendisini efsane yapan refleksleriyle ışık düğmesine doğru atıldı ve aynı anda kendisini ayak bileği kemiklerinin ezilmesine hazırladı. Antre aniden aydınlanırken iki şeyi anladı.

Birincisi, kendisine saldıran bir Rottweiler değildi ve o panik dolu sesler bir erkekten gelmiyordu.

"Ah, lanet olsun..."

Yerde ayaklarının dibinde yatan, 49ers forması renginde saçları olan, ufak tefek, çığlık çığlığa bağırان bir kadındı. Ve ayak bileğine sarılarak en sevdiği kotunu delen de, küçük, gri renkli bir... bir...

Beyni durdu.

Kadını yakaladığında elinde taşıdığı şeyler her yana saçılmıştı. Köpeği silkelemeye çalışırken bir sürü kitap, çizim malzemeleri, iki kutu kurabiye ve parmak kısmında pembe renkli büyük tavşanlar olan bir çift terlik gördü.

Sonunda köpeği üzerinden silkeledi. Kadın ayağa fırlayarak dövüş sanatları gardı pozunda durdu. Kevin açıklamak için ağzını açtı ama aniden kadının ayağı havaya kalkarak Kevin'in dizinin arkasına çarptı. Bir an sonra kendini yerde buldu.

"Lanet olsun... Giants takımı oyuncularının bunu yapması üç çeyreklerini almıştı."

Kadın yere devrildiğinde üzerinde ceketi vardı ama Kevin'la zemin döşemeleri arasındaki tek şey kotunun kumaşıydı. Yüzünü buruşturarak sırtüstü döndü. Köpek göğsüne sıçradı, havlarken sıcak köpek nefesi yüzüne çarptı ve boynundaki mavi bandananın kuyrukları burnuna vurdu.

"Beni öldürmeye kalktın!" diye bağırdı kadın, yüzüne saçılmış 49ers kırmızısı buklelerinin arasından bakarak.

"Bilerek değil." Kevin bu kadını daha önce gördüğünü biliyordu ama kim olduğunu kesinlikle hatırlayamıyordu. "Şu pitbulunu geri çekebilir misin?"

Kadının paniği yerini öfkeye bırakıyordu ve tıpkı köpek gibi o da dişlerini gösterdi. "Buraya gel, Roo."

Hayvan hırlayarak Kevin'ın göğsünden indi. Kevin sonunda anladı. *Ah, lanet olsun...* "Sen, eee, siz, Phoebe'in kardeşisiniz. İyi misiniz..." kadının ismini hatırlamaya çalıştı "...Bayan Somerville?" Çürümüş bir kalçayla ve ayak bileğinde diş izleriyle yerde yatan kendisi olduğundan, sorusunun nezaket jesti olduğunu düşündü.

"Bu iki gündür ikinci kez oldu!" diye bağırdı kadın.

"Ben hatırlamıyorum..."

"İkinci kez! Sen zihin özürlü müsün nesin, aptal ahmak? Sorunun bu mu? *Salağın* teki misin?"

"Ben, şey... Bana ahmak mı dediniz?"

Kadın gözlerini kırıştırdı. "Alçak. Sana alçak dedim."

"O halde sorun yok." Ne yazık ki mizah girişimi kadını gülümsetmeye yetmemişti.

Pitbul sahibesinin yanına çekildi. Kevin yerden kalkarak ayak bileğini ovalarken, işvereninin kardeşiyle ilgili bildiklerini hatırlamaya çalışıyordu ama kitap kurdu olduğu dışında bir şey hatırlayamıyordu. Onu daha önce Stars merkezinde birkaç kez başını bir kitaba gömmüş halde görmüştü ama saçlarının bu renk olduğundan emin değildi.

Phoebe'le akraba olduklarına inanmak zordu çünkü kadının kesinlikle vamp bir görüntüsü yoktu. Sevimsiz biri de değildi. Sadece sıradan biri gibi görünüyordu; Phoebe yuvarlak hatlara sahipken, bu kadının vücudu düzdü ve Phoebe iriyarıyken bu kadın ufak tefkti. Ablasının aksine, bu ağız yatak örtülerinin arasında müstehcen kelimeler fısıldayacakmış gibi görünmüyordu. Tam aksine, küçük kardeşin ağzı günler boyunca kütüphanede insanları susturmuş gibi görünüyordu.

En az hoşlandığı türden –akıllı ve çok fazla ciddi– bir kadın olduğunu anlaması için Kevin'ın o etrafa saçılmış kitaplara ihtiyacı yoktu. Muhtemelen ağzı laf da yapıyor olmalıydı ki bu kendisi için daha da iticiydi. Ancak göz gücü açısından küçük kardeşe yüksek not vermek zorundaydı. Kadının göz rengi çok sıradışı, maviyle gri arasındaydı ve tıpkı kaşları gibi seksi bir açısı vardı ki bunları düşünürken kadının kendisine çatık kaşlarla baktığını fark etti. Lanet olsun. Phoebe'in kardeşi! Ve bir de Kevin bu haftanın daha da kötüleşemeyeceğini sanmıştı.

“Siz iyi misiniz?” diye sordu tekrar.

O gri-mavi gözlerde Illinois'de bir kasırğa sireni çalmadan hemen önceki gökyüzünün rengi belirmişti. Artık Stars'ı yöneten ailedeki herkesi kızdırmayı başarmıştı; belki çocuklar dışında. Bu bir nimet sayılırdı.

Hatasını telâfi etse iyi olurdu ve karizması yerinde olduğundan, bunun verdiği bir özgüvenle gülümsedi. “Sizi korkutmak istememiştim. Hırsız olduğunuzu sandım.”

“*Senin burada ne işin var?*”

Daha kadının bağırışını duymadan, karizmasının işe yaramadığını anlamıştı.

Kadının kung fucu bacaklarına baktı. “Dan olanları düşünmem için birkaç günlüğüne buraya gelmemi istedi...” Duraksadı. “Aslında ihtiyacım yoktu.”

Kadın ışık düğmesine tokatlar gibi bastı ve kırmızı renkli iki duvar lambası aydınlanarak en uç köşeleri bile ışığa boğdu.

Ev kütüklerden yapılmıştı ama altı yatak odası ve iki kat yükselen açık kirişli tavanlarıyla, kütük kulübeye hiç benzemiyordu. Ahşaptan yapılmış büyük pencereler iç dekorun bir parçası gibi görünüyordu ve odanın bir ucuna hâkim olan devasa boyutlardaki taş şöminede bir bizon bile kızartılabilirdi. Geniş bir aileyi taşımak üzere tasarlanmış bütün mobilyalar büyük, aşırı şişkin ve rahattı. Bir yanda küçük bir odası bulunan, ikinci kata açılan geniş bir merdiven vardı.

Kevin kadının eşyalarını toplamak için eğilirken tavşan terlikleri inceledi. “Av sezonunda bunları giyerken endişelenmiyor musunuz?”

Kadın terlikleri Kevin’ın elinden kaptı. “Ver onları bana.”

“Giymeyi filan düşünmüyordum; yoksa takımdakilerin saygısını korumakta zorlanırdım.”

Kadın terlikleri alırken gülümsemedi. “Buradan çok uzak olmayan bir motel var,” dedi. “Geceyi geçirmek için orada bir oda bulabileceğinden eminim.”

“Beni dışarı atmanız için saat çok geç. Üstelik davetli geldim.”

“Burası benim evim. Davetli filan değilsin.” Kadın ceketini kane-pelerden birinin üzerine atarak mutfığa yöneldi. Pitbul dudaklarını kıvırdı ve Kevin’a orta parmağını gösteriyormuş gibi kuyruğunu kaldırdı. Mesajının alındığından emin olduktan sonra köpek sahibesinin peşinden gitti.

Kevin da onları izledi. Mutfak geniş ve rahattı. Craftsman dolaplar ve gün ışığında Michigan Gölü’nü gören pencereleri vardı. Kadın elindeki paketleri altı tabureyle çevrelenmiş beşgen biçiminde bir orta tezgâha bıraktı.

Kadının modadan anladığını itiraf etmeliydi. Kömür rengi dar pantolon ve insana şövalye zırhlarını hatırlatan, metalik gri renkte, üzerine büyük gelen bol bir bluz giymişti. Alev rengi kısa saçları da düşünülürse, Jeanne d’Arc’la karıştırılabilirdi. Giysileri pahalı gö-

rünüyordu ama yeni değildi ki bu tuhaftı çünkü Bert Somerville'in servetini miras aldığını duyduğunu hatırlıyordu. Kevin kendisi de zengin olmasına rağmen, servetini kişiliği biçimlendikten çok sonra elde etmişti. Kendi deneyimlerine göre, zenginlik içinde büyüyen insanlar sıkı çalışmayı anlamazdı ve aralarında hoşlandığı çok fazla kişiyle karşılaşmamıştı. Bu şımarık zengin kızı da bir istisna değildi.

"Ah, Bayan Somerville? Beni dışarı atmadan önce... anladığım kadarıyla Calebow'lara buraya geleceğinizi söylemediniz çünkü aksi takdirde size evin dolu olduğunu söylerlerdi."

"Kendi alışkanlıklarım vardır. Anlayış gösterirler." Kadın kurabiyeleri bir çekmeceye atarak sertçe kapadı. Sonra Kevin'ı baştan aşağı inceledi. "Adımı hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Elbette adınızı biliyorum." Kevin hafızasını zorladı ama hatırlayamadı.

"En azından üç kez tanıştırılmışsızdır."

"Buna gerek yokmuş çünkü isim hafızam gayet iyidir."

"Benimki için değil. Unutmuşsun."

"Elbette unutmadım."

Kadın uzunca bir an ona baktı ama Kevin baskı altında hareket etmeye alışkın olduğundan, beklemekte hiç zorlanmadı.

"Adım Daphne," dedi kadın.

"Bana zaten bildiğim bir şeyi neden söylüyorsunuz ki? Herkese karşı bu kadar paranoyak mısınızdır? Daphne?"

Kadın dudaklarını büzdü ve kısık sesle bir şeyler mırıldandı. Kevin "ahmak" kelimesini duyduğuna yemin edebilirdi.

Kevin Tucker adını bile bilmiyordu! *Bu bir ders olsun*, diye düşündü Molly, o tehlikeli ve muhteşem fiziğe bakarken.

O anda, kendini Kevin Tucker'dan korumanın bir yolunu bulması gerektiğini anladı. Tamam, inanılmayacak kadar yakışıklıydı. Birçok erkek öyleydi. Tamam, birçoğunda o koyu kumral saçlarla parlak

yeşil gözlerin böyle bir bileşimi yoktu ve birçoğu heykeltıraş elinden çıkmış gibi görünen böyle bir bedene de sahip değildi. Yine de, harika bir bedeni, güzel bir yüzü ve istediği zaman açıp kapayabildiği bir karizma düğmesi olan bir adamdan etkilenecek kadar aptal değildi.

Şey, yeterince *aptaldı*; ona karşı beslediği duygular bunu kanıtlıyordu ama en azından aptallık ettiğini biliyordu.

Yapmayacağı bir şey, ağzı açık ayran delisi hayranlardan olmaktı. Kevin Tucker onu en kibirli haliyle görecekti! İlham almak için Goldie Hawn'ı düşündü. "Gitmek zorundasın, Ken. Ah, affedersin, yani Kevin. Adın Kevin, değil mi?"

Fazla ileri gittiğini anladı çünkü Kevin'in dudakları yukarı doğru hafifçe kıvrılmıştı. "En azından üç kez tanıştırılmışsınız. Hatırlayacağınızı sanıyordum."

"Bir sürü futbol oyuncusu var ve hepiniz birbirinize benziyorsunuz."

Kevin bir kaşını kaldırdı.

Molly mesajını vermişti ve saat geç olduğu için biraz cömert davranabilirdi ama yalnızca lütufkâr şekilde. "Bu gece kalabilirsin fakat ben buraya çalışmaya geldim, dolayısıyla yarın sabah boşaltacaksın." Arka pencerelerden dışarı bir bakış attığında, Ferrari'nin garajın yanına park edilmiş olduğunu gördü; kendisi gelirken arabayı görmemiş olmasının nedeni anlaşıyordu.

Kevin bir yere gitmeyeceğini göstermek istercesine bir tabureye yerleşti. "Ne işle uğraşıyorsunuz?" Kevin üstünlük taşıyor gibi konuşuyordu ki bu da abartılı bir şeye inanmayacağını gösteriyordu.

"*Je suis auteur.*"²

"Yazar mısınız?"³

"*Soy autora,*" diye ekledi Molly, İspanyolca.

"Dilimizi konuşmamanızın bir nedeni var mı?"

2 (Fr.) Yazarım. (ed.n.)

3 (İsp.) Evet, yazarım. (ed.n.)

“Yabancı dille daha rahat edebileceğini düşündüm.” Molly belli belirsiz elini salladı. “Bir yerlerde okumuştum...”

Kevin yüzeysel olabilirdi ama aptal değildi ve Molly çizgiyi aşp aşmadığını merak etti. Ne yazık ki kendini tutamıyordu. “Roo’nun uyuz sorunundan kurtulduğundan eminim ama güvenli davranmak adına yine de aşı yaptırabilirsin.”

“Şu hırsız meselesiyle ilgili hâlâ kızgınsın, değil mi?”

“Üzgünüm, seni duyamıyorum. Muhtemelen düşüşten dolayı beyin sarsıntısı filan geçirdim.”

“Özür diledim ya.”

“Diledin.” Molly çocukların tezgâhın üzerinde bıraktığı pastel boyları bir kenara itti.

Ssanırım yukarı çıksam iyi olur.” Kevin yerinden kalktı ve kapıya yöneldi ama sonra Molly’nin korkunç saçlarına bakmak için duraksadı. “Bana doğruyu söyle. Bir futbol bahsi filan mıydı?”

“İyi geceler, Kirk.”

Molly yatak odasına girerken, nefes nefese olduğunu fark etti. Kevin’ın uyuduğunu tahmin ettiği konuk odasından onu ayıran tek şey ince bir duvardı. Teni ürperiyordu ve kesecek fazla saç kalmamış olsa da, makası saçlarına götürmemek için kendini zor tutuyordu. Belki de ertesi gün doğal rengine boyatmalıydı ama Kevin’a bu tatmini yaşatmayacaktı.

Buraya gizlenmeye gelmişti; aslanın ininin yanında uyumaya değil. Eşyalarını kaptı. Peşinde Roo’yla, kızların paylaştığı büyük, koğuş tarzı köşe odaya girdi ve kapıyı kilitledi.

Sırtını kapıya dayayarak odanın eğimli tavanına ve gündüz düşleri kurmak için tasarlanmış sıcak görünüşlü yataklara baktı. Duvarlardan ikisinde ailedeki herkes işine karışırken çizip boyadığı Bülbül Ormanı görünüyordu. Bir şey olmayacaktı ve Kevin sabah gidecekti.

Ama uyumak imkânsızdı. Neden her zaman yaptığı gibi Phoebe'e buraya geleceğini söylememiştir ki? Çünkü saçlarıyla ilgili daha fazla nutuk veya "çıkardığı olaylarla" ilgili daha fazla uyarı dinlemek istememiştir.

Yatakta oradan oraya dönüp durdu, saati izledi ve sonunda yeni kitabı için biraz çizim yapmak amacıyla ışığı yaktı. Hiçbiri işe yaramadı. Sağlam kütük evinde döven kış rüzgârının sesini dinlemek genellikle onu sakinleştirirdi ama bu gece o rüzgâr yüzünden içinden giysilerini çıkarıp dans etmek, çalışkan ve cici kızı geride bırakmak ve çılgın tarafa geçmek geliyordu.

Örtüleri üzerinden atarak yataktan kalktı. Oda soğuktu ama ateşi olduğunu ve kızardığını hissediyordu. Evinde olmayı diliyordu. Roo uykulu gözlerinden birini açtı ve Molly minderli kanepeye doğru yürürken tekrar kapadı.

Pencereler buz saçaklarıyla süslenmişti ve kar ağaçların arasında dans eden ince kurdeleler halinde dönerek yağıyordu. Gecenin güzelliğine odaklanmaya çalıştı ama gözünün önüne sürekli Kevin Tucker geliyordu. Teni ürperiyor, göğüsleri karıncalanıyordu. Bu çok anlamsız ve aşağılayıcıydı! O zeki bir kadındı –hatta neredeyse bir dâhiydi– ama inkâr etmesine rağmen, sekse susamış bir hayran gibi saplantılıydı.

Belki de bu kişisel gelişimin sapkın bir biçimiydi. En azından asla sahip olamayacağı o destansı aşk hikâyesi yerine, kafasını sekse takmıştı.

Destansı aşk hikâyesine saplantılı olmanın daha güvenli olduğuna karar verdi. Dan, Phoebe'in hayatını kurtarmıştı! Bu, Molly'nin hayal edebileceği en romantik şeydi fakat aynı zamanda gerçek dışı beklentilerinin de bundan kaynaklandığını düşünüyordu.

Büyük aşk hikâyesinden vazgeçerek yine seksi düşünmeye başladı. Kevin sevişirken kendi dilinde mi konuşuyordu, yoksa yabancı dilde işe yarar birkaç ifade mi ezberlemiştir? Homurdanarak yüzünü yastığa gömdü.

Birkaç saat uyuduktan sonra soğuk, gri bir şafakla uyandı. Dışarı baktığında Kevin'ın Ferrari'sinin gitmiş olduğunu gördü. *Güzel!* Roo'yu dışarı çıkardıktan sonra duş aldı. Kurulanırken Winnie the Pooh hakkında bir şarkı mırıldanmak için kendini zorladı ama parasını bağışlamadan önce aldığı eskimiş gri pantolonunu ve Dolce&Gabbana bluzunu giyerken, daha fazla mutluymuş gibi yapamadı.

Onun nesi vardı? Hayatı harikaydı. Sağlıklıydı. İyi arkadaşları, muhteşem bir ailesi ve eğlenceli bir köpeği vardı. Neredeyse daima meteliksiz olmasına rağmen, evine ödediği hiçbir sente aldırılmıyordu. İşini seviyordu. Hayatı mükemmeldi. Hatta Kevin Tucker artık gittiği için daha da iyiydi.

Keyifsizliğinden tiksinererek ikizlerin ona doğum günü için aldıkları pembe terlikleri ayaklarına geçirdi ve her adımında oynayan tavşan kafalarıyla mutfağa indi. Hızlı bir kahvaltıdan sonra işinin başına oturacaktı.

Önceki gece alışveriş yaptığı için çok geç gelmişti; bu yüzden dolaptan bir kutu hazır tart çıkardı. Birini tost makinesine atarken Roo havlamaya başladı. Arka kapı açıldı ve Kevin naylon alışveriş poşetleriyle dolu kollarla içeri girdi. Molly'nin budala kalbi duracak gibi oldu.

Roo hırladı. Kevin ona aldırmadı. "Günaydın, Daphne."

Molly'nin güdüsel mutluluğu yerini bir anda öfkeye bıraktı. *Slytherin!*

Kevin poşetleri ortadaki tezgâhın üzerine bıraktı. "Malzemeler azalmıştı."

"Ne fark eder ki? Sen gidiyorsun, unuttun mu? *Vous partez.*⁴ *Salga.*⁵" Yabancı kelimeleri vurgulayarak söylerken, Molly onu kızdırdığını görerek memnun oldu.

4 (Fr.) Ayrılıyorsun. (ed.n.)

5 (İsp.) Dışarı. (ed.n.)

“Gitmek iyi bir fikir değil.” Kevin süt şişesinin kapağını sertçe açtı. “Şu anda Dan’le aramı daha fazla bozmaya niyetim yok, bu yüzden sen gidiyorsun.”

Aslında Molly’nin yapması gereken buydu fakat Kevin’ın tavırlarından hoşlanmadığı için, işi içindeki kaltağa bıraktı. “Böyle bir şey olmayacak. Bir sporcu olduğun için bunu anlamayabilirsin ama benim huzur ve sessizliğe ihtiyacım var çünkü *ben* çalışırken gerçekten *düşünüyorum*.”

Kevin hakareti kesinlikle anlamıştı ama aldırnamayı tercih etti. “Ben burada kalıyorum.”

“Ben de öyle,” diye karşılık verdi Molly, aynı ölçüde inatla.

Kevin’ın kendisini dışarı atmak istediğini görebiliyordu ama bunu yapamazdı çünkü patronunun kardeşiydi. Kevin acele etmeden bardağını doldurdu ve kalçalarını tezgâha dayadı. “Burası büyük bir ev. Paylaşabiliriz.”

Molly ona bunu unutmamasını, gitmeye karar verdiğini söyleyecekti ama bir şey ona engel oldu. Belki de evi paylaşmak o kadar da delice bir fikir değildi. Saplantısından kurtulmasının en kolay yolu, gerçek adamın içindeki Slytherin’i görmek olabilirdi. Onu çeken şey asla Kevin’ın kişiliği olmamıştı, çünkü aslında nasıl biri olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Onu çeken şey, Kevin’la ilgili illüzyondur; muhteşem vücudu, seksi gözleri, cesur liderliği.

Kevin’ın bardaktaki sütü bir dikişte içişini izledi. Bir geçirti. Gereken tek şey buydu. Molly’yi geçiren bir erkekten daha fazla tiksindirebilecek bir şey yoktu... ya da kasıklarını kaşıyan... ya da sofrada nasıl davranacağını bilmeyen. O iğrenç para klipleriyle tutturdukları koca bir para tomarını çıkararak kadınları etkilemeye çalışan sersemlemlere ne demeliydi?

Belki de altın zincir takıyordu. Molly ürperdi. Bu kesinlikle işe yarardı. Ya da bir silah delisi olması. Dan Calebow’un belirlediği standartlara uymayacak daha yüz çeşit şey.

Evet, Bay Kevin Yeşil-Gözlerimle-Fazla-Seksiyim Tucker'ı bekleyen daha bir milyon tuzak vardı. Bir geçirti... Bir kaşınma... O muhteşem boynunda en küçük bir altın pırıltısı...

Elinde olmadan gülümsediğini fark etti. "Pekâlâ. Kalabilirsin."

"Teşekkürler, Daphne." Kevin bardağı boşaltmıştı ama hâlâ geğirmemişti.

Molly gözlerini kısı ve kendisine Daphne diye seslenmeye devam ettiği sürece ondan uzak durabileceğini düşündü.

Dizüstü bilgisayarını bularak üst kata taşıdı ve yanında bir resim defteriyle masaya oturdu. *Daphne Yuvarlanıyor* veya "Koklaşmak; Ne Kadar İleri Gitmeli?" başlıklı makalesi üzerinde çalışabiliirdi.

Çok ileri.

Ergenlere hitap etse bile, seksle ilgili bir konu üzerinde çalışmak için kesinlikle yanlış bir zamandı.

Aşağıda bir maç izlendiğini duydu ve Kevin'ın ev ödevi yapabilmek için yanında maç filmleri getirdiğini anladı. Arada bir kitap okuyup okumadığını, bir sanat filmi izleyip izlemediğini veya futbolla ilgisi olmayan başka şeyler yapıp yapmadığını merak etti.

Dikkatini yine işine verme zamanıydı. Bir ayağını Roo'nun üzerine dayadı ve pencereden dışarı, Michigan Gölü'nün ürkütücü gri sularının üzerinde kıvrılan beyaz tepelere baktı. Belki de Daphne gece geç saatte göl kıyısındaki evine döndüğünde her yeri karanlık halde bulmalıydı ve içeri girdiğinde Benny üzerine atılıp...

Hikâyelerini bu kadar otobiyografik yazmayı kesmeliydi.

Pekâlâ... Resim defterini açtı. Daphne bir Cadılar Bayramı maskesi takıp... Hayır, *Daphne Kabak Ekiyor*'da bunu zaten yapmıştı.

Bir arkadaşını aramalıydı. Molly yanındaki telefona uzanarak en iyi mektup arkadaşlarından biri olan Janine Stevens'ı aradı. Janine genç yetişkin pazarı için yazmasına rağmen, kitaplarla ilgili aynı felsefeyi paylaşıyorlardı ve sık sık birlikte beyin fırtınası yapıyorlardı.

“Tanrı’ya şükür, aradın!” diye haykırdı Janine. “Bütün sabah boyunca sana ulaşmaya çalışıyordum.”

“Sorun nedir?”

“Her şey! DBAİDÇ’den kabarık saçlı bir kadın bu sabah yerel haberlerde çocuk kitaplarının çocukları eşcinsel yaşam tarzına çektiği konusunda veryansın ediyordu.”

“Bunların uğraşacak başka işleri yok mu?”

“Molly, elinde *Seni Çok Özledim*’in bir kopyası vardı ve çocukları sapıklığa çeken pisliklere bir örnek olduğunu söylüyordu.”

“Ah, Janine... bu korkunç!” *Seni Çok Özledim*, diğer çocuklar tarafından eşcinsel olarak damgalanan sanatsal eğilimli ağabeyinin uğradığı zulümle baş etmeye çalışan, on üç yaşındaki bir kızın hikâyesiydi. Çok güzel, duyarlı ve içten bir şekilde kaleme alınmıştı.

Janine burnundan üfledi. “Bu sabah editörüm aradı. Ortam durulana kadar beklemeye karar verdiklerini söyledi. Sıradaki kitabımı bir yıl erteleyeceklermiş!”

“Sen neredeyse bir yıl önce bitirmiştin!”

“Umurlarında değil. Buna inanamıyorum. Satışlarım nihayet artmaya başlamıştı. Şimdi bütün ivmemi kaybedeceğim.”

Molly elinden geldiğince arkadaşını teselli etmeye çalıştı. Telefonu kapadığında, DBAİDÇ’nin toplum için herhangi bir kitaptan daha tehlikeli olduğuna karar vermişti.

Aşağıdan gelen ayak seslerini duydu ve maç kaydının artık izlenmediğini fark etti. Janine’le sohbetinin tek iyi tarafı, dikkatini Kevin’dan uzaklaştırmış olmasıydı.

Derin bir erkek sesi ona seslendi. “Hey, Daphne! Buralarda bir havaalanı olup olmadığını biliyor musun?”

“Havaalanı mı? Evet. Sturgeon Körfezi’nde bir tane var. Orası...” Birden başı kalktı. “*Havaalanı!*”

Yerinden fırlayarak tırabzana koştu. “Yine hava sörfü yapmaya gidiyorsun!”

Kevin bakışlarını ona kaldırdı. Ellerini ceplerine sokmuşken bile bir güneş tanrısı kadar uzun boylu ve baş döndürücü görünüyordu.

Lütfen geçir!

“Neden böyle bir şey yapayım ki?” dedi Kevin, sakince. “Dan benden yapmamamı istedi.”

“Sanki bu seni durdurabilirmiş gibi.”

Benny dağ bisikletinin pedallarını giderek daha hızlı çeviriyordu. Ne Bülbül Ormanı’ndan geçen yolun yağmurdan ıslandığını ne de önündeki büyük su birikintisini fark etmişti.

Molly ondan olabildiğince uzak kalması gerektiğini bilmesine rağmen aşağı koştu. “Bunu yapma. Bütün gece kar yağdı. Rüzgâr çok sert esiyor.”

“Şimdi benimle gerçekten dalga geçiyorsun.”

“Sana tehlikeli olduğunu açıklamaya çalışıyorum!”

“Bir şeyi yapmaya değer kılan bu değil midir zaten?”

“Böyle bir günde hiçbir pilot seni uçurmaz.”

Ne var ki Kevin gibi ünlüler insanlara neredeyse her şeyi yaptırabilirlerdi.

“Bir pilot bulmakta çok fazla zorlanacağımı sanmıyorum. Tabii söylediğini yapmaya niyetim olsaydı.”

“Dan’i ararım,” diye tehdit etti Molly. “Cezanı ne kadar hafife aldığını duymanın ilgisini çekeceğinden kesinlikle eminim.”

“Şimdi beni korkutmaya başladın,” dedi Kevin. “Eminim erkek çocuklar yaramazlık yaptığında hemen öğretmenine yetiştiren kızlardan biriysin.”

“On beş yaşına gelene kadar karma okula gitmedim, dolayısıyla bu fırsatı kaçırdım.”

“Doğru. Sen zengin çocuğusun, değil mi?”

“Zengin ve şımarık,” diye yalan söyledi Molly. “Ya sen?” Belki sohbetle ilgisini dağıtırsa, Kevin hava sörfü yapmaktan vazgeçebilirdi.

“Orta sınıf ve kesinlikle şımarık değil.”

Kevin hâlâ yerinde duramıyor gibi görünüyordu ve Molly üzerinde konuşacak bir şey bulmaya çalışırken, sehpanın üzerinde daha önce orada olmayan iki kitap gördü. yakından baktığında birinin Scott Turow’un son çalışması olduğunu gördü; diğeri, Molly’nin daha önce okumaya çalıştığı ama sonra daha hafif bir şeyler okumak için vazgeçtiği, evrenle ilgili oldukça ağır bir eserd. “Sen kitap mı okuyorsun?”

Kevin kanepeye çökerken dudakları kıvrıldı. “Bana kitap okuyacak birini bulamadığım zamanlarda.”

“Çok komiksin.” Molly kanepenin diğer ucuna otururken, Kevin’in kitapları sevdiğini anlamaktan mutsuz olmuştu. Roo yaklaşırken, Kevin yine sahibesini yere devirmeye kalkarsa diye hazırlıklıydı.

Nasıl istersen.

“Pekâlâ. Göründüğün kadar... entelektüel açıdan kısır olmadığın sonucuna varacağım.”

“Bunu basın bültenime ekleyeyim.”

Molly tuzağını çok güzel kurmuştu. “O halde neden sürekli aptalca şeyler yapıp duruyorsun?”

“Ne gibi?”

“Hava sörfü gibi. Bir helikopterden atlayıp sörf yapmak gibi. Bir de eğitim kampından hemen sonra katıldığın şu moto-kros yarışları.”

“Basın bunu fazla abartmıştı.”

“Pek de abartı sayılmazdı.” Molly tavşan terliklerini çıkararak ayaklarını altına kıvrırdı. “Anlamıyorum. Sen her zaman profesyonel sporcular için örnek oldun. Sarhoş araba kullanmazsın, kadınlara el kaldırmazsın, antrenmanlara erken gelirsın ve en son sen çıkarsın. Kumar skandalı, tutuklanma, uyuşturucu, doping ve hatta küfürlü konuşma olayların bile yok. Ama aniden kendini kaybettin.”

“Kendimi kaybettığım filan yok.”

“Sen yaptıklarına ne diyorsun peki?”

Kevin başını yana yatırdı. “Seni buraya beni izlemen için gönderdiler, değil mi?”

Bu zengin kaltak rolünü bozsa bile Molly güldü. “Onların takımla ilgili bir şeyde güvenebilecekleri en son kişi benim. Ben tam bir ineğim. Haydi, Kevin. Yemin ederim, hiçbir şey söylemem. Bana neler olduğunu anlat.”

“Biraz heyecandan zevk alıyorum ve bunun için de özür dileyecek değilim.”

Molly daha fazlasını öğrenmek istiyordu; bu yüzden bastırmaya devam etti. “Kız arkadaşların senin için endişelenmiyor mu?”

“Aşk hayatımı bilmek istiyorsan, sorman yeterli. Böylece sana kendi işine bakmanı söyleyebilirim.”

“Aşk hayatını bilmeyi neden isteyeyim ki?”

“Sen söyle.”

Molly ona kırgın gözlerle baktı. “Sadece kadınlarını uluslararası kataloglardan bulup bulmadığını merak ediyordum. Belki de Internet’ten? Yalnızlık çeken Amerikalı erkeklerin yabancı kadınlar bulmalarına yardım eden siteler olduğunu biliyorum çünkü resimlerini gördüm. ‘Yirmi bir yaşındaki Rus güzeli. Çınlıçplak piyano çalıyor, boş zamanlarında erotik romanlar yazıyor, bir Yankee’yle eğlenmek istiyor.’”

Ne yazık ki Kevin gücenmek yerine kahkahalarla güldü. “Amerikalı kadınlarla da çıkıyorum.”

“Çok fazla olmadığına bahse girerim.”

“Sana çok meraklı olduğunu söyleyen olmuş muydu?”

“Ben bir yazarım. Bu da işimin bir parçası.” Belki kendi uyduruyordu ama Kevin oturmadan önce olduğu kadar huzursuz görünmüyordu, bu yüzden Molly sorgulamaya devam etti. “Bana aileden söz etsene.”

“Anlatacak pek fazla şey yok. Ben bir RÇ’yim.”

Rezil çocuk mu? “Rezil çıkan?”

Kevin sırttı ve sehpanın köşesinde bacak bacak üstüne attı. “Rahip çocuğu. Nasıl saydığına bakarsan dördüncü kuşak.”

“Ah, evet. Bunu okuduğumu hatırlıyorum. Dördüncü kuşak, hımm?”

“Babam bir Metodist rahipti, babası da Metodist rahipti ve o da İncil’i ücra bölgelere taşıyan eski Metodist rahiplerden birinin torunuydu.”

“Maceracı ruhun oradan geliyor olmalı. Gezgin rahip.”

“Babamdan gelmediği kesin. Harika bir adamdı ama risk almayı sevmeydi. Büyük ölçüde inekti.” Kevin gülümsedi. “Senin gibi. Ama daha kibardı.”

Molly buna aldırmadı. “Artık hayatta değil mi?”

“Altı yıl kadar önce öldü. Ben doğduğumda elli bir yaşındaymış.”

“Ya annen?”

“Onu on sekiz ay önce kaybettim. O da yaşlıymış. Kitap okumayı çok severdi. Tarih derneği başkanıydı ve soyağaçlarıyla ilgilenirdi. Yaz ayları ailemin hayatının en coşkulu dönemleriydi.”

“Bahamalar’da tatil mi yaparlardı?”

Kevin güldü. “Pek sayılmaz. Hepimiz kuzey Michigan’daki bir Metodist kilisesinin kamp alanına giderdik. Kuşaklardır ailemdeydi.”

“Ailenin bir kamp alanı mı vardı?”

“Kulüpleri ve kilise ayinleri için büyük eski bir ahşap kiliseyle birlikte. On beş yaşına gelene kadar her yaz ben de onlarla gitmek zorundaydım ama sonra isyan ettim.”

“Nasıl onların çocuğu olduğunu merak etmiş olmalılar.”

Kevin’in gözleri titredi. “Her gün. Ya sen?”

“Öksüzüm.” Molly biri sorduğu her seferinde olduğu gibi bu kelimeyi önemsemeden söylemişti ama yine de boğazında bir şeyler düğümleniyordu.

“Bert’in sadece Vegas’lı gösteri kızlarıyla evlendiğini sanıyordum.” Kevin’in bakışlarının Molly’nin kızıl saçlarından aşağı kayıp mütevazı göğüslerinde oyalanması, onun genlerinde vampliğin olmadığına inandığını gösteriyordu.

“Annem The Sands’teki bir korodaymış. Bert’in üçüncü karısıydı ve ben iki yaşındayken öldü. Boşanmasını kutlamak için Aspen’a uçuyordu.”

“Sen ve Phoebe’in anneleriniz aynı değil mi?”

“Hayır. Phoebe’in annesi onun ilk karısıymış. O da The Flamingo’daki korodaymış.”

“Bert Somerville ile hiç tanışmadım ama duyduğum kadarıyla zor bir adammış.”

“Neyse ki beş yaşındayken beni yatılı okula gönderdi. Öncesinde çok çekici dadılarım olduğunu hatırlıyorum.”

“İlginç.” Kevin ayaklarını sehpadan indirdi ve orada bıraktığı gümüş çerçeveli Rêvo güneş gözlüğünü aldı. Molly gözlüğe imrenerek baktı. Marshall Field’s mağazalarında iki yüz yetmiş dolara satılıyordu.

Daphne, Benny’nin cebinden düşen güneş gözlüğünü kendisi taktı ve nasıl durduğuna bakmak için göldeki yansımasına doğru eğildi. *Parfait*!⁶ (Kişisel görünüşü yorumlamakta en iyi dilin Fransızca olduğuna inanıyordu.)

“Hey!” diye seslendi Benny, arkasından.

Şap! Güneş gözlüğü Daphne’nin burnundan kayarak suya düştü.

Kevin kanepeden kalkarken, Molly onun enerjisinin odayı doldurduğunu hissetti. “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Bir süreliğine dışarı çıkıyorum. Hava almak istiyorum.”

6 (Fr.) Mükemmel. (ed.n.)

“Nereye?”

Kevin vurgulu bir hareketle güneş gözlüğünün saplarını katladı. “Seninle konuşmak güzeldi ama sanırım şimdilik yönetim tarafından yeterince sorgulandım.”

“Sana söylemişim. Ben yönetimden filan değilim.”

“Stars’ta hissen var. Benim gözümde yönetimdensin demektir.”

“Pekâlâ. O halde yönetim nereye gittiğini bilmek istiyor.”

“Kayağa. Bir itirazın var mı?”

Yoktu ama Dan’in kesinlikle olurdu. “Buralarda sadece bir kayak alanı var ve iniş sadece otuz altı metre. Bu senin için yeterli olmaz.”

“Lanet olsun.”

Molly zevkini gizledi.

“O halde kar motoruna bineceğim,” dedi Kevin. “Buralarda dünya standartlarında yollar olduğunu duydum.”

“Yeterince kar yok.”

“O havaalanını bulacağım!” Kevin portmantoya yöneldi.

“Hayır! Biz... birlikte yürüyüş yapalım.”

“Yürüyüş mü?” dedi Kevin, Molly az önce birlikte kuşları izlemeyi önermiş gibi bakarak.

Molly hızlı düşündü. “Uçurumların kenarından geçen gerçekten zorlu bir patika var. O kadar tehlikeli ki rüzgâr veya kar olasılığı olduğunda kapatıyorlar ama ben oraya ulaşmak için başka bir yol biliyorum. Ancak bunu gerçekten yapmak istediğinden emin olmalısın. Patika dar ve zemin buzludur; en küçük bir hata, seni ölümüne gönderir.”

“Bunları sen uyduruyorsun.”

“Hayal gücüm o kadar geniş değil.”

“Sen bir yazarsın.”

“Çocuk kitapları yazıyorum. Şiddet içermezler. Şimdi, burada böyle durup bütün sabahı sohbet ederek geçirmek istiyorsan, bu senin bileceğin iş. Ama ben biraz maceraya hayır demem.”

Nihayet Kevin'ın ilgisini çekmişti.

“O halde gidelim.”

Molly söz verdiği o tehlikeli patikayı bulamasa da –belki de kendisi uydurmuştu– yürüyüş yaparken güzel zaman geçirmişlerdi. Yine de, kenarından geçtikleri uçurum çok soğuk ve rüzgârlı olduğundan, Kevin pek fazla şikâyet etmedi. Hatta zeminin buzlu olduğu bir yerde Molly'ye yardım etmek için elini uzattı ama Molly o kadar aptal değildi. Bunun yerine Kevin'a kibirli bir bakış attı ve kendi başının çaresine bakmak zorunda olduğunu, birazcık buz görüp korktuğu her seferinde ona destek olmayacağını söyledi.

Kevin güldü ve kaygan bir kaya yığınının üzerine tırmandı. Başını arkaya atarak kış grisi suda bakışını görmek –bu arada koyu kumral saçları rüzgârdan uçuşuyordu– Molly'nin nefesini kesmişti.

Yürüyüşlerinin geri kalanında mesafeli davranmayı unuttu ve birlikte çok eğlendiler. Eve döndüklerinde Molly'nin dişleri birbirine çarpıyordu fakat bütün kadınsı yerleri alev alevdi.

Kevin paltosunu çıkararak ellerini ovaladı. “Jakuzini kullanabilir miyim?”

Ah, Molly de onun alev alev yanan vücudunu kullanmak isterdi. “Keyfine bak. Benim işe dönmem gerek.” Molly üst kata yönelirken, Phoebe'in bir defasında söylediği bir şeyi hatırladı.

Bizim tarzımızda büyüdüğünde, Molly, sadece bedensel zevk için seks yapmak bir yılan çukuruna benzer. Bizim ruhumuza işleyecek bir aşka ihtiyacımız var ve ben sana bunun hoşumuza giden herkesle yatağa girerek bulunamayacağını söyleyebilirim.

Molly hoşuna giden herkesle yatağa girmese de, Phoebe'in haklı olduğunu biliyordu. Ancak sağlıklı bir vücuda olan ama ruhuna işleyen aşkı bulamayan bir kadın ne yapacaktı ki? Keşke yürüyüşleri sırasında Kevin sığ ve aptalca davransaydı... ama bir kez bile Amerikan futbolundan konuşmamıştı. Bunun yerine kitaplardan, Chicago'da

yaşamaktan ve *This Is Spinal Tap*'e duydukları ortak tutkudan söz etmişlerdi.

Daphne'ye odaklanamadığı için makalesi üzerinde çalışmak amacıyla dizüstü bilgisayarını açtı ama konu moralini daha da bozdu.

Kuzeybatı'daki ilk yılındayken destansı aşk hikâyesinin gelişini beklemekten o kadar sıkılmıştı ki ruhuna işleyen aşkı unutarak bir aydır çıktığı bir çocukla ruhuna işleyen ilgiyle yetinmeye karar vermişti. Ama bekâretini kaybetmek bir hata olmuştu. İlişkileri bittiğinde depresyona girmiş ve Phoebe'in haklı olduğunu anlamıştı. Bedensel tatmin için seks yapmak ona göre değildi.

Birkaç yıl sonra nihayet tekrar denemek için bir erkeğe yeterince değer verdiğine kendini ikna etmişti. Adam tatlı ve zekiymi fakat ilişkinin ardından gelen ezici hüznün silinmesi aylar sürmüştü.

O zamandan beri çok sayıda erkek arkadaşı olmuştu ama hiç sevgilisi olmamıştı ve cinsel dürtülerini çok çalışarak ve arkadaşlarıyla zaman geçirerek yatıştırılmaya çalışmıştı. İffet fazla eski moda olurdu ama seks on beş yaşına kadar aşkın ne olduğunu bilmeyen bir kadın için duygusal bir bataklıkta. O halde neden bunu düşünüp duruyordu; özellikle de Kevin Tucker'la aynı evdeyken?

Çünkü Molly sadece bir insandı ve Stars'ın takım kaptanı kesinlikle çok lezzetli görünüyor, yetişkin bir oyuncak çocuk biçiminde yürüyen afrodizyak gibi ortalıkta dolaşıyordu. Klavyesine bakarak inledi ve kendini odaklanmaya zorladı.

Saat beşte Kevin'in evden çıktığını duydu. Saat yedide "Sevişmek; Ne Kadar İleri Gitmeli?" neredeyse bitmişti. Ne yazık ki konu onu germişti ve bir hayli tahrik etmişti. Janine'i aradı ama arkadaşı evde değildi. Molly alt kata indi ve mutfaktaki küçük aynada kendisine baktı. Dükkânların açılması veya saç rengini değiştirmeye gitmesi için saat çok geçti. Belki de sadece keserdi. Birkaç yıl önce saçlarını asker gibi kestirdiğinde hiç fena olmamıştı.

Kendini kandırıyordu. Sonuç korkunç olmuştu.

Makas yerine bir Lean Cuisine kaparak mutfak tezgâhında yedi. Sonra bir Rocky Road dondurma kutusundan lokum yedi. Sonunda resim defterini kaparak biraz çizim yapmak için şöminenin önüne çöktü. Ama iyi uyumamıştı ve çok geçmeden göz kapakları ağırlaşmaya başladı. Geceyarısından bir süre sonra Kevin'ın geldiğini duyarak yerinde sıçradı.

“Selam, Daphne.”

Molly gözlerini ovaladı. “Selam, Karl.”

Kevin paltosunu bir sandalyenin sırtlığına astı. Parfüm kokuyordu. “Bunun havalandırılması gerek.”

“Bence de.” Molly kıskançlıkla kıvrandı. Kevin'ın vücuduna ağzının suları akarak bakarken ve kendi sorunlarını düşünürken, önemli bir gerçeği gözden kaçırmıştı: Kevin onunla hiç ilgilenmiyordu. “Anlaşılan meşgulmüşsün,” dedi Molly. “Birden fazla marka gibi kokuyor. Hepsi de evcil; bir yerden bir bakıcı filan mı buldun?”

“O kadar şanslı değildim. Kadınlar ne yazık ki Amerikalı'ydı ve hepsi de çok konuşuyordu.” Kevin'ın vurgulu bakışları, Molly'nin de çok konuştuğunu söylüyordu.

“Ve kelimelerin tek heceden fazla olduğundan eminim, dolaşısıyla muhtemelen başın ağrıyordur.” Bunu kesmesi gerekiyordu. Kevin, Molly'nin olmasını istediği kadar aptal değildi ve Molly dik-katli olmazsa, özel hayatıyla aslında ne kadar ilgilediğini Kevin'ın anlaması uzun sürmezdi.

Ama Kevin öfkelenmekten çok rahatsız olmuş gibiydi. “Biriyle çıktığımda gevşeyip rahatlamak isterim. Dünya politikasını, küresel ısınmayı tartışmak veya insanların tahmin edilmez kişisel hijyen takıntılarını dinlemek istemem.”

“Tanrım, oysa bunlar benim en sevdiğim şeylerdir.”

Kevin başını iki yana sallayarak yerinden kalkıp gerindi ve o yağsız, kaslı vücudunu omur omur esnetti. Molly'den çoktan sıkılmış

olduğu belliydi; muhtemelen Molly kariyer istatistiklerini sayarak onu eğlendirmedeği için.

“Artık yatsam iyi olur,” dedi Kevin. “Sabah erkenden gidiyorum, dolayısıyla seni göremezsem, konukseverliğin için teşekkür ederim.”

Molly esnedi. “Ciao, şekerim.” Kevin’ın antrenmanlar için geri dönmesi gerektiğini biliyordu ama bu yine de hayal kırıklığını hafifletmiyordu.

Kevin gülümsedi. “İyi geceler, Daphne.”

Molly, onun merdivenden çıkışını izledi; kot pantolonu o güçlü bacaklara ve daracık kalçasına yapıyor, tişörtünün altında kasları oynuyordu.

Ah, Tanrım, yine ağzının suları akıyordu! Molly Phi Beta Kappa olması gerektiğini düşündü!

Ayrıca çok huzursuzdu ve hayatının her alanında kendini tatminsiz hissediyordu.

“Lanet olsun!” Çizim defterini yere itti, ayağa fırladı ve saçlarına bakmak için hemen banyoya koştu. Hemen tıraş edecekti!

Hayır! Kel olmak istemiyordu ve bu kez delilik yapmayacaktı.

Kararlı bir tavırla videoların bulunduğu yere yaklaştı ve *Komik Tuzak*’ın yeni versiyonunu aldı. İçindeki çocuk ikizlerin ailelerine dönüşünü izlemeyi seviyor ve dışarıdaki çocuk da Dennis Quaid’in gülümsemesinden hoşlanıyordu.

Kevin’da da o gülümseme vardı.

Kararlı bir şekilde maç filmini video oynatıcıdan çıkardı, *Komik Tuzak* adlı filmi koydu ve izlemek için oturdu.

Sabah saat iki sularında, Hallie ve Annie ailelerine kavuşmuştu ama Molly daha da huzursuzdu. Eski filmleri ve reklamları karıştırmaya başladı fakat eski dizilerden *Lace, Inc.*’in tanıdık müziğini duyunca durdu.

“Lace bir davada, ah, evet... Lace davayı çözebilir, ah, evet...”
Ekranında iki güzel kadın –seksi detektifler Sable Drake ve Ginger Hill– koşuyordu.

Lace, Inc., çocukluğunda Molly’nin en sevdiği dizilerden biriydi. Aktris Mallory McCoy’un canlandığı akıllı esmer güzeli Sable olmayı hayal ederdi. Ginger, kızıl saçlı ve karate ustası bir seks bombasıydı. *Lace, Inc.* sıradan bir diziydi ama Molly bunu umursamıyordu. Sadece bir kez olsun kadınların kötü adamları dövüşünü izlemeyi seviyordu.

Jenerikte önce Mallory McCoy’un, sonra Ginger Hill’i oynayan Lilly Sherman’ın adı geçiyordu. Molly bir defasında Stars’ın merkezinde birilerini Lilly Sherman’ın Kevin’la bir bağlantısı olduğu konusunda konuşurlarken duyduğunu hatırlayarak oturduğu yerde aniden doğruldu. Kevin’la ilgilendiğini kimsenin bilmesini istemediği için hiç soru sormamıştı. Aktrisi daha dikkatli inceledi.

Yine üzerinde dar pantolonu, askısız bluzu ve yüksek topukluları vardı. Uzun kızıl saçları omuzlarından kıvrır kıvrır sarkıyordu ve baştan çıkarıcı bir şekilde kameraya doğru gözlerini kırptırıyordu. Modası geçmiş bir saç modeli ve büyük altın halka küpeleriyle bile, kesinlikle akıllara durgunluk veren bir fiziği vardı.

Sherman şimdilerde kırklarında olmalıydı, dolayısıyla Kevin’ın birlikte olduğu kadınlardan biri olamayacak kadar yaşlıydı. O halde bağlantıları ne olabilirdi? Birkaç yıl önce aktrisin bir fotoğrafını görmüş ve diziden sonra kilo aldığını fark etmişti. Ancak hâlâ güzel bir kadındı, dolayısıyla aralarında bir şeyler olması mümkündü.

Molly uzaktan kumandaya bastı ve bir kozmetik reklamı başladı. Belki de ihtiyacı olan buydu. Baştan aşağı yenilenmek.

Televizyonu kapayarak üst kata yöneldi. Nedense, görünüşünü baştan aşağı yenilese bile bunun sorununu çözmeyeceğini hissediyordu.

Sıcak bir duş aldıktan sonra, zenginken aldığı İrlanda keteninden geceliklerinden birini giydi. Bu gecelik ona kendini hâlâ bir Georgette Heyer romanının kahramanı gibi hissettiriyordu. Daphne’yi düşün-

bilmek için defterini yanına aldı ama o gün öğleden sonra hissettiği yaratıcı dürtü kaybolmuştu.

Roo yatağın ayakucunda sessizce horluyordu. Molly uykusu gelmesi gerektiğini kendine hatırlattı ama hâlâ uykusu yoktu.

Belki de makalesinin rötuşlarını bitirebilirdi fakat dizüstü bilgisayarını almaya giderken konuk banyosuna bir göz attı. Banyonun iki kapısı vardı; Molly'nin durduğu ve bir de tam karşıda, Kevin'in uyuduğu odaya açılan ikinci bir kapı. O kapı aralıktı.

Huzursuz bacakları onu diğer kapıya yaklaştırdı.

Tezgâhın üzerinde bir Louis Vuitton tıraş seti durduğunu gördü. Onu Kevin'in aldığını hayal edemiyordu, dolayısıyla uluslararası güzelliklerden birinden bir hediye olmalıydı. Molly yaklaştı ve bembeyaz kılları olan kırmızı bir diş fırçası gördü. Aquafresh tüpünün kapağını kapadı.

Parmak ucunu bir deodorant şişesinin kapağının üzerinde gezdirdikten sonra çok pahalı bir tıraş losyonunun buzlu camdan şişesine uzandı. Kapağını açarak burnuna götürdü. Kevin gibi kokuyor muydu? Kevin kendini parfüme boğan erkeklerden değildi ve Molly ona emin olacak kadar yaklaşmamıştı ama kokuyla ilgili tanıdık bir şey gözlerini kapamasına ve daha derin nefes almasına neden oldu. Ürpererek şişeyi bıraktıktan sonra tıraş setini açtı.

Bir ibuprofen şişesinin ve bir Neosporin tüpünün yanında Kevin'in Süper Kupa yüzüğü duruyordu. Molly, Kevin'in onu kariyerinin başlarında, henüz Cal Bonner'in yedeği olarak takımda yer aldığı günlerde kazandığını biliyordu. Bir şampiyonluk yüzüğünün umursamaz bir şekilde bir tıraş setinin dibine atılmış olması onu şaşırtmıştı ama sonuçta Kevin'la ilgili bildiği her şey, kontrol başka birindeyken kazandığı bir yüzüğü asla takmak istemeyeceğini söylüyordu.

Uzaklaşmaya başladı ama sonra tıraş setinin içindeki başka bir şeyi görerek duraksadı.

Bir prezervatif.

Büyütülecek bir şey değildi. Elbette ki yanında prezervatif taşıyacaktı. Muhtemelen evinde bir koli prezervatifi olmalıydı. Molly prezervatif paketini eline alarak inceledi. Sıradan bir şeydi. O halde neden bakıp duruyordu ki?

Bu delilikti! Bütün gün saplantılı bir kadın gibi davranmıştı. Kendini toparlamazsa, tıpkı deli Glenn Close gibi tavşan haşlayacaktı.

Yüzünü buruşturdu. *Özür dilerim, Daphne.*

Bir göz atacaktı. Hepsi buydu. Sadece uyurken Kevin'a bir göz atacak ve sonra da çıkacaktı.

Yatak odası kapısına yaklaşarak yavaşça itti.

3

Daphne o gece geç saatte yüzünde korkunç bir Cadılar Bayramı maskesiyle Benny'nin porsuk inine girdi...

Daphne Kabak Ekiyor

Koridordan süzülen ışık halının bir bölümünü aydınlatıyordu. Molly yatak örtülerinin altındaki büyük şekli seçebiliyordu. Yasak olanı yapıyor olmanın heyecanıyla kalbi duracakmış gibi hissetti. Çekingen bir şekilde içeri adım attı.

On yedi yaşındayken yangın alarımını çekmeden hemen önceki gibi tehlikeli enerji bütün benliğini sardı. Yaklaştı. Sadece bir göz atacak ve gidecekti.

Kevin uyurken sırtı Molly'ye dönüktü. Nefesinin sesi derin ve yavaştı. Silahşorun en küçük sesle uyandığı eski kovboy filmlerini hatırladı ve Kevin'ı dağınık saçlarıyla yerinde doğrulmuş, elindeki 45'lik Colt'u kendisine doğrulturken hayal etti.

Uyurgezer rolü yapabilirdi.

Kevin ayakkabılarını yerde bırakmıştı ve Molly ayağıyla birini kenara itti. Halının üzerinde kayarken ayakkabı hafif bir hışırtı çıkardı

ama Kevin kıpırdamadı. Molly ayakkabının diğer tekini de itti ama Kevin yine tepki vermedi. 45'lik Colt hayali buraya kadardı.

Molly'nin avuçlarının içi terlemişti. Geceliğine sürterek sildi. Sonra yatağın kenarına çok hafifçe çarptı.

Kevin ölü gibi uyuyordu.

Kevin'ın uyurken nasıl görüldüğünü öğrendiğine göre, Molly artık gidebilirdi.

Bunu yapmaya çalıştı ama ayakları onu yatağın diğer tarafına götürdü ve genç kadın, Kevin'ın yüzünü gördü.

Andrew da böyle uyurdu. Molly'nin yeğeninin yanında top at-salar bile kıpırdamazdı. Ama Kevin Tucker, Andrew'a hiç de benzer-miyordu. Molly onun inanılmaz profilini inceledi; güçlü alınını, açılı elmacıkkemiklerini ve düz burnunun mükemmel orantılarını. Bir futbol oyuncusu olduğu için burnu defalarca kırılmış olmalıydı ama hiç yassılık ya da şişlik görünmüyordu.

Aslında Kevin'ın mahremiyetine korkunç bir şekilde tecavüz ettiğini biliyordu. Bu bağışlanamazdı. Ancak Kevin'ın dağınık koyu kumral saçlarına bakarken, parmaklarıyla alından çekmemek için kendini zor tutuyordu.

Mükemmel biçimli omuzlardan biri örtünün üzerine yükseliyordu ve Molly'nin içinden onu yalamak geliyordu.

İşte bu! Aklını kaybetmişti. Ama umursamıyordu.

Prezervatif hâlâ elindeydi ve Kevin Tucker battaniyenin altında yatıyordu; omzunun durumuna bakılırsa çıplak olmalıydı. Ya yanına girerse?

Bu düşünülemezdi.

Ama kim bilebilirdi ki? Kevin uyanmayabilirdi bile. Ya uyanırsa? Kulüp sahibinin kardeşiyle yattığını başkalarına söyleyecek en son kişi o olurdu.

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki başı dönüyordu. Bunu yapmayı gerçekten düşünüyor muydu?

Bunun duygusal bir sonucu olmayacaktı. İnsanın ruhuna işleyen bir aşk illüzyonuna inanmazken, nasıl olabilirdi ki? Kevin'ın onunla ilgili düşüncelerine gelince... Kadınların kendilerini kollarına atmalarına alışkındı, dolayısıyla muhtemelen şaşırmasdı.

Tam karşısındaki duvarda yangın alarımını görebiliyordu ve kendine dokunmaması gerektiğini hatırlatıp duruyordu. Ama elleri karıncalanıyordu. Nefesi sığlaşmış ve hızlanmıştı. İrade gücünü her an kaybedebilirdi. Huzursuzluğundan bıkmıştı ve ayakları seğiriyordu. Kendini nasıl düzelteceğini bilmediği için saçlarına zarar vermekten de sıkılmıştı. Yıllar boyunca mükemmel olmaya çabalamaktan yorulmuştu. Teni arzuyla ıslanıyordu ve tavşan terlikleri ayaklarından kayarken dehşet duygusu giderek artıyordu.

Giy şunları!

Ama giymedi. Ve zihninde yangın alarmı çaldı.

Geceliğine uzandı ve... başının üzerinden çekti... çırılçıplaktı ve titriyordu. Şaşkın gözlerle izlerken, parmaklarının örtülere uzanıp çektiğini gördü. Battaniye geri düşerken bile kendine bunu yapmayacağını söylüyordu. Ama göğüsleri karıncalanıyor, vücudu arzuyla kavruluyordu.

Şiltenin kenarına oturdu ve bacaklarını yavaşça battaniyenin altına kaydırды. Ah, Tanrım, bunu yapacaktı. Çırılçıplaktı ve Kevin Tucker'ın yatağına giriyordu.

Kevin hafifçe homurdanarak döndü ve örtülerin de büyük bölümünü beraberinde götürdü.

Molly onun sırtına bakarken, kendisine gitmesi için ilahî bir işaret verildiğini biliyordu. Bu yataktan hemen çıkmalıydı!

Ama bunun yerine Kevin'a sokuldu, göğüslerini onun sırtına bastırды ve kokusunu içine çekti. İşte... o tıraş losyonu kokusu. Bir erkeğe bu şekilde dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Kevin kıpırdandı ve rüya görüyormuş gibi bir şeyler mırıldandı.

Yangın alarının sesi daha da güçlendi. Molly kolunu ona sararak göğsünü okşadı.

Sadece bir dakika, diye düşündü. Sonra gidecekti.

Kevin eski kız arkadaşı Katya'nın elini göğsünde hissediyordu. Garajında sahip olduğu ilk arabayla ve Eric Clapton'la duruyordu. Eric ona gitar dersi veriyordu ama gitar yerine, Kevin bir bahçe tırmığını çalmaya çalışıyordu. Sonra başını kaldırdığında Eric'in gitmiş olduğunu gördü. Katya'yla birlikte bu tuhaf odadaydı.

Katya onun göğsünü okşuyordu ve Kevin genç kadının çıplak olduğunu fark etti. Kasıklarına kan hücum ederken Eric'in gitar derslerini unuttu.

Katya'yla ilişkisini aylar önce bitirmişti ama şimdi ona tekrar sahip olacaktı. Katya kötü bir parfüm kullanırdı; fazla güçlü bir koku. Bu bir kadından ayrılmak için aptalca bir nedendi çünkü şimdi tarçınlı çörek gibi kokuyordu.

Güzel bir kokuydu. Seksi bir kokuydu. Kevin'ı terletiyordu. Birlikteyken Katya'nın onu bu kadar tahrik ettiğini hiç hatırlamıyordu. Mizah duygusu yoktu. Makyaja çok fazla zaman ayırırdı. Ama şimdi Kevin ona hemen sahip olmak istiyordu. Hemen, o anda.

Katya'ya doğru döndü ve elini poposuna yaptırdı. Farklı gibiydi. Daha dolgundu. Sıkıştırılacak daha fazla eti vardı.

Kevin arzuyla kıvranıyor ve Katya çok güzel kokuyordu. Şimdi de kokusu portakala benziyordu. Göğüslerine yapışan göğüsleri de hissediyordu –ılık, yumuşak, sulu portakallar gibi– ve ağzı dudaklarına yapışmış, elleri vücudunda dolaşıyordu. Oyun oynuyordu. Okşuyordu. Kasıklarına doğru ilerliyordu.

Eller onu okşarken Kevin homurdandı. Kadının kokusunu aldı ve uzun sürmeyeceğini anladı. Kolu kıpırdamak istemiyordu ama onu hissetmeliydi.

Islak, kaygan bal gibiydi.

Kevin homurdanarak üste çıktı. Kadınının üstüne. İçine girdi ama bu kolay olmamıştı. Tuhaf.

Rüya silinmeye başlamıştı ama şehveti artıyordu. Alev alev yanıyordu. Sabunun, şampuanın ve kadının kokusu onu alev alev sarmıştı. Tekrar tekrar gidip gelirken gözlerini yavaşça açtı ve... gördüklerine inanamadı!

Daphne Somerville'in içindeydi!

Bir şeyler söylemeye çalıştı ama konuşma yetisini kaybetmiş gibiydi. Kalbi deli gibi atıyor, kanı bütün vücudunda hızla dolaşıyordu. Zihni uğulduyordu. Ve sonunda patladı.

O anda Molly'nin içindeki her şey buz gibi oldu. *Hayır! Henüz değil!*

Molly onun titreyişini hissetti. Ağırlığı onu eziyor, şilteye bastırıyordu. Çok geç bir şekilde, aklı başına geldi.

Kevin gevşemişti. Üzerinde ölü bir ağırlık gibiydi. İşe yaramaz, ölü bir ağırlık.

Bitmişti. *Bu kadar çabuk!* Ve şimdiye kadarki en kötü yatak arkadaşı olduğu için onu suçlayamazdı çünkü kesinlikle hak ettiğini almıştı. Bir hiç!

Kevin kafasını toparlamak için başını sertçe iki yana salladı, sonra Molly'nin içinden çıktı ve yataktan dışarı fırladı. *"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"*

Molly böylesine bir hayal kırıklığı olduğu için ona bağırarak istiyordu ama kendisine daha çok bağırarak istiyordu. Bir kez daha yangın alarmini çekerken yakalanmıştı fakat artık on yedi yaşında değildi. Kendini yaşlı ve yenik hissediyordu.

Aşağılandığını iliklerinde hissediyordu. "U-u-uykuda yürüyordum?"

"Uykuda yürüyormuş, *haydi oradan!*" Kevin yataktan fırladı ve banyoya doğru yürüdü. "Sakin yerinden kıpırdama!"

Kevin'ın kin tutmasıyla ünlü olduğunu çok geç hatırlamıştı. Önceki yıl Steelers'a karşı rövanşları bir kan gölüne dönmüştü ve

ondan önceki yıl da yüz elli kiloluk bir Viking savunma oyuncusunun peşinden gitmişti. Molly yataktan kalkarak korkuyla geceliğini aradı.

Banyodan birbiri ardına küfürler geliyordu.

Geceliğim hangi cehennemde?

Kevin çırılçıplak ve öfkeli bir halde geri döndü. “O prezervatifi nereden buldun?”

“Senin... senin tıraş setinden.” Molly geceliğini bularak kaptı ve göğüslerine bastırdı.

“Tıraş setimden mi?” Kevin koşarak banyoya geri döndü. “Benim ti... Lanet olsun!”

“Sadece bir... dürtüydü. Uykuda yürüyordum. Kazayla oldu.” Molly koridor kapısına doğru geriliyordu ama oraya ulaşmadan Kevin geri döndü ve halının üzerinden atılarak genç kadını kolundan yakalayıp sarstı.

“O şeyin ne kadar süredir orada olduğunu biliyor musun?”

Yeterince uzun değil! Birden Kevin’ın prezervatiften söz ettiğini anladı. “Sen ne demeye çalışıyorsun?”

Kevin onun kolunu bırakarak banyoyu işaret etti. “Çok uzun zamandır orada olduğunu ve lanet olasıca şeyin *delindiğini* söylüyorum!”

Tam üç saniye geçti. Sonra Molly’nin dizlerinin bağı çözüldü. Yatağın karşısındaki koltuğa yığıldı.

“Eee?” diye bağırdı Kevin.

Molly’nin sisli zihninden yine düşünceler geçti. “Endişelenme.” Bacaklarının arasındaki ıslaklığı geç hissetmişti. “Aydınlanış zamanı.”

“Aydınlanış zamanı diye bir şey olmaz.” Kevin yer lambasını yaktı ve Molly’nin son derece sıradan, son derece çıplak vücudunu fazlasıyla gözler önüne serdi.

“Benim için var. Saat kadar düzenliyimdir.” Kevin’a regl döneminden söz etmek istemiyordu. Geceliğine sımsıkı yapıştı ve kendisini olduğundan daha fazla açık etmeden nasıl geri çekilebileceğine karar vermeye çalıştı.

Ama Kevin ne onun çıplaklığıyla ne de kendisinininkiyle ilgileniyormuş gibi görünüyordu. “Sen ne demeye benim tıraş setimi açtın ki?”

“Ah, şey, açıktı ve ben de içine baktım ve...” Molly boğazını temizledi. “O kadar eskiyse, neden hâlâ yanında taşıyordun?”

“Unutmuştum!”

“Bu aptalca bir neden.”

O yeşil gözler öldürecekmiş gibi bakıyordu. “Yani suçu bana yüklemeye mi çalışıyorsun?”

Molly derin bir nefes aldı. “Hayır. Hayır, böyle bir niyetim yok.” Korkak gibi davranmayı bırakıp müzikle yüzleşme zamanıydı. Yerinden kalkarak geceliği başından geçirdi. “Üzgünüm, Kevin. Gerçekten. Son zamanlarda delice davranıyordum.”

“Bana tek bir şey bile söyleme sakın!”

“Özür dilerim. Çok utanıyorum.” Molly’nin sesi titriyordu. “Aslında utancımı anlatmaya kelimeler yetmez. Tam anlamıyla yerin dibine geçtim. Be-ben... umarım bunu unutabilirsiniz.”

“Hiç sanmıyorum.” Kevin yerden koyu yeşil bir külot kapıp bacaklarından geçirdi.

“Üzgünüm.” Molly yerlerde sürünmeyi hak etmişti ama mahcubiyet işe yaramadığı için ünlü şımarık mirasyedi rolüne geri döndü. “Gerçek şu ki kendimi yalnız hissettim ve sen de elimin altındaydın. Çapkın bir adam olduğun biliniyor. Bu yüzden aldırmayacağımı düşündüm.”

“Elinin altında mıydım?” Havadan neredeyse elektrik çıtırtıları duyulacaktı. “Şunu bir düşünelim. Durum tersine olsa, buna ne diyeceğini bir düşünelim.”

“Neden söz ettiğini bilmiyorum.”

“Diyelim ki ben senin, kendi rızası olmayan bir kadının yatağına girseydim, bu duruma ne denirdi?”

“Ben...” Molly’nin parmakları geceliğinin eteğinde seğirdi. “Ah, evet, ne demek istediğini anlıyorum.”

Kevin'ın gözleri kısıldı ve sesi hırıltı gibi çıktı. "Buna tecavüz denirdi."

"Yani... gerçekten... sana tecavüz ettiğimi mi söylüyorsun?"

Kevin ona soğuk gözlerle baktı. "Evet, öyle söylüyorum."

Durum Molly'nin hayal ettiğinden çok daha kötüydü. "Bu çok gülünç. Sen... Sen de istiyor gibiydin!"

"Çünkü uyuyordum ve seni başka biri sandım."

Bu canını yakmıştı. "Anlıyorum," dedi Molly.

Kevin geri çekilmedi. Tam aksine, dişlerini daha da sıktı. "Sandığının aksine, seks yapmadan önce bir ilişkim olmasını tercih ederim. Ve kimsenin beni kullanmasına izin vermem."

Molly'nin yaptığı şey gerçekten de buydu. İçinden ağlamak geliyordu. "Çok üzgünüm, Kevin. Davranışımın çok çirkin olduğunu ikimiz de biliyoruz. Olanları unutamaz mıyız?"

"Başka seçeneğim yok ki." Kevin kelimelerin üstüne basa basa konuşuyordu. "Gazetelerde okumak istediğim bir şey değil."

Molly kapıya doğru geriledi. "Umarım tek kelime bile etmeyeceğimin farkındasındır."

Kevin ona tiksintiyle baktı.

Molly'nin yüzü buruştu. "Çok üzgünüm. Gerçekten."

4

Daphne kaykayından atladı ve yuvanın içine bakabilmek için uzun otların arasına çömeldi.

Daphne Bir Tavşan Yavrusu Buluyor
(taslak notları)

Kevin cebe geri döndü. Çığlık çığlığa bağırان altmış beş bin taraftar ayaktaydı ama Kevin'ı mükemmel bir sessizlik kozası sarmıştı. Ne taraftarları, ne televizyon kameralarını, ne de *Pazartesi Gecesi Futbolu* ekibini düşünüyordu. Yapmak için doğduğu şey dışında hiçbir şey düşünmüyordu; yani kendisi için icat edilmiş olan oyunu oynamak dışında.

En sevdiği pas tutucu olan Leon Tippet tasarılanan rotadan mükemmel bir şekilde koşarak boşa çıktı ve Kevin'ın topu ellerine göndereceği o tatlı ana hazırdı.

Ve tam o anda oyun saçmalığa dönüştü. Aniden rakip takımın savunma oyuncusu pası kapmaya hazır halde ortaya çıktı.

Kevin'ın vücuduna adrenalın doldu. Çarpışma hattının çok gerisindeydi ve başka bir tutucuya ihtiyacı vardı ama Jamal düşürülmüştü ve Stubs'ı iki kişi takip ediyordu.

Briggs ve Washington, Stars'ın hattını yarararak üzerine geldi. Tampa Bay savunma oyuncusu kılığındaki o ateş kusan canavarlar geçen yıl omzunu çıkarmışlardı ama Kevin topu elinden çıkarmaya niyetli değildi. Son zamanlarda başına çok iş açan cüretkârlığıyla sola baktı... ve sonra aniden sağa doğru sert, *delice* bir dönüş yaptı. Beyaz formalardan oluşan o duvarda bir deliğe ihtiyacı vardı. Orada olmasını diledi. Ve buldu.

Onu bulunduğu yere getiren çevikliğiyle aradan geçerken, Briggs ve Washington arkasından havayı yakaladılar. Olduğu yerde hızla döndü ve kendisinden kırk kilo daha ağır olan bir savunma oyuncusunu silkeledi.

Ani bir dönüş daha. Bir şaşırtmaca daha. Ve asıldı.

Sahanın dışında boyu iki metreye yaklaşan, yaklaşık yüz kg ağırlığında bir kas yığını olarak iriyarı bir adamdı ama burada, Mutant Devler Diyarı'nda ufak tefek, zarif ve çok hızlı biri olarak kalıyordu. Ayakları yapay zemini yutuyordu. Kubbenin ışıkları altın rengi kaskını bir meteora dönüştürüyor, su mavisi forması gökyüzünden inmiş bir sancak gibi görünüyordu. İnsan bedenindeki şiir. Bir Tanrı nimeti. Kutsanmış adam. Topu gol çizgisine kadar taşıdı.

Hakem gol düdüğüne çaldığında Kevin hâlâ ayaftaydı.

Maç sonrası parti Kinney'nin evindeydi ve Kevin kapıdan girdiği andan itibaren kadınlar onu kapişmaya başlamıştı.

“Harika bir maçı, Kevin.”

“Kevin, *querido*⁷, buraya!”

“Harikasin! Bağırmaktan sesim kısıldı!”

7 (İsp.) Sevgilim. (ed.n.)

“Golü attığında heyecanlandın mı? Tanrım, heyecanlandığını biliyorum ama tam olarak neler hissettin?”

“*Felicitación!*”⁸

“Kevin, *chéri!*”⁹

Kevin karizmasını kolay konuşturabiliyordu ve en ısrarcı olan ikisi dışında hepsinden kurtulurken gülümsüyordu.

“Kadınlarının sessiz ve güzel olmasını istiyorsun,” demişti en yakın arkadaşının karısı, son konuştuklarında. “Ama çoğu kadın hiç sessiz değildir, dolayısıyla dilimizi az bilen yabancı fıstıklara yaklaşıyorsun. Klasik bir yakınlıktan kaçma durumu.”

Kevin onu yavaşça baştan aşağı süzdüğünü hatırlıyordu. “Öyle mi? Pekâlâ, dinle bakalım, Dr. Jane Darlington Bonner. Seninle istediğin zaman yakın olabilirim.”

“Önce cesedimi çiğnemen gerek!” diye seslenmişti kocası Cal, yemek masasının karşı tarafından.

Cal en iyi arkadaşı olmasına rağmen, Kevin onunla uğraşmaktan hoşlanıyordu. Bu, Cal’ın kindar yedeği olduğu günlerden beri böyleydi. Ancak şimdilerde Cal Amerikan futbolunu bırakmıştı ve Kuzey Carolina’daki bir hastanede staja başlıyordu.

Kevin onu iğneleme dürtüsüne karşı koyamıyordu. “Bu prensip meselesi, ihtiyar. İspatlamam gereken bir şey var.”

“Evet, eh, kendi kadınınla kanıtla ve benimkini rahat bırak.”

Jane gülmüş, kocasını öpmüş, kızları Rosie’ye bir peçete vermiş ve yeni oğulları Tyler’ı kucağına almıştı. Tyler’ın alt bezlerinde sürekli gördüğü Post-it kâğıtlarını sorduğunda Cal’ın verdiği cevabı hatırlayınca Kevin gülümsedi.

“Çünkü artık karımın bebeğin bacaklarına yazmasına izin vermiyorum.”

8 (İsp.) Tebrikler. (ed.n.)

9 (Fr.) Sevgilim. (ed.n.)

“Hâlâ yazıyor, ha?”

“Kollarına, bacaklarına; zavallı çocuk yürüyen fen defterine döndü. Ama karımın ceplerine Post-it paketleri tıkmaya başladığımdan beri durum düzeldi.”

Jane’in beklenmedik yerlere dalgın bir şekilde karmaşık denklemler yazma alışkanlığı yaygın şekilde biliniyordu. O sırada Rosie Bonner araya girerek sızlanmaya başlamıştı.

“Bir defasında ayağıma yazmıştı. Yazdın, değil mi, anne? Bir defasında da...”

Dr. Jane kızının ağzına bir tavuk budu tıkmıştı.

Kevin bunları hatırlayarak gülümsedi ama o sırada sağındaki Fransız kadın müziğin arasından sesini duyurmak için bağırды. “*Tu es fatigué, chéri?*”¹⁰

Kevin çeşitli dilleri biraz anlardı ama bunu gizlemeyi öğrenmişti. “Teşekkürler ama şu anda bir şey yemek istemiyorum. Hey, seni Stubs Brady ile tanıştırayım. Bence ikinizin birçok ortak noktanız olabilir. Ve –Heather’dı, değil mi?– dostum Leon aç gözlerle bütün akşam sana bakıp durdu.”

“Neyi açayım?”

Kadınların birkaçından kurtulmanın zamanı kesinlikle gelmişti.

Kadınlarla ilgili tercihlerinde haklı olduğunu Jane’e asla itiraf etmemişti. Ama sahip oldukları her şeyi oyuna adama kavramını sadece sözde vurgulayan bazı takım arkadaşlarının aksine, Kevin bunu gerçekten yapıyordu. Sadece zihninde ve bedeninde değil, aynı zamanda yüreğinde de. Ve hayatında yoğun ilgi isteyen bir kadın varken, insan bunu yapamazdı. Kevin güzel olan ve pek fazla şey istemeyen kadınları tercih ediyordu ki yabancı kadınlar bu tarife mükemmelen uyuyordu.

10 (Fr.) Yorgun musun, sevgilim. (ed.n.)

Onun için önemli olan tek şey Stars'ta oynamaktı ve kimsenin yoluna çıkmasına izin vermeyecekti. Su mavisi-altın sarısı formayı giymeyi, Ortabatı Spor Stadyumu'nda sahaya çıkmayı ve en önemlisi de Phoebe ve Dan Calebaw ile çalışmayı seviyordu. Belki bu bir rahip çocuğu olmasının sonucuydu ama Chicago Stars'ta oynamak bir onurdu ve NFL'deki her takım için aynı şey söylenemezdi.

Calebaw'la çalışırken, oyuna saygı her şeyden daha önemliydi. Stars eşkıyaların veya gösteriş düşünlerinin takımı değildi ve Kevin kariyeri boyunca kişilik açısından Phoebe ve Dan'ın standartlarına ulaşamadığı için ziyan olan birçok yetenek görmüştü. Kevin başka bir takımda oynadığını hayal bile edemiyordu ve Stars için sahada oynamayı bitirdiğinde, o zaman koç olarak devam etmeyi planlıyordu.

Stars'ın koçu olmak.

Ama bu sezon hayallerini tehlikeye atan iki şey olmuştu. Biri kendi hatasıydı; eğitim kampından sonra kapıldığı çılgınca umursamazlık. Her zaman gözükkara olmuştu ama şimdiye kadar eğlencesini hep sezon dışında tutmuştu. Diğer Daphne Somerville'in geceyarısı yatak odasına yaptığı ziyaret. Bu, kariyerini tehlikeli sporların hepsinden daha ciddi şekilde tehlikeye atmıştı.

Derin uyurdu ve ilk kez bir sevişmenin ortasında uyanmıyordu ama o zamana kadar yatak arkadaşlarını daima kendisi seçmişti. İşin tuhafı, aile bağlantıları olmasaydı Kevin onu seçmeyi de düşünebilirdi. Belki yasak meyve olduğu için çekici geliyordu fakat onunla birlikte çok güzel zaman geçirmişti. Daphne onu heyecanlandırmış ve güldürmüştü. Ona sezdirmemeye dikkat etmekle birlikte, Kevin genç kadını kendisini izlerken de yakalamıştı. Kevin'ın seksi bulduğu, zengin kızlarına has bir özgüvenle hareket ediyordu. Vücudu çok gösterişli olmayabilirdi ama her şeyi yerli yerindeydi ve Kevin bunu kesinlikle fark etmişti.

Öyle olmasına rağmen mesafesini korumuştı. Sonuçta Daphne patronunun kız kardeşiydi ve takımla bağlantısı olan kadınlarla asla

yakınlaşmazdı; koçların kızları, sekreterler hatta takım arkadaşlarının kuzenleriyle bile. Buna rağmen olanlara inanamıyordu.

Sadece üzerinde düşünmek bile tekrar öfkelenmesine neden oluyordu. Amansız bir takım kaptanı bile Calebrow'lar için aileden daha değerli değildi ve olanları öğrenirlerse, açıklama isteyecekleri kişi Kevin'in kendisi olurdu.

Vicdanı onu yakında Daphne'yi aramaya zorlayacaktı. Sadece herhangi bir sonucu olmadığından emin olmak için. Olmayacaktı ve bunun için endişelenmeyecekti; özellikle de şimdi dikkatini hiçbir şeyin dağıtmasına izin verme lüksü yokken. Pazar günü AFC Şampiyonası'nda oynayacaklardı ve oyununun kusursuz olması gerekiyordu. O zaman en büyük hayali gerçekleşecek, Stars'ı Süper Kupa'ya taşıyacaktı.

Ama altı gün sonra hayali elinden alındı. Ve kendisinden başka suçlayabileceği kimse yoktu.

Molly gece-gündüz çalışarak *Daphne Yuvarlanıyor*'u bitirdi ve Stars'ın AFC Şampiyonası'nı kaybettiği hafta postaya verdi. Maç bitimine on beş saniye kala Kevin Tucker güvenli oynamaktan vazgeçerek iki savunma oyuncusunun arasına dalmıştı. Pası kesilmişti ve Stars bir golle yenilmişti.

Molly, Ocak akşamının soğuşundan korunmak için kendine bir fincan çay hazırladı ve çalışma masasına götürdü. Chik için bitirmesi gereken bir makalesi vardı ama dizüstü bilgisayarını açmak yerine, eline yeni kitabı *Daphne Bir Tavşan Yavrusu Buluyor* için yeni fikirler karalamak amacıyla kanepede bıraktığı bloknotunu aldı.

Tam oturduğu anda telefon çaldı. "Alo?"

"Daphne? Ben Kevin Tucker."

Çay fincan tabağına sıçradı ve Molly'nin nefesi kesildi. Bir zamanlar bu adama âşıkı. Şimdi sadece sesini duymak bile onu dehşete düşürüyordu.

Zorlukla nefes alabildi. Hâlâ kendisine Daphne adıyla seslendiğine bakılırsa, onunla ilgili kimseyle konuşmamış olmalıydı. Bu iyiydi. Molly onun kendisiyle ilgili konuşmasını, hatta onu düşünmesini bile istemiyordu. “Numaramı nereden buldun?”

“Senden zorla almıştım.”

Molly bunu unutmuştu. “Ben, ah... Senin için ne yapabilirim?”

“Sezon bittiği için bir süreliğine şehirden ayrılmaya hazırlanıyorum. Olanlarla ilgili... herhangi bir... talihsiz sonuç olmadığından emin olmak istedim.”

“Hayır! Hiçbir sonucu filan yok. Elbette yok.”

“Bu iyi.”

Molly, Kevin’in soğuk cevabının altında rahatlamayı hissetti. Aynı zamanda işleri kolaylaştırmanın bir yolunu gördü ve hemen fırsatın üzerine atladı. “Geliyorum, hayatım!” diye seslendi, hayali birine.

“Anladığım kadarıyla yalnız değilsin.”

“Hayır, değilim.” Molly yine sesini yükseltti. “Telefondayım, Benny! Birazdan yanına geliyorum, canım.” Yüzünü buruşturdu. Daha iyi bir isim bulamaz mıydı?

Roo neler olduğunu görmek için koşarak mutfaktan geldi. Molly ahizeyi daha sıkı tuttu. “Aradığın için teşekkür ederim, Kevin, ancak hiç gerek yoktu.”

“Her şey yol...”

“Her şey harika ama benim kapamam gerek. Maç için üzüldüm. Ve aradığın için de teşekkürler.” Molly telefonu kapadığında eli hâlâ titriyordu.

Az önce doğmamış bebeğinin babasıyla konuşmuştu.

Avucunu düz karnının üzerine koydu. Hamile olduğu gerçeğini hâlâ tam olarak kabullenememişti. Regl dönemi normal zamanında başlamadığında, kendini nedeninin stres olduğuna inandırmıştı. Ama göğüsleri giderek hassaslaşıyordu, mide bulantıları başlamıştı ve iki

gün önce nihayet bir hamilelik testi yapmıştı. Sonuç öylesine bir panik yaratmıştı ki hemen çıkıp bir tane daha almıştı.

Hata yoktu. Kevin Tucker'ın bebeğine hamileydi.

Ancak ilk düşünceleri Kevin olmamıştı. Dan ve Phoebe'yi düşünmüştü. Aile varlıklarının merkezidi ve ikisi de bir çocuğu diğeri olmadan büyötmeyi düşünemezdi. Bu haber onları yıkacaktı.

Nihayet Kevin'ı düşündüğünde, öğrenmesine asla izin vermemesi gerektiğini anlamıştı. Kevin istemeden onun kurbanı olmuştu ve bunun sonuçlarına Molly tek başına katlanacaktı.

Onu durumdan uzak tutmak o kadar da zor olmazdı. Sezon bittiğinden Molly'nin onunla karşılaşma olasılığı düşüktü ve yazın antrenmanlara başladıklarında Stars'ın merkezinden uzak durması yeterli olacaktı. Dan ve Phoebe'in takım partilerinin dışında, Molly oyuncularla pek bir araya gelmezdi. Sonunda Kevin onun bebeği olduğunu öğrenebilirdi ama bu sabahki telefon görüşmeleri, onu hayatında başka bir erkek olduğuna inandırmaya yeterdi.

Evinin pencerelerinden kasvetli gökyüzüne baktı. Henüz saat altı bile olmamasına rağmen hava şimdiden kararmıştı. Kanepeye uzandı.

İki gün öncesine kadar tek başına ebeveyn olmayı hiç düşünmemişti. Aslında anneliği bile düşünmemişti. Şimdiyse başka bir şey düşünemiyordu. Daima hayatının bir parçası gibi görünen umursamazlık yok olmuş, her şey olması gerektiği gibi olmalı yönündeki yabancı bir duyguyla onu baş başa bırakmıştı. Sonunda kendi ailesi olacaktı.

Roo, Molly'nin kanepenin kenarından sarkan elini yaladı. Molly gözlerini kapadı ve ilk şaşkınlığını üzerinden attığından beri zihnini dolduran hayallere daldı. Küçük bir oğlan mıydı? Yoksa kız mı? Önemi yoktu. Ne olursa olsun iyi bir anne olacağını bilecek kadar yeğenleriyle birlikte zaman geçirmişti ve bu bebeği iki ebeveyne yetecek bir şekilde sevecekti.

Onun bebeği. Onun ailesi.

Nihayet.

İliklerine kadar mutlu bir şekilde gerindi. Bunca yıldır aradığı şey buydu; kendisine ait bir aile. Kendini hiç bu kadar huzurlu hissettiğini hatırlamıyordu. Saçları bile huzurluydu; artık aşırı kısa değildi ve doğal koyu kumral rengine geri dönmüştü. Tam ona uyan şekilde.

Roo ıslak burnuyla Molly'nin elini dürttü.

"Acıktın mı, dostum?" Molly yerinden kalktı ve Roo'yu doyurmak için mutfığa giderken telefon tekrar çaldı. Nabzının hızlandığını hissetti ama arayan Phoebe'di.

"Dan'le birlikte Lake Forest'ta bir toplantıya gidiyoruz. Şu anda Edens'tayız ve karnı acıktı. Akşam yemeği için bizimle birlikte Yoshi'ye gelmek ister misin?"

"Çok isterim."

"Harika. Yarım saate görüşürüz."

Molly telefonu kaparken, onları ne kadar inciteceğini anladı. Kendilerinin sahip olduğu şeyi onun için de istiyorlardı; ikisinin de hayatının temelini oluşturan derin, koşulsuz bir sevgi. Ancak çoğu insan o kadar şanslı değildi.

Lime lime olmuş Dolce&Gabbana bluzunu üzerine geçirdi ve geçen baharda Field's mağazasından yarı fiyatına aldığı ayak bileğine kadar inen kömür karası eteğini giydi. Kevin'ın telefonu onu huzursuz etmişti; bu yüzden televizyonu açtı. Son zamanlarda *Lace, Inc.* dizisinin tekrarlarını izlemek alışkanlık haline gelmişti. Dizi onun için bir nostaljiydi ve çocukluğunun güzel zamanlarını hatırlatıyordu.

Kevin'ın Lilly Sherman'la ne bağlantısı olduğunu hâlâ merak ediyordu. Phoebe bunu biliyor olabilirdi ama Molly onun adını anmaktan korkuyordu; Phoebe onun yazlık evde ne haltlar karıştırdığını bilme bile.

"*Lace* dava üzerinde, ah, evet... *Lace* davayı çözebilir, ah, evet..."

Jeneriğin ardından reklamlar girdi ve sonra Lilly Sherman üzerinde dar beyaz şortu, parlak yeşil bikini üstünden taşan göğüsleri ve Ginger Hill rolüyle ekranda belirdi. Kestane rengi saçları yüzünün

etrafında kabarıyor, altın halkalar elmacık kemiklerine sürünüyor ve baştan çıkarıcı gülümsemesi söze dökülmeyen zevkler vaat ediyordu.

Kamera kumsaldaki iki detektifi göstermek için geniş açı yaptı. Ginger'ın hafif giysilerine karşılık, Sable uzun kesimli yekpare bir mayo giymişti. Molly iki aktris arasında kameranın dışında da bir arkadaşlık olduğunu hatırlıyordu.

Lobide zil sesi duyuldu. Televizyonu kapadı ve birkaç dakika sonra kapıyı açtığı anda ablasıyla eniştesini karşısında buldu.

Phoebe onu yanağından öptü. "Solgun görünüyorsun. Sen iyi misin?"

"Chicago'da ocak ayı. Herkes solgun." Molly ablasına olması gerekenden biraz daha uzun sarıldı. Tavuk Celia, Bülbül Ormanı'nın anaç sakini, tam anlamıyla kardeşi için yaratılmıştı.

"Hey, Miz Molly. Seni özledik." Dan her zamanki gibi Molly'ye kaburgalarını kıracaktı gibi sarıldı.

Molly de ona sarılırken ikisine de sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşündü. "Yılbaşından beri iki hafta geçti."

"Ve sen eve gelmeyeli de iki hafta oldu. Phoebe huysuzlanıyor." Dan ceketini kanepenin sırtlığına attı.

Molly ablasının mantosunu alırken gülümsedi. Dan evlerini hâlâ Molly'nin gerçek evi olarak görüyor, Molly'nin eviyle ilgili duygularını anlamıyordu. "Dan, tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun? Seni Phoebe'in beni dövdüğüne inandırmaya çalışmıştım."

"Öyle bir şeyi unutmak zor. Bana söylediklerini hâlâ hatırlıyorum. Tamamen kötü olmadığını, sadece biraz sapık olduğunu söylemiştin."

Phoebe güldü. "Ah, o güzel eski günler!"

Molly ablasına sevgiyle baktı. "O kadar ukalaydım ki asıl beni dövmemene şaşıyorum."

"Somerville kızları hayatta kalmak için kendi yollarını bulurlar." Birimiz hâlâ buluyor, diye düşündü Molly.

Roo, Phoebe'e tapıyordu ve oturduğu anda kucağına fırladı. "Daphne Yuvarlanıyor'un resimlerini göndermeden bana gösterdiğin için çok sevindim. Benny'nin dağ bisikletiyle su birikintisinde kayarkenki yüz ifadesi paha biçilmez. Yeni bir kitap için fikirlerin var mı?"

Molly tereddüt etti. "Henüz düşünce aşamasında."

"Daphne, Benny'nin patisini sardığında Hannah çıldırdı. Daphne'nin onu bağışlamasını beklediğini sanmıyorum."

"Daphne çok bağışlayıcı bir tavşandır. Ama sargısını yaparken dantelli pembe kurdele kullanıyor."

Phoebe güldü. "Benny'nin dişil tarafına daha çok eğilmesi gerek. Harika bir kitap olmuş, Molly. Hayatın en önemli derslerinden birini verirken bile hâlâ komik olmayı başarıyorsun. Yazmana çok sevinyorum."

"Hep yapmak istediğim şey buydu. Sadece farkında değildim."

"Bundan söz etmişken... Dan, hatırlıyor musun..." Dan'ın orada olmadığını anlayınca Phoebe'in sözü yarım kaldı. "Tualete gitmiş olmalı."

"Orayı birkaç gündür temizlememiştin. Umarım çok pis..." Molly aniden nefesini çekerek olduğu yerde hızla döndü.

Ama çok geç kalmıştı. Dan elinde çöp sepetinde gördüğü iki boş kutuyla geri dönüyordu. Hamilelik testi setleri dev gibi ellerinde patlamaya hazır el bombaları gibi görünüyordu.

Molly dudağını ısırды. Onlara henüz söylemeyi planlamamıştı. AFC Şampiyonası yenilgisinin acısını henüz üzerlerinden atamamışlardı ve bir hayal kırıklığına daha ihtiyaçları yoktu.

Dan kutulardan birini kucağına bırakana kadar Phoebe kocasının tuttuğu şeylerin ne olduğunu göremedi. Phoebe yavaşça kutuyu aldı ve eli yanağına gitti. "Molly?"

"Yirmi yedi yaşında olduğunu biliyorum," dedi Dan, "ve ikimiz de mahremiyetine saygı duymaya çalışıyoruz ama yine de bunu sormak zorundayım."

O kadar üzgün görünüyordu ki Molly dayanamadı. Dan baba olmayı seviyordu ve bunu kabullenmekte Phoebe'den daha çok zorlanacaktı.

Molly kutuları alarak bir kenara bıraktı. "Oturalım mı?"

Dan dev gibi vücuduyla yavaşça karısının yanına çöktü. Phoebe'in eli güdüsel bir şekilde onunkine uzandı. İkisi birlikte dünyaya karşı. Bazen birbirlerine duydukları sevgiyi izlemek, Molly'yi iliklerine kadar yalnızlığa boğuyordu.

Onların karşısındaki koltuğa oturdu ve titrek bir şekilde gülümsedi. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Bir bebeğim olacak."

Dan yüzünü buruşturdu ve Phoebe ona yaslandı.

"Bir şok olduğunu biliyorum ve çok üzgünüm. Ancak bebek için üzgün değilim."

"Bana önce bir düğün olacağını söyle."

Dan'ın dudakları neredeyse kıpırdamamıştı bile ve Molly onun ne kadar dik kafalı olabileceğini bir kez daha hatırladı. Şimdi davasını savunmazsa, Dan onu asla rahat bırakmazdı. "Düğün filan yok. Babası da yok. Bu değişmeyecek; dolayısıyla kabullenmeniz gerekiyor."

Phoebe daha da gergin görünüyordu. "Ö-özel biriyle görüştüğünü bilmiyordum. Genellikle bana söylersin."

Molly ablasının kendisini daha fazla sorgulamasına izin veremezdi. "Seninle bir sürü şeyi paylaşıyorum, Phoebe, ancak her şeyi değil."

Dan'ın çenesinde bir kas seğirmeye başladı; bu kesinlikle kötü bir işaretti. "Kim o?"

"Size söylemeyeceğim," dedi Molly, sakince. "Bu benim hatamdı, onun değil. Onu hayatımda istemiyorum."

"Hamile kalmaya yetecek kadar hayatına girmesini istemişsin ama!"

"Dan, yapma." Phoebe, Dan'ın öfkesinden asla korkmazdı ve şimdi de daha çok Molly için endişeleniyor gibiydi. "Çok hızlı kararlar verme, Molly. Ne kadardır hamilesin?"

“Daha altı haftadır. Fikrimi de değiştirmeyeceğim. Sadece be-beğimle ben olacağız. Ve umarım siz ikiniz.”

Dan yerinden kalkarak yürümeye başladı. “Kendini nasıl bir şeyin içine soktuğun konusunda hiçbir fikrin yok.”

Molly her yıl doğum yapan binlerce yalnız kadın olduğunu ve Dan’ın biraz fazla eski kafalı olduğunu vurgulayabilirdi ama eniştesini nefesini tüketmemesi gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Bunun yerine daha pratik konulara odaklandı.

“İkinizin de endişelenmenizi engelleyemem fakat bir çocuk sahibi olmak için birçok kadından daha donanımlı olduğumu hatırlamanızı isterim. Neredeyse otuz yaşındayım, çocukları seviyorum ve duygusal açıdan dengeliyim.” Molly hayatında ilk kez bunun gerçekten doğru olabileceğini hissediyordu.

“Aynı zamanda da çoğulukla meteliksizsin.” Dan dudaklarını birbirine bastırdı.

“Daphne satışları yavaş yavaş yükseliyor.”

“Çok yavaş,” dedi Dan.

“Ve daha fazla serbest iş alabilirim. Evde çalıştığım için dadı parası ödemem de gerekmeyecek.”

Dan baldızına inatçı gözlerle baktı. “Çocukların babaya ihtiyacı vardır.”

Molly yerinden kalkarak Dan’e yaklaştı. “Hayatlarında iyi bir baba modeline ihtiyaçları vardır ve senin bu bebeğin yanında olmanı umuyorum çünkü tanıdığım en iyi modelsin.”

Bu Dan’ın savunmasını yıkmaya yetti ve eniştesi Molly’ye sarıldı. “Sadece senin mutlu olmanı istiyoruz.”

“Biliyorum. İkinizi de bu yüzden böylesine çok seviyorum.”

“Ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum,” diye tekrarladı Dan, gergin bir akşam yemeğinden sonra karısıyla birlikte evlerine dönerlerken.

“İkimiz de öyle. Ama o özgür bir kadın ve kararını vermiş.” Phoebe’in kaşları endişeyle çatıldı. “Sanırım artık yapabileceğimiz tek şey onu desteklemek.”

“Arahlık ayının başlarında bir ara olmuş.” Dan’in gözleri kısıldı. “Sana bir konuda söz veriyorum, Phoebe. Bunu ona yapan orospu çocuğunu bulacağım ve sonra da kafasını koparacağım.”

Ama bunları söylemesi kolaydı ve haftalar birbirini kovalarken, Dan gerçeği keşfetmeye yaklaşmadı bile. Bahaneler uydurarak Molly’nin arkadaşlarını arıyor ve utanmazca sorguluyordu ama kimse Molly’nin o dönemde biriyle çıktığını hatırlamıyordu. Kendi çocuklarını da sorguladı fakat sonuç alamadı. Çaresizlikten dolayı sonunda bir özel detektif tuttu ve kendi işine bakmasını emredeceğini bildiği karısına bundan söz etmedi. Ne var ki sonunda elde edebildiği tek şey koca bir fatura oldu.

Şubat ortasında Dan ve Phoebe uzun bir hafta sonu için çocukları Door County’deki eve götürdüler. Molly’yi de davet etmişlerdi ama *Chik* için teslim tarihinin yaklaştığını ve çalışmaya ara veremeyeceğini söyleyerek reddetmişti. Dan asıl nedenin Molly’nin daha fazla nutuk dinlemek istememesi olduğunu biliyordu.

Cumartesi günü öğleden sonra Andrew’u ısınması için içeri soktuğunda, Phoebe onu çizmelerini çıkardıkları girişte buldu.

“Eğlendiniz mi bakalım?”

“Evet!”

Andrew çoraplarıyla ıslak zeminde uçarak kendini annesinin kollarına atarken Dan sırttı; bu çocuğun ikisinden biriyle bir saatten uzun süre kaldığında genellikle yaptığı bir şeydi.

“Buna sevindim.” Phoebe dudaklarını oğlunun saçlarına gömdü ve hafifçe mutfağa doğru itti. “Gidip bir şeyler ye. Elma suyu sıcak, Tess’e söyle de sana bir bardak koysun.”

Andrew koşarak uzaklaşırken, Dan karısının açık kahverengi bir kazak ve kot pantolonla özellikle çok çekici göründüğüne karar verdi.

Tam karısına uzanırken, Phoebe ona sarı bir kredi kartı makbuzu uzattı. “Bunu üst katta buldum.”

Dan makbuza baktığında üzerinde Molly’nin adını gördü.

“Şehirdeki şu küçük eczaneden alınmış bir makbuz,” dedi Phoebe. “Tepedeki tarihe bak.”

Dan tarihe baktı ama neden karısının öfkeli göründüğünü hâlâ anlayamadı. “Ne olmuş?”

Phoebe çamaşır makinesine yaslandı. “Dan, bu Kevin’in burada kaldığı tarih.”

Kevin kafeden ayrıldı ve Cairns Esplanade boyunca oteline doğru yürümeye başladı. Güneşli şubat esintisinde ağaçlar salınıyor, limandaki tekneler bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Avustralya’nın Büyük Bariyer Resifi’ndeki Kuzey Boynuzu’nda köpek balıklarıyla yüzerek geçirdiği beş günden sonra uygarlığa geri dönmek güzeldi.

Queensland’in kuzeydoğu sahilindeki Cairns şehri, dalış turunun merkeziydi. Şehirde kaliteli restoranlar ve birkaç beş yıldızlı otel bulunduğundan, Kevin bir süre oyalanmaya karar vermişti. Şehir Chicago’dan yeterince uzak olduğundan, AFC Şampiyonası maçının sonunda kendini neden riske attığını sormak isteyecek bir Stars taraftarıyla karşılaşma olasılığı düşüktü. Yaptığı seçim Stars’ı Süper Kupa’ya taşıyacak olan zaferi kazandırmak yerine takım arkadaşlarını hayal kırıklığına uğratmıştı ve bir çekiçkafa sürüsüyle yüzme bile bunu unutmasını sağlayamamıştı.

Yarım atlet ve dar beyaz şort giymiş Avustralyalı bir güzel onu baştan aşağı iki kez süzdükten sonra davetkâr bir tavırla gülümsedi. “Tur rehberine ihtiyacın var mı?”

“Bugün değil, teşekkürler.”

Kadın hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Kevin muhtemelen daveti kabul etmeliydi ama yeterince ilgisini çekmemişti. Ayrıca dalış teknesinde yemek pişiren seksi sarışın doktora adayının baştan çıkarıcı

girişimlerine de aldırmamıştı fakat o daha anlaşılır bir şeydi; o da zeki kadınlardan biriydi.

Queensland'de muson mevsiminin ortasıydı ve aniden yağmur yağmaya başlamıştı. Bir süre otelin spor salonunda ter atmaya ve sonra da birkaç el yirmi-bir oynamak için otelin kumarhanesine gitmeye karar verdi.

Spor kıyafetlerini üzerine geçirmişti ki kapı sert bir şekilde vuruldu. Gidip açtı. "Dan, burada ne?.."

Dan Calebow'un yumruğu onu selamlamadan önce Kevin'ın ağzından bu kadarı çıkabilirdi.

Kevin geri sendeledi, kanepenin köşesine takıldı ve düştü.

Aniden bütün vücuduna adrenalin yayıldı. Dan'i parçalamaya hazır halde ayağa fırladı. Sonra bir an tereddüt etti; Dan patronu olduğu için değil, bakışlarındaki öfke alevleri korkunç bir terslik olduğunu belli ettiği için. Dan, Kevin'a karşı oyundan dolayı hak ettiğinden daha anlayışlı davrandığından, Kevin konunun maçı kaybetmelerine neden olan kararıyla ilgisi olmadığını anlamıştı.

Karşılık vermemek doğasına aykırıydı ama kendini yumruklarını indirmeye zorladı. "Bunun için haklı bir nedenin olsa iyi olur."

"Seni adi herif! Bunun gerçekten yanına kalacağını mı sandın?"

Derin saygı duyduğu bir adamın yüzünde böylesine yoğun bir küçümseme ifadesi görmek içini burkmuştu. "Neyin yanıma kalacağını?" diye sordu Kevin.

"Senin için hiçbir anlamı yoktu, değil mi?" diye hırladı Dan.

Kevin onun konuşmasını bekledi.

Dan yüzünü buruşturup dişlerini sıkarak Kevin'ın üzerine geldi. "Aralık ayında evimde kaldığında yalnız olmadığını bana neden söylemedin?"

Kevin'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Sözlerini çok dikkatlice seçti. "Bunun bana düştüğünü sanmıyordum. Orada olduğunu sana Daphne'nin söyleyeceğini sanıyordum."

“Daphne mi?”

Bu kadarı yetmişti ve Kevin’ın sabrı taşmıştı. “Çatlak baldızının oraya gelmesi benim hatam değildi!”

“Lanet olasıca *adını* bile bilmiyor musun yani?”

Dan yine saldırmaya hazırmiş gibi görünüyordu ve Kevin saldırmasını umacak kadar öfkeliydi. “Orada dur bakalım! Bana adının Daphne olduğunu söyledi.”

“Ah, evet, doğru,” diye hırladı Dan. “Eh, adı Molly, seni adi herif. Ve senin bebeğine hamile!”

Kevin bütün dünya ayaklarının altından çekilmiş gibi hissetti. “Sen neden söz ediyorsun?”

“Çöpmüş gibi etrafa gayrimeşru çocuklar saçmanın Tanrı vergisi bir hak olduğunu sanan yüksek fiyatlı sporculardan artık bıktığımdan söz ediyorum.”

Kevin’ın midesi bulanıyordu. Telefonla aradığında Daphne–Molly–ona herhangi bir sonuç olmadığını ve hatta erkek arkadaşının yanında olduğunu söylemişti.

“En azından lanet olasıca bir prezervatif kullanabilirdin!”

Kevin yine düşüncelere boğuldu. Bunun suçunu kabullenmesi kesinlikle mümkün değildi. “Chicago’dan ayrılmadan önce Daph... baldızınla konuştum ve bana her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Belki de bu sohbeti onun erkek arkadaşıyla yapmalısın.”

“Şu anda erkek arkadaşı olamayacak kadar meşgul.”

“Senden gizliyor,” dedi Kevin, dikkatlice. “Bu yolculuğu bir hiç uğruna yapmışsın. Benny diye bir adamla birlikte.”

“Benny mi?”

“Ne kadar süredir birlikte olduklarını bilmiyorum ama baldızının şu anki durumundan onun sorumlu olduğundan şüpheleniyorum.”

“Benny onun erkek arkadaşı değil, seni kibirli herif! O lanet olasıca bir *porsuk*!”

Kevin patronuna düz düz baktıktan sonra bara doğru yürüdü. “Belki de en baştan başlasak daha iyi olur.”

Molly Volkswagen’ini Phoebe’in BMW’sinin arkasına park etti. Arabadan inerken buzlanmış bir kar yığınının takılmamaya çalıştı. Kuzey Illinois soğğun devamını gösteren işaretlerle doluydu ama Molly aldırmadı. Şubat ayı bilgisayarının başında bir resim defteriyle kavrılmak veya hayallere dalmak için en iyi zamandı.

Daphne yavru tavşanının oynayabilecek kadar büyümesi için sabırsızlanıyordu. Parlak boncuklarla süslü etekler giyecek ve “Ah, vay canına, harika görünüyorsun!” diyeceklerdi. Sonra Benny ve arkadaşlarının üzerine su balonları atacaklardı.

Molly, edebiyat kulübü yemeğindeki konuşması bittiği ve Phoebe destekçi olarak geldiği için memnundu. Çocuklara kitap okumak için okulları ziyaret etmeyi sevmesine rağmen, yetişkinlere konuşma yapmak onu geriyordu; özellikle de midesinin ne zaman ne yapacağı belli olmazken.

Hamile olduğunu keşfettiğinden beri bir ay geçmişti ve her geçen gün bebek ona biraz daha gerçek geliyordu. Minik bir kot tulum almaktan kendini alıkoyamamıştı ve hamile giysileri giymeye başlamak için sabırsızlanıyordu çünkü daha iki buçuk ay olmuştu ve henüz onlara gerek yoktu.

Ablasının peşinden taş çiftlik evine girdi. Burası düşünlerinden önce Dan’e aitti ve Molly de karısıyla birlikte taşındığında, Dan tek kelime bile etmemişti.

Roo onu karşılamak için dışarı koşarken, daha sakın ve terbiyeli olan kız kardeşi Kanga arkasından geliyordu. Molly yemeğe giderken köpeğini buraya bırakmıştı ve paltosunu asar asmaz iki köpeği de okşamak için eğildi. “Selam, Roo. Merhaba, Kanga, tatlım.”

İki kaniş de karınlarını kaşıtmak için sırtüstü yere devrildiler.

Molly onların isteğini yerine getirirken, Phoebe'in taktığı Hermés atkıyı Andrew'nun paltosunun cebine tıkkısını izledi.

"Neyin var senin?" diye sordu Molly. "Bütün gün dalgındın."

"Dalgın mı? Ne demek istiyorsun?"

Molly atkıyı alarak ablasına uzattı. "Andrew dört yaşındayken karşı cins giysilerini giymeyi bıraktı."

"Ah, Tanrım. Sanırım..." Dan evin arka tarafında görününce Phoebe sustu.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Molly. "Phoebe bana yolculuğa çıktığını söylemişti."

"Öyleydi." Dan karısını öptü. "Yeni döndüm."

"O giysilerle mi uyudun? Berbat görünüyorsun."

"Uzun bir uçuştı. Oturma odasına gelir misin, Molly?"

"Tabii."

Evin arka tarafına doğru yürürken, köpekler Molly'nin peşinden koşturdu. Oturma odası, Calebow ailesi genişlediği zaman inşa edilen bir ekti. Rahat oturma bölümleri, okuma koltukları, ev ödevi veya oyunlar için kullanılan bir masa vardı. En ileri teknoloji ürünü müzik sisteminde Raffi'den Rachmaninoff'a kadar her şey vardı.

"Eee, nereye gittin bakalım? Senin çok..." Odanın köşesinde dikilen koyu kumral saçlı dev gibi adamı görünce Molly'nin sözü ağzında kaldı. Bir zamanlar son derece çekici bulduğu yeşil gözler, şimdi ona katıksız bir düşmanlıkla bakıyordu.

Molly'nin kalp atışları hızlandı. Kevin'in giysileri de Dan'inkiler gibi buruştu ve tıraş olmamıştı. Yeni bronzlaşmış olmasına rağmen, rahatlatıcı bir tatilden yeni dönmüş birine benzemiyordu. Tam aksine, son derece gergin ve patlamaya hazır görünüyordu.

Molly, Phoebe'in o gün ne kadar dalgın olduğunu ve Molly'nin konuşmasından hemen sonra cep telefonunda bir konuşma yapmak için yüzünde gergin bir ifadeyle salondan çıktığını hatırladı. Bu kar-

şlaşmanın tesadüfle ilgisi yoktu. Phoebe ve Dan bir şekilde gerçeği öğrenmişlerdi.

Phoebe sakın bir kararlılıkla konuştu. “Hepimiz oturalım.”

“Ben ayakta kalacağım,” dedi Kevin, dudakları neredeyse kıpırdamadan.

Molly midesinin bulandığını ve içini dolduran öfkeyle karışık paniği hissetti. “Burada neler döndüğünü bilmiyorum ama içinde yer almak istemiyorum.” Olduğu yerde hızla döndü fakat Kevin bir adım atarak onun yolunu tıkadı.

“Bunu aklından bile geçirme.”

“Bunun seninle hiçbir ilgisi yok.”

“Duyduğuma göre öyle değil.” Kevin’ın yeşil gözleri buz gibi bakıyordu.

“Yanlış duymuşsun.”

“Molly, oturalım da sakince konuşabilelim,” dedi Phoebe. “Dan, Kevin’ı bulmak için Avustralya’ya kadar gitti ve sen en azından...”

Molly hızla eniştesine döndü. “Avustralya’ya mı gittin?”

Molly eniştesinin yüzündeki inatçı ifadeye bakarken, lisedeki mezuniyet balosundan sonra arkadaşına gece yatısına gitmesine izin vermediği zamanı hatırladı. Sırt çantasıyla Avrupa turuna çıkmak istediğinde kolej eğitimini ertelemesine izin vermediğinde de o ifadeyi görmüştü. Ancak ergenlik yılları çok geride kalmıştı ve Molly’nin tepesi atıverdi.

“Buna hiç hakkın yok!” Hiç düşünmeden yerinden fırladı ve Dan’e ulaşmak için odanın bir ucundan diğer tarafına uçtu.

Şiddet eğilimli biri değildi. Hatta kolay öfkelenmezdi de. Tavşanları, peri masallarını, masal ormanlarını, porselen çaydanlıkları ve keten gecelikleri severdi. Sevdiği biri bir yana, hayatı boyunca kimseye vurmamıştı. Buna rağmen, elinin yumruğa dönüşerek eniştesinin çenesine doğru uçtuğunu hissetti.

“Bunu nasıl yaparsın?” Yumruğu Dan’in göğsüne indi.

“Molly!” diye bağırdı ablası.

Dan’ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Roo havlamaya başladı.

Suçluluk duygusu, öfke ve korku, Molly’nin içinde korkunç, çirkin bir bombaya dönüştü. Dan geriledi ama Molly üzerine giderek bir yumruk daha attı. “Bu seni hiç ilgilendirmez!”

“Molly, kes şunu!” diye bağırdı Phoebe.

“Seni asla bağışlamayacağım!” Molly bir yumruk daha attı.

“Molly!”

“Bu benim hayatım!” diye bağırdı Molly, Roo’nun çılgınca havlamaları ve ablasının itirazları arasında. “Neden karışıp duruyorsun?”

Bir yumruk daha indirmeden, güçlü bir kol Molly’nin beline dolandı. Roo uludu. Kevin genç kadını göğsüne bastırdı. “Belki de sakinleşsen iyi olur.”

“Bırak beni!” Molly dirseğiyle bu kez Kevin’a vurdu.

Kevin homurdandı ama Molly’yi bırakmadı.

Roo, dişlerini Kevin’ın ayak bileğine geçirdi.

Kevin bağırdı ve Molly ona tekrar vurdu.

Kevin küfretmeye başladı.

Dan araya girdi.

“Ah, Tanrı aşkına!” Bir çığlık havayı yarıdı.

5

Bazen bir arkadaş’a feci şekilde ihtiyaç duyarsınız ama o gün yanınızda kimseyi bulamazsınız.

Daphne’nin Yalnız Günü

Molly’nin kulaklarının zonklamasının nedeni, Phoebe’in dişlerinin arasına sıkıştırdığı oyuncak düdüktü.

“Bu kadar yeter!” Ablası öfkeli adımlarla yaklaştı. “Molly, otur bir yere! Roo, bırak! Kevin, ellerini onun üzerinden çek. Şimdi, hepiniz, *oturun!*”

Kevin kolunu indirdi. Dan göğsünü ovaladı. Roo, Kevin’in pantolonunun paçasını bıraktı.

Molly’nin midesi bulanıyordu. Tam olarak ne yapmaya çalışmıştı ki? Kimsenin yüzüne bakamıyordu. Kevin’a uykusunda saldırdığını ablasının ve eniştesinin artık öğrenmiş olduğu düşüncesi kesinlikle çok utanç vericiydi.

Ama olanlardan sorumluydu ve kaçamazdı. Daphne’nin hayranlarından örnek alarak sevgili köpeğini kucağına aldı ve diğerlerinden

olabildiğince uzakta kalan bir koltuğa yürüdü. Roo anlayışlı bir tavırla Molly'nin çenesini yaladı.

Dan kanepeye çöktü. Yüzünde hâlâ aynı inatçı ifade vardı. Phoebe, anne kıyafeti giymiş endişeli bir Vegas gösteri kızı gibi görüntüsüyle onun yanına ilişti. Ve Kevin...

Öfkesi uzaktan bile hissediliyor, bütün odayı dolduruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, ellerini koltukaltlarına sokmuş halde şöminenin yanında duruyor ve Molly'ye vurmamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. Böylesine tehlikeli birine nasıl âşık olabilmmişti ki?

O zaman kafasına dank etti. Phoebe, Dan, Kevin... ve o. Tavşan Daphne'nin yaratıcısı, NFL'e karşıydı.

Tek stratejisi güçlü bir saldırıya dayanıyordu. Şirret gibi görünecekti ama Kevin için yapabileceği en nazıkçe şey buydu. "Kısa keselim. Yapacak işlerim var ve bu tarif edilemeyecek kadar sıkıcı bir durum."

Kevin'ın koyu kumral kaşları çatıldı.

Phoebe iç çekti. "Bu işe yaramayacak, Molly. Karşında korkutamayacağın kadar sert biri var. Bebeğinin babasının Kevin olduğunu biliyoruz ve gelecekle ilgili konuşmak için buraya geldi."

Molly, Kevin'a döndü. Demek onlara söylememiştii! Molly'nin ne yaptığını bilse, Phoebe asla böyle konuşmazdı.

Ama Kevin'ın bakışlarından bir şey anlayamıyordu.

Neden sessiz kalmıştı? Phoebe ve Dan gerçeği öğrendiğinde kendini kurtarabilirdi.

Molly ablasına döndü. "Geleceğin onunla ilgisi yok. Gerçek şu ki ben..."

Kevin aniden şömineden uzaklaştı. "Paltonu al," dedi. "Bir yürüyüşe çıkacağız."

"Ben gerçekten..."

"Hemen!"

Molly onunla yüzleşmekten nefret etmesine rağmen, Kevin'la yalnız konuşmak, bunu bütün Calebaw Mafyası'nın önünde yapmaktan daha kolay olurdu. Köpeğini halının üzerine bırakarak yerinden kalktı. "Sen burada kal, Roo."

Phoebe sızlanmaya başlayan köpeği kucağına aldı.

Molly sırtını dimdik tutarak odadan çıktı. Kevin ona mutfakta yetişti, kolunu yakaladı ve doğruca çamaşır odasına soktu. Julie'nin pembe-lavanta kayak paltosunu bularak Molly'ye attı ve Dan'ın kah-verengi pardösüsünü askılardan birinden alarak kendi giydi. Arka kapıyı ardına kadar açarak Molly'yi pek de nazıkçe olmayan bir şekilde dışarı itti.

Molly paltoyu sırtına geçirerek fermuarı çekti ama önünü kapamaya yetmedi ve ipek bluzundan işleyen rüzgârı hissetti. Kevin, üzerinde sadece yazlık örgü bir bluz ve ayağında haki pantolon olmasına rağmen, Dan'ın pardösüsünün önünü kapamaya tenezzül etmedi. Öfkesi onu sıcak tutmaya yetiyordu.

Molly gergin bir tavırla elini Julie'nin paltosunun cebine soktu ve üzerinde solmuş bir Barbie yaması olan eski bir örgü bere buldu. Gümüş rengi bir ponponun kalıntıları birkaç iplikle berenin tepesinden sarkıyordu. Bereyi başına geçirdi. Kevin onu ormana giden bir taş patıkaya sürükledi. Genç kadın onun öfkesini hissedebiliyordu.

"Bana söylemeyecektin," dedi Kevin.

"Gerek yoktu. Ama *onlara* söyleyeceğim! Dan geldiğinde bunu yapmalıydın; o zaman uzun bir yolculuk yapmak zorunda kalmazdın."

"Tepkisini hayal edebiliyorum. 'Bu benim hatam değil, Dan. Mükemmel baldızın bana tecavüz etti.' Eminim buna inanırdı."

"Artık inanır. Bu şekilde... rahatsız edildiğin için... üzgünüm."

"Rahatsız edilmek mi?" Kevin'ın sözleri kırbaç darbesi gibiydi. "Bu bir rahatsızlıktan çok daha fazlası!"

"Biliyorum. Ben..."

“Senin zengin kız yaşamında bu bir *rahatsızlık* olabilir ama gerçek dünyada...”

“Anlıyorum! Sen kurbandın.” Molly soğuktan korunmak için omuzlarını büzdü ve ellerini paltonun ceplerine sığdırmaya çalıştı.

“Bu benim sorunum, senin değil.”

“Ben kimsenin kurbanı değilim,” diye hırladı Kevin.

“Benim kurbanım oldun ve bu da sonuçlardan benim sorumlu olduğum anlamına gelir.”

“Senin sonuç dediğin şey bir insan hayatı anlamına geliyor!”

Molly durup ona baktı. Rüzgâr Kevin’ın saçlarının bir buklesini alnına savurdu. Yüzü taş gibiydi ve yakışıklı hatları son derece sertti.

“Bunu biliyorum,” dedi Molly. “Ve bunların hiçbirini planladığıma inanmalısın. Ama artık hamileyken, bu bebeği çok istiyorum.”

“Ben istemiyorum.”

Molly yüzünü buruşturdu. Mantıken anlıyordu. Elbette Kevin bir bebek istemiyordu. Ancak öfkesi o kadar yoğundu ki Molly koruyucu bir tavırla kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. “O halde bir sorunumuz yok. Sana ihtiyacım yok, Kevin. Gerçekten. Ve bütün bunları unutursan gerçekten minnettar kalırım.”

“Gerçekten bunu yapacağımı mı sanıyorsun?”

Molly için bu kişiseldi fakat Kevin için meslekî bir kriz olduğunu hatırlamak zorundaydı. Kevin’ın Stars’a duyduğu tutkuyu herkes bilirdi. Phoebe ve Dan onun patronlarıydı; üstelik de NFL’deki en güçlü insanlardan ikisiydi.

“Ablama ve Dan’e yaptığım şeyi söylediğim anda sen aklanacaksın. Bu senin kariyerini kesinlikle etkilemeyecek.”

Kevin’ın gözleri kısıldı. “Onlara hiçbir şey söylemeyeceksin.”

“Elbette söyleyeceğim!”

“Çeneni kapalı tut!”

“Nedeni gurur mu? Bir kurban olduğunu kimsenin öğrenmemesini mi istiyorsun? Yoksa onlardan mı korkuyorsun?”

Kevin'ın dudakları neredeyse kıpırdamadı bile. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun sen."

"Doğruyla yanlış arasındaki farkı biliyorum! Yaptığım şey yanlıştı ve seni bu olaya daha fazla katarak yanlışımı devam ettirmeyeceğim. Hemen içeri dönüyorum ve..."

Kevin genç kadının kolunu yakalayarak sarstı. "Dinle beni çünkü uçak yolculuğundan dolayı sarsıldım ve söyleyeceklerimi tekrarlamak istemiyorum. Hayatım boyunca birçok hata yaptım ancak asla arkamda gayrimeşru bir çocuk bırakmadım ve buna şimdi başlamaya da niyetim yok."

Molly geri çekildi ve kollarını daha da sıkı kavuşturdu. "Bu bebekten kurtulmayı düşünmüyorum, bu yüzden sakın teklif etme bile!"

"Etmiyorum." Kevin'ın dudakları daha da gerildi. "Evleneceğiz."

Molly afallamıştı. "Ben evlenmek filan istemiyorum."

"Ben de öyle. Dolayısıyla da uzun süre evli kalmayacağız."

"Ben..."

"Nefesini boşa harcama. Sen beni kazıkladın, küçük hanım ve şimdi kararları ben veriyorum."

Kevin normalde dans kulübünden hoşlanırdı ama şimdi hiç gelmemiş olmayı diliyordu. Calebow klanıyla yüzleşmesi önceki gün öğleden sonra olmasına rağmen, hâlâ başka insanların yanında olmaya uygun değildi.

"Kevin! Buraya!"

Gözkapakları parıldayan, şeffaf kumaştan elbise giymiş bir kız gürültünün arasında ona sesleniyordu. Geçen yaz birkaç hafta çıkmışlardı. Nina mıydı? Nita mıydı? Kızın adını artık ne hatırlıyor ne de umursuyordu.

"Kevin! Hey, dostum, buraya gel de sana bir içki ısmarlayayım!"

İkisini de duymamış gibi yaptı ve kalabalığın arasında az önce geldiği yöne doğru yürüdü. Buraya gelmekle hata etmişti. Kaybettiği

şampiyonluk maçından söz etmek isteyen hayranlar bir yana, şimdi arkadaşlarıyla bile uğraşamazdı.

Ceketini aldı ama önünü kapamadı ve Dearborn Caddesi'nin soğuğu yumruk gibi üzerine indi. Şehre dönerken arabanın radyosunda havanın eksilere düştüğünü öğrenmişti. Chicago'da kış. Vale onu fark ederek beş altı metre ötede park edilmiş arabasını almaya gitti.

Bir hafta sonra evli bir adam olacaktı. Özel hayatını kariyerinden ayrı tutmak buraya kadardı. Valeye bir ellilik verdikten sonra Spider'ının direksiyonuna geçti ve hızla uzaklaştı.

Örnek olmalısın, Kevin. İnsanlar rahip çocuklarının doğru olanı yapmasını bekler.

Peder John Tucker'ın sesini zihninden atmak için başını iki yana salladı. Kevin bunu kariyerini korumak için yapıyordu. Tamam, geride bir gayrimeşru çocuk bırakma düşüncesi tüylerini ürpertiyordu ama bu herkesi rahatsız ederdi ve bir rahip çocuğuna kesinlikle yakışmazdı. Ancak Kevin için konu tamamen kariyeriyle ilgiliydi.

Phoebe ve Dan bir aşk evliliği beklemiyordu ve evliliğin uzun sürmemesi onları şaşırtmazdı. Aynı zamanda onların yakınında da kalabilecekti. Molly Somerville'e gelince; önemli bağlantıları ve ahlâk konusundaki umursamazlıklarıyla, Kevin hayatı boyunca bu kadar nefret ettiği başka birini hatırlamıyordu. Jane Bonner'ın ona takılmayı sevdiği sessiz, itaatkâr kadınla evlenme fikri buraya kadardı. Tam aksine, fırsatını bulduğu takdirde kendisini iri lokmalar halinde yutabilecek kibirli ve dikbaşlı bir inekle evleniyordu. Neyse ki Kevin'in ona fırsat vermeye niyeti yoktu.

Kevin, doğru olan vardır, yanlış olan vardır. Ya hayatını gölgelerde geçirirsin ya da ışıktaki kalabilirsin.

John Tucker'a aldırmadan gaz pedalına asılarak Lake Shore Yolu'na yöneldi. Bunun doğru ve yanlışla ilgisi yoktu; kariyer hasar kontrolüyle ilgisi vardı.

Pek sayılmaz, diye fısıldadı içindeki küçük ses. Sol şeride geçti; sonra sağ şeride ve sonra tekrar sol şeride. Hız ve tehlikeye ihtiyacı vardı ama Lake Shore Yolu'nda ikisini de alamayacaktı.

Phoebe ve Dan'ın tuzağından birkaç gün sonra, Molly evlilik izni işini halletmek için Kevin'la buluştu. Sonrasında kişisel finans kaynaklarını ayırmalarını sağlayacak olan yasal belgeleri imzalamak için Hancock Binası'na kendi arabalarında ayrı ayrı gittiler. Kevin, Molly'nin ayırması gereken finans kaynakları olmadığını bilmiyordu ve Molly de söylememişti çünkü bu onu Kevin'ın düşündüğünden daha da deli gibi gösterirdi.

Avukat belgeleri açıklarken Molly duymazdan geldi. Kevin'la çocuğun hayatında nasıl bir rol alacağı konusunda konuşmamışlardı ve Molly'nin içinden konuyu açmak gelmiyordu. Bu da netleştirmeleri gereken diğer bir konuydu.

Molly ofisten çıkarken cesaretini topladı ve bir kez daha onunla konuşmayı denedi. "Kevin, bu delilik. En azından Dan ve Phoebe'e gerçeği anlatmama izin ver."

"Bana çeneni kapalı tutacağına yemin ettin."

"Biliyorum ama..."

Kevin'ın yeşil gözleri Molly'yi iliklerine kadar dondurdu. "Bir konuda onurlu davranabileceğine inanmak istiyorum."

Molly ona söz vermemiş olmayı dileyerek bakışlarını kaçırdı. "1950'lerde değiliz. Bu çocuğu büyütmek için evlenmem gerekmiyor. Bunu sürekli yapan yalnız kadınlar var."

"Evlenmek ikimiz için de küçük bir rahatsızlıktan fazlası olmayacak. Bunu düzeltmek için birkaç haftalığına yaşam tarzından vazgeçemeyecek kadar bencil misin?"

Molly ne Kevin'ın sesindeki küçümsemeden ne de bencil olarak tanımlanmaktan hoşlanmıştı; özellikle de Kevin'ın bunu sadece Dan ve Phoebe'le arasını bozmamak için yaptığını bilirken. Ancak

Molly'nin cevap vermesine fırsat bırakmadan Kevin uzaklaştı. Molly sonunda vazgeçti. Aralarından biriyle baş edebilirdi ama üçüyle birden uğraşamazdı.

Nikah birkaç gün sonra Calebowların oturma odasında kıyıldı. Molly, ablasının ona aldığı, eteği baldırlarının ortasına kadar inen kış beyazı elbisesini giymişti. Kevin'ın üzerinde simsiyah bir takım elbise vardı ve aynı renkte bir kravat takmıştı. Molly bunun onu fazla yakışıklı bir cenaze levazımatçısı gibi gösterdiğini düşündü.

İkisi de törene arkadaşlarını çağırmayı reddetmişti; dolayısıyla sadece Dan, Phoebe, çocuklar ve köpekler oradaydı. Kızlar oturma odasını beyaz krepon kâğıdıyla süslemiş, köpeklere kurdele bağlamışlardı. Roo'nun kurdelesini tasmasının etrafındaydı ve Kanga'nınki de başının üzerindeki tüylere çarpık bir şekilde iştirilmişti. Kanga, Kevin'la utanmazca flört ediyor, dikkatini çekmek için başının tepesindeki tüyleri ve kuyruğunu sallıyordu. Roo'nun hırıltısına aldırmadığı gibi, Kevin ona da aldırılmıyordu; dolayısıyla Molly, onun bir kanişin erkekliğini tehdit ettiğine inananlardan olduğunu anlamıştı. Door County'deyken geçirtilere veya altın zincirlere dikkat edeceğine, bunu neden düşünmemişti ki?

Hannah'nın gözleri parlıyordu ve Kevin'la Molly'ye bir peri masalının başkarakterleriymiş gibi bakıyordu. Molly onun yüzünden mutluymuş gibi davranırken, aslında yapmak istediği tek şey kusmaktı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Hannah, iç çekerek. Sonra parlayan gözlerle Kevin'a döndü. "Sen de güzel görünüyorsun. Bir prens gibi."

Tess ve Julie kahkahalara boğuldular. Hannah kıpkırmızı oldu.

Ama Kevin gülmedi. Sadece gülümseyerek Hannah'nın omzunu sıktı. "Teşekkürler, ufaklık."

Molly gözlerini kırptırarak başını çevirdi.

Töreni yöneten nikah memuru öne çıktı. "Başlayalım."

Molly ve Kevin bir enerji kalkanından geçiyormuş gibi ona yaklaştılar.

“Sevgili ko...”

Tam o sırada Andrew annesinin yanından kurtularak koşup geldi ve gelinle damadın arasına yerleşti.

“Andrew, hemen buraya dön.” Dan onu almak için uzandı ama Kevin ve Molly aynı anda uzanarak çocuğu olduğu yerde tutmak için minik ellerini tuttular.

Ve böyle evlendiler; uyumsuz renkte krepon kâğıtlarından şeritlerin altında, aralarında beş yaşında bir çocuk ve damada öfkeli gözlerle bakarken gri bir kanişle.

Molly ve Kevin bir kez bile birbirlerine bakmadılar; öpüşmeleriye kısa, hızlı, kuru ve kapalı dudaklarla oldu.

Andrew onlara bakarak yüzünü buruşturdu. “İyy, iğrenç.”

“Öpüşmeleri gerekiyor, bebeğim,” dedi Tess, Andrew’un arkasından.

“Ben bebek değilim!”

Molly eğilerek yeğenine sarıldı. Göz ucuyla Dan’ın Kevin’la toka-laştığını ve Phoebe’in kısaca ona sarıldığını gördü. Tuhaf, mahcup bir durumdu ve Molly oradan uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu. Ancak bu bile başlı başına bir sorundu.

Şampanyadan birkaç yudum alır gibi yaptılar ama küçük beyaz düğün pastasından ikisi de bir lokmadan fazla yiyemedi. “Çıkalım buradan,” dedi Kevin sonunda, Molly’nin kulağına hırlayarak.

Molly’nin baş ağrısı numarası yapmasına gerek yoktu. Zaten bütün gün kendini giderek daha kötü hissetmişti. “Pekâlâ.”

Kevin kar yağmadan yola koyulmak konusunda bir şeyler mırıldandı.

“İyi fikir,” dedi Phoebe. “Teklifimizi kabul etmenize çok sevindim.”

Molly, Kevin’la birlikte Door County’de birkaç gün geçirmek en korkunç kâbusu değilmiş gibi görünmeye çalıştı.

“Yapılacak en iyi şey bu,” dedi Dan. “Ev gözden uzak olduğu için biz duyuruyu yaparken siz basından gizlenebilirsiniz.”

“Ayrıca,” dedi Phoebe, sahte bir neşeyle, “bu size birbirinizi daha iyi tanımanız için de fırsat verir.”

“Bunun için sabırsızlanıyorum,” diye mırıldandı Kevin.

Üzerlerini değiştirme zahmetine girmediler ve on dakika sonra Molly köpeğini öperek vedalaştı. Mevcut şartlar altında köpeğini ablasına bırakmanın en iyisi olduğuna karar vermişti.

Molly ve Kevin, Ferrari’yle uzaklaşırken, Tess ve Julie de krepon kâğıtlarından şeritleri Andrew’a doluyorlardı. Bu arada Hannah babasına sarılmıştı.

“Arabam buradan birkaç kilometre ötede bir benzin istasyonunda. Otobana çıkınca sola dön.” Kuzey Wisconsin’e kadar yedi buçuk saatlik yolculukta aynı arabanın içinde olma düşüncesi, Molly’yi kaldıramayacağı kadar germişti.

Kevin gümüş çerçeveli güneş gözlüğünü taktı. “Door County planında hemfikir olduğumuzu sanıyordum.”

“Oraya kendi arabamla gideceğim.”

“Bana uyar.”

Kevin onun talimatlarını izledi ve birkaç dakika sonra istasyona girdi. Yolcu kapısını açmak için uzandığında kapının kolu Molly’nin beline bastırdı. Molly çantasından anahtarını çıkararak arabadan indi.

Kevin tek kelime bile etmeden gazı kökledi.

Molly, Wisconsin sınırına ulaşana kadar bütün yol boyunca ağladı.

Kevin, Oak Brook’taki evine uğrayarak kot pantolon ve gömlek giydi. Sevdiği bir Chicago’lu caz grubunun birkaç CD’sini ve bavuluna koymayı unuttuğu, Everest’e tırmanmakla ilgili bir kitabı aldı. Yola geri dönmek için acelesi olmadığından bir şeyler hazırlayıp yemeyi düşündü ama özgürlüğüyle birlikte iştahını da kaybetmişti.

I-94’ten kuzeye, Wisconsin’e yönelirken, bir haftadan biraz uzun süre önce köpek balıklarıyla yüzerken hissettiklerini hatırlamaya çalıştı fakat o duyguyu yeniden yakalayamadı. Zengin sporcular servet avcısı

kadınların hedefiydi ve Molly'nin bilerek hamile kalmış olabileceği fikri aklına gelmişti. Ancak Molly'nin paraya ihtiyacı yoktu. Hayır, o sadece zevk peşinde koşmuştu ve sonuçlarını düşünme zahmetine bile girmemişti.

Sheboygan'ın kuzeyindeyken cep telefonu çaldı. Cevap verdiğinde, kendini bildi bileli ailesinin yakın bir dostu olan Charlotte Long'un sesini duydu. Ailesi gibi o da yazlarını ailenin kuzey Michigan'daki kamp alanında geçirirdi ve hâlâ her haziranda oraya dönüyordu. Annesinin ölümüne kadar kadınla iletişimi olmamıştı.

"Kevin, Judith halanın avukatı beni tekrar aradı."

"Harika," diye mırıldandı. Charlotte'un Çadır'daki kilise ayinlerinden sonra babası ve annesiyle konuştuğunu hatırlıyordu. En eski anılarında bile hepsi yaşlı görünüyordu.

Kevin doğduğu zaman ailesinin son derece düzenli hayatı babasının peder olduğu Grand Rapids kilisesine, sevdikleri kitaplara ve öğrenim çalışmalarına odaklanmış durumdaydı. Başka çocukları yoktu ve bütün kalpleriyle sevdikleri ama hiçbir şekilde anlamadıkları bu hareketli küçük çocukla ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Lütfen dik oturmaya dikkat et, canım.

Üstünü nasıl bu kadar kirlettin?

Nasıl bu kadar terledin?

Çok acele etme.

Çok gürültü yapma.

Kibar ol.

Amerikan futbolu mu, evlat? Sanırım eski tenis raketim tavan arasındaydı. Amerikan futbolu yerine tenisi denemek ister misin?

Yine de maçlarına gelirlerdi çünkü Grand Rapids'deki iyi ebeveynler bunu yapardı. Tribünlere baktığında yüzlerinde gördüğü endişeyi hâlâ hatırlıyordu.

Nasıl onların çocuğu olduğunu merak etmiş olmaları.

Kevin onlardan bahsettiğinde Molly böyle demişti. Diğer her konuda yanılıyor olabilirdi fakat bu konuda kesinlikle doğru bilmişti.

“Senin kendisini aramadığını söyledi.” Charlotte’ın sesindeki suçlayıcı ton son derece netti.

“Kim?”

“Judith halanın avukatı. Dikkatini ver, Kevin. Kamp alanıyla ilgili konuşmak istiyor.”

Charlotte’ın ne diyeceğini bilmesine rağmen, Kevin direksiyonu daha sıkı tuttu. Wind Lake Kampı’yla ilgili konuşmalar onu daima gererdi ki bu yüzden konuyla ilgili isteksizdi. Bu, ailesiyle arasındaki uçurumun en fazla acı verdiği yeri.

Kamp alanı, 1800’lerin sonlarında büyük-büyükbabasının kuzey-doğu Michigan’da aldığı bir arazi üzerine kurulmuştu. Başlangıçtan itibaren Metodist dinî odaklanmalar için yazlık bir toplanma yeri olmuştu. Okyanus kıyısı yerine bir göl kıyısında bulunduğundan, asla Ocean Grove, New Jersey veya Oak Bluffs gibi kamp alanları kadar ünlenebilmişti ama ayinlerin yapıldığı bir ana Çadır’ın yanı sıra kamp evleri de vardı.

Kevin büyürken yazlarını orada geçirmek ve babasının her yıl geri dönen ama sayıları giderek azalan yaşlılar için her gün yaptığı ayinleri izlemek zorunda kalmıştı. Kevin daima oradaki tek çocuk oluyordu.

“Judith öldüğü için kamp alanının artık senin olduğunun farkındasıdır,” dedi Charlotte, gereksiz bir şekilde.

“İstemiyorum ki.”

“Elbette istiyorsun. Yüz yıldan uzun süredir Tucker ailesinde kuşaktan kuşağa geçti. Orası bir kurum ve sona erdirecek kişi olmayı kesinlikle istemezsin.”

Ah, evet, istiyordu. “Charlotte, orası sürekli para yutan bir yer. Judith halam öldükten sonra oraya ilgilenecek kimse yok.”

“Sen ilgileneceksin. O her şeyle çok iyi ilgilendi. Sen de yönetecek birini tutabilirsin.”

“Ben orayı satıyorum. Odaklanmam gereken bir kariyerim var.”

“Satamazsın! Kevin, orası aile geçmişinin bir parçası. Ayrıca, insanlar hâlâ her yıl geliyor.”

“Bunun yerel cenaze levazımatçısını memnun ettiğinden eminim.”

“Neydi o? Ah, canım... Kapamam gerek, yoksa suluboya dersime gecikeceğim.”

Kevin’in evliliğini söylemesine fırsat vermeden Charlotte telefonu kapadı. Sorun değildi. Kamp alanından söz etmek, zaten bozuk olan moralini daha da bozmuştu.

Ah, o yazlar ne kadar acı vericiydi. Arkadaşları beysbol oynayıp birbirleriyle zaman geçirirken, Kevin bir grup ihtiyarla ve bir milyon kuralla saplanıp kalıyordu.

Göle girdiğinde çok fazla su saçmak yok, hayatım. Hanımlar saçlarının ıslanmasından hoşlanmıyor.

Yarım saat içinde ayin başlıyor, evlat. Kalk da giyin.

Sen topunu yine Çadır’a mı atıyordun? Boyanın her yerinde izler var.

On beş yaşını doldurduğunda sonunda isyan etmiş ve neredeyse kalplerini kırmıştı.

Oraya tekrar gitmiyorum ve beni zorlayamazsınız! O lanet olasıca yer çok sıkıcı! Nefret ediyorum! Beni oraya tekrar götürmeye kalkarsanız kaçırım! Ciddiyim!

Ailesi teslim olmuştu ve sonraki üç yazı Grand Rapids’de arkadaşı Matt’le birlikte geçirmişti. Matt’in babası genç ve sertti. Kolejdeyken Spartans’da oynamıştı ve her akşam onlarla birlikte top oynuyordu. Kevin ona tapıyordu.

Sonunda John Tucker rahiplik yapamayacak kadar yaşlanmış, Çadır yanmış, kamp alanının dinsel amacı sona ermişti. Judith halası, eskiden Kevin ve ailesinin kaldığı iç karartıcı eski eve taşınmış, yazları kulübeleri kiraya vermeye devam etmişti. Kevin bir daha asla geri dönmemişti.

Kendisini sürekli susturan yaşlı insanlarla dolu o sonu gelmek bilmez, sıkıcı yazları artık düşünmek istemiyordu; bu yüzden yeni CD'sini dinlerken sesi açtı. Ama eyaletler arası yolu ardında bırakırken, yolun kenarında uçuk yeşil renkteki tanıdık Beetle'ı gördü. Arabasını kenara çekerken çakıllar Ferrari'nin taban kaplamasına çarptı. Evet, bu Molly'nin arabasıydı. Molly direksiyonun üzerine eğilmişti.

Harika. Tam da ihtiyacı olan şeydi; isteri krizine girmiş bir kadındı. İsterik davranmaya ne hakkı vardı ki? Uluyor olması gereken kendisiydi.

Basıp gitmeyi düşündü ama Molly muhtemelen onu fark etmişti. Bu yüzden arabasından inerek Molly'ninkine doğru yürüdü.

Acı nefesini kesiyordu; belki de nedeni korkuydu. Molly hastaneye gitmesi gerektiğini biliyordu fakat kıpırdamaya korkuyordu. Kıpırdarsa, beyaz düğün elbisesinin eteğine yayılan sıcak, yapış yapış ıslaklığın bebeğini de alıp götürecek bir sele dönüşmesinden korkuyordu.

İlk krampları bütün gün bir şey yemeyi ihmal ettiği için açlığa bağlamıştı. Sonra aniden karnına öyle bir sancı saplanmıştı ki arabayı zorlukla kenara çekebilmişti.

Ellerini karnının üzerine koyarak ikiye katlandı. *Lütfen bu bebeği kaybetmeyeyim. Tanrım, lütfen.*

"Molly?"

Gözyaşları arasında Kevin'in arabanın penceresinden kendisine baktığını gördü. Molly kıpırdamayınca Kevin camı tıklattı. "Molly, sorun ne?"

Molly cevap vermeye çalıştı ama yapamadı.

Kevin kapıyı denedi. "Kilidi aç."

Molly kilide uzandı ama bir sancı daha saplandı. İnledi ve bacıklarını birbirine yapıştırmak için kollarını doladı.

Kevin camı daha sert tıklattı. "Kilidi aç! Döğmeye bas!"

Her nasılsa Molly bunu başardı.

Kevin kapıyı çekip açarken dondurucu bir soğuk dalgası içeri doldu ve Kevin'ın nefesi havada bir bulut oluşturdu. "Sorun ne?"

Molly korkudan felç olmuş gibiydi. Yapabildiği tek şey dudaklarını ısırarak ve kasıklarına daha sıkı bastırmak oldu.

"Bebek mi?"

Molly zorlukla başıyla onayladı.

"Düşük yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır!" Molly acıya karşı koymaya ve daha sakın konuşmaya çalıştı. "Hayır, düşük değil. Sadece... sadece kramp girdi."

Kevin'ın kendisine inanmadığını görebiliyordu ve bunun için ondan nefret ediyordu.

"Seni bir hastaneye götürelim."

Kevin arabanın diğer tarafına koştu, kapıyı açtı ve Molly'yi yolcu koltuğuna almak için içeri uzandı ama Molly onun bunu yapmasına izin veremezdi. Kıpırdarsa... "Hayır! Yapma... beni kıpırdatma!"

"Mecburum. Canını yakmayacağım. Söz veriyorum."

Kevin anlamıyordu. Canı yanacak olan Molly değildi. "Hayır..."

Ama Kevin dinlemedi. Uzanıp Molly'yi kucağına alırken ve diğer koltuğa aktarırken, Molly bacaklarına daha sıkı sarıldı. Gayreti onu nefessiz bırakmıştı.

Kevin arabasına koştu ve kısa süre sonra döndüğünde yanında cep telefonuyla Molly'nin üzerine örttüğü yünlü bir stadyum battanisi vardı. Direksiyona geçmeden önce koltuğun üzerine bir ceket atarak Molly'nin kanını örttü.

Kevin aracı otobana çıkarırken, Molly bacaklarını birbirine bastırmak için kollarını zorluyordu. Kevin telefonda biriyle konuşuyordu... bir hastane bulmaya çalışıyordu. Otobandan ilerlerken ve bir viraja alırken minik aracın lastikleri öttü. Umursamaz, gözü kara bir sürüş. *Lütfen, Tanrım...*

Hastaneye ulaşmalarının ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Sadece Kevin'ın kapıyı açtığını ve onu tekrar kucağına almaya hazırlandığını biliyordu.

Molly bakışlarını onun yüzüne kaldırırken gözyaşlarından kurtulmak için gözlerini kırptırdı. "Lütfen... benden nefret ettiğini biliyorum ama..." Bir kramp daha girince dişlerini sıktı. "Bacaklarım... Bacaklarımı birbirine bastırmam gerek."

Kevin bir an onu inceledi ve sonra yavaşça başıyla onayladı.

Kevin kollarını onun düğün elbisesinin altından geçirip kolaylıkla kucağına alırken, Molly hiç ağırlığı yokmuş gibi hissetti. Kevin onun bacaklarını sıkıca göğsüne yapıştırdı ve kapıdan içeri soktu.

Biri bir tekerlekli sandalyeyle onlara doğru geliyordu ve Kevin sandalyeye doğru adımlarını hızlandırdı.

"Hayır..." Molly onun kolunu yakalamaya çalıştı ama bunu yapamayacak kadar zayıftı. "Bacaklarım... beni oturtursan..."

"Şuraya, efendim," dedi görevli.

"Sadece bana onu götürmem gereken yeri göster," dedi Kevin.

"Üzgünüm, efendim ancak..."

"Acele et!"

Molly yanağını Kevin'ın göğsüne dayadı ve bir an için bebeğiyle birlikte güvendeymişler gibi hissetti. Kevin onu perdeli bir kabine götürürken ve dikkatle sedyenin üzerine bırakırken o anın etkisi silindi.

"Siz hasta kayıt işlemleriyle uğraşırken biz onunla ilgileniriz, efendim," dedi hemşire.

Kevin, Molly'nin elini tutup sıktı. Avustralya'dan döndüğünden beri ilk kez düşmanca davranmak yerine endişeli görünüyordu. "Hemen dönerim."

Molly başının üzerinde titreşerek yanan floresan lambasına barken Kevin'ın belgeleri nasıl dolduracağını merak etti. Molly'nin ne doğum gününü ne de göbek adını biliyordu. Ashında Molly'yle ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

Hemşire gençti ve yumuşak, tatlı bir yüzü vardı. Ama Molly'nin kanlı külötünü çıkarmasına yardım etmek istediğinde Molly reddetti çünkü bunu yapmak için bacaklarını açması gerekecekti.

Hemşire genç kadının kolunu okşadı. "Çok dikkatli olacağım."

Ancak sonuçta hiçbir yararı olmadı. Acil servis doktoru onu muayene etmeye geldiğinde, Molly bebeğini çoktan kaybetmişti.

Kevin ertesi güne kadar Molly'yi taburcu etmelerine izin vermedi ve ünlü biri olduğundan, istediğini elde etti. Molly özel odasının penceresinden bir otoparka ve sıra sıra dizilmiş yapraksız ağaçlara bakıyordu. Sesleri duymamak için gözlerini kapadı.

Doktorlardan biri, insanların ünlü biriyle konuşurken takındıkları saygılı ses tonuyla Kevin'la konuşuyordu. "Eşiniz genç ve sağlıklı, Bay Tucker. Kendi doktorunun onu görmesi gerekecek fakat bir çocuğunuzun daha olmaması için herhangi bir neden göremiyorum."

Molly bir neden görebiliyordu.

Biri elini tuttu. Hemşire mi, doktor mu, yoksa Kevin mi olduğunu bilmiyordu. Umursamıyordu da. Elini çekti.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Kevin, fısıldayarak.

Molly uyuyormuş gibi yaptı.

Kevin uzun bir süre odada kaldı. Sonunda çıktığında, Molly dönerek telefona uzandı.

Kendisine verdikleri ilaçlardan dolayı başı dönüyordu ve nihayet aradığı numaranın çaldığını duyana kadar iki kez tuşlamak zorunda kaldı. Phoebe cevap verdiğinde Molly ağlamaya başladı. "Lütfen, gelip beni al..."

Dan ve Phoebe geceyarısını biraz geçerken Molly'nin odasına girdiler. Molly, Kevin'ın gittiğini sanıyordu ama bekleme salonunda uyumuş olmalıydı çünkü Dan'le konuşurken sesi geliyordu.

Phoebe kardeşinin yanağını okşadı. Hiçbir sorun yaşamadan dört çocuk dünyaya getirmiş olan doğurgan Phoebe. Gözyaşı Molly'nin koluna damladı. "Ah, Molly... çok üzgünüm."

Phoebe hemşireyle konuşmak için kardeşinin yanından ayrıldığında, bu kez onun yerini Kevin aldı. Neden gitmiyordu ki? O bir yabancıydı ve kimse hayatı paramparça olurken yanında bir yabancıyı istemezdi. Molly başını çevirerek yastığa gömdü.

"Onları aramana gerek yoktu," dedi Kevin, sakince. "Seni geri götürürdüm."

"Biliyorum."

Kevin ona nazik davranıyordu ve bu yüzden Molly kendini ona bakmaya zorladı. Gözlerinde endişe ve yorgunluk vardı ama en küçük bir keder belirtisi yoktu.

Eve döner dönmez *Daphne Bir Tavşan Yavrusu Buluyor*'u paramparça edecek ve çöpe atacaktı.

Ertesi sabah evliliğinin haberi gazetelerde yayınlandı.

6

Orman Kurbağası Melissa, Daphne'nin en iyi arkadaşıydı. Çoğu zaman inciler ve organzeler kuşanmayı severdi. Ancak her cumartesi günü sırtına bir şal geçirir ve film yıldızıymış gibi davranırdı.

Daphne Kayboluyor

“Haftanın Chicago’lu Ünlüsü odağını zengin Amerikan futbolu mirasyedisi Molly Somerville’e çeviriyor. Havalı ve Chicago Stars’ın sahibi ablası Phoebe Calebaw’un aksine, Molly Somerville pek ortalıkta görünmüyordu. Ancak kimse fark etmeden, çocuk kitapları yazarı Bayan Molly Chicago’nun en gözde bekârı, Stars’ın yıldızı Kevin Tucker’ı kapıverdi. Çift geçen hafta Calebaw’ların evinde çok özel bir törenle evlendiğinde, en yakın dostları bile buna çok şaşırdı.”

Dedikodu muhabirinin yüzünde yapmacık bir endişe ifadesi belirdi. *“Ancak görünüşe bakılırsa yeni evliler için mutlu son olmadı. Kaynakların bildirdiğine göre, çift neredeyse düğünden hemen sonra düşük kriziyle karşılaştılar ve o zamandan beri ayrılar. Stars’ın bir sözcüsü sadece çiftin sorunlarını gözden uzak bir şekilde çözmeye çalıştıklarını açıkladı ve basın için hiçbir açıklama yapmadı.”*

Lilly Sherman, Chicago televizyon kanalını öfkeyle kapayarak derin bir nefes aldı. Kevin, şımarık bir Ortabatılı mirasyediyle evlenmişti. Evinin bahçesine bakan Fransız kapıları titreyen elleriyle kapadı ve yatağın ayakucunda duran kahverengi şalını aldı. Restorana gitmeden önce kendini bir şekilde toparlamak zorundaydı. Mallory McCoy en iyi arkadaşı olmasına rağmen, bu sır sadece Lilly'ye aitti.

Şalını en yeni St. John takımının –altın düğmeli ve örgü kenarlıklı krem rengi bir takımdı– omuzlarına attı. Sonra parlak kâğıda sarılmış bir hediye paketini aldı ve Beverly Hills'in en yeni restoranlarından birinin yolunu tuttu. Masasına alındıktan sonra böğürtlenli bir şarap istedi. Yan masada oturan bir çiftin meraklı bakışlarına aldırmadan ortamı inceledi.

Dingin ışık istiridye beyazı duvarlardan yansıyor ve restoranın küçük ama kaliteli orijinal sanat eserlerini aydınlatıyordu. Halı pathcan moru, örtüler bembeyaz ketendi ve gümüşler Art Deco tarzındaydı. İstenmeyen bir doğum gününü kutlamak için mükemmel bir yerdi. Ellinci doğum günü. Bilen de yoktu. Mallory McCoy bile Lilly'nin kırk yedinci doğum gününü kutladıklarını sanıyordu.

Lilly'ye salondaki en iyi masa verilmemişti ama primadonnayı oynamaya o kadar alışmıştı ki kimse fark etmezdi. ICM'in tepesindeki iki adam en iyi yerde oturuyordu ve bir an için yanlarına gidip kendini tanıtmayı düşündü. Kim olduğunu elbette ki bilirlerdi. *Lace, Inc.* dizisindeki Ginger Hill'i hatırlamayacak erkek çok azdı. Ama bu şehirde ellinci doğum gününü kutlayan kilo almış eski bir seks kedisinden daha sevimsiz bir şey yoktu.

Kendine yaşını göstermediğini hatırlattı. Gözleri kameraların her zaman sevdiği aynı parlak yeşil rengindeydi ve şimdi kestane rengi saçları daha kısa olmasına rağmen, Beverly Hills'in en iyi kuaförü parıltısını kaybetmemesini sağlamıştı. Yüzünde neredeyse hiç çizgi yoktu ve daha gençken yatıp güneşlenmesine izin vermeyen Craig sayesinde, teni hâlâ pürüzsüzdü.

Kocasıyla arasındaki yirmi beş yıllık yaş farkı, Craig'in yakışıklılığı ve Lilly'nin menajeri olarak rolü, kaçınılmaz bir şekilde Ann-Margret ve Roger Smith ya da Bo ve John Derek ile karşılaştırılmalarına neden olmuştu. Ve Craig'in onun Svengali'si olduğu da gerçektir. Otuz yıldan uzun zaman önce Los Angeles'a geldiğinde, elinde bir lise diploması bile yoktu ve Craig ona giyinmeyi, yürümeyi ve konuşmayı öğretmişti. Onu kültürle tanıştırmış ve mahcup bir ergenden çıkarıp seksenlerin en sevilen seks sembollerinden birine dönüştürmüştü. Craig sayesinde kültürel açıdan ilerlemiş, iyi eğitim almış ve sanata özel bir tutku duymaya başlamıştı.

Craig onun için her şeyi yapmıştı. Hem de çok fazlasını. O kadar ki Lilly bazen onun kişilik gücü tarafından yutulduğunu hissedirdi. Craig ölürken bile diktatörlüğünü bırakmamıştı. Yine de Lilly'yi gerçekten sevmişti ve o ölürken Lilly'nin tek dileği onu biraz daha çok sevebilmek olmuştu.

Restoranın duvarlarındaki tablolara bakarak kendini oyalıyordu. Bakışları bir Julian Schnabel ve Keith Haring'in üzerinden geçerek çok seçkin bir Liam Jenner tablosuna takıldı. Adam Lilly'nin en sevdiği ressamlardan biriydi ve sadece tabloya bakmak bile Lilly'yi sakinleştiriyordu.

Saatine baktı ve Mallory'nin her zamanki gibi geciktiğini gördü. *Lace, Inc.* dizisini çıktıkları altı yıl boyunca Mallory daima sete en son gelen kişi olmuştu. Normalde Lilly aldırılmazdı ama artık Kevin'ı ve daha evlilik cüzdanlarının mürekkebi kurumadan ayrıldığı karısını düşünmek için çok fazla zamanı oluyordu. Muhabir, Molly Somerville'in düşük yaptığını söylemişti. Lilly, Kevin'ın bu konuda neler hissettiğini ve hatta bebeğin ondan olup olmadığını merak etti. Ünlü sporcular, ahlâksız kadınlar için gözde hedeflerdi; zengin olanlar için de.

Mallory neredeyse koşarak masaya geldi. Hâlâ dizinin çekildiği zamanlardaki ölçülerindeydi ve Lilly'nin aksine, mini dizilerin kraliçesi olarak kariyerini canlı tutmayı başarmıştı. Ancak Mallory, Lilly'nin karizmasına sahip değildi ve gelişini kimse fark etmemişti. Lilly bu

konuda onu sürekli uyarırdı: *Tutum, Mallory! Her an yirmi milyon resim çektiriyormuş gibi yürü.*

“Geciktiğim için üzgünüm,” dedi Mallory. “Mutlu yıllar sana, tapınılası kadın! Hediyen sonra.”

Mallory iki yıl önce Craig’ın uzun hastalığının ve ölümünün yol açtığı zorluklar sırasında Lilly’ye birçok kez sarılmamış gibi, sosyal bir resmiyetle öpüştüler.

“Doğum günü partine geciktiğim için benden nefret ediyor musun?”

Lilly gülümsedi. “Bunu duyduğuna şaşıracağını biliyorum fakat yirmi yıllık arkadaşlığımızdan sonra alıştım.”

Mallory iç çekti. “Arkadaşlığımız iki evliliğimden de daha uzun sürdü.”

“Çünkü ben eski kocalarından daha nazığım.”

Mallory güldü. Garson içecek siparişlerini almaya geldi ve iki arkadaş mönüü incelerlerken onlara ara sıcak olarak keçi peynirli *ratatuy* denemelerini önerdi. Lilly bu öneriyi kabul etmeden önce kalorileri kısa bir süre düşündü. Sonuçta doğum günüydü.

“Çok özlüyor musun?” diye sordu Mallory, garson gittikten sonra.

Lilly, Mallory’nin ne demek istediğini sormaya gerek duymadı ve omuz silkti. “Craig hastayken onunla ilgilenmek o kadar çok enerjimi götürüyordu ki seksi düşünemiyordum bile. O öldüğünden beri yapacak pek fazla işim yok.” *Ve o kadar şişmanladım ki hiçbir erkeğin vücudumu görmesine izin vermem.*

“Artık özgürsün. İki yıl önce finans portföyünde –yönetmek bir yana– ne olduğu konusunda hiçbir fikrin yoktu. Şimdiyse her şeyi ele alışına ne kadar hayranlık duyduğumu anlatamam.”

“Başka seçeneğim yoktu.” Craig’ın finansal planlaması yeterince büyük bir servet bıraktığından, Lilly’nin hayatını sürdürmek için çalışmasına gerek yoktu; işe sadece bir amaç duygusu için ihtiyacı vardı. Önceki yıl orta kaliteli bir filmin erkek başrol oyuncusunun seksi annesi olarak küçük bir rol almıştı. Profesyonel olduğu için

rahatlıkla üstesinden gelmişti ancak çekimler boyunca kendini gülünç hissetmemek için çabalaması gerekmişti. Onun ölçülerinde ve yaşında bir kadın için hâlâ seksi rolleri oynamak –yaşlı olsa bile– nedense saçma gelmişti.

Kimlik duygusunun artık tutku duymadığı bir mesleğe sarılı olmasından hoşlanmıyordu ama bildiği tek şey oyunculuktu ve Craig öldüğü için kendini oyalaması gerekiyordu, yoksa yaptığı hataları sürekli düşünüp duruyordu. Keşke zamanda yolculuk yapıp yıllar önce yolunu kaybettiği noktaya geri dönebilseydi.

Garson Mallory'nin içkisiyle, ara sıcakla ve mönüdeki yemeklerle ilgili uzun bir açıklamayla geri döndü. Seçimlerini yaptıktan sonra, Mallory şampanya kadehini kaldırdı. “En sevgili arkadaşşıma. İyi ki doğdun! Hediyeni beğenmezsen seni öldürürüm.”

“Her zamanki gibi zarıfsın.”

Mallory güldü ve sandalyesine bıraktığı çantasından düz, dikdörtgen bir kutu çıkardı. Paket desenli bir ambalaj kâğıdına profesyonelce sarılmış ve üzerine şarap kırmızısı bir fiyonk atılmıştı. Lilly paketi açtığında içinden son derece seçkin görünümlü, altın sarısı dantelli bir antika şal çıktı.

Lilly'nin gözleri yaşlarla doldu. “Çok güzel. Bunu nereden buldun?”

“Bir arkadaşımın ender tekstil ürünleriyle uğraşan bir arkadaşından. İspanyol malı. On dokuzuncu yüzyıl sonları.”

Dantelin sembolizmi yüzünden Lilly'nin boğazında bir şeyler düğümlendi ama bir şeyler söylemesi gerektiğini hissederek masanın üzerinden uzanıp arkadaşının eline dokundu. “Benim için ne kadar değerli olduğunu hiç söylemiş miydin?”

“Defalarca, hayatım. Hafızam çok güçlüdür. İlk boşanmamda bana omuz verdin, Michael'la o korkunç yıllar boyunca yanımda oldun...”

“Yüz gerdirmeni de unutma.”

“Hey! Ben de senin birkaç yıl önce gözlerini kaldırttığını hatırlıyorum.”

“Neden söz ettiğini bilmiyorum.”

Birbirlerine gülümsediler. Estetik cerrahi dünya nüfusunun çoğuna anlamsız görünebilirdi ama ünlerini cinsel çekicilikleri üzerine kurmuş aktrisler için bir zorunluluktuktu. Yine de Lilly on kilo veremezken göz kaldırmakla neden uğraştığını merak ediyordu.

Garson Lilly’nin önüne altın yıldız çerçeveli bir Versace tabak bıraktı; içinde köpürtülmüş kremayla karıştırılmış, safran sosuyla çevrelenmiş, istakoz püresi doldurulmuş, kare biçiminde bir et dilimi vardı. Mallory’nin tabağında kapariyle tatlandırılmış krep kalınlığında bir somon dilimi ve birkaç dilim jülyenli elma dilimi vardı. Lilly kendini tutamayarak zihninde kalorileri kıyasladı.

“Bırak şu saplantılarını. Kilon için o kadar endişeleniyorsun ki hâlâ ne kadar muhteşem görüldüğünü unutuyorsun.”

Lilly arkasına uzanıp bir hediye poşeti çıkararak daha önce duyduğu iyi niyetli nutuktan sıyrıldı. Poşetin saplarına bağladığı Fransız kurdeleleri elinin üzerinden döküldü.

Mallory’nin gözleri neşeyle parladı. “Bugün *senin* doğum günün, Lilly. Bana niye hediye veriyorsun?”

“Tesadüf. Bu sabah bitirdim ve daha fazla bekleyemedim.”

Mallory paketi açtı. Lilly izlerken içkisini yudumladı ve Mallory’nin görüşünün onun için ne kadar önemli olduğunu belli etmemeye çalıştı.

Arkadaşı kapitone yastığı çekip çıkardı. “Ah, hayatım...”

“Tasarım biraz fazla tuhaf olabilir,” dedi Lilly, çabucak. “Sadece deneyse.”

Craig’in hastalığı sırasında kapitoneye merak sarmıştı ama geleneksel desen ve tasarımlar onu uzun süre tatmin etmeyince kendi tasarımlarıyla deneyler yapmaya başlamıştı. Mallory için yaptığı yastıkta on kadar farklı mavi tonu ve kalıbı iç içe geçerek karmaşık bir desen oluşturuyor, bu arada beklenmedik yerlerde altın sarısı yıldızlar görünüyordu.

“Hiç de tuhaf filan değil.” Mallory gülümsedi. “Bence şimdiye kadar yaptığın en güzel şey ve bunu daima sevgiyle saklayacağım.”

“Gerçekten mi?”

“Sen gerçekten sanatçı oldun.”

“Komik olma. Sadece ellerimle yaptığım bir şey bu.”

“Kendine bunu söyleyip duruyorsun.” Mallory sırttı. “En sevdiğin takımının renklerini kullanmış olman tesadüf mü?”

Lilly bunu fark etmemişti bile. Belki de gerçekten bir tesadüftü.

“Senin nasıl olup da böyle bir spor düşkününe dönüştüğünü anlamıyorum,” dedi Mallory. “Ve üstelik bir Batı Sahili takımı bile değil.”

“Formalarını seviyorum.”

Lilly kendini zorlayarak omuz silkti ve sohbeti başka bir yöne çevirdi. Ama düşünceleri konudan uzaklaşmadı.

Kevin, sen ne yaptın?

Şef Rick Bayless’ın üstün kaliteli Meksika mutfağı, Frontera Grill’i Chicago’nun en sevilen öğle yemeği restoranlarından biri yapmıştı ve Molly servetini bağışlamadan önce sık sık burada yerdı. Şimdiyse bu Kuzey Clark Caddesi restoranında ancak hesabı başka biri ödediği zaman yiyordu ve bugün de hesabı Birdcage Press’teki editörü Helen Kennedy Schott ödüyordu.

“...hepimiz Daphne kitaplarını çok seviyoruz ama bazı endişelerimiz var.”

Molly neyin geleceğini biliyordu. *Daphne Yuvarlanıyor*’u Ocak ortalarında teslim etmişti ve şimdiye kadar Helen’a sıradaki kitabı için en azından bir fikir sunmuş olması gerekirdi. Ne var ki *Daphne Bir Tavşan Yavrusu Buluyor* çöpe gitmişti ve Molly ciddi bir yaratıcılık krizi geçiriyordu.

Düşük yaptığından beri geçen iki ayda tek kelime bile yazamamıştı; hatta *Chik* için bile. Bunun yerine, okullarda kitap konuşmalarıyla ve anaokulu öğrencileri için yerel bir öğretmenlik programıyla ilgilenmiş, dikkatini kaybettiği bebeği yerine yaşayan çocukların ihtiyaçlarına odaklamaya çalışmıştı. Molly’nin karşılaştığı yetişkinlerin aksine,

çocuklar onun şehrin ünlü takım kaptanının eski karısı olacak olmasıyla ilgilenmiyordu.

Daha önceki hafta şehrin en sevilen dedikodu sütunu bir kez daha dikkatini ona çevirmişti:

Mirasyedi Molly Somerville, Stars'ın kaptanı Kevin Tucker'ın karısı, Windy City'de dikkat çekmemeye çalışıyordu. Nedeni can sıkıntısı mı, yoksa Bay Futbol'la yaptığı başarısız evliliğin getirdiği kalp kırıklığı mıydı? Onu şehrin önemli gece mekânlarında kimse görmezken, Tucker hâlâ yanında yabancı sevgilileriyle fink atıyor.

En azından sütun Molly'nin “çocuk kitapları yazma çabası”ndan söz etmemişti. Son zamanlarda çaba bile gösterememesine rağmen, bu kesinlikle canını yakmıştı. Her sabah uyandığında kendine o gün yeni bir Daphne kitabı veya bir *Chik* makalesi için fikri bulacağını söylüyordu. Ancak her sabah kendini boş bir kâğıt parçasına düz düz bakarken buluyordu. *Daphne Yuvarlanıyor*'un avans ödemesinin ikinci yarısına umutsuzca ihtiyacı vardı ama Helen hâlâ ödemeyi onaylamamıştı.

Restoranın renkli ortamı aniden fazla parlak göründü ve sohbet uğultusu sinirlerini gerdi. Yaratıcılık krizinden kimseye söz etmemişti; özellikle de karşısında oturan kadına. Şimdi dikkatli konuşması gerekiyordu. “Bu kitabın gerçekten özel olmasını istiyorum. Sayısız fikir buldum ama...”

“Hayır, hayır.” Helen elini kaldırdı. “Acele etme. Anlıyoruz. Son zamanlarda çok şey yaşadın.”

Editörü yeni bir kitap almakla ilgilenmiyorsa, Molly'yi neden yemeğe davet etmişti ki? Molly tabağındaki minik mısır topaklarından birini düzeltti. Onları her zaman sevmişti ama düşük yaptığından beri iştahı da kesilmişti.

Helen margarita kadehinin kenarına dokundu. “DBAİDÇ’nin Daphne kitaplarıyla ilgili bize sorular sorduğunu bilmelisin.”

Helen, Molly’nin şaşkın ifadesini yanlış yorumladı. “Düzgün Bir Amerika İçin Düzgün Çocuklar. Eşcinsellik karşıtı bir organizasyon.”

“DBAİDÇ’nin ne olduğunu biliyorum. Ama neden Daphne kitaplarıyla ilgileniyorlar ki?”

“Basında seninle ilgili bu kadar çok haber çıkmasa ilgileneceklerini ben de sanmıyorum. Anlaşılan haberler dikkatlerini çekmiş ve birkaç hafta önce beni bazı konularla ilgili endişeleri yüzünden aradılar.”

“Ne endişesi? Daphne’nin seks hayatı yok ki!”

“Evet. Ancak bu Jerry Falwell’i *Teletabiler*’deki Tinky Winky’yi mor olduğu ve çanta taşıdığı için eleştirmekten alıkoymadı.”

“Daphne çanta taşıyabilir. O bir kız.”

Helen kendini zorlayarak gülümsedi. “Konunun çanta olduğunu sanmıyorum. Onlar... olası eşcinsel göndermelerle ilgileniyorlar.”

Molly’nin bir şey yemiyor olması iyiydi çünkü muhtemelen boğazına takılırdı. “Benim kitaplarımda mı?”

“Korkarım öyle fakat henüz herhangi bir suçlama olmadı. Dediğim gibi, bence düşük yapman dikkatlerini çekti ve seslerini duyurmak için bir fırsat gördüler. *Daphne Yuvarlanıyor*’a önceden bakmak istediler ve herhangi bir sorun görmediğimiz için, onlara prova baskının bir kopyasını gönderdik. Ne yazık ki bu bir hata oldu.”

Molly’nin başı ağrımaya başlamıştı. “Ne gibi endişeleri olabilir ki?”

“Şey... senin kitaplarında çok fazla gökkuşağı kullandığını söylediler. Bu eşcinsel gururunun bir sembolü olduğundan...”

“Gökkuşağı kullanmak ne zaman suç oldu?”

“Bugünlerde öyle görünüyor,” dedi Helen, keyifsizce. “Birkaç şey daha var. Elbette ki hepsi çok gülünç. Örneğin, Daphne’yi en azından üç kitabında Melissa’ya öpücük gönderirken çizmişsin. *Yuvarlanıyor* bunlardan biri.”

“Onlar çok yakın arkadaş!”

“Evet, şey...” Molly gibi Helen’in da iştahı kaçmıştı. Masanın kenarında kollarını kavuşturdu. “Ayrıca, Daphne ve Melissa, Menekşe Patikası’nda el ele sekerek gidiyorlar. Aralarında da bir konuşma geçiyor.”

“Bir şarkı. Tanrı aşkına, şarkı söylüyorlar.”

“Bu doğru. Şarkının sözleri de şöyle: ‘Bahar geldi! Bahar geldi! Çok keyifliyiz! Çok keyifliyiz!’”

Molly iki aydır belki de ilk kez güldü ama editörünün gergin gülümsemesi onu ciddileştirdi. “Helen, bana Daphne ve Melissa’nın bir şeyler yaşadığını söylüyor olamazsın!”

“Konu sadece Daphne ve Melissa değil. Benny...”

“Dur bakalım! Paranoyadan kafayı sıyırmış biri bile Benny’yi eşcinsel olmakla suçlayamaz. O kadar maço ki...”

“*Daphne Kabak Ekiyor*’da bir ruj ödünç aldığını söylediler.”

“Ruju Daphne’yi korkutmak amacıyla yüzünü korkunç bir şekilde boyamak için kullanıyor! Bu o kadar saçma ki cevap vermeye bile gerek yok.”

“Aynı fikirdeyiz. Diğer yandan, bu konuda hiç gerilmediğimizi söylersem pek dürüst davranmış sayılmam. DBAİDÇ’dekilerin seslerini daha fazla duyurmak için seni kullanmak istediklerini ve bunu da *Daphne Yuvarlanıyor*’a odaklanarak yapacaklarını düşünüyoruz.”

“Ne olmuş? Bu tür gruplar Harry Potter kitapları için J. K. Rowling’i satanizmle suçlamaya başladıklarında yayıncısı buna aldırmamıştı bile.”

“Bağışla beni, Molly fakat Daphne kesinlikle Harry Potter kadar ünlü değil.”

Ayrıca Molly, J. K. Rowling’in ününe veya parasına da sahip değildi. Helen’in avans ödemesinin geri kalanını onaylama olasılığı her dakika biraz daha azalıyordu.

“Bak Molly, bunun saçma olduğunu biliyorum ve sen de Birdcage’in Daphne kitaplarının yüzde yüz arkasında durduğunu bilmelisin. Burası

şüphesiz. Ancak biz küçük bir şirketiz ve *Daphne Yuvarlanıyor*'la ilgili büyük baskı altında olduğumuzu sana söylememiz gerektiğini düşündüm.”

“Basın... evliliğimle ilgili haber yapmayı kestiğinde bunun sona ereceğinden eminim.”

“Bu biraz zaman alabilir. Çok fazla sansasyon oldu...” Helen detayları sadece ima ederek cümlesini havada bıraktı.

Molly basın bu kadar ilgisini çeken şeyin evliliğini saran gizem olduğunu biliyordu ama bu konuda yorum yapmayı reddediyordu; Kevin da öyle. Molly’yi kontrol etmek için yaptığı resmî ve nazık ara-malar, Molly’nin ısrarlarıyla nihayet sona ermişti. Molly’nin hamile olduğunu öğrendiği andan düşük yapmasına kadar geçen süreçte, Kevin kusursuz davranmıştı ve Molly’nin onu düşündüğünde hisset-tiği kırgınlık kendisini utandırmıştı; bu yüzden Kevin’i düşünmekten vazgeçmişti.

“Artık temkinli davranmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyoruz.” Editörü yanındaki dosyadan bir zarf çıkararak masanın üzerinden uzattı. Ne yazık ki içinde bir çek olamayacak kadar büyük bir zarftı.

“Neyse ki *Daphne Yuvarlanıyor* henüz satış baskısını yapmadı ve bu da önerdikleri birkaç değişikliği yapma fırsatı veriyor. Yanlış anlamalardan kaçınmak için.”

“Ben değişiklik filan yapmak istemiyorum.” Molly’nin omuzla-rındaki kaslar acı verecek ölçüde gerildi.

“Anlıyorum fakat biz...”

“Bana kitabı sevdiğinizi söylemiştin.”

“Ve kesinlikle arkasındayız. Önerdiğim değişiklikler çok küçük şeyler. Sadece bir bak ve üzerinde düşün. Gelecek hafta yine konuşuruz.”

Molly restorandan çıkarken çok öfkeliydi. Ancak eve dönene kadar öfkesi yatışmıştı ve içinden atamadığı boşluk duygusu bir kez daha geri dönmüştü. Helen’in önerilerinin durduğu zarfı bir kenara atarak yatağına girdi.

Lilly, J. Paul Getty Müzesi'ne giderken Mallory'nin kendisine verdiği şalı giydi. Müzeyi böylesine muhteşem kılan kıvrımlı balkonlardan birinde durdu ve Los Angeles'ın tepelerine baktı. Mayıs günü güneşliydi ve başını biraz çevirirse, Brentwood'u görebiliyordu. Hatta evinin çatısını bile seçebiliyordu. Craig'le ilk keşfettiklerinde evi çok sevmişti ama şimdi bütün duvarlar üzerine geliyor gibiydi. Hayatındaki diğer birçok şey gibi, o ev de kendisinden çok Craig'indi.

Müzenin içine geri döndü fakat duvardaki eski eserlere pek dikkatini vermedi. Asıl sevdiği Getty'nin kendisiydi. Muhteşem balkonları ve tahmin edilmez açılarıyla bu son derece modern binalar yığını onu müzenin içindeki paha biçilmez eserlerden çok daha fazla etkiliyordu. Craig'in ölümünden beri ziyaretçileri tepedeki müzeye taşıyan bembeyaz tramvaya en az on kez binmişti. Binaların onu sarış şekli, kendisini de sanatın bir parçası olmuş gibi hissettiriyordu; mükemmellik anında zamanda donmuş gibi.

People dergisinin bugünkü sayısı Kevin'a ve esrarengiz evliliğine iki sayfa ayırmıştı. Telefonu kapıp Charlotte Long'u –kadın Kevin'la ilgili tek gerçek bilgi kaynağıydı– arama dürtüsüne karşı koyabilmek için buraya kaçmıştı. Mayıs ayıydı ve evlilikle ayrılık üç ay önce olmuştu fakat Lilly hâlâ o zaman bildiğinden daha fazlasını bilmiyordu. Keşke Kevin'a söyleyeceğinden korkmadan Charlotte Long'u arayabilseydi.

Merdivenden inip avluya doğru ilerlerken, günün geri kalanında kendini oyalamanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Yeni bir filmde rol alması için kapısını çalan biri yoktu. Başka bir kapitone işine daha başlamak istemiyordu çünkü bu ona düşünecek çok fazla zaman veriyordu ve son zamanlarda fazlasıyla düşünmüştü. Esinti saçlarından bir bukleyi çözerek yanağına çarptı. Belki de sonuçlarla ilgili endişelenmeyi bırakıp Charlotte Long'u arama dürtüsüne teslim olmalıydı. Ancak mutlu bir son olasılığı göremezken kendini ne kadar acıya hazırlayabilirdi?

Keşke Kevin'ı görebilseydi.

7

Bir sürü hap mı almalıyım? diye sordu Daphne kendi kendine. Yoksa çok yüksek bir ağacın tepesinden kendimi atmalı mıyım? Ah, ihtiyaç varken neden karbonmonoksit sızıntısı olmaz ki?”

Daphne'nin Sinir Krizi

(asla yayımlanmayacak bir taslak için notlar)

Molly, her konuştuklarında ablasına “Ben iyiyim,” diyordu.

“Bu hafta sonu eve gelsene. Söz veriyorum, ortalıkta tek bir *People* dergisi bile görmeyeceksin. Zambaklar harika ve mayısı ne kadar sevdiğini biliyorum.”

“Bu hafta sonu olmaz. Belki gelecek hafta sonu.”

“Son konuştuğumuzda da böyle demiştin.”

“Yakında, söz veriyorum. Sadece şu anda çok fazla şey olup bitiyor.”

Bu doğrudu. Molly dolaplarını boyamış, albümlere fotoğraflarını yapıştırmış, dosyaları temizlemiş ve uykucu köpeğini yıkamıştı. Her şeyi yapmıştı; avans ödemesinin geri kalanına ihtiyacı olduğu için yapmaya söz verdiği değişiklikler dışında.

Helen, Daphne Yuvarlanıyor'da üç yeni çizimle birlikte bazı diyalogların değiştirilmesini de istiyordu. İkisinde Daphne ve Melissa birbirinden daha uzak çizilecekti ve üçüncüsünde Benny ve arkadaşları sosisli sandviç yerine peynirli sandviç yiyecekti. Herkes Daphne'ye en şehvet düşkününü yetişkin zihinleriyle saldırmıştı. Helen ayrıca Molly'den yeni baskısı yapılacak daha eski iki Daphne kitabının metinlerinde de değişiklikler yapmasını istemişti. Ancak Molly o değişiklikleri de yapmamıştı ve bunun prensipten kaynaklanmasını isterdi ama asıl nedeni dikkatini toplayamamasıydı.

Hâlâ DBAİDÇ'nin kendi kitabına yaptığı saldırının sıkıntısını yaşayan arkadaşı Janine, Molly yayıncısına haddini bildirmediği için kızmıştı ama Janine'in her ay ev kredisini ödeyen bir kocası vardı.

"Çocuklar seni özledi," dedi Phoebe.

"Onları bu gece ararım. Söz veriyorum."

Söz verdiği gibi onları aradı. İkizlerle ve Andrew'la sorun yoktu fakat Hannah kalbini kırdı.

"Benim yüzümden, değil mi Molly teyze?" diye fısıldadı. "Bu yüzden artık gelmek istemiyorsun. Çünkü son gelişinde bebeğin öldüğü için üzgün olduğumu söylemiştim."

"Ah, hayatım..."

"Bebekle ilgili konuşmamam gerektiğini bilmiyordum. Söz veriyorum, bir daha asla ama asla bu konuda bir şey söylemeyeceğim."

"Sen yanlış bir şey yapmadın, tatlım. Bu hafta sonu geleceğim. Birlikte harika zaman geçireceğiz."

Ne var ki ziyareti onu daha da kötüleştirdi. Phoebe'in yüzündeki endişenin kaynağı olduğunu bilmekten hoşlanmıyordu ve Dan'ın onunla yumuşak, düşünceli bir tavırla kırılmasından korkar gibi konuşmasına dayanamıyordu. Çocuklarla birlikte olmak daha da acı vericiydi. Kollarını onun beline sarıp en yeni projelerini görmesi için kendileriyle gitmesini isterlerken, Molly nefes almakta zorlanıyordu.

Aile üyeleri onu sevgileriyle paramparça ediyorlardı. Elinden gelen en kısa sürede yanlarından ayrıldı.

Mayıs yerini hazirana bıraktı. Molly çizimler üzerinde çalışmak için defalarca oturdu ama normalde çevik olan kalemi kıpırdamayı reddediyordu. Bir Chik makalesi için fikir bulmaya çalıştı fakat zihni de banka hesabı kadar boştu. Temmuz ayının kredi ödemesini de yapabiliirdi ama hepsi buydu.

Haziran yerini temmuza bırakırken, küçük şeyler kontrolden çıkmaya başladı. Komşularından biri Molly'nin dolup taşan posta kutusundan aldığı zarfları kapısının önüne bırakmıştı. Çamaşırları dağ gibi birikmişti ve normalde düzenli, temiz olan evi tozla kaplanmaya başlamıştı. Molly hastalandı ve iyileşmekte zorlandı.

Bir cuma sabahı başı o kadar kötü ağrıyordu ki gönüllü öğretmenlik yaptığı okulu arayıp hasta olduğunu bildirdi ve yatağa girdi. Roo'yu işini halletmesine yetecek kadar süre dışarı çıkarmasından ve arada bir şeyler yemesi dışında, bütün hafta sonunu uyuyarak geçirdi.

Pazartesi olduğunda başı artık ağrıymıyordu ama soğuk algınlığı yüzünden bitkin düştüğü için yine okulu arayıp hasta olduğunu bildirdi. Ekmek kutusu boştu ve kahvaltılık gevreği bitmişti. Dolaplarda biraz meyve konservesi bulabilirdi.

Salı sabahı yatağında uyuklarken, lobiden gelen zil sesiyle uykusu bölündü. Roo yerinden fırlayıp dikkat kesildi. Molly örtülerin altına daha da gömüldü ama tam tekrar uykuya dalmak üzereyken biri kapıyı yumruklamaya başladı. Bir yastığı başının üzerine çekti fakat Roo'nun havlamaları arasında gayet net bir şekilde duyabildiği o derin, tanıdık sesi engelleyemedi.

“Aç kapıyı! İçeride olduğunu biliyorum!”

Ah, şu lanet olasıca Kevin Tucker.

Molly hapşırды ve parmaklarını kulaklarına tıktı ama Roo havlamaya, Kevin da kapıyı yumruklamaya devam etti. Sefil köpek. Umursamaz,

korkunç takım kaptanı. Binadaki herkes şikâyet edecekti. Molly bir küfür savurarak yataktan kalktı.

“Ne istiyorsun?” Uzun süredir konuşmadığı için Molly’nin sesi hırıltılı çıkıyordu.

“Kapıyı açmanı istiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü seninle konuşmam gerek.”

“Ben konuşmak istemiyorum.” Molly bir kâğıt mendil kaparak burnunu sildi.

“Kötü. Ancak binadaki herkesin senin özel meselelerini öğrenmesini istemiyorsan, sana kapıyı açmanı öneririm.”

Molly isteksizce kilidi çevirdi. Kapıyı açarken silahlı olmayı diledi.

Kevin baş döndürücü görüntüsü, mükemmel sağlıklı bedeni, parlak sarı saçları ve yemyeşil gözleriyle kapının diğer tarafında duruyordu. Molly kendini siyah camlı gözlüğünün arkasına gizlemek isterdi.

Kevin hırlayan köpeğin yanından geçip içeri girerek kapıyı kapadı. “Berbat görünüyorsun.”

Molly kanepeye doğru sendeledi. “Roo, sessiz ol.”

Köpek kargın bir tavırla burnunu çekerek uzandı.

“Bir doktora göründün mü?”

“Doktora ihtiyacım yok. Soğuk algınlığım neredeyse geçti.”

“Ya bir psikolog?” Kevin pencerelere yaklaşarak açmaya başladı.

“Kes şunu.” Kevin’in kibrine ve yakışıklılığının tehdidine tahammül etmek zorunda kalması zaten yeterince kötüydü. Temiz havaya da tahammül etmek zorunda kalmak istemiyordu. “Gider misin?”

Kevin etrafa bakınırken, Molly mutfak tezgâhında duran bulaşıkları, kanepenin kenarından sarkan sabahlığı ve yüzeylerdeki tozları fark etti. Kevin davetsiz misafirdi ve Molly’nin umurunda bile değildi.

“Dün avukatla randevunu kaçırdın.”

“Ne randevusu?” Molly bir elini dağınık saçlarına soktu ve düğüm düğüm olmuş bir bukleye rastlayınca yüzünü buruşturdu. Yarım saat önce dişlerini fırçalamak için banyoya girmişti ama duş aldığını hatırlamıyordu. Perişan haldeki gri geceliği de köpek gibi kokuyordu.

“Boşanma?” Kevin kapının yanında duran beyaz Crate&Barrel alışveriş poşetinden taşan açılmamış zarflara bakarak alaycı bir tavırla konuştu. “Sanırım mektubu da almamışsın.”

“Sanırım. Gitsen iyi olur. Hastalığım bulaşıcı olabilir.”

“Riske gireceğim.” Kevin pencerelere yaklaşarak otoparka baktı. “Güzel manzara.”

Molly uykuya dalmayı dileyerek gözlerini kapadı.

Kevin daha zavallı görünen başka birine rastladığını hatırlamıyordu. Bu solgun yüzlü, dağınık saçlı, küf kokulu, hüznü bakışlı kadın karısıydı. Bir gösteri kızının kızı olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Kevin bu konuyu avukatına bırakmalıydı ama sadece fiziksel güç bebeğin içinde kalmasını sağlamaya yetmiş gibi bacaklarını birbirine basturmasını söylerken gözlerinde gördüğü o çaresiz bakışları bir türlü unutamıyordu.

Benden nefret ettiğini biliyorum ama...

Oysa Kevin artık ondan nefret edemiyordu; özellikle bebeğine nasıl umutsuzca tutunmaya çalıştığını izlediğinden beri. Ancak ona karşı bir sorumluluğu varmış gibi hissetmekten nefret ediyordu. Eğitim kampının başlamasına iki aydan kısa bir süre kalmıştı. Bütün enerjisini gelecek sezona hazırlanmaya odaklaması gerekiyordu. Molly’ye kırgın gözlerle baktı.

Örnek oluşturmalsın, Kevin. Doğru olanı yap.

Pencerelerden uzaklaşarak adımını şımarık, değersiz köpeğin üzerinden attı. Molly gibi milyonları olan biri neden böyle küçük bir yerde oturuyordu ki? Belki de kolaylık açısından. En azından üç adresi daha olmalıydı; hepsi de daha sıcak iklimli yerlerde.

Kevin, Molly'nin yattığı kanepenin diğer ucuna oturdu ve genç kadını eleştiren gözlerle inceledi. Düşük yaptığından beri en azından beş kilo vermiş gibi görünüyordu. Saçları uzamış, neredeyse çene hizasına ulaşmıştı ve düğün gününden hatırladığı o ipeksi parlaklığını kaybetmişti. Makyaj yapma zahmetine girmemişti ve o egzotik gözlerinin altında kendisini birinin kum torbasıymış gibi gösteren koyu renk halkalar oluşmuştu.

"Komşularından biriyle aramızda ilginç bir sohbet geçti."

Molly bileğini gözlerinin üzerine kapadı. "Hemen gidersen sabah ilk iş olarak avukatını arayacağıma söz veriyorum."

"Adam beni hemen tanıdı."

"Elbette tanımıştır."

Kevin genç kadının alaycı davranamayacak kadar bitkin olduğunu fark etti. Öfkesi artmaya başladı.

"Seninle ilgili dedikodu yapmaya çok hevesliydi. Anlaşılan posta kutunu kontrol etmeyi birkaç hafta önce bırakmışsın."

"Kimse bana ilginç bir şey göndermiyor."

"Ve perşembe gecesinden beri sadece bir kez pitbulunu yürüyüşe çıkarmak için dairenden çıkmışsın."

"Ona böyle demeyi kes. Bir soğuk algınlığı geçirdim ve iyileşiyorum, hepsi bu."

Kevin onun kızarmış burnunu görmüştü ama nedense Molly'nin tek sorununun soğuk algınlığı olduğunu sanmıyordu. Yerinden kalktı. "Haydi, Molly. Böyle kendini evine kapamak normal bir şey değil."

Molly bileğinin altından Kevin'a baktı. "Sanki normal davranış konusunda uzmanmışsın gibi. Duyduğuma göre Dan seni bulduğunda Avustralya'da köpek balıklarıyla yüzüyormuşsun."

"Belki de nedeni depresyondur."

"Teşekkürler, Dr. Tucker. Şimdi, git artık."

"Bebegini kaybettin, Molly."

Kevin sadece bir gerçeği dile getirmişti ama Molly kendisini vurmuş gibi hissetti. Molly kanepeden fırladı ve yüz ifadesindeki sertlik, Kevin'a bilmek istediğinden fazlasını anlattı.

“Polis çağırmadan git buradan!”

Kevin'ın yapması gereken tek şey kapıdan çıkıp gitmekti. Açıkçası, *People*'daki yazının yarattığı sansasyon yüzünden zaten kendi adına yeterince öfkeliydi. Üstelik sadece Molly'nin yanında olmak bile midelerini altüst etmeye yetiyordu. Keşke bebeğini korumaya çalışırken nasıl görüldüğünü unutabilseydi.

Daha kelimeler ağzından çıkarken kendini tutmaya çalıştı. “Giyin. Benimle geliyorsun.”

Öfkesi Molly'yi ürkütmüş gibiydi ve genç kadının hafife almakta zorlandığını gördü. Bütün yapabildiği zayıf bir şekilde inlemek oldu. “Biraz fazla mı ot içtin sen?”

Kevin öfkeyle yerinden kalktı ve yatak odası bölümüne uzanan beş basamağı sert adımlarla çıktı. Herhangi bir şey çalmadığından emin olmak için pitbul onu takip etti. Kevin mutfak dolaplarının üzerinden Molly'ye baktı. Bundan nefret ediyordu. “Ya kendin giyinarsın ya da üzerindekiyle gelirsin. Sağlık Bakanlığı seni muhtemelen karantinaya alır.”

Molly kanepeye uzandı. “Nefesini boşa harcıyorsun.”

Kevin sadece birkaç günlüğüne olacağını kendine hatırlattı. Wind Lake Kamp Alanı'na gitmek zorunda olduğu için zaten keyifsizdi. Neden Molly'yi de yanında götürerek kendini daha da zavallı durumuna sokmuyordu ki?

Oraya geri dönmeye asla niyetlenmemişti fakat daha fazla atlata-mazdı. Haftalardır orayı bir daha görmek zorunda kalmadan satabileceğine kendini inandırmıştı. Ama yöneticinin sorularının hiçbirini cevaplayamadığında, yerin ne kadar kötü durumda olduğunu kendi gözleriyle görmesi gerektiğini kabul etmişti.

En azından iki berbat şeyden aynı anda kurtulacaktı. Bir yandan kamp alanını adam edecek ve bir yandan da Molly'yi kıcını kaldırmaya zorlayacaktı. İşe yarayıp yaramaması Molly'ye kalmıştı fakat kendi vicdanı temiz olacaktı.

Molly'nin dolabının arkasından bir bavul çıkardı ve çekmeceleri açtı. Berbat haldeki mutfakın aksine, burada her şey son derece düzenliydi. Önce şortlarla tişörtleri, sonra da birkaç parça iç çamaşırını bavula attı. Sandaletlerle birlikte bir çift spor ayakkabı buldu. İki yazlık elbise gözüne ilişti. Onları da en üste koydu. İsteddiği şey yanında olmadığı için surat asmasındansa, çok fazla eşya almak daha iyiydi.

Bavul dolduğu için kolej yıllarından kalma gibi görünen eski bir sırt çantasını kaparak banyoyu aradı. Banyo kapısını alt katta, ön kapının yanında buldu ve çeşitli kozmetik ürünlerini çantaya atmaya başladı. Kaçınılmaza teslim olarak mutfakla yöneldi ve köpek mamasını da ekledi.

“Umarım hepsini geri koymayı planlıyorsundur.” Molly kucağında pitbulu ve gözlerinde temkinli bakışlarla buzdolabının yanında duruyordu.

Kevin'ın aldığı her şeyi yerine koymaktan daha çok istediği bir şey yoktu fakat Molly çok zavallı görünüyordu. “Önce duş almak mı istersin, yoksa arabanın camlarını mı açalım?”

“Sen sağır mısın? Ben emirler yağdırabileceğin bir çaylak değilim.”

Kevin bir elini lavabonun kenarına dayadı ve Molly'ye çaylakların üzerinde kullandığı o buz gibi gözlerle baktı. “İki seçeneğin var. Ye hemen benimle gelersin ya da seni ablanın evine götürüyorum. Nedense gördüğü şeyden hoşlanmayacağını hissediyorum.”

Molly'nin yüzündeki ifade, Kevin'a az önce şans eseri bir gol attığını hissettirdi.

“Lütfen beni rahat bırak,” diye fısıldadı Molly.

“Sen duş alırken ben de kitap raflarına bir bakayım.”

8

Akıllı bir kız, çok çekici olsa bile bir yabancıнын gittiğın yere bırakma teklifini kabul etmez.

“Otostop Cehennemi”

Chik dergisi için makale

Molly, Kevin’ın Ferrari’si yerine kullandığı gösterişli SUV’nin arka koltuğuna Roo’yla birlikte yerleşti. Yanında getirdiğı yastığa başını koyarak uyumaya çalıştı ama imkânsızdı. Gary’nin doğusundan hızla geçip I-94’ten Michigan’a yönelirken, neden zarfları açmadığını kendi kendine sorup duruyordu. Yapması gereken tek şey avukatın ofisine gitmekti. O zaman öfkeli bir takım kaptanı tarafından kaçırılmaya tahammül etmesi gerekmeyecekti.

Kevin’la konuşmayı reddetmesi çocukça gelmeye başlıyordu. Ayrıca, başı artık ağrı mıyordu ve nereye gittiklerini öğrenmek istiyordu. Roo’yu okşadı. “Kafanda belli bir yer var mı, yoksa bu bir doğaçlama adam kaçırma durumu mu?”

Kevin ona aldırmadı.

Benton Limanı yakınlarında bir benzinciye girmeden önce bir saat daha sessizce devam ettiler. Kevin depoyu doldururken bir hayranı onu fark ederek imzalı resim istedi. Molly, Roo'nun kayışını takarak onu çimenlerin üzerine çıkardı ve sonra kendisi de tuvalete gitti. Ellerini yıkarken aynadaki görüntüsüne baktı. Kevin haklıydı. Molly gerçekten korkunç görünüyordu. Saçlarını yıkamıştı fakat sonrasında parmaklarıyla taramaktan fazlasını yapmamıştı. Teni kül gibiydi ve gözleri küçülmüştü.

Bir ruj almak için çantasına uzandı ama sonra buna zahmet etmeye değmeyeceğine karar verdi. Gelip kendisini alması için bir arkadaşını aramayı düşündü ama Kevin'ın fiziksel durumuyla ilgili Phoebe ve Dan'le konuşma tehdidi yüzünden tereddüt etti. Molly onları daha fazla endişelendirmek istemiyordu. Şimdilik Kevin'ın suyuna gitmek daha iyiydi.

Geri döndüğünde Kevin'ı arabanın yanında bulamadı. Yine arka koltuğa dönmeyi düşündü ama yüz yüze olmadıkları sürece Kevin'ın kendisiyle konuşacağını sanmıyordu. Bu yüzden Roo'yu orada bırakarak öne bindi. Kevin bir naylon poşet ve bir kâğıt kahve bardağıyla market bölümünden çıktı. Arabaya binince kahveyi bir bardak tutacağına yerleştirdi ve poşetten bir şişe portakal suyu çıkararak Molly'ye uzattı.

“Kahveyi tercih ederim.”

“Şansına küs.”

Soğuk şişeyi tutmak hoşuna gitti ve susamış olduğunu fark etti ama şişeyi açmaya çalıştığında çok zayıf olduğunu gördü. Beklenmedik bir şekilde gözleri doldu.

Kevin hiç yorum yapmadan şişeyi aldı, kapağı çevirdi ve Molly'ye geri verdi.

Kevin aracı hareket ettirerek pompadan uzaklaşırken, Molly'nin boğazında bir şeyler düğümlenmişti. “En azından siz kash çocuklar bir işe yarıyorsunuz.”

“Ezilmesini istediğin bir bira kutusu filan olursa bana haber ver.”

Molly elinde olmadan gülünce şaşırdı. Portakal suyu boğazından serin, tatlı bir hisle süzüldü.

Kevin arabayı tekrar eyaletler arası yola soktu. Sol taraflarında kumul tepeleri uzanıyordu. Molly suyu göremiyordu ama gölde tekneler olduğundan emindi; hatta Chicago veya Ludington'a giden şilepler bile olabilirdi. "Bana nereye gittiğimizi söyler misin?"

"Michigan'ın kuzeydoğusu. Wind Lake denen ücra bir yer."

"Karayipler gezisi umudum buraya kadarmış."

"Sana sözünü ettiğim kamp alanına gidiyoruz."

"Çocukken yazlarımı geçirdiğini söylediğin yer mi?"

"Evet. Halam orayı babamdan miras almıştı ama birkaç ay önce öldü ve ne yazık ki kamp bana kaldı. Orayı satacağım fakat önce durumunu görmem gerek."

"Bir kampa filan gidemem. Hemen dönüp beni eve geri götürmelisin."

"İnan bana, orada uzun süre kalmayacağız. En fazla iki gün."

"Fark etmez. Artık kampa gitmiyorum. Çocukken her yaz gitmek zorundaydım ve bir daha oraya dönmeyeceğime kendi kendime söz verdim."

"Kampta seni o kadar rahatsız eden neydi?"

"Bütün o organize faaliyetler. Sporlar." Molly burnundan üfledi. "Okuyacak, düşüncelerinle baş başa kalacak zaman yoktu."

"Spora pek düşkün değilsin sanırım?"

Molly bir yaz, gecenin bir yarısı kulübesinden dışarı süzölmüş ve malzeme kulübesindeki bütün topları toplamıştı; voleybol topları, futbol topları, tenis topları, beysbol topları. Hepsini göle taşıyıp suya atmak için defalarca gidip gelmesi gerekmişti. Öğitmenler suçluyu asla bulamamıştı. Faaliyetlerden nefret etmesine rağmen En Uysal Öğrenci olarak görülen zeki, sessiz Molly Somerville'den kesinlikle şüphelenmemişlerdi.

"Spora Phoebe'den daha yatkındır," dedi Molly.

Kevin ürperdi. “Son Stars pikniğinde beysbol oynamasıyla ilgili çocuklar hâlâ şikâyet ediyor.”

Molly orada değildi ama tahmin edebiliyordu.

Kevin sol şeride geçti ve biraz gergin bir sesle konuştu. “Her yaz zengin çocukların gittiği bir kampta birkaç hafta geçirmenin seni bu kadar rahatsız edeceğini düşünmezdim.”

“Sanırım haklısın.”

Ancak Molly asla birkaç haftalığına gitmemişti. Altı yaşından itibaren her yıl bütün yaz gitmişti.

On bir yaşına geldiğinde kızamık salgını olmuştu ve bütün çocuklar evlerine gönderilmişti. Babası çok öfkelenmişti. Molly’nin yanında kalacak birini bulamadığı için onu da Vegas’a götürmek zorunda kalmış, orada Molly’yi bir bakıcıyla birlikte –Molly bunun için fazla büyük olduğunu söylemesine rağmen– ayrı bir süite yerleştirmişti. Kız bütün gün pembe dizi izliyor, geceleri de gidip Bert’le yatıyordu.

Bu Molly’nin çocukluğundan hatırladığı en iyi iki hafta olmuştu. Mary Stewart’ın bütün kitaplarını okumuş, oda servisinden vişneli pasta istemiş, İspanyolca konuşan temizlikçilerle arkadaşlık etmişti. Bazen bakıcısına havuza ineceğini söylüyor ama bunun yerine, bir sürü çocuğu olan bir aile bulana kadar kumarhanede dolaşıyordu. Sonra elinden geldikince aileye yakın duruyor ve onlardan biriymiş gibi davranıyordu.

Normalde bir aile yaratma girişimiyle ilgili çocukluk anıları onu gülümsetirdi ama şimdi yine gözleri doldu ve Molly yutkundu. “Hız sınırı olduğunu fark etmiş miydin?”

“Seni endişelendirdi mi?”

“Seni endişelendirmeli ama yıllardır Dan’ın arabasına bindiğim için alıştım.” Ayrıca, umurunda da değildi. Molly artık geleceği hiç düşünmediğini fark edince şaşırılmıştı. Finans durumuyla veya Chik’teki editörünün artık kendisini aramayı bırakmış olduğu gerçeğiyle ilgili endişelenecek gücü bile yoktu.

Kevin gazdan ayağını biraz çekti. “Haberin olsun diye söylüyorum; kamp alanı ücra bir yerde. Kulübeler o kadar eski ki artık harabeye dönüşmüş bile olabilir ve artık yetmiş yaşının altındaki hiç kimse oraya gitmediği için asansör müziğinden bile daha sıkıcı.” Kevin başıyla yiyecek poşetini işaret etti. “Portakal suyunu bitirdiysen poşette peynirli kraker var.”

“Hımm, iştah açıcı ama almayacağım.”

“Son zamanlarda pek fazla yememiş gibi görünüyorsun.”

“Fark ettiğin için teşekkürler. Sanırım otuz kilo daha verirsem, şu senin *chères amies*¹¹ kadar cılız olabilirim.”

“Sen şu sinir krizinle istediğin kadar ilgilenebilirsin. En azından sessiz kalmanı sağlar.”

Molly gülümsedi. Kevin için söyleyebileceği bir şey varsa, o da Phoebe ve Dan gibi onu pamuklar arasında saklamadıklarıydı. Bir yetişkin gibi davranılmak güzeldi. “Belki de sadece biraz uyurum.”

“Bunu yap.”

Ama Molly uyumadı. Bunun yerine gözlerini kapadı ve sıradaki kitabını düşünmeye çalıştı ama zihni Bülbül Ormanı’na bir adım bile atmaya yanaşmadı.

Eyaletler arası yoldan çıktıktan sonra Kevin tütün dükkânına bitişik bir dükkânın önünde durdu ve elindeki kesekâğıdını Molly’nin kucağına attı. “Michigan öğle yemeği. Sandviç yapabilir misin?”

“Odaklanırsam, belki.”

Molly poşetin içinde bolca füme alabalık, iri bir kalıp çedar peynir ve bir somun çavdar ekmeğiyle plastik bir bıçak ve birkaç kâğıt peçete buldu. Gücünü toplayarak Kevin’a iki tane büyük ve kendisi içinde bir tane küçük sandviç hazırladı ama birkaç lokmasını Roo’ya yedirdi.

Doğuya, eyaletin ortasına yöneldiler. Molly yarı kapalı gözlerle meyve bahçeleri ve siloları olan düzgün çiftlikler gördü. Öğle üzeri

11 (Fr.) Sevgili arkadaşların. (ed.n.)

ışığı zayıflamaya başlarken kuzeyde Sault Ste. Marie'ye kadar uzanan I-75'e yöneldiler.

Pek konuşmuyorlardı. Kevin yanında getirdiği CD'leri dinliyordu. Molly onun Caz sevdiğini keşfetmişti; kırkların ilk örneklerinden füzyona kadar hepsini. Ne yazık ki Rap de seviyordu ve Tupac'ın kadınlarla ilgili görüşlerine on beş dakika kadar katlanmaya çalıştıktan sonra, Molly çıkarma düğmesine bastı ve CD'yi kaptığı gibi pencereden dışarı fırlattı.

Kevin bağıırken kulaklarının kızardığını fark etti.

Eyaletin kuzey kısmına ulaştıklarında hava kararıyordu. Güzel Grayling kasabasının ardından eyaletler arası yoldan ayrılarak hiçbir yere varmıyor gibi görünen iki şeritli otobana girdiler. Çok geçmeden kendilerini yoğun ormanlık bir alanda buldular.

"1800'lerde kereste sanayisi yüzünden Michigan'ın kuzeydoğusunda neredeyse hiç ağaç kalmamıştı," dedi Kevin. "Şimdi gördüğün şey ikinci ve üçüncü ormanlar. Bir kısmı oldukça vahşidir. Bu bölgedeki kasabalar küçük ve birbirinden uzaktır."

"Ne kadar yolumuz kaldı?"

"Bir saatten biraz fazla ama yer çok eski olduğu için oraya hava karadıktan sonra varmak istemiyorum. Buraya yakın bir motel olması gerekiyor ama Ritz gibi bir yer bekleme."

Kevin'in karanlıktan korkacağını tahmin etmediğinden, Molly onun sadece kaçınılmaz olanı geciktirmeye çalıştığını düşündü ve koltuğuna daha da yerleşti. Arada bir karşıdan gelen bir arabanın far ışıkları Kevin'in yüz hatlarını aydınlatıyor, o erkek iç çamaşırı modeli yüzüne tehlikeli gölgeler yansıtıyordu. Molly huzursuzca ürperdi ve gözlerini kapayarak yalnız olduğunu hayal etti.

Kevin beyaz alüminyum kaplama ve sahte tuğladan yapılmış sekiz odalı bir motelin önüne yanaşana kadar Molly gözlerini bir daha açmadı. Kevin kayıt yaptırmak için arabadan inerken Molly ayrı

oda istediğini onun anlamasını sağlamayı düşündü ama sağduyusu devreye girdi.

Gerçekten de Kevin iki anahtarla döndü. Kendi odası Molly'ninkinin tam karşısındaydı.

Ertesi sabah erken saatte yumruklanan kapının gürültüsü ve kanişin havlamaları arasında uyandı. "Slytherin," diye homurdandı. "Bu kötü bir alışkanlığa dönüşüyor."

"Yarım saat içinde yola çıkıyoruz," diye seslendi Kevin, diğer taraftan. "Acele et."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Molly, yüzünü yastığına gömerek.

Daracık duşa girdi ve hatta saçlarını taramayı bile başardı. Ancak ruj hâlâ uzak geliyor, kendini akşamdan kalmış gibi hissediyordu.

Nihayet odadan çıktığında, Kevin'ı arabanın yanında volta atarken buldu. Güneş ışığında yüzü asıktı ve ifadesinin pek dostça olduğu söylenemezdi. Roo çalılardan yararlanırken, Kevin genç kadının bavalunu kaparak arabanın arkasına attı.

Bugün kaslarını su mavisi bir Stars tişörtü ve açık gri şortla süslemişti. Sıradan giysilerdi ama Kevin onları güzel doğmuş olanlara has bir özgüvenle giyyordu.

Molly çantasından güneş gözlüğünü çıkardı ve Kevin'a kızgın gözlerle baktı. "Hiç kapamaz mısın?"

"Neyi kapamaz mıyım?"

"Temel çirkinliğini," diye mırıldandı Molly.

"Belki de seni Wind Lake'e götürmek yerine gülünç bir çiftlikte indirmeliydim."

"Her neyse. Kahve istemem çok mu fazla olur?" Molly gözlüğünü sert bir hareketle taktı ama gözlük camları Kevin'ın sinir bozucu güzelliğini gizlemek konusunda pek etkili olmadı.

"Arabada ama hazırlanman o kadar uzun sürdü ki muhtemelen soğumuştur."

Oysa kahve keyifli bir sıcaklıktaydı ve yola çıkarlarken Molly uzun, yavaş bir yudum aldı.

“Meyve ve donut, kahvaltı olarak en iyi seçeneklerimizdi. Şu poşetler.” Kevin da Molly kadar keyifsiz olmalıydı. Molly aç değildi ve dikkatini manzaraya verdi.

Chevrolet, Sugar Pop ve Soul müzik üreten bir eyalet yerine, Yukon’un ıssız topraklarında olabiliyorlardı. Au Sable Nehri’nin üzerinden geçen bir köprüden, bir kıyıda yükselen kayalıkları ve diğer taraftaki yoğun ormanlık alanı gördü. Bir balıkkartalı suyun üzerinde süzülüyordu. Her şey vahşi ve uzak görünüyordu.

Bazen bir çiftliğin yanından geçiyorlardı ama buralar kesinlikle kereste diyarıydı. İsfendan ve meşeler, çam, huş ve sedir ağaçlarıyla yarışlıyordu. Orada burada altın sarısı güneş ışığı ağaçların arasından süzülüyordu. Son derece dingin bir ortamdı ve Molly kendini huzurlu olmaya zorluyordu ama alışkanlığını kaybetmişti.

Kevin küfretti ve bir sincabı ezmek için direksiyonu sertçe kırdı. Hedeflerine yaklaşmak moraline kesinlikle iyi gelmemişti. Molly, Wind Lake sapağını belli eden metal bir tabela gördü ama Kevin hızını bile kesmeden tabelanın yanından geçip gitti. “O kasaba,” diye homurdandı. “Kamp alanı gölün karşı tarafında.”

Birkaç mil sonra kenarları yaldızlı yeşil-beyaz bir tabela göründü.

Wind Lake Kulüpleri

ODA-KAHVALTI

1894’DEN BERİ

Kevin kaşlarını çatı. “Bu tabela yeni gibi görünüyor. Ve kimse bana oda-kahvaltıdan söz etmemişti. Eski evi pansiyona çevirmiş olmalı.”

“Bu kötü mü?”

“Orası küflü ve karanlık bir yerdir. Birinin orada kalmak isteyeceğine inanamıyorum.” Kamp alanı görünmeden önce yarım mil kadar ağaçların arasından devam eden çakıllı bir yola girdiler.

Kevin arabayı durdurdu ve Molly nefesini tuttu. Temelleri çürümüş derme çatma kulübeler görmeyi bekliyordu. Oysa hikâye kitaplarından fırlamış gibi görünen bir köye girmişlerdi.

Tam ortada dikdörtgen biçimindeki ortak bina vardı ve etrafında bir şeker kutusundan dökülmüş olabilecek renklerde –karamela ve mandalinayla karışık nane, limon ve kızcıklıkla karışık kahve, böğürtlen ve esmer şekerli şeftali– boyanmış küçük kulübeler sıralanmıştı. Minik saçaklarından ahşap danteller sarkıyordu ve küçük ön verandaları süslü trabzanlarla sarılmıştı. Ortak binanın bir ucunda sevimli bir çardak vardı.

Yakından bakıldığında ortak binanın etrafındaki çiçek yataklarının fazla büyümüş olduğu anlaşılıyordu ve binayı saran yolun çakıllarının yenilenmesi gerekiyordu. Her yerde bir ihmal havası vardı ama hepsi son zamanlarda oluşmuş gibi görünüyordu. Kulübelerin çoğu sıkıca kapatılmıştı ama bazıları açıktı. Kulübelerden birinden yaşlı bir çift çıktı ve Molly çardağın yakınında bastonuyla yürüyen bir adam gördü.

“Bu insanlar burada olmamalı! Bütün yaz rezervasyonlarını iptal ettirmiştim.”

“Haber almamış olmalılar.” Molly etrafına bakınırken, tuhaf bir şekilde her şey tanıdık geliyordu. Hayatında hiç böyle bir yere gitmediği için, bu hissine anlam veremiyordu.

Ortak binanın karşısında, yolun diğer tarafında, küçük bir piknik alanı vardı ve arkasında hilal biçiminde bir kumsal uzanıyordu. Onun ötesinde, ağaçların sıralandığı karşı kıyının önünde gölün mavi-yeşil suları görünüyordu. Eski bir iskelenin yakınında çok sayıda kano ve birkaç kürekli kayak ters çevrilmiş halde duruyordu.

Molly kumsalın boş olmasına şaşırmadı. Haziran başlarında sabah güneşli olmasına rağmen, bu bir kuzey gölüydü ve su, sıkı yüzücüler dışında herkes için fazla soğuk olmalıydı.

“Yetmiş yaşının altında kimse olmadığına dikkat et!” diye bağırdı Kevin, gaza yüklenirken.

“Henüz erken. Okullar henüz kapanmadı.”

“Temmuz sonunda da böyle görünecek. Çocukluğuma hoş geldin.” Kevin arabayı ortak binadan uzaklaştırıp göle paralel uzanan daha dar bir yola soktu. Molly başka kulübeler de gördü; hepsi aynı kırsal gotik tarzda inşa edilmişti. Başlarında iki katlı güzel bir İngiliz barok tarzı kulübe vardı.

Burası Kevin’ın tarif ettiği kasvetli yer olamazdı. Ev açık kakao rengine boyanmış, somon, darı ve yosun yeşili tonlar verandaların ve yan duvarların üzerinde aralara serpiştirilmişti. Evin sol tarafında yuvarlak bir kule vardı ve geniş veranda iki tarafa uzanıyordu. İki kanatlı ön kapının iki tarafında toprak saksılarda petunyalar açmış, kapıların buzlu camlarına sarmaşık ve çiçek desenleri işlenmişti. Kah-verengi hasır stantların üzerinde sürgünler sarmıştı ve eski moda ahşap sallanan sandalyelerin üzerinde renkleri ortama uyan yastıklar göze çarpıyordu. Molly bir kez daha zamanda geri gitmiş gibi hissetti.

“Buna inanamıyorum!” Kevin arabadan fırladı. “Burası son gördüğümde enkaz halindeydi.”

“Şimdi öyle olmadığı kesin. Çok güzel görünüyor.”

Kevin kapıyı çarparak kaparken Molly yüzünü buruşturdu ve sonra kendisi de indi. Roo kendini kurtararak çalılara yöneldi. Kevin ellerini beline koyarak eve baktı.

“Burayı ne zaman pansiyona çevirmiş bu kadın?”

Tam o sırada ön kapı açıldı ve altmışlı yaşlarının sonlarında gibi görünen bir kadın dışarı çıktı. Aklar düşmüş sarı saçlarını to-kayla tutturmuştu ama orada burada bukleleri serbest kalmıştı. Uzun boylu, iri kemikli bir kadındı ve geniş ağzı, çıkık elmacikkemikleri ve

parlak mavi gözleri hemen dikkat çekiyordu. Haki pantolonunun ve kısa kollu beyaz bluzunun üzerine un lekeli mavi bir önlük takmıştı.

“Kevin!” Kadın çabucak basamakları indi ve Kevin’a heyecanla sarıldı. “Tatlı oğlum! Geleceğini biliyordum!”

Molly’nin gözündeki Kevin’ın geri dönüşü göstermelik görünüyordu.

Kadın Molly’yi baştan aşağı süzdü. “Adım Charlotte Long. Kocam ve ben her yaz buraya gelirdik. Onu sekiz yıl önce kaybettim fakat hâlâ Ekmek ve Balık’ta kalıyorum. Kevin hep toplarını gül çalılarının arasına kaçırırdı.”

“Bayan Long ailemin ve halamın iyi bir arkadaşıydı,” dedi Kevin.

“Tanrım, Judith’i özlüyorum. Ailemin buraya ilk gelişinde tanışmıştık.” Kadın mavi gözlerini Molly’ye çevirdi. “Bu hanım kim?”

Molly elini uzattı. “Molly Somerville.”

“Eh, şimdi...” Kadın tekrar Kevin’a dönerken dudaklarını büzdü. “Hangi dergiyi elime alsam şu evlilik haberini okuyorum. Başka biriyle görüşmeye başlamak için biraz erken değil mi? Karınla işleri yoluna koymak için daha fazla çabalamadığını görse, Peder Tucker kesinlikle hayal kırıklığına uğrardı.”

“Ah, Molly benim...” Kevin’ın sözleri diline dolanmış gibiydi. Molly anlıyordu ama söyleyen kişi kendisi olmayacaktı.

“Molly benim... eşim.” Kevin nihayet söyleyebilmişti.

Molly bir kez daha kendini o mavi gözlerin dikkatli bakışları altında buldu. “Eh, o halde iyi. Ancak neden Somerville soyadını kullanıyorsun ki? Tucker güzel, gururlu bir isimdir. Peder Tucker, Kevin’ın babası, tanıdığım en kaliteli insanlardan biriydi.”

“Öyle olduğundan eminim.” Molly insanları hayal kırıklığına uğratmaktan asla hoşlanmazdı. “Somerville benim meslek adım. Çocuk kitapları yazıyorum.”

Kadının eleştirel bakışları silindi. “Ben de hep çocuk kitabı yazmak istemiştım. Eh, bu güzel değil mi? Biliyor musun, Kevin’ın annesi

hayattayken onun ot içen ve herkesle yatağa giren süper modellerden biriyle evleneceğinden korkuyordu.”

Kevin boğulacak gibi oldu.

“Hey, evlat, Judith’in çiçek bahçesinden çık bakalım.” Charlotte bacağına vurdu ve Roo çiçek bahçesinden çıkarak yanlarına koştu. Charlotte eğilerek köpeğin çenesini okşadı. “Ona göz kulak olsanız iyi olur. Civarda çakallar var.”

Kevin’in yüzünde hesapçı bir ifade vardı. “Büyükler mi?”

Molly ona azarlayan gözlerle baktı. “Roo buralardan uzaklaşmaz.”

“Çok kötü.”

“Eh, ben gidiyorum! Judith’in bilgisayarında müşterilerin ve tarihlerin bir listesi var. Pearson çifti her an gelebilir. Kuşları izlemeyi severler.”

Kevin bronz teninin altında sarardı. “Müşteri mi? Sen ne...”

“Amy’ye Judith’in eski odasını sizin için hazırlattım; ailenin kullandığı odayı. Diğer yatak odaları dolu.”

“Amy mi? Bir dakika...”

“Amy ve Troy Anderson. Troy kâhyadır. Yeni evlendiler ama Amy daha on dokuz ve Troy da yirmi yaşında. Neden bu kadar acele ettiklerini anlayamıyorum.” Charlotte önlüğünü çözmek için arkasına uzandı. “Amy temizlikle ilgileniyor ama birbirlerine o kadar düşkünler ki neredeyse işe yaramıyorlar. Onları kontrol altında tutmanız gerek.” Önlüğü Molly’ye verdi. “Senin de burada olman çok iyi, Molly. Ben asla iyi bir aşçı olmadım ve müşteriler bu konuda şikâyet ediyor.”

Molly önlüğe baktı. Kevin uzaklaşmaya başlayan yaşlı kadının arkasından koştu. “Bir dakika! Kamp alanı kapalı. Bütün rezervasyonlar iptal edildi.”

Charlotte ona onaylamayan gözlerle baktı. “Bunu nasıl düşünebilirsin, Kevin? Bu insanlardan bazıları kırk yıldır geliyor. Judith de son sentine kadar kulübelere ve pansiyona harcadı. *Victoria* dergisine ilan vermenin kaç patladığından haberin var mı? Ve kasabadaki şu

Collins denen çocuk da internet sitesini kurmak için Judith'ten bin dolar aldı."

"İnternet sitesi mi?"

"İnternette pek anlamıyorsan bir bakmanı öneririm. Harika bir şey. Bütün o pornolar dışında."

"İnterneti elbette ki biliyorum!" diye bağırdı Kevin. "Şimdi, ben burayı kapadıktan sonra neden hâlâ insanların geldiğini söyler misin?"

"Neden olacak, onlara gelmelerini söyledim. Judith böyle olmasını isterdi. Sana bunu açıklamaya çalışıp durdum. Herkese ulaşmamın neredeyse bir haftamı aldığını biliyor musun?"

"Onları aradın mı?"

"E-posta mesajları da attım," dedi Charlotte, gururla. "Ustalaşamam uzun sürmedi." Kevin'ın koluna vurdu. "Endişelenme, Kevin. Sen ve karın gayet iyi iş çıkaracaksınız. Önlerine güzel, zengin bir kahvaltı koyduğunuz sürece insanlar mutlu olur. Mönüler ve tarifler, Judith'in mutfaktaki mavi defterinde. Ah, Troy'a söyle de Yeşil Mera'daki tuvalete bir baksın. Sızıntı yapıyor."

Ve Charlotte yola yöneldi.

Kevin kusacak gibi görünüyordu. "Bana bunun kötü bir rüya olduğunu söyle."

Bayan Long gözden kaybolurken, Molly son model bir Honda Accord'un yola girerek pansiyona yöneldiğini gördü. "Aslını istersen, bence gayet uyanıksın."

Kevin onun bakışlarını izledi ve araba pansiyonun önünde dururken bir küfür savurdu. Molly daha fazla ayakta duramayacak kadar yorgun olduğundan, eğlenceyi izlemek için en üst basamağa çöktü. Roo kaldırımından gelen çifti karşılamak için havladı.

"Pearson," dedi zayıf, yuvarlak yüzlü, altmışlı yaşlarındaki kadın. "Ben Betty. Bu da kocam John."

Kevin başına bir darbe almış gibi görüldüğünden, onun yerine Molly karşılık verdi. “Molly Somerville. Bu da Kevin, buranın yeni sahibi.”

“Ah, evet. Seni duymuştuk. Beysbol oynuyorsun, değil mi?”

Kevin gazlı lamba direğine yaslandı.

“Basketbol,” dedi Molly. “Ama aslında NBA için fazla kısa olduğundan, onu her maça çıkarmıyorlar.”

“Kocamla ben spora pek meraklı değiliz. Judith’in ölümüne çok üzüldük. Çok tatlı bir kadındı. Yerel kuş türleriyle ilgili de çok bilgiliydi. Biz Kirtland bülbülleriyle ilgileniyoruz.”

John Pearson karısından belki yüz kilo daha ağır gibi görünüyordu ve gıdısı iki kattı. “Yemeklerde çok fazla değişiklik yapmayı düşünmediğinizi umuyoruz. Judith’in kahvaltısı çok ünlüdür. Vişneli çikolatalı pastası da...” Duraksadı ve Molly bir an için adamın parmaklarını yalayacağını sandı. “Akşamüstü çayı hâlâ saat beşte mi?”

Molly, Kevin’in cevap vermesini bekledi ama Kevin konuşma yetisini kaybetmiş gibiydi. Bu yüzden başını yana yatırarak kendisi cevap verdi. “Korkarım bugün çay biraz gecikebilir.”

9

Daphne, Bülbül Ormanı'ndaki en güzel kulübede oturuyordu. Kulübe büyük bir koruluktaydı, dolayısıyla her istediğinde elektrogitarını  alabiliyordu ve kimse Şikâyet etmiyordu.

Daphne Kayboluyor

Kevin cep telefonunu bir kulağına, pansiyonun telefonunu diğ r kulağına dayamıştı ve kamp müdürüyle diğ r görevlilere emirler yağıdırarak giriş salonunda oradan oraya dolaşıyordu. Arkasındaki gösterişli bir ceviz merdiven, yarım kat çıktıktan sonra dik açıyla dönüyordu. Parmaklıklar tozluysa ve zengin desenli halının süpürülmesi gerekiyordu. Tavus kuşu tüyleriyle dolu bir küp ara katta devrilmişti.

Kevin'ın bir aşağı bir yukarı yürümesi Molly'yi yorduğundan, genç kadın o konuşurken biraz etrafı gezmeye karar verdi. Peşinde Roo'yla yavaşça  n salona girdi. Őezlonglar ve koltuklar, d ğ n  eği ve g l tonlarında kumaşlarla döşenmişti. Botanik baskılar ve kırsal sahneler krem rengi duvarlarda yaldızlı  er evellerle asılıydı ve dantelli perdeler pencereleri çevreliyordu. Bakır şamdanlar, bir  in saksılığı ve birkaç kristal kutu, şöminenin üzerindeki mermeri süslüyordu. Ne yazık ki bakır biraz kararmış, kristaller matlaşmış ve masa yüzeyleri

tozlanmıştı. Hav lekeli bir Doğu halısı, genel boşvermişlik havasını güçlendiriyordu.

Aynı durum, geleneksel ananas desenli duvar kâğıdının kırmızı desenli okuma koltukları ve piyanoya fon oluşturduğu müzik salonu için de geçerliydi. Köşedeki bir yazı masasının üzerinde fildişi bir yazı seti, eski moda bir dolmakalem ve bir şişe mürekkep duruyordu. Üzerinde kararmış gümüşten bir çift şamdan ve eski bir bira kupası vardı.

Koridorun karşı tarafındaki yemek salonuna Kraliçe Anne tarzında bir masa ve yüksek sırtlıklı on tane sandalye yerleştirilmişti. Salonun en göze çarpan özelliği, cömert bir göl ve orman manzarası sunan kare biçimindeki büyük pencereydi. Molly, Judith hala hayattayken büfenin üzerindeki yüksek kristal vazolarda taze çiçekler olduğunu tahmin ediyordu fakat şimdi mermer yüzey kahvaltı servis tabaklarının kalıntılarıyla doluydu.

Arka taraftaki bir kapıdan geçerek mavi-beyaz karoların yanısıra, üzerlerine porselen sürahiler dizilmiş ahşap dolaplarla döşenmiş eski moda bir kır evi mutfağına girdi. Ortadaki mermer yüzeyli sağlam çiftlik masası yemek hazırlıkları için kullanılıyordu ama şimdi üzeri kirli karıştırma kâseleri, yumurta kabukları, ölçü kapları ve kapağı açık bir kavanoz kurumuş kızılçık reçeliyle doluydu. Son derece modern, restoran tipi ocağın temizlenmesi gerekiyordu ve bulaşık makinesinin kapağı da açık duruyordu.

Pencerelerin önüne samimi yemekler için yuvarlak bir meşe masa konmuş, etrafına baskı desenli yastıklarıyla çiftlik tarzı sandalyeler dizilmiş ve üzerine de metal bir avize asılmıştı. Evin arkasındaki bahçe, iki tarafında yükselen ormanla göle doğru eğim yapıyordu.

Yemeklik baharat kokan büyük bir kilere göz attıktan sonra küçük bir bağlantı odasına girdi. Eski bir taverna masasının üzerinde duran çok modern bir bilgisayar, buranın ofis olduğunu belli ediyordu. Molly yürümekten yorulduğu için oturup bilgisayarı açtı. Yirmi dakika sonra Kevin'ın sesini duydu.

“Molly! Hangi cehennemdesin?”

Slytherin kabalığı bir cevabı hak etmediği için Molly ona aldırmadan başka bir dosyayı açtı.

Normalde zarif hareket eden bir adam için Kevin'ın adımları o sabah fazlasıyla ağırdı ve Kevin daha kendisini bulmadan çok önce Molly onun gelişini duydu. "Bana neden cevap vermedin?"

Kevin arkasından yaklaşırken Molly onunla yüzleşme zamanının geldiğine karar vererek fareyi düzgünce bıraktı. "Ben bağırışlara cevap vermem."

"Bağırmıyordum ki! Sadece..."

Kevin sözünü tamamlamayınca Molly başını kaldırdı ve dikkatini dağıtan şeyi gördü. Pencerenin dışında kısıcık şort ve dar, derin yuvarlak yakalı bir tişört giymiş çok genç bir kadın bahçeden koşarak geçiyor, onun yaşlarında bir adamın da peşinden koşuyordu. Kadın dönüp geri geri koşarken gülerek adamla alay etti. Adam seslenerek bir şey söyledi. Kadın tişörtünü yakalayıp yukarı çekerek çıplak göğüslerini gösterdi.

"Vay canına..." dedi Kevin.

Molly her yanını ateş bastığını hissetti.

Adam kadını belinden yakaladı ve yoldan görünmeyecekleri şekilde ormana sürükledi ama Kevin ve Molly onları gayet net görebiliyorlardı. Adam yaşlı bir isfendan ağacının gövdesine yaslandı. Kadın hemen adamın üzerine atlayarak bacaklarını beline doladı.

Molly genç âşıkların birbirlerine saldırışını izlerken normalde sakin akan kanının hızlandığını hissetti. Adam iki eliyle kadının poposunu yakaladı. Kadın göğüslerini adamın kollarına yapıştırdı, dirseklerini omuzlarına koyarak boynuna sarıldı ve zaten iştahla öpüşmüyormuş gibi daha da hırsla yumuldu.

Molly, Kevin'ın arkasından yaklaştığını duydu ve vücudunun zonkladığını hissetti. Kevin'ın vücudunun ağırlığını ve ince kumaşlardan işleyen sıcaklığını hissedebiliyordu. Hayatını terle kazanan biri nasıl bu kadar temiz kokabiliyordu?

Genç adam sevgilisini çevirerek kadının sırtını ağaca dayadı. Bir elini kadının tişörtünün altından sokarak göğsünü kavradı.

Molly'nin kendi göğüsleri karıncalandı. Bakışlarını kaçırmak istedi ama yapamadı. Görünüşe bakılırsa Kevin da başını çeviremiyordu çünkü hiç kıpırdamıyordu ve sesi biraz boğuklaşmıştı.

“Sanırım Amy ve Troy Anderson’la tanıştık.”

Genç kadın yere uzandı. İnce yapılı, güzel ve uzun bacaklı bir kadındı; koyu sarı saçlarını mor bir saç lastiğiyle başının üzerinden bağlamıştı. Adamın saçları daha koyu renkti ve çok kısa kesilmişti. O da zayıftı ve kadından biraz daha uzundu.

Kadının elleri vücutlarının arasına kaydı. Molly onun ne yaptığını ilk anda anlayamadı.

Adamın pantolonunun fermuarını açıyordu.

“Gözümüzün önünde yapacaklar,” dedi Kevin, kısık sesle.

Yorumu Molly’yi girdiği transtan çıkardı. Bilgisayarın başından kalkarak pencereye sırtını döndü. “Benim önümde değil.”

Kevin’ın bakışları pencereden Molly’ye döndü ve bir an için hiçbir şey söylemeden öylece baktı. Molly yine nabzının hızlandığını hissetti ve yakınlaşmış olsalar bile Kevin’ı hiç tanımadığını hatırladı.

“Ateş mi bastı?”

Molly kesinlikle olmak istediğinden daha sıcaktı. “Röntgencilik bana göre değil.”

“Bak bu beni şaşırttı. Hiçbir şeyden haberi olmayanları hedef aldığına göre bu aslında tam senin işin olmalı.”

Zaman Molly’nin mahcubiyetini azaltmamıştı. Bir kez daha özür dilemek için ağzını açtı ama Kevin’ın yüzündeki hesapçı ifade onu durdurdu. Kevin’ın onu aşağılamak niyetinde olmadığını fark ederek şaşırdı. Kevin sadece bir iddiayla eğlenmek istiyordu.

Aslında Molly’nin en iyi halini hak ediyordu ama genç kadının zihni o kadar uzun zamandır pasif durumdaydı ki bir cevap bulmakta zorlandı. “Sadece sarhoş olduğumda.”

“Yani o gece sarhoş olduğunu mu söylüyorsun?” Kevin önce pencereden dışarı, sonra tekrar Molly’ye baktı.

“Hem de zilzurna. Buzlu Stoli içmiştim. Yoksa neden öyle davranacağımı sanıyorsun ki?”

Kevin yine pencereden dışarı baktı ve bu kez daha uzun sürdü. “Sarhoş olduğunu hatırlamıyorum.”

“Sen uyuyordun.”

“Hatırladığım kadarıyla bana uykunda yürüdüğünü söylemiştin.”

Molly sinirli bir şekilde burnunu çekti. “Eh, alkol sorunun olduğunu itiraf etmek istemedim.”

“Artık iyileştin, öyle mi?” O yeşil gözler fazla dikkatliydi.

“Stoli’nin düşüncesi bile midemi bulandırıyor.”

Kevin’ın bakışları Molly’nin vücudunda yavaşça dolaştı. “Ne düşündüğümü biliyor musun?”

Molly yutkundu. “Umurumda değil.”

“Bence bana karşı koyamadın.”

Molly sağlam bir karşılık bulabilmek için zihnini zorladı ama söyleyebildiği en iyi şey, “Seni ne mutlu ediyorsa,” oldu.

Kevin dışarıdaki manzarayı daha iyi görebilmek için duruşunu değiştirdi ve yüzünü buruşturdu. “Bu acıtmış olmalı.”

Molly bakmayı o kadar çok istiyordu ki kendini zor tutuyordu. “Bu sapıklık. Onları izlememelisin.”

“Ama ilginç.” Kevin başını hafifçe yana yatırdı. “Bak bu yeni bir yaklaşım işte.”

“Kes şunu!”

“Bunun yasal olduğundan bile emin değilim.”

Molly daha fazla dayanamayarak olduğu yerde döndü ama sevgililerin çoktan gitmiş olduğunu gördü.

Kevin şeytani bir tavırla güldü. “Hemen dışarı koşarsan belki işleri bitmeden onları yakalayabilirsin.”

“Sen komik olduğunu mu sanıyorsun?”

“Bence oldukça eğlenceli.”

“Eh, o zaman bu seni gerçekten eğlendirmeli. Judith halanın bilgisayar kayıtlarına girdim ve pansiyonun eylül ayına kadar dolu olduğunu gördüm. Kulübelerin çoğu da öyle. Ne kadar çok insanın burada kalmak için para ödemeye istekli olduğuna inanamazsın.”

“Bir bakayım.” Kevin, Molly’nin yanından geçerek bilgisayara yaklaştı.

“Keyfine bak. Ben de gidip kendime kalacak bir yer bulayım.”

Kevin ekranı incelemekle meşgul olduğundan cevap vermedi; hatta Molly boş kulübelerin listesini yaptığı kâğıt parçasını almak için Kevin’in üzerinden uzandığında bile.

Masanın yanındaki duvarda bir anahtar panosu asılıydı. Doğru anahtarları bularak cebine attı ve mutfaktan geçerek çıktı. O gün hiçbir şey yememişti ve mutfaktan geçerken Charlotte Long’un kızılık ekmeğinden bir dilim aldı. İlk lokması, Bayan Long’un iyi bir aşçı olmadığını söylediğinde dürüst davrandığını gösterdi ve Molly ekmeği çöpe attı.

Koridora ulaştığında merakı yorgunluğunu yendi ve evin geri kalanını görmek için üst kata çıktı. Roo yanında koşturarak her biri ayrı ayrı döşenmiş odalara bakıyordu. Kitaplarla dolu kuytular, güzel manzaralı pencereler ve insanların üst seviye bir pansiyonda bekleyecekleri türden ev tarzında bir hava vardı.

Bir şapka kutusu yığınının üzerinde antika cam misketlerle dolu bir kuş yuvası buldu. Bir metal kuş kafesinin yanında ecza şişeleri duruyordu. Oval çerçevelerde süslemeler, eski ahşap işaretler ve taze çiçeklerle dolu olması gereken harika taş vazolar oraya buraya sıkıştırılmıştı. Yapılmamış yataklar, aşırı dolmuş çöp sepetleri ve eski havlularla üzeri örtülmüş kirli küvetler de gördü. Görünüşe bakılırsa Amy Anderson temizlik yapmaktansa yeni kocasıyla ağaçların arasında boğuşmayı seviyordu.

Koridorun sonunda tutulmamış olan tek odanın kapısını açtı. Odanın kullanılmadığını düzenli oluşundan anladı. Tuvalet masasının üzerindeki aile fotoğraflarına bakılırsa, oda Judith Tucker'a ait olmalıydı. Evin tam köşesinde, kulenin bir parçası olarak yer alıyordu. Kevin'i oymalı başucu tahtasının önünde yatarken hayal etti. O kadar uzun boyluydu ki muhtemelen bütün şilteyi kaplardı.

Yatağına girdiği geceki görüntüsü zihninde canlandı. Düşünceyi kafasından attı ve alt kata indi. Ön verandaya çıkarken burnuna çam, petunya ve gül kokusu geldi. Roo burnunu bir çiçek saksısına soktu.

O sallanan koltuklara kıvrılıp uyumaktan daha çok istediği bir şey yoktu ama Judith halanın odasında Kevin'a katılmayacağından, kendisine kalacak bir yer bulması gerekiyordu. "Haydi, Roo. Gidip şu boş kulübelere bir bakalım."

Bilgisayar dosyalarından birinde her kulübenin yerini gösteren bir çizim vardı. Ortak binaya yaklaşırken ön kapıların yakınında elle yazılmış küçük tabelalar gördü: CEBRAİL'İN BORAZANI, SÜT VE BAL, YEŞİL OTLAKLAR, İYİ HABER.

Yakup'un Merdiveni'nin yanından geçerken ormandan yakışıklı, zayıf bir adam çıktı. Ellili yaşlarının başlarında gibi görünüyordu ve muhtemelen Molly'nin gördüğü diğer müşterilerden belirgin ölçüde daha genç olmalıydı. Molly başıyla onayladı ve adam kısa bir hareketle karşılık verdi.

Molly aksi yönde, erik ve lavanta renkleriyle süslü bir kulübe olan Hayat Ağacı'na doğru ilerledi. Tanrı'nın Kuzusu gibi bu kulübe de boştu. İkisi de güzeldi fakat gözden uzak bir kulübede daha rahat edeceğine karar vererek döndü ve göle paralel uzanan yola dizilmiş daha ücra kulübelere yöneldi.

Tuhaf bir déjà-vu yaşadı. Burası neden bu kadar tanıdık geliyordu? Pansiyonun yanından geçerken Roo onun önüne geçti ve bir sıçankulağı tutamını koklamak için durduktan sonra kendisine cazip gelen çimenler gördü. Molly yolun sonuna geldiğinde tam aradığı gibi bir kulübenin ağaçların arasında olduğunu gördü. Kır Zambakları.

Minik kulübe en açık krem sarısıyla yeni boyanmıştı ve dantelli ahşap süslemeler bir deniz kabuğu gibi açık mavi ve uçuk pembe renklerdeydi. İçi sızladı. Kulübe bir kreşe benziyordu.

Basamakları çıktığında dış tel kapının olması gerektiği gibi gıcırdağını keşfetti. Cebinden doğru anahtarları bularak kilidi açtı ve içeri girdi.

Kulübe son moda şeyler yerine özgün bir şıklıkla döşenmişti. Beyaz boyalı duvarlar eski ve harikaydı. Bir toz örtüsünün altında döşemesinin deseni solmuş bir kanepa buldu. Önündeki eski ahşap sandık, sehpa olarak kullanılmıştı. Bir duvarın dibine boyası dökülmüş bir ahşap sandık ve yanına da bakır bir lamba yerleştirilmişti. Küf kokusuna rağmen kulübenin beyaz duvarları ve dantelli perdeleri her şeye masalsı bir hava katıyordu.

Sol tarafta minik bir mutfakta eski moda bir gaz sobasıyla pansiyonun mutfağında gördüklerine benzer iki çiftlik sandalyesi ve küçük bir masa duruyordu. Boyanmış ahşap dolabın içine göz attığında, birbirinden ilgisiz ama muhteşem çanak çömlekler, porselen tabaklar, kristal bardaklar ve kahve kupaları buldu. Çocuklar için bir Tavşan Peter tabak seti gördüğünde içi sızladı ve hemen başını çevirdi.

Banyoda antika bir lavaboyla ayaklı bir küvet vardı. Küvetin önündeki ahşap zemine bir kilim serilmişti ve tavanın yakınına biri bir sarmaşık zinciri çizmişti.

Arka tarafta iki yatak odası vardı; biri küçücüktü ve diğeri ikili bir yatakla çekmeceli bir şifoniyeri alacak kadar büyüktü. Solmuş bir yorgan örtülmüş yatağın başucu açık sarıya boyanmış demirdendi ve ortasına bir çiçek sepeti deseni işlenmişti. Yatağın komodininin üzerinde mat camlı küçük bir lamba duruyordu.

Kulübenin arka tarafında, ormanın içinde, etrafı tel çevrili bir veranda vardı. Duvara söğüt sandalyeler dayanmış ve köşeye bir hamak asılmıştı. Molly bugün haftalardır olmadığı kadar çok şey yapmıştı ve hamağa bakınca ne kadar yorgun olduğunu hissetti.

Hamağa uzandı. Başının üzerindeki ahşap tavan evin dışıyla aynı sarıya boyanmış, uçuk pembe ve mavi tonlarla işlenmişti. Ne harika bir yerdi. Tıpkı bir kreşe benziyordu.

Gözlerini kapadı. Hamak onu bir beşik gibi salladı. Neredeyse hemen uykuya daldı.

Klingon, Kevin'ı kulübenin kapısında hırlayarak ve dişlerini göstererek karşıladı. "Sakın başlama. Hiç havamda değilim."

Kevin köpeğin yanından geçerek yatak odasına girdi ve Molly'nin bavulunu bıraktıktan sonra mutfığa gitti. Molly orada değildi ama Charlotte Long onu içeri girerken görmüştü. Kevin onu verandadaki hamakta uyurken buldu. Bekçi köpeği koruma görevini yerine getirmek için Kevin'ın önüne geçti. Kevin, genç kadına baktı.

Küçücük ve savunmasız görünüyordu. Bir eli çenesinin altına kıvrılmış, koyu kumral saçlarının bir buklesi yanağının üzerine dökülmüştü. Kirpikleri gürdü ama gözlerinin altındaki gölgeleri gizleyecek kadar gür değildi ve Kevin ona karşı tutumundan dolayı suçluluk duydu. Aynı zamanda da içinden bir ses Molly'nin şefkatli bir yaklaşımına da pek iyi tepki vermeyeceğini söylüyordu. Zaten Kevin da ona sarılacak filan değildi. Molly'ye hâlâ çok fazla kızgındı.

Bakışları Molly'nin vücudunda dolaştı ve biraz oyalandı. Parlak kırmızı kot kapri ve Çinli tarzında yakası olan kırışık sarı kumaşlı, kolsuz bir bluz giymişti. Molly uyanıkken ve normaldeki ukala benliğindeyken annesinin bir gösteri kızı olduğuna inanmak zordu fakat uyurken çok farklı görünüyordu. Ayak bilekleri ve bacakları ince, kalçaları hafif kıvrımlıydı. Bluzunun altında göğüsleri kalkıp iniyor, açık V yakasından siyah dantelinin ucu görünüyordu. Kevin düğmeleri açıp daha fazlasına bakmamak için kendini zor tutuyordu.

Kendi tepkisi midesini bulandırmıştı. Chicago'ya döner dönmez eski bir kız arkadaşını araması iyi olurdu çünkü görünüşe bakılırsa seks yapmayalı uzun zaman olmuştu.

Klingon aklından geçeni okumuş olmalıydı çünkü önce hırlamaya başladı ve sonra da havladı.

Roo, Molly'yi uyandırmıştı. Molly gözlerini yavaşça açtı ve tepesinde dikilen bir erkeğin gölgesini görünce hızlı bir nefes aldı. Biraz fazla hızlı bir şekilde kalkıp doğrulmaya çalıştı ve hamak ters döndü.

Kevin onu düşmeden yakalayarak ayakta durmasına yardım etti. "Sen bir şey yapmadan önce hiç düşünmez misin?"

Molly gözlerinin önüne düşen saçları itti ve gözlerini kırıştırarak uyanmaya çalıştı. "Ne istiyorsun?"

"Bir dahaki sefere ortadan kaybolacağın zaman bana haber ver."

"Verdim." Molly esnedi. "Ama Bayan Anderson'ın göğüslerine bakarken beni duymadın sanırım."

Kevin duvarın dibindeki sandalyelerden birini çekerek oturdu. "O çift kesinlikle işe yaramaz. Onlara arkana döndüğün anda birbirlerine saldırıyorlar."

"Yeni evliler."

"Evet, eh, biz de öyleyiz."

Molly'nin buna verebileceği bir cevap yoktu. Minderleri olmadığı için çok rahatsız hissettiren metal salıncaklı kanepeye oturdu.

Kevin'in yüzünde hesapçı bir ifade vardı. "Amy'yle ilgili söyleyebileceğim tek şey, en azından kocasını desteklediği."

"Troy'un onu ağaca yaslayış şekli..."

"Dünyaya karşı ikisi el ele. Omuz omza çalışıyorlar. Birbirlerine yardım ediyorlar. Bir takım gibi."

"Eğer imalı konuştuğunu sanıyorsan, hiç de öyle değil."

"Yardıma ihtiyacım var."

"Söylediğinin tek kelimesini bile duyamıyorum."

"Görünüşe bakılırsa yaz sonuna kadar buraya tıklıp kaldım. Elimden gelen en kısa süre içinde burayı yönetecek birini bulacağım ama o zamana kadar..."

“O zamana kadar hiçbir şey.” Molly salıncaklı kanepeden kalktı. “Bunu yapmıyorum. Seks delisi yeni evliler sana yardım edebilir. Ayrıca, Charlotte Long’a ne dersin?”

“Charlotte yemek pişirmekten nefret ettiğini ve bunu sadece Judith’in hatırı için yaptığını söylüyor. Ayrıca, birkaç müşteri bana geldi ve hiçbiri de onun gayretlerinden hoşlanmıyor.” Kevin yerinden kalkarak yürümeye başladığında huzursuzluğu elektrikli böcek kapamı gibi kendini hissettiriyordu. “Onlara paralarını iade etmeyi önerdim fakat konu tatillerine geldiğinde insanlar kesinlikle anlayışsız ve mantıksız olabiliyor. Paralarının iade edilmesine ek olarak *Virginia* dergisine söz verilen her şeyi de istiyorlar.”

“*Victoria*.”

“Her neyse. Sorun şu ki bu Tanrı’nın unuttuğu yerde planladığımdan biraz daha uzun süre kalmamız gerekecek.”

Molly’nin gözündeki burası Tanrı’nın unuttuğu bir yer değildi. Güzeldi ve burada daha uzun süre kalacakları için kendini mutlu hissetmeye çalıştı ama hissettiği tek şey boşluktu.

“Sen güzellik uykunu uyurken ben yerel bir gazeteye yardımcı ilan vermek için kasabaya gittim. Kasaba o kadar küçük ki gazetesi haftada bir yayınlanıyor ve bugün çıktığı için gelecek sayıya daha yedi gün var! Kasaba sakinlerine haber bıraktım fakat ne kadar etkili olacağını bilmiyorum.”

“Yani burada bir hafta kalacağımızı mı düşünüyorsun?”

“Hayır, herkesle konuşacağım.” Kevin bir şeylere saldırmaya hazır görünüyordu. “Ancak ilan yayınlanana kadar kimseyi bulamama olasılığım var. Çok büyük bir olasılık değil fakat olabilir.”

Molly yine salıncaklı kanepeye oturdu. “Sanırım o zamana kadar pansiyonu sen işleteceksin.”

Kevin gözlerini kıstı. “Beni destekleyeceğine yemin ettiğini unutmuş gibisin.”

“Etmedim!”

“Ağzından çıkan evlilik yemininde ne dediğini biliyor musun sen?”

“Dikkatimi vermemeye çalıştım,” diye itiraf etti Molly. “Tutmayacağımı bildiğim sözler verme alışkanlığım yoktur.”

“Benim de öyle. Ancak ben şimdiye kadar sözümü tuttum.”

“Sevmek, onurlandırmak, saygı duymak ve itaat etmek mi? Hiç sanmıyorum.”

“Ettiğimiz yemin bu değildi.” Kevin ellerini koltukaltlarına sokarak Molly’yi izledi.

Molly onun neden söz ettiğini anlamaya çalıştı ama törenle ilgili anılarında sadece kanişler ve Andrew’nun sımsıkı tuttuğu minik eli vardı. Bir huzursuzluk duygusu benliğini sardı. “Belki de hafızamı tazelesen iyi olur.”

“Phoebe’in bizim için yazdığı yeminden söz ediyorum,” dedi Kevin, sakince. “Sana söz etmediğinden emin misin?”

Etmmişti ama Molly o kadar berbat haldeydi ki ablasının söylediklerine dikkat etmemiştir. “Sanırım dinlemiyordum.”

“Eh, ben dinliyordum. Daha gerçekçi kılmak için birkaç cümleyi de değiştirdim. Şimdi, tam olarak doğru hatırlamayabilirim –doğrulamak için ablamı arayabilirsin– ancak özü şu ki Molly, beni, Kevin’i kocan olarak kabullenmeye söz verdin; en azından bir süre. O günden itibaren bana saygı duyup düşünceli davranacağına söz verdin. Sevgiden ve onurlandırmaktan söz edilmediğini bil. Başkalarına benim hakkımda kötü konuşmayacağına da söz verdin.” Kevin, Molly’ye baktı. “Ve paylaştığımız her şeyde beni destekleyeceğine de söz verdin.”

Molly dudağını ısırды. Phoebe gerçekten de böyle bir şey yazmış olabilir. Elbette ki bunu Molly’nin bebeğini korumak için yapmıştı.

Molly kendini topladı. “Pekâlâ, sen harika bir futbolcusun. Buna saygı duyabilirim. Ve Phoebe, Dan ve Roo’yu saymazsan, başkalarına senin hakkında asla kötü konuşmadım.”

“Gözlerim yaşardı. Ya diğer kısmı? ‘Destekleme’ konusu?”

“Sanırım bu... Neyle ilgili olduğunu biliyorsun.” Molly gözlerini kırptırdı ve derin bir nefes aldı. “Phoebe beni pansiyonu işletmene yardım etmeye zorlamaya filan çalışmıyordu.”

“Kulübeleri de unutma ve kutsal bir yemin, kutsal bir yemindir.”

“Dün beni düpedüz kaçırdın ve şimdi de senin için çalışmaya zorluyorsun!”

“Sadece birkaç günlüğüne. En fazla bir hafta. Ama belki de bu zengin bir kızdan istenemeyecek kadar büyük bir şeydir.”

“Bu senin sorunun, benim değil.”

Kevin, Molly’nin yüzüne soğuk gözlerle uzunca bir an baktı. “Evet, sanırım öyle.”

Kevin kolay yardım isteyecek biri değildi ve Molly böyle davrandığı için kendine kıızıyordu ama şimdi insanların arasına karışamazdı. Yine de, onu reddederken daha nazik davranması gerektiğini düşündü. “Sadece... son zamanlarda pek iyi değilim ve...”

“Unut gitsin,” diye çıkıştı Kevin. “Kendi başımın çaresine bakayım.” Kevin hızlı adımlarla verandadan geçerek arka kapıdan çıktı.

Molly bir süre huzursuz bir şekilde kulübede dolaşırken kendini çirkin ve yanlış hissetti. Kevin onun bavulunu kulübeye getirmişti. Molly bavulun fermuarını açtı ama sonra tekrar verandaya dönerek göle baktı.

Şu düğün yeminleri... Geleneksel olanları bozmaya hazırdı. Birbirlerini seven çiftler bile o yeminlere bağlı kalmakta zorlanıyordu. Ama şu yeminler –Phoebe’in yazdıkları– farklıydı. Onurlu bir insanın o yeminleri tutması gerekirdi.

Kevin tutmuştu.

“Lanet olsun.”

Roo başını kaldırıp Molly’ye baktı.

“Şimdi çok fazla insanın arasında olmak istemiyorum, hepsi bu.”

Ama kendine bütün gerçeği söylemiyordu. Aslında Kevin’in yakınında olmak istemiyordu.

Saatine baktı ve beş olduğunu gördü. Yüzünü buruşturarak kanışe baktı. “Korkarım kişiliğimizi biraz geliştirmemiz gerekiyor.”

Akşamüstü çayı için salonda on müşteri toplanmıştı ama Molly nedense *Victoria* dergisinin durumu onaylayacağını sanmıyordu. Odanın yan tarafına kurulmuş olan masada açık bir bisküvi paketi, bir kutu konserve üzüm, bir kahve sürahisi, kâğıt bardaklar ve içinde toz çay olan bir kavanoz vardı. Ortama rağmen müşteriler iyi zaman geçiriyor gibiydi.

Kuş meraklısı Pearson’lar, kanepeye tünemiş bir çift yaşlı kadının arkasında ayakta duruyordu. Salonun karşı tarafında beyaz saçlı çiftler sohbet ediyordu. Kadınların boğum boğum parmaklarında eski elmaslar ve daha yeni yıldönümü yüzükleri parlıyordu. Adamlardan birinin ince bıyıkları vardı; diğeri yeşil golf pantolonu ve beyaz deri ayakkabılar giymişti. Başka bir çift daha genç görünüyordu; muhtemelen ellilerinin başlarında olmalıydılar. Bir Ralph Lauren reklamından fırlamış gibi görünen zengin bir çift. Ancak salonda varlığını hissettiren kişi Kevin’di. Şöminenin yanında dururken malikânesindeki bir lorda o kadar benziyordu ki onu şortu ve Stars tişörtünün yerine bir binici kıyafetiyle hayal edilebilirdi.

“...şimdi Birleşik Devletler Başkanı ellinci metre çizgisinde oturuyordu, Stars dört sayı gerideydi, sadece yedi saniye kalmıştı ve dizimi incittiğimden emindim.”

“Çok acı vermiş olmalı,” dedi zengin görünümlü kadın.

“Acıyı soğuyana kadar hissetmezsiniz.”

“O maçı hatırlıyorum!” diye bağırır kadının kocası. “Ellinci metre direği taktığıyla Tippet’ı geçmiştin ve Stars üç sayıyla kazanmıştı.”

Kevin mütevazı bir tavırla başını iki yana salladı. “Sadece şans-
hydım, Chet.”

Molly gözlerini devirdi. Kimse şansa güvenerek NFL’in zirvesine ulaşmazdı. Kevin oraya en iyi olmayı başararak ulaşmıştı. Uslu ve

alçakgönüllü çocuk tavırları müşterileri etkileyebilirdi ama Molly'yi kandıramazdı.

Yine de, onu izlerken özdenetim örneği izlediğini biliyordu ve istemese de saygı duyuyordu. Kimse Kevin'in burada olmaktan nefret ettiğini anlayamazdı. Molly onun bir rahip çocuğu olduğunu unutmuştu ama unutmamalıydı. Kevin nefret etse bile sorumluluklarını yerine getiren bir adamdı. Tıpkı kendisiyle evlenirken yaptığı gibi.

"Buna inanamıyorum," dedi Bayan Chet. "Kuzeydoğu Michigan ormanlarında bir pansiyonu seçtiğimizde, sahibinin ünlü Kevin Tucker olacağı aklımızın ucundan bile geçmemişti."

Kevin kadına baş döndürücü gülümsemesiyle baktı. Molly kadına Kevin'la flört etmeye kalkışmamasını çünkü yabancı aksanla konuşmadığını söylemek isterdi.

"Spor anılarını daha fazla dinlemeyi çok isterim." Chet yeşil polo gömleğinin omuzlarına attığı pamuklu bluzu düzeltti.

"Bu gece ön verandada birlikte bira içmeye ne dersin?"

"Ben de size katılmayı düşünebilirim," dedi bıyıklı adam. Yeşil pantolonlu başıyla onayladı.

"O halde hep birlikte olalım," dedi Kevin.

John Pearson, paketteki son bisküviyi aldı. "Artık Betty ve ben seni şahsen tanıdığımıza göre, Stars'ı izlemeye başlamamız gerekecek. Sen, eh, buzdolabında Judith'in limonlu pastalarından bulmuş olamazsın, değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Kevin. "Bu da bana yarınki kahvaltının hazırlıkları için sizden izin istemem gerektiğini hatırlattı. Yapabileceğimin en iyisi krep, dolayısıyla gitmeye karar verirseniz alınmam. Buna ücret iadesi teklifi de hâlâ geçerli."

"Böylesine güzel bir yerden gitmeyi asla düşünmeyiz." Bayan Chet, Kevin'a açıkça şehvet dolu gözlerle baktı. "Ve kahvaltı için de endişelenme. Ekibe katılmaktan zevk alırım."

Molly kendini kapıdan geçip salona girmeye zorlayarak On Emir'i korumak konusunda üzerine düşeni yaptı. "Buna hiç gerek yok. Kevin'ın buradayken rahatlamanızı istediğini biliyorum ve sanırım yarın yiyeceklerin biraz daha iyi olacağına söz verebilirim."

Kevin'ın gözleri parladı ama Molly onun minnetle dizlerinin üzerine çökmesini bekliyorsa, Kevin hemen onun hayallerini dağıttı. "Bu benim tuhaf eşim, Molly."

"Hiç de tuhaf gibi görünmüyor," dedi bıyıklı adamın karısı, arkasına biraz fazla yüksek sesle fısıldayarak.

"Onu tanımıyorsunuz da ondan," diye mırıldandı Kevin.

"Eşim biraz zor işitir." Diğerleri gibi Bay Bıyık da belli bir şekilde Kevin'ın sunumuna afallamıştı. Salondakilerden diğer birçoğu da Molly'ye merakla baktı. *People* dergisi orta sayfa...

Molly rahatsız olmaya çalıştı fakat mutlu bir çiftmiş gibi yapmak zorunda kalmamaları rahatlatıcıydı.

John Pearson telaşla ileri atıldı. "Kocanızın mizah duygusu çok güçlü. Bize yemek yapacağınız için çok mutlu olduk, Bayan Tucker."

"Lütfen, bana Molly deyin. Şimdi, izin verirsiniz mutfaktaki malzemeleri kontrol etmem gerekiyor. Ve odalarımızın olması gerektiği kadar düzenli olmadığını biliyorum ama Kevin yatma saatinden önce hepsini kendisi temizleyecek." Koridordan uzaklaşırken, böylece Bay Sert Adam'ın her zaman son sözü söyleyen kişi olmamasını sağlamıştı.

Ancak mutfak kapısını açtığı ve genç çifti Judith halanın buzdolabına dayanmış halde sevişirken gördüğü anda memnuniyeti dağıldı. Geri çekilirken Kevin'ın göğsüne çarptı.

Kevin, Molly'nin başının üzerinden baktı. "Vay canına, Aziz Petros adına."

Sevgililer hemen ayrıldılar. Molly bakışlarını kaçırmaya hazırды ama Kevin mutfığa girdi. Saçları darmadağın olan ve düğmelerini aceleyle yanlış iliklemeye başlayan Amy'ye öfkeli gözlerle baktı. "Senden şu bulaşıkları temizlemeni istediğimi sanıyordum."

“Evet, şey, eee...”

“Troy, sen de ortak alanda çimleri biçecektin.”

Troy telaşla fermuarını çekti. “Ben de tam hazırlanıyordum...”

“Senin neye hazırlandığını ben çok iyi biliyorum ve inan bana, hazırlandığın şey çim biçmek değil!”

Troy yüzünü astı ve kısıp sesle bir şeyler söyledi.

“Bir şey mi dedin?” Kevin takımdaki çaylaklara da böyle bağı-
rıyor olmalıydı.

Troy’un Adem elması oynadı. “Şey, burada aldığımız paranın karşılığında çok daha fazla iş var.”

“Ne kadarmış?”

Troy miktarı söyledi ve Kevin hemen ikiye katladı. Troy’un göz-
leri parladı. “Harika.”

“Ama bir şartım var,” dedi Kevin, sakince. “Bu paranın karşılı-
ğında gerçekten çalışacaksınız. Amy, hayatım, müşterilerin odaları
tertemiz ve pırıl pırıl olana kadar bu gece paydos etmeyi aklından
bile geçirme. Ve Troy, senin de çim biçme makinesiyle toplantın
var. Sorusu olan?”

Genç çift mahcubiyetle başlarıyla onaylarken, Molly ikisinin de
boyunlarında ısıpık izleri gördü. Karın boşluğunda bir şeyler huzur-
suzca kıpırdandı.

Troy kapıya yöneldi ve Amy’nin özlem dolu bakışları Molly’ye
Kazablanka’da Humphrey Bogart’a son kez veda eden Ingrid Bergman’ı
hatırlattı.

Birini böylesine sevmek nasıl bir şey olurdu? Yine o huzursuz,
sevimsiz hareketlenmeyi hissetti. Ancak genç karıkoca gittikten sonra
hissettiği şeyin kıskançlık olduğunu anladı. Onlar, Molly’nin asla sahip
olamayacağı bir şeye sahiplerdi.

10

“Bu çok tehlikeli,” dedi Daphne.

“Böylesine eğlenceli yapan da bu zaten,” diye karşılık verdi Benny.

Daphne Kayboluyor

Molly birkaç saat sonra kreş kulübesinin verandasında kendisi için yarattığı ev ortamına hayranlıkla bakmak için geri çekildi. Mavi-sarı çizgili minderleri salıncaklı kanepenin üzerine ve söğüt sandalyelerin üzerine koydu. Beyaz boyası biraz dökülmüş küçük bir mutfak masası şimdi birbirine uymayan iki çiftlik sandalyesinin yanında duruyordu. Ertesi gün masanın üzerine koyduğu eski bakır sulama kabının içine çiçekler koyacaktı.

Pansiyondan kulübeye getirdiği bazı temel malzemelerle bir tost hazırladı, omlet yaptı ve hepsini masaya götürdü. Roo yakınlarda uyuklarken, Molly ağaçların arasından görünen gölün üzerinde kaybolan güneş ışığını izledi. Her yer çam ve nem kokuyordu. Dışarıda birilerinin dolaştığını duydu. Evde olsa tedirgin olurdu. Buradaysa

arkasına yaslandı ve kimin geleceğini görmeyi bekledi. Ne yazık ki gelen Kevin'dı.

Verandanın telli kapısının mandalını kilitlememişti ve Kevin davet beklemeden girince Molly şaşırmadı. "Broşür kahvaltının yediyle dokuz arasında olduğunu söylüyor. Kim tatil deyken o kadar erken saatte kahvaltı etmek ister ki?" Kevin masanın üzerine bir alarm saati koyduktan sonra omletin kalıntılarına baktı. "Benimle kasabaya gelip hamburger yiyebilirdin," dedi.

"Teşekkürler ama ben hamburger sevmem."

"Yani ablan gibi sen de vejetaryen misin?"

"Onun kadar katı değilim. O yüzü olan hiçbir şeyi yemez. Ben şirin yüzü olan hiçbir şeyi yemem."

"Bunu duymuştum."

"Aslında bu sağlıklı beslenmek için oldukça iyi bir sistem."

"Anladığım kadarıyla ineklerin şirin olduğunu düşünüyorsun." Kevin'ın sesi bundan daha şüpheli çıkmazdı.

"İnekleri severim. Kesinlikle şirinler."

"Ya domuzlar?"

"Babe filmi sana bir şey çağrıştırdı mı?"

"Kuzu etini sormayacağım bile."

"Sormamanı tercih ederim. Ya da tavşan." Molly ürperdi. "Tavuklar ve hindiler o kadar şirin gelmiyor, dolayısıyla bazen yiyorum. En sevdiğimden uzak durabildiğim için balık da yiyorum."

"Yunus olduğuna bahse girerim." Kevin, Molly'nin karşısındaki eski ahşap sandalyeye oturarak hafifçe hırlayan Roo'ya baktı. "Buraya benim yiyebileceğim bir şey getirmiş olabilirsin. Örneğin benim kesinlikle tiksindirici bulduğum belli hayvanlar vardır."

Molly ona en yumuşak gülümsemesini gösterdi. "Kanişlerden hoşlanmayan erkeklerin aynı zamanda çöp bidonlarına insan bedeni parçaları atanlar olduğu da iyi bilinir."

"Ancak canım sıkılmışsa."

Molly güldü ve o anda Kevin'ın kendisini isteyerek etkilediğini ve neredeyse yemi yutmak üzere olduğunu anladı. Bu ona yardımcı olmayı kabul etmesinin ödülü müydü? “Buradan neden hoşlanmadığımı anlayamıyorum. Göl harika. Yüzebilirsin, tekneyle gezebilirsin, yürüyüş yapabilirsin. Bu kadar kötü olan ne?”

“Buradaki tek çocuksan ve her gün kiliseye gitmek zorunday-san, cazibesini kaybediyor. Ayrıca, bir tekneye koyabileceğin motorun gücüyle ilgili bir sınırlama var, dolayısıyla su kayağı yapamazsın.”

“Ya da jet-ski.”

“Ne?”

“Hiç. Etrafta başka çocuklar yok muydu?”

“Bazen birkaç günlüğüne birinin torunu gelirdi. O zaman günlerim güzelleşirdi.” Kevin yüzünü buruşturdu. “Elbette ki birçok kez torun kız olurdu.”

“Ne yaparsın, hayat bu!”

Kevin sandalyesini arka bacakları üzerinde eğdi. Molly sandalyenin devrilmesini bekledi ama Kevin buna izin vermeyecek kadar dengeliydi. “Yemek yapmayı biliyor musun, yoksa sadece müşterileri teselli etmeye mi çalışıyordun?”

“Teselli ediyordum.” Molly onu endişelendirme umuduyla yalan söylüyordu. Günlük aşçılığı pek tatmin edici olmayabilirdi ama özel şeyler yapmayı severdi; özellikle yeğenleri için. Tavşan kulaklı tatlı kurabiyeler uzmanlık alanıydı.

“Harika.” Sandalyenin ayakları yere çarptı. “Tanrım, burası çok sıkıcı. Haydi, hava iyice kararmadan göl kıyısında bir yürüyüş yapalım.”

“Çok yorgunum.”

“Bugün kendini yormana yetecek kadar çok şey yapmadın.” Kevin'ın huzursuz enerjisini akıtabileceği bir yer yoktu; dolayısıyla Molly, Kevin onu bileğini yakalayıp kendine çektiğinde şaşırılmamalıydı. “Haydi, iki gündür egzersiz yapamadım. Çıldıracağım.”

Molly geri çekildi. “Git de egzersiz yap o zaman. Seni durduran yok.”

“Ön verandada hayranlarımla buluşacağım. Senin de egzersiz yapman gerek, bu yüzden inatçılığı bırak. Sen burada kalacaksın, Godzilla.” Kevin verandanın tel kapısını açtı ve Molly’yi nazıkçe iterek çıkardıktan sonra kapıyı havlayan Roo’nun yüzüne kapadı.

Molly bitkin olmasına ve Kevin’la baş başa kalmasının iyi bir fikir olmadığını bilmesine rağmen gerçekten direnmedi. “Havamda değilim ve köpeğimi yanımda istiyorum.”

“Çimenlerin yeşil olduğunu söylesem bile benimle tartışırdın.” Kevin genç kadını patikadan sürükledi.

“Beni kaçıran kişiye nazık davranmayı reddediyorum.”

“Kaçırılan biri için pek de kaçma isteklisi gibi görünmüyorsun.”

“Burayı sevdim.”

Kevin, Molly’nin verandada kendisi için hazırladığı ortama baktı. “Herhalde yarın da bir dekoratör tutarsın.”

“Biz zengin kızlar rahatımıza düşkünüzdür; birkaç günlüğüne kalacağımız bir yer olsa bile.”

“Sanırım öyle.”

Göle yaklaşırken patika genişledi. Sonra tekrar daralmadan önce kıynın etrafından dolaştı ve suya tepeden bakan kayalık bir eğimle birleşti. Kevin aksi yönü işaret etti. “Şurada bataklıklar var ve kamp alanının arkasındaki çayırın yanından da bir dere geçiyor.”

“Pirinçkuşu Çayırı.”

“Ne?”

“Bu... Hiç.” Bu, Bülbül Ormanı’ndaki çayırın adıydı.

“O kayalıktan kasabayı rahatlıkla görebilirsin.”

Molly dik patıkaya baktı. “Tırmanmak için yeterince enerjim yok.”

“O zaman sonuna kadar gitmeyiz.”

Molly onun yalan söylediğini biliyordu. Yine de bacakları önceki günkü kadar dengesiz hissetmediği için Kevin'a uydu. "Kasabadaki insanlar nasıl geçiniyor?"

"Genellikle turizmle. Gölde balık bol ama fazlasıyla ücra olduğu için diğer birçok yer gibi gelişmeden kalmış. Kullanılabilecek bir golf sahası var ve eyaletin en iyi kros hatları da bu bölgede."

"Kimse burayı büyük bir tatil beldesine çevirip bozmadığı için memnunum."

Patika yukarı doğru eğimleniyordu ve Molly'nin bütün yolu tırmanabilmesi için nefesini koruması gerekiyordu. Kevin onu geride bıraktığında genç kadın şaşırmadı. Onu asıl şaşırtan şey, kendisinin hâlâ yürümeye devam ediyor olmasıydı.

Kevin kayalığın tepesinden ona seslendi. "Fiziksel zindelik timsali olduğun söylenemez, değil mi?"

"Sadece birkaç..." -Molly soluklandı- "...Tae-Bo dersimi kaçırdım."

"Sana bir oksijen tüpü bulmamı ister misin?"

Molly cevap veremeyecek kadar nefes nefeseydi.

Molly tepeden manzaraya baktığında bunca zahmete değdiğini düşündü. Hâlâ gölün diğer tarafındaki kasabayı görecektik kadar ışıktı. Kaba ve ilkel görünüyordu. İskelede tekneler suyun üzerinde batıp çıkıyordu ve gökkuşağı gibi gökyüzünün altında, ağaçların arasında bir kilise görünüyordu.

Kevin kayalığa daha yakın olan bir grup lüks evi işaret etti. "Bunlar yazlık evler. Buraya son gelişimde her yer ormandı ama değişen başka pek bir şey yok gibi görünüyor."

Molly etrafına bakındı. "Çok güzelmiş."

"Sanırım." Kevin kayalığın kenarına yaklaştı ve aşağıdaki suya baktı. "Yazları buradan atlardım."

"Tek başına bir çocuk için biraz tehlikeli değil mi?"

"Böylesine eğlenceli kılan da buydu zaten."

“Annen ve baban oldukça sabırlı olmalı. Başlarında kaç beyaz tele neden olduğunu...” Kevin’ın onu dinlemek yerine ayakkabılarını çıkarıyor olduğunu görünce duraksadı.

Sezgileri onu çabucak ilerlemeye zorladı ama çok geç kalmıştı. Kevin kendini giysileriyle boşluğa bıraktı.

Molly korkuyla ileri atıldı ve Kevin’ın vücudunun dik bir açıyla suya girdiğini gördü. Neredeyse su bile sıçratmamıştı.

Molly bekledi ama Kevin yukarı çıkmadı. Molly’nin eli ağzına gitti. Suyu bakındı ama Kevin’dan iz yoktu. “Kevin!”

Sonra yüzey dalgalandı ve Kevin’ın başı göründü. Molly nefesini üfledi ama sonra Kevin yüzünü gökyüzüne çevirdiğinde yine nefesini tuttu. O düzlüklerden sular süzülüyordu ve Kevin’ın yüzünde bir zafer ifadesi vardı.

Molly yumruklarını sıkarak Kevin’a bağırdı. “*Seni aptal! Aklını tamamen mi kaçırdın?*”

Kevin suda yüzerken başını kaldırıp ona baktı ve bembeyaz dişlerini göstererek sırttı. “Hemen ablana mı yetiştireceksin?”

Molly o kadar titriyordu ki ayağını yere vurdu. “Suyun atlanacak kadar derin olup olmadığını bile bilmiyordun!”

“Son daldığımda yeterince derindi.”

“Ne zamandı o?”

“Yaklaşık on yedi yıl önce.” Kevin sırtüstü döndü. “Ama çok fazla yağmur yağmış.”

“Seni salak! Başına aldığın darbeler yüzünden beyin hücrelerin mi öldü?”

“Yaşıyorum, değil mi?” Kevin şeytanca bir tavırla sırttı. “Haydi, tavşan hanım. Su gerçekten güzel.”

“Sen aklını mı kaçırdın? Bu kayalıktan atlayacak değilim!”

Kevin yan dönerek yavaşça birkaç kulaç attı. “Sen atlamayı bilmiyor musun?”

“Elbette biliyorum. *Dokuz* yıl boyunca yaz kamplarına gittim!”

Kevin'ın sesinde alaycılık vardı. "Bence korkuyorsun."

"Korkmuyorum!"

"Ödleşin teki misin, tavşan hanım?"

Ah, Tanrım! Sanki Molly'nin zihninde bir yangın alarmı çekildi ve sandaletlerini çıkarma zahmetine bile girmede. Sadece ayaklarının uçlarını kayalığın kenarına koydu ve Kevin'ın deliliğine uyararak kendini boşluğa bıraktı.

Aşağı ulaşana kadar bağırmaya çalıştı.

Suya Kevin'dan daha sert çarptı ve çok daha fazla su sıçrattı. Yüzeye çıktığında Kevin'ın şaşkın yüzünden sular süzülüyordu.

"Tanrım!" Kevin'ın sesi lanet okumaktan çok dua ediyormuş gibi bir fısıltıyla çıkmıştı. Ve sonra bağırmaya başladı. "*Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?*"

Su o kadar soğuktu ki Molly soluklanamadı. Kemiklerinin bile soğuktan büzüldüğünü hissediyordu. "Su *buz* gibi! Bana yalan söyledin!"

"Bir daha böyle bir şeye kalkışırsan..."

"Sen beni teşvik ettin!"

"Seni zehir içmeye teşvik etsem, onu da yapacak kadar aptalca davranır mıydın?"

Molly kendisini bu kadar umursamazca bir davranışa teşvik ettiği için Kevin'a mı, yoksa yemi yuttuğu için kendine mi daha çok kızdığından emin değildi. Molly koluyla suya vurdu. "Bana bak! Başkalarının yanındaiken gayet normal bir insan gibi davranıyorum!"

"Normal mi?" Kevin gözlerini kurutmak için kırıştırdı. "Bu yüzden mi seni bayatlamış karides gibi kendi evine tıklılmış halde buldum?"

"En azından burada zatürree olmak yerine orada güvendeydim!" Molly'nin dişleri titremeye başlamıştı ve buz gibi ıslak giysileri vücuduna yapışuyordu. "Belki de senin terapi anlayışın beni bir kayalıktan atlatmaktır."

"Bunu yapacağını tahmin etmemiştim!"

"Ben deliyim, unuttun mu?"

“Molly...”

“Deli Molly!”

“Ben bunu söyl...”

“Düşündüğün buydu. Kafadan kontak Molly! Manyak Molly! Kaçık Molly! Akıl hastası Molly! Küçük bir düşük yaşıyor ve hemen balataları sıyrıyor!”

Molly aniden dehşetle sustu. Bunu demek istememişti; hatta bir daha konuyu açmaya bile niyeti yoktu. Fakat onu kayalıktan atlatan güç bu sözleri de ağzından çıkarmıştı.

Aralarında derin bir sessizlik oldu. Sonunda Kevin sessizliği bozduğunda, Molly onun sesindeki acımayı duydu. “İçeri girelim de ısın.” Kevin arkasını döndü ve kıyıya doğru yüzmeye başladı.

Molly ağlamaya başladı ve yerinden kıpırdamadı.

Kevin kıyıya ulaştı ama sudan çıkmaya çalışmadı. Bunun yerine dönüp Molly’ye baktı. Su beline vuruyordu ve sesi nazikti. “Sudan çıkmaman gerek. Birazdan hava kararacak.”

Soğuk Molly’nin vücudunu uyuşturmuştu ama kalbini uyuşturmamıştı. Keder bütün benliğini sardı. Yüzeyin altına batmak ve bir daha çıkmamak istiyordu. Derin derin nefes aldı ve söylemeye hiç niyetli olmadığı şeyler söyledi. “Umursamıyorsun, değil mi?”

“Sen sadece kavga çıkarmak istiyorsun,” dedi Kevin. “Haydi. Dişlerin takırıyor.”

Molly zorlukla konuştu. “Umursamadığımı biliyorum. Hatta anlıyorum.”

“Molly, bunu kendine yapma.”

“Küçük bir kızımız vardı,” diye fısıldadı Molly. “Onlara cinsiyetini sormuştum.”

Dalgalar hafifçe kıyıya vuruyordu. Kevin’ın sesi fısıltı gibiydi. “Bilmiyordum.”

“Ona Sarah adını verdim.”

“Yorgunsun. Şimdi bunun zamanı değil.”

Molly başını iki yana salladı. Başını gökyüzüne kaldırdı. Kevin'ı suçlamak için değil, sadece Molly'nin neler hissettiğini neden asla anlayamayacağını vurgulamak için gerçekleri söylüyordu. "Onu kaybetmenin senin için hiçbir anlamı yok."

"Bunu hiç düşünmedim. Bebek, benim için sana olduğu kadar gerçek değildi."

"Kız! Bebeğimiz bir kızdı!"

"Özür dilerim."

Molly, Kevin'a saldırmasındaki haksızlıkla sustu. Acısını paylaşmadığı için onu suçlaması yanlıştı. Elbette ki bebek onun için gerçek değildi. Molly'yi yatağına kendisi davet etmemiş, bir çocuk istememiş, bebeği karnında taşımamıştı.

"Özür dilemesi gereken benim. Bağırarak istemedim. Duygularımı kontrol etmekte zorlanıyorum." Molly gözlerinin önüne düşen bir bukleyi çekerken eli titriyordu. "Bu konuyu bir daha açmayacağım. Sana söz veriyorum."

"Haydi, çıkalım artık," dedi Kevin, sakince.

Molly'nin vücudu soğuktan uyuşmuştu ve zorlukla hareket edebiliyordu. Giysileriye onu dibe çeken ağırlıklara dönüşmüştü. Kıyıya ulaştığında, Kevin çoktan çıkmış ve alçak, düz bir kayanın üzerine oturmuştu.

Kevin eğilerek Molly'yi yanına çekti. Molly üzerinden soğuk sular süzülen sefil bir yaratık gibi dizlerinin üzerine tırmandı.

Kevin ortamı neşelendirmeye çalıştı. "En azından ben atlama-
dan önce ayakkabılarımı çıkarmıştım. Seninkiler suya daldığın anda ayaklarından uçtu. Peşlerinden gittim ama çok şaşkındım."

Kaya günün sıcaklığını biraz olsun korumuştu ve Molly tenine yapışan şortunun üzerinden o sıcaklığı hafifçe hissediyordu. "Fark etmez. En eski sandaletlerimdi." Son çift Manolo Blahnik'i. Şimdiki maddi durumu düşünülürse, onların yerine lastik duş terlikleri alması gerekecekti.

“Yarın kasabadan yeni bir çift alırsın.” Kevin ayağa kalktı. “Sen hastalanmadan geri dönsek iyi olur. Yürümeye başlasana. Ben de kendi ayakkabılarımı kurtarır kurtarmaz sana yetişirim.”

Kevin patikadan dönüş yolunu tuttu. Molly biraz olsun ısınmak için kollarını vücuduna sardı ve düşünmemeye çalışarak adım atmaya başladı. Daha çok yürümemişti ki Kevin ıslak tişörtü ve şortuyla yanına geldi. Bir süre sessizce yürüdüler.

“Sorun şu ki...”

Kevin devam etmeyince Molly ona baktı. “Ne?”

Kevin sıkıntılı gibi görünüyordu. “Boş ver.”

Etraflarındaki orman akşamın sesleriyle doluydu. “Pekâlâ.”

Kevin ayakkabılarını bir elinden diğerine aktardı. “Bittiğinde... ben sadece... kendime onu düşünmek için izin vermedim.”

Molly bunu anlıyordu ama kendini daha da yalnız hissediyordu.

Kevin tereddüt etti. Molly buna alışkın değildi. Kevin her zaman kendinden emin görünürdü. “Sence o...” Kevin boğazını temizledi. “Sence Sarah nasıl biri olurdu?”

Molly’nin kalbi sıkıştı. Yine bütün benliğini derin bir keder kapladı ama eski acısı gibi zonklamıyordu. Bunun yerine, kesik üzerine dökülmüş antiseptik gibi yakıyordu.

Molly’nin ciğerleri şişti, büzüldü ve sonra tekrar şişti. Hâlâ nefes alabildiğini, bacaklarının hâlâ hareket edebildiğini anladığında şaşırды. Kriketlerin akşam şarkılarına başladığını duydu. Yaprakların arasında bir sincap koştu.

“Şey...” Molly titriyordu ve ağzından çıkan sesin boğuk bir kahkaha mı, yoksa bir hıçkırık kalıntısı mı olduğundan emin değildi. “Sana çekseydi muhteşem görünürdü.” Molly’nin içi sızlıyordu ama acıya direnmek yerine kucakladı, sindirdi ve bir parçası olmasına izin verdi. “Bana çekseydi, son derece akıllı olurdu.”

“Ve umursamaz. Bence bugün yaptığın şey bunu gayet iyi kanıtıyor. Muhteşem, ha? İltifat için teşekkürler.”

“Sanki bilmiyormuşsun gibi.” Molly’nin kalbi biraz daha hafiflemişti. Akan burnunu elinin tersiyle sildi.

“Sen neden çok akıllı olduğunu düşünüyorsun bakalım?”

“Okul birincisiydim. Northwest Üniversitesi. Ya sen?”

“Mezun oldum işte.”

Molly gülümsedi fakat henüz Sarah hakkında konuşmaya son vermeye hazır değildi. “Onu asla yaz kampına göndermezdim.”

Kevin başıyla onayladı. “Ben de yazları her gün kiliseye gitmeye zorlamazdım.”

“Kiliseye o kadar sık gitmek çok fazla.”

“Yaz kampı için dokuz yıl da öyle.”

“Sakar ve yavaş öğrenen biri de olabilirdi.”

“Sarah değil.”

Molly kalbinin biraz olsun ısındığını hissetti.

Kevin yavaşladı ve ağaçlara baktı. Bir elini cebine soktu. “Sanırım sadece henüz doğma zamanı gelmemişti.”

Molly bir iç çekerek fısıltıyla karşılık verdi. “Sanırım öyle.”

11

“Konuk geliyor!” diye gıdıkladı Tavuk Celia. “Kek, turta ve kremalı tartlar yapacağız!”

Daphne Ortallığı Karıştırıyor

Molly, Kevin’in beş buçukta bıraktığı alarm saatini kurdu ve saat yedide üzümlü çörek kokusu alt katı doldurdu. Yemek salonundaki büfede her birinin ortasında ginkgo yaprağı olan açık sarı porselen tabaklardan bir yığın duruyordu. Koyu yeşil peçeteler, baskılı camdan su kadehleri ve birbirinden zevkli bir şekilde uyumsuz olan gümüş koleksiyonu ortamı tamamlıyordu. Dondurucudan alınmış bir tava çörek fırında pişerken, tezgâhın mermer plakasının üzerinde yumurtaya yatırılmış kalın ekmek dilimleri dolu kahverengi bir güveç kabından vanilya ve tarçın kokuları yayılıyordu.

Molly aylardır ilk kez kurt gibi açtı ama bir şeyler yemeye zaman bulamamıştı. Bir ev dolusu müşteriye kahvaltı hazırlamak, Calebow çocukları için gülen krepler hazırlamaktan çok daha zordu. Judith halasının yemek defterini yumurtalı ekmek karıştırıcısından uzaklaştırırken, hâlâ üst katta uyuyan Kevin’a karşı öfke duymaya çalıştı

ama yapamadı. Önceki gece bebeği sahiplenmekle ona büyük bir hediye vermişti.

Düşüğün yükü artık tek başına taşıması gereken bir şey değildi ve uyandığında yastığının gözyaşlarından sıırsıklam olmadığını görmüştü. Depresyonu hemen yok olmayacaktı elbette fakat tekrar mutlu olma olasılığını düşünmeye artık hazırdı.

John Pearson'a ikinci yumurtalı ekmeğ tabağını verdikten sonra, Kevin içeri girdi. Gözlerinde uyku mahmurluğu vardı ve ölümcül bir şekilde akşamdan kalmış bir adama benziyordu. "Pitbulun beni koridorda köşeye sıkıştırmaya kalktı."

"Senden hoşlanmıyor."

"Bunu fark ettim."

Molly bir eksiklik hissetmişti ama ne olduğunu hemen anlayamadı. Kevin'in düşmanca tavırları. Ona karşı sürdürdüğü öfke nihayet silinip gitmiş gibiydi.

"Uyuyakaldığım için özür dilerim," dedi Kevin. "Buraya geldiğinde hâlâ kalkmamışsam beni yataktan atmanı dün gece söylemiştim."

Bu hayatta olmazdı. Hiçbir şey onu Kevin Tucker'ın yatak odasına sokamazdı; özellikle de artık kendisine can düşmanıymış gibi bakmayı bırakmışken. Çöp bidonundaki boş içki şişelerini başıyla işaret etti. "Dün gece iyi bir parti vermiş olmalısınız."

"Hepsi takım seçmeleriyle ilgili konuşmak istiyordu ve sonra da konu konuyu kovaladı. O kuşak için söyleyebileceğim tek şey, içki içmeyi kesinlikle iyi biliyorlar."

"Bay Pearson'ın iştahını etkilememiş."

Kevin, ızgarada altın kahverengi olmuş yumurtalı ekmeğe baktı. "Yemek yapmayı bilmediğini sanıyordum."

"Martha Stewart'ı aradım. İnsanlar jambon veya sosis isterse, kızartman gerekir."

"Şu Babe mi?"

“Ve bununla gurur duyuyor. Masalara da bakacaksın.” Molly kahve sürahisini ona ittikten sonra tekrar ekmeklere döndü.

Kevin kahve sürahisine göz attı. “NFL’de on yıl geçirdikten sonra şu hale bak.”

Kevin şikâyetlerine rağmen sonraki bir saatin nasıl geçtiğini anlamadı. Müşterilerin kahvelerini doldurdu, yiyecekleri götürüp getirdi, müşterilerle sohbet etti ve Molly’nin kreplerinden bazılarını kendisi mideye indirdi. Molly harika bir aşçıydı ve işi sürdürmesine karar verdiğini söyleyince Molly’nin içinde havai fişekler patladı.

O gözlerin parladığını görmek iyi gelmişti. Önceki gece yüzleşmek depresyonunu kısmen hafifletmiş gibiydi ve Kevin’in Door County’den hatırladığı kıvılcım biraz geri dönmüştü. Diğer yandan, kendisi sabahın ilk ışıklarına kadar tavana bakıp durmuştu. Bebeği bir daha asla soyut bir şey olarak görmeyecekti. Önceki gece ona bir isim vermişti: *Sarah*.

Gözlerini kırıştırdı ve kahveleri tazelemek için sürahiyi tekrar kapı.

Charlotte Long, Molly’nin nasıl gittiğini görmek için içeri baktı ve iki çörek yedi. Rulo çöreklerin köşeleri biraz yanmıştı ama yumurtalı ekmekleri iyiydi ve Molly herhangi bir şikâyet duymamıştı. Amy geldiğinde, kendi kahvaltısını yeni bitirmişti.

“Geciktiğim için özür dilerim,” diye mırıldandı Amy. “Dün gece buradan çıktığımda saat on bir filandı.”

Molly onun boynunda yeni sivilce fark etti; bu seferki köprücük kemiğinin üzerindeydi. Yine kıskançlık duymaktan utandı. “İyi iş çıkarmışsın. Ortam şimdiden daha iyi gibi görünüyor. Şu bulaşıklara başlasana.”

Amy lavaboya dolaştı ve bulaşık makinesini doldurmaya başladı. Üzerlerindeki minik pembe denizyıldızlı tokaları saçlarının yüzüne düşmesini engelliyordu. Gözlerine kalem çekip rimel ve far sürmüştü

ama ya ruj sürme zahmetine girmemişti ya da Troy hepsini çoktan yemişti.

“Kocan gerçekten tatlı. Ben futbol izlemem ama ben bile kim olduğunu biliyorum. Çok güzel. Troy onun NFL’deki en iyi üçüncü oyun kurucu olduğunu söylüyor.”

“En iyisi. Sadece yeteneğini daha iyi kontrol etmesi gerekiyor.”

Amy gerinirken mor atleti göbek deliğinin üzerine kalktı ve şortu kalça kemiklerinin daha da altına indi. “Yeni evlendiğinizi de duydum. Harika değil mi?”

“Gerçekleşen bir rüya,” dedi Molly, duygusuzca. Anlaşılan Amy hiç *People* okumuyordu.

“Biz evleneli üç buçuk ay filan oldu.”

Kevin ve Molly’yle aynı dönemde. Ancak Kevin ve Molly, ellerini birbirlerinden uzak tutmak konusunda hiç sıkıntı yaşamamışlardı.

Amy bulaşık makinesini doldurmaya devam ediyordu. “Herkes fazla genç olduğumuzu söyleyip durdu –ben on dokuz yaşındayım, Troy da yirmi– ama daha fazla bekleyemedik. Ben ve Troy, Hristiyan’ız. Evlenmeden seks olmaması gerektiğine inanıyoruz.”

“Yani şimdi kaybettiğiniz zamanı mı telâfi ediyorsunuz?”

“Kesinlikle harika!” Amy sırttı ve Molly de gülümseyerek karşılık verdi.

“O kaybettiğiniz zamanı iş saatlerinde telâfi etmeye çalışmasanız daha iyi olur.”

Amy bir karıştırma kâsesini duruladı. “Sanırım. Fakat çok zor.”

“Köleci bugün muhtemelen seni kontrol eder, dolayısıyla burada işini bitirir bitirmez sana odaları halletmeni öneririm.”

“Evet...” Amy iç çekti. “Dışarıda Troy’u görürsen, ona kendisini sevdiğimi söyler misin?”

“Hiç sanmıyorum.”

“Evet, sanırım bu çocukluk olur. Ablam kendimi biraz çekmemi, yoksa Troy’un değerimi bilmeyeceğini söylüyor.”

Molly, Troy'un genç yüzündeki hayranlığı hatırladı. "Bu konuda henüz endişelenmen gerektiğini sanmıyorum."

Molly mutfakta işini bitirene kadar Kevin ortadan kaybolmuş, muhtemelen akşamdan kalmalığından kurtulmaya gitmişti. Molly buzlu çay yaptıktan sonra nerede olduğunu söylemek için Phoebe'i aradı. Ablasının şaşkınlığı onu şaşırtmadı fakat kendi fiziksel ve duygusal durumunu çok fazla ele vermeden Kevin'ın kendisini buraya şantajla getirdiğini söyleyemezdi. Bunun yerine, Kevin'ın yardıma ihtiyacı olduğunu ve kendisinin de şehirden biraz uzaklaşmak istediğini söyledi. Phoebe tıpkı Tavuk Celia gibi gıdaklamaya başladı ve Molly elinden gelen en çabuk şekilde telefonu kapadı.

Çay saati için Judith halanın yuvarlak kekini bitirdiğinde çok yorgundu ama salona biraz çekidüzen vermekten kendini alamadı. Kristal bir vazoun içine bir çiçek aranjmanı hazırlarken Roo havlamaya başladı. Molly araştırmak için dışarı çıktı ve bir kadının metalik bordo bir Lexus'tan inerek bakışlarını ortak alana çevirdiğini gördü. Molly gelecek yeni müşteri olup olmadığını görmek için Kevin'ın bilgisayara bakıp bakmadığını merak etti. Daha iyi organize olmaları gerekiyordu.

Molly kadının istiridye beyazı tuniğine, bronz kaprisine ve kaliteli sandaletlerine baktı. Kadından gösteriş ve lüks akıyordu. Kadın döndüğü anda Molly onu tanıdı: Lilly Sherman!

Molly yıllar içinde bir sürü ünlüyle tanıştığından, bir yıldız gördüğünde nadiren heyecanlanırdı ama Lilly Sherman onu olduğu yere mıhlamıştı. Her yanından görkem akıyordu. Bu kadın yoğun ilgiye alışkındı ve Molly çam ağaçlarının arasından her an bir paparazzinin fırlamasını bekliyordu.

Başının üzerine taktığı zarif güneş gözlüğü, özgün özelliği olan kumral saçlarının yüzüne düşmesini engelliyordu. Saçları Ginger Hill'i oynadığı zamana kıyasla daha kısaydı ama hâlâ seksi bir görünüşü vardı. Porselen gibi pürüzsüz teni, beyaz vücudu şehvet uyandırıcıydı. Molly kendilerini ceset gibi incecik bırakan yeme bozukluğuna yaka-

lanmış kızları düşündü. Eskiden kadınlar Lilly'nin vücudunu örnek alırdı ve muhtemelen bunun çok haklı nedenleri vardı.

Lilly patikadan ana binaya doğru yönelirken, Molly kadının gözlerinin yeşilin sıradışı ölçüde parlak bir tonunda olduğunu ve televizyondakinden bile daha güzel görüldüğünü fark etti. Köşelerinde ince çizgiler oluşmuştu ama kırk yaşında bile göstermiyordu. Roo'yu okşamak için eğildiğinde sol elindeki yüzüğünün büyük elmas taşı parıltıyordu. Köpeğinin karnının Lilly Sherman tarafından okşandığını Molly'nin anlaması birkaç saniyesini aldı.

“Burayı bulmak çok zormuş.” Lilly'nin sesinde Molly'nin Ginger Hill günlerinden hatırladığı kısık ton vardı ama şimdi kulağa biraz daha şehvetli geliyordu.

“Biraz gözden uzaktır.”

Lilly doğruldu ve Molly'ye ünlülerin insanlarla aralarına mesafe koymak için kullandıkları o doğal kibarlıkla baktı. Sonra bakışları netleşerek buz gibi oldu. “Adım Lilly Sherman. Birine bavullarımı içeri taşıttırır mısınız?”

Tüh! Molly'yi *People*'daki yazıdan tanımış olmalıydı. Bu kadın kesinlikle dostça davranmıyordu.

Lilly verandanın basamaklarını tırmanırken Molly kenara çekildi. “Şu sıralar yeniden düzenleme yapıyoruz. Rezervasyonunuz var mıydı?”

“Rezervasyon yaptırmadan buraya kadar gelmem. İki gün önce Bayan Long'la konuşmuştum ve bir odanız olduğunu söylemişti.”

“Evet, muhtemelen vardır. Sadece hangi oda olduğundan emin değilim. Bu arada koyu bir hayranınızım.”

“Teşekkür ederim.” Kadının cevabı o kadar soğuktu ki Molly bundan söz ettiğine pişman oldu.

Lilly, kendisini Bruce Willis gülümsemesiyle etkilemeye çalışan Roo'ya baktı. “Kedim arabada. Bayan Long onu getirmemde sakınca olmadığını söylemişti ama köpeğiniz biraz fazla heyecanlı gibi görünüyor.”

“Sadece gösteriş. Roo yakınında bir kedi olmasından hoşlanmayabilir ama ona zarar vermez. Ben odanızla ilgili detaylara bakmak için içeri girerken siz de onları tanıştırebilirsiniz.”

Lilly Sherman’ın yıldızı sönmüş olabilirdi ama hâlâ ünlü biriydi ve Molly kadının bekletilmeye itiraz etmesini bekledi ama kadın bir şey söylemedi.

Molly içeri girerken, Kevin’ın bundan haberi olup olmadığını merak etti. Acaba sevgili miydiler? Lilly bunun için fazla zeki görünüyordu ve İngilizce’yi kusursuz konuştuğundan söz etmeye bile gerek yoktu. Yine de...

Molly aceleyle üst kata çıktı ve Amy’yi küvetlerden birinin içine doğru eğilmiş, dar siyah şortu görenin dudaklarını uçuklatacak bir manzara sunar halde buldu.

“Az önce bir müşteri geldi ve onu nereye yerleştireceğimi bilmiyorum. Ayrılan kimse var mı?”

Amy doğruldu ve Molly’ye tuhaf bir tavırla baktı. “Hayır ama tavan arası var. Bu sezonda orada kimse kalmıyor.”

“Tavan arası mı?”

“Çok güzeldir.”

Molly, Lilly Sherman’ı tavan arasına tıktığını hayal bile edemiyordu.

Amy topuklarının üzerinde doğruldu. “Ah, Molly, benimle konuşmak istediğin şeyler olursa, bilirsin, sen...”

“Şeyler mi?”

“Yani, dün gece Kevin’ın odasını temizlerken senin orada uymadığını fark ettim.”

Molly, noktaları birleştirme eğilimi olan birinin kendisine acımasından hiç hoşlanmamıştı. “Biz ayrı yaşıyoruz, Amy. Endişelenmen gereken bir şey yok.”

“Gerçekten üzgünüm. Yani, eğer konu seks filansa, belki sorularına cevaplayabilir ve belki, bilirsin, tavsiye verebilirim.”

Molly, on dokuz yaşında bir aşk doktorunun merhametine kalmış gibiydi. “Buna gerek yok.”

Tavan arasına koştuğunda, eğimli tavanına ve kirişlerine rağmen odanın şaşırtıcı ölçüde geniş olduğunu gördü. Antika mobilyalar hoştu ve dört direkli iki kişilik yatağın şiltesi rahat gibi görünüyordu. Odanın daha fazla ışık alması için bir ucuna büyük bir pencere eklenmişti. Molly odayı havalandırmak için pencereyi açtı ve karşı taraftaki minik, eski moda banyoyu inceledi. Pek yeterli sayılmazdı ama en azından gözden uzaktı ve Lilly Sherman buradan hoşlanmazsa gidebilirdi.

Bunu düşünmek bile moralini yükseltiyordu.

Amy'den odanın anahtarını hazırlamasını istedikten sonra aşağı koştu. Kevin'dan hâlâ iz yoktu. Molly ön verandaya döndü.

Lilly tırazanın yanında durmuş, kucağındaki devasa boyutlardaki marmelat rengi kediyi okşuyordu ve Roo da sallanan koltuklardan birinin altında surat asıyordu. Molly ön kapıyı açtığında Roo ayağa fırladı, sahibesine kırgın gözlerle baktı ve hemen içeri koştu. Molly kadına sıcak bir ifadeyle bakmaya çalıştı. “Umarım kediniz, Roo'ya nazik davranır.”

“Birbirlerinden uzak durdular.” Lilly başparmağıyla kedinin çenesini okşadı. “Bu Marmelat; diğer adıyla Marmie.”

Uzun tüylü kedi neredeyse rakun büyüklüğündeydi ve altın rengi gözleri, dev gibi patileri, kocaman bir başı vardı. “Selam, Marmie. Roo'ya çok yüklenme, olur mu?” Kedi miyavladı.

“Korkarım tek boş odamız tavan arasında. Güzel bir odadır ama sonuçta bir tavan arası ve banyo da ancak idare edecek kalitede. Kalıp kalmamak konusunda tekrar düşünebilir veya kulübelerden birini tercih edebilirsiniz. Henüz hepsi dolmadı.”

“Evi tercih ederim ve bunun yeterli olacağından eminim.”

Lilly buz gibi davrandığı için, Molly odanın yeterli olacağını hiç sanmıyordu. Yine de terbiye terbiyeydi. “Adım Molly Somerville.”

“Evet, seni tanıdım,” dedi kadın, soğuk bir tavırla. “Kevin’ın karısısın.”

“Ayrı yaşıyoruz. Sadece birkaç günlüğüne ona yardım ediyorum.”

“Anlıyorum.” Ancak Lilly Sherman’ın yüz ifadesi değişmedi.

“Beklerken size biraz buzlu çay getireyim.”

Molly hazırlıklarını çabucak tamamladı ve tam verandaya dönerken Kevin’ın ortak alandan ana binaya doğru yürüdüğünü gördü. Kahvaltıdan beri kotunu değiştirmiş, eski bir çift spor ayakkabı giymiş ve üzerine kaslı kollarını açığa çıkaran yırtık kollu eski bir tişört giymişti. Cebinden taşan çekiç ya akşamdan kalmalığını atlattığını ya da acıya karşı dayanıklılığının yüksek olduğunu gösteriyordu. Yıllar boyunca aldığı darbeler düşünülürse, muhtemelen ikincisi olmalıydı. Ancak Kevin kamptan bu kadar nefret ettiği için, Molly neden onun onarımlarla uğraştığını merak etti. Nedeni ya sıkıntı olmalıydı ya da rahip çocuğunun sorumluluk duygusu hayatını zorlaştırıyordu.

“Hey, Daphne! Malzeme almak için benimle kasabaya gelmek ister misin?”

Kevin’ın kendisine yine Daphne diye seslendiğini duyunca Molly gülümsedi. “Yeni bir müşterimiz var.”

“Bu harika,” dedi Kevin, hevesiz bir tavırla. “Tam da ihtiyacımız olan şey.”

Sallanan koltuk duvara çarptı ve Molly döndüğünde Lilly’nin ayağa kalktığını gördü. Ünlü film yıldızı ortadan kaybolmuş, yerinde her an ağlayacakmış gibi görünen, yüzü kül gibi olmuş bir kadın belirmişti. Molly buzlu çay bardağını bıraktı. “Siz iyi misiniz?”

Lilly neredeyse belli belirsiz bir şekilde başını iki yana salladı.

Kevin’ın ayağı verandanın basamağına değdi ve başını kaldırdı. “Düşündüm de, biz...” Birden donup kaldı.

Kesinlikle ilişkileri vardı. Molly artık bundan emindi. Aralarındaki yaş farkına rağmen, Lilly güzel bir kadındı; saçları, o yeşil gözleri, o muhteşem vücudu. Kevin’ı bulmaya gelmişti çünkü onu geri istiyordu.

Molly'ye onu vermeye hazır değildi. Bu fikir onu şoka sokmuştu. Eski aşkı geri mi dönüyordu?

Kevin yerinden kıpırdamadı. "Burada ne işin var?"

Lilly onun kabalığı karşısında yüzünü bile buruşturmadı. Neredeyse bunu bekliyor gibiydi. "Selam, Kevin." Kevin'a dokunmak istiyormuş ama yapamıyormuş gibi kolu yan tarafında titredi. Gözleri Kevin'a büyük bir özlemle bakıyordu.

"Buraya tatile geldim." Lilly'nin sesi kısık ve kararsız çıkıyordu.

"Unut gitsin."

Molly, Lilly'nin kendini toparlayışını izledi. "Rezervasyonum var. Burada kalıyorum."

Kevin topuklarının üzerinde dönerek ana binadan uzaklaştı.

Lilly parmaklarını dudaklarına bastırdı ve ruju etrafa bulaştı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Molly ona acıdı ama Lilly bundan hoşlanmamıştı ve tıslayarak Molly'ye döndü. "Kalıyorum!"

Molly kararsız bir tavırla ortak alana baktı ama Kevin çoktan gözden kaybolmuştu. "Peki." Sevgili olup olmadıklarını öğrenmeliydi ama böyle bir şeyi pat diye soramazdı. "Kevin'la bir geçmişiniz var gibi görünüyor."

Lilly sallanan koltuğa çöktü ve kedi kucağına fırladı. "Teyzesiyim."

Molly'nin hissettiği rahatlık neredeyse hemen yerini tuhaf bir koruma güdüsüne bıraktı. "İlişkiniz pek iyi gibi görünmüyor."

"Benden nefret ediyor." Lilly aniden bir yıldız olamayacak kadar savunmasız gibi göründü. "Benden nefret ediyor ve ben onu bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum." Buzlu çay bardağıyla kendini oyaladı. "Annesi Maida ablamdı."

Lilly'nin sesindeki duygu yoğunluğu Molly'nin tüylerini ürpertti. "Kevin bana ailesinin yaşlı olduğunu söylemişti."

"Evet. Maida, John Tucker'la benim doğduğum yıl evlenmiş."

"Yaş farkı büyükmüş."

“Benim ikinci annem gibiydi. Ben büyürken aynı kasabada yaşıyorduk; neredeyse yan komşu sayılırdı.”

Molly, Lilly’nin bunları kendisinin bilmesini istediği için değil, sadece kontrolünü kaybetmemek için anlattığını hissediyordu. Meraki onu bundan yararlanmaya teşvik etti. “Hollywood’a gittiğinizde çok genç olduğunuzu okuduğumu hatırlıyorum.”

“John rahip olarak Grand Rapids’deki bir kiliseye atandığında Maida taşındı. Annem ve ben anlaşılamıyorduk. İşler çabucak bozuldu ve ben de kaçarak kendimi Hollywood’da buldum.”

Sessizleşti.

Molly daha fazlasını öğrenmek istiyordu. “Büyük bir başarı kazandınız.”

“Uzun zaman aldı. Cılgındım ve bir sürü hata yaptım.” Lilly arkasına yaslandı. “Bazıları telafi edilemez.”

“Beni de ablam büyüttü ama on beş yaşına kadar hayatımda değildi.”

“Belki öylesi benim için de daha iyi olurdu. Bilmiyorum. Sanırım bazılarımız sadece ortalığı birbirine katmak için doğuyoruz.”

Molly, Kevin’ın neden bu kadar düşmanca davrandığını bilmek istiyordu ama Lilly başını çevirmişti ve tam o sırada Amy verandaya çıktı. Ünlü konuğu tanımamasının nedeni ya çok genç olması ya da sadece kendisiyle ilgilenmesiydi. “Oda hazır.”

“Ben sizi yukarı çıkarırım. Amy, Bayan Sherman’ın bavulunu arabasından alır mısın?”

Molly, Lilly’yi tavan arasına götürdüğünde, kadının ortama itiraz etmesini bekliyordu ama Lilly hiçbir şey söylemedi. Molly pencereden genel olarak kumsalın yönünü işaret etti. “Göl kıyısında güzel bir yürüyüş yolu var ama belki bunu zaten biliyorsunuzdur. Buraya daha önce gelmiş miydiniz?”

Lilly çantasını yatağın üzerine koydu. “Davet edilmemiştim.”

Molly'nin hissettiği huzursuz kıpırtı daha da yoğunlaştı. Amy bavulla gelir gelmez Molly izin isteyerek Lilly'nin yanından ayrıldı.

Şekerleme yapmak için kulübesine gitmek yerine, müzik odasına doğru yürüdü. Masanın üzerindeki eski dolmakaleme, sonra mürekkep şişesine, ardından da üzerinde WIND LAKE PANSİYONU kabartması olan fildişi-gül rengi sumene dokundu. Sonunda kendini durmaya ve düşünmek için oturmaya zorladı.

Küçük altın yıldönümü saati çaldığında, Kevin'ı bulmaya karar vermişti.

Arayışına kumsaldan başladı ve Troy'u iskeledeki yerlerinden kurtulmuş olan tahtaları onarıırken buldu. Molly ona Kevin'ı sorduğunda, Troy başını iki yana salladı ve Roo'nun Molly evden onsuz çıktığı zamanki ifadesini takındı. "Bir süredir ortalarda yok. Amy'yi gördün mü?"

"Yatak odalarını bitiriyor."

"Biz, şey, eee, eve erken gidebilmek için bütün işleri bitirmeye çalışıyoruz."

Ve böylece birbirinizin giysilerini yırtıp yatağa gireceksiniz.
"Sorun olmayacağından eminim."

Troy, Molly az önce çenesinin altını kaşımış gibi minnetle baktı.

Molly ortak alana yöneldi ve Cennet adındaki bir kulübenin arkasından geldiğini duyduğu öfkeli çekiç gürültüsüne doğru yürüdü. Kevin çatının altında çömelmiş, öfkesini yeni bir saçak setinden çıkarıyordu.

Molly başparmaklarını şortunun arka ceplerine taktı ve konuyu nasıl açacağını düşündü. "Hâlâ kasabaya gitmeyi düşünüyor musun?"

"Belki sonra." Kevin durdu. "Gitti mi?"

"Hayır."

Çekiç yine darbelerine başladı. "Burada kalamaz."

"Rezervasyonu var. Onu kovamam ki."

"Lanet olsun, Molly!" Küüt! "Senin..." Tak! "...ondan kurtulmam..."
Pat! "...istiyorum!" Çat!

Molly, Kevin'in tavrından hoşlanmamıştı ama önceki geceden içinde kalan hisler onu hâlâ Kevin'a nazik davranmaya zorluyordu. "Biraz aşağı gelebilir misin?"

Pat! "Neden?"

"Çünkü buradan sana bakarken boynum ağrıyor ve konuşmak istiyorum."

"Yukarı bakma!" *Pat! Pat!* "Ya da konuşma!"

Kevin hiçbir yere kıpırdamayacağını göstermek için bir tahta yığınının üzerine oturdu. Molly'ye aldırmamaya çalıştı ama sonunda bir küfür savurarak çekici bir kenara bıraktı.

Molly onun merdivenden inişini izledi. Uzun, kaslı bacakları vardı. Harika bir de poposu. Erkeklerde ve popolarında bu kadar baştan çıkarıcı olan neydi? Kevin aşağı ulaştığında Molly'ye öfkeli gözlerle baktı ama tavrı düşmanlıktan çok sinirlilikti. "Eee?"

"Bana Lilly'yi anlatır mısın?"

Kevin yeşil gözlerini kıstı. "Ondan hoşlanmıyorum."

"Bu kadarını ben de anladım." Molly, içini kemiren şüpheden bir türlü kurtulamıyordu. "Çocukken sana Noel kartı göndermeyi mi unuttu?"

"Onu burada istemiyorum, hepsi bu."

"Bir yere gitmeye niyeti varmış gibi görünmüyor."

Kevin ellerini beline dayadı. Dirsekleri öfkeli bir açıyla duruyordu. "Bu onun sorunu."

"Onu burada istemediğine göre, senin de sorunun."

Kevin tekrar merdivene yöneldi. "Bugün şu lanet olasıca çayla sen ilgilenebilir misin?"

Molly bir kez daha tüylerinin ürperdiğini hissetti. Çok büyük bir terslik vardı. "Kevin, dur."

Kevin dönüp ona bakarken yüzünde sabırsızlık ifadesi vardı.

Molly bunun kendisini ilgilendirmediğini düşündü ama bir türlü peşini bırakamıyordu. "Lilly teyzen olduğunu söyledi."

“Evet, ne olmuş?”

“Sana bakarken içimde tuhaf bir his belirdi.”

“Çıkar ağzındaki baklayı, Molly. Yapacak işlerim var.”

“Gözlerinden sevgisi anlaşıyordu.”

“Bundan gerçekten şüpheliyim.”

“Seni seviyor.”

“Beni tanımıyor bile.”

“Neden bu kadar öfkeli olduğun konusunda tuhaf bir hisse kapıldım.” Molly dudağını ısırды ve bunu başlatmamış olmayı diledi ama güçlü bir dürtü, geri çekilmesini engelliyordu. “Lilly’nin senin teyzen olduğunu sanmıyorum, Kevin. Bence o senin annen.”

12

“Şekerleme!” Benny ağzını şapırdattı. “Şekerlemeye bayılırım!”

Daphne Merhaba Diyor

Kevin suratına yumruk yemiş gibi baktı. “Sen bunu nereden biliyorsun? Bunu *kimse* bilmez!”

“Tahmin ettim.”

“Sana inanmıyorum. Sana o söylemiş. Lanet olsun ona!”

“O hiçbir şey söylemedi. Ama aynı tonda yeşil gözlere sahip olduğunu gördüğüm tek kişi sensin.”

“Yani sadece gözlerine bakarak mı anladın?”

“Birkaç şey daha vardı.” Molly’nin, Kevin’a bakarken Lilly’nin yüzünde belirdiğini gördüğü özlem bir teyze için fazla yoğundu. Ve Lilly ona bazı ipuçları vermişti.

“Evden ayrıldığında ne kadar genç olduğunu bana söylemişti ve başını derde soktuğunu da açıklamıştı. Ailenin daha yaşlı olduğunu biliyordum. Sadece sezgiydi.”

“Lanet olsun, fazla sağlam bir sezgi.”

“Ben bir yazarım. En azından eskiden öyleydim. Sezgilerim güçlüdür.”

Kevin çekicini savurdu. “Buradan gidiyorum.”

Ve kendisi de onunla birlikte gidiyordu. Önceki gece Kevin onu terk etmemişti ve Molly’nin de şimdi onu bırakmaya niyeti yoktu. “Gidip kayalardan atlayalım,” diye patladı.

Kevin durup ona baktı. “Sen kayalardan atlamak mı istiyorsun?”

Hayır, ben kayalardan atlamak istemiyorum! Beni aptal mı sanıyorsun? “Neden olmasın?”

Kevin uzunca bir an ona baktı. “Pekâlâ, haydi bakalım.”

Molly’nin korktuğu da tam olarak buydu ama artık geri çekilmek için çok geçti. Bunu denerse, Kevin ona yine “tavşan hanım” derdi. Hikâyelerini okuduğunda anaokulu çocukları ona böyle seslenirdi ama aynı kelimeleri ondan duyduğunda hiç de masum gelmiyordu.

Bir buçuk saat sonra, uçurumun kenarındaki düz bir kayanın üzerinde uzanmış, soluklanmaya çalışıyordu. Kayaların sıcaklığı ıslak giysilerine yayılırken, en kötüsünün atlayış olmadığına karar verdi. İyi bir yüzücüydü ve aslında eğlenceli de olmuştu. En kötüsü, tekrar atlayabilmek için o yoldan geri tırmanmaya çalışmaktı.

Kevin’in patikadan yukarı geldiğini gördü ama Molly’nin aksine, o hiç de nefes nefese değildi. Molly gözlerini kapadı. Eğer açarsa, zaten bildiği şeyi görecekti: Kevin’in ilk atlayışından önce üzerinde sadece lacivert boxerıyla kaldığını. Ona bakmak acı veriyordu; bütün o dalgalar, düzlükler ve pürüzsüz, uzun kaslar. Atlayış sırasında boxerının sıyrılacağını düşünerek dehşete –umuda?– kapılmıştı ama Kevin boxerını üzerinde tutmayı başarmıştı.

Molly hayal gücünü dizginledi. Bu, kesinlikle başını derde sokan türde hayallerdendi. Belki de artık Kevin’in en unutulmaz sevgili olmadığını kendine hatırlatmasının zamanı gelmiş olabilirdi. Aslında, adam kesinlikle işe yaramazdı.

Bu haksızlıktı. Kevin'ın çifte dezavantajı vardı. Derin bir uyku-daydı ve Molly'ye karşı çekim duymuyordu.

Bazı şeyler değişmemişti. Kevin artık onu küçümsüyor olmasa bile, Molly'yi cinsel açıdan karşı konulmaz –ya da en azından hoşbulduğunu gösteren işaretler de göndermemişti.

Molly'nin seksi düşünebiliyor olması sinir bozucuydu ama aynı zamanda da cesaret vericiydi. Ruhunun karanlık kışında ilk çiğdem kendini göstermiş gibiydi.

Kevin onun yanına çöktü ve sırtüstü uzandı. Molly'nin burnuna sığağın, gölün ve şeytan adamın kokusu geliyordu.

“Bir daha takla atmak yok, Molly. Ciddiyim. Kayalara fazla yakındın.”

“Sadece bir kez yaptım ve kayanın kenarının yerini gayet iyi biliyordum.”

“Beni duydun.”

“Tanrım, tıpkı Dan gibi konuşuyorsun.”

“Bunu yaptığını görseydi ne diyeceğini düşünmek bile istemiyorum.”

Şaşırtıcı ölçüde zevkli gelen bir sessizlikte, bir süre öylece yattılar. Molly'nin bütün kasları ağrıyordu ama gevşekti.

Daphne bir kayanın üzerinde güneşlenirken, Benny patikadan koşarak geldi. Ağlıyordu.

“Sorun nedir, Benny?”

“Hiç. Git başımdan!”

Gözlerini açtı. Daphne ve Benny zihninde hayali bir sohbet paylaştığından beri yaklaşık dört ay geçmişti. Muhtemelen sadece bir tesadüftü. Kevin'a doğru döndü. Paylaştıkları güzel anı bozmak istememesine rağmen, kendisinin Sarah'nın kaybıyla başa çıkması gerektiği gibi, Kevin'ın de Lilly'yle ilgili sorunlarını çözmesi gerekiyordu.

Kevin'ın gözleri kapalıydı. Molly genç adamın kirpiklerinin, şakaklarında kurumaya başlamış olan saçlarından daha koyu renk olduğunu fark etti. Çenesini eline dayadı. "Lilly'nin biyolojik annen olduğunu hep biliyor muydun?"

Kevin gözlerini açmadı. "Ailem bana altı yaşımıdayken söylemişti."

"Sır olarak saklamaya çalışmamakla doğrusunu yapmışlar." Molly bekledi ama Kevin daha fazla konuşmadı. "Seni çok gençken doğurmuş olmalı. Şimdi kırk yaşında bile göstermiyor."

"Elli yaşında."

"Vay canına!"

"Hollywood tarzında biridir. Bir sürü estetik operasyon geçirdi."

"Küçükken onu sık görür müydün?"

"Televizyonda."

"Yüz yüze değil mi?" Yakınlarda bir yerde bir ağaçkakanın sesi duyuldu ve gölün üzerinde bir şahin süzüldü. Molly, Kevin'ın göğsünün kalkıp inişini izliyordu.

"Ben on altı yaşımıdayken bir kez geldi. Tinsel Town'da hayatın yavaş olduğu bir dönem olmalıydı." Kevin gözlerini açarak doğrulup oturdu. Molly onun kalkıp uzaklaşmasını bekledi ama Kevin bakışlarını göle dikti. "Benim gözümde sadece bir tane annem oldu ve o da Maida Tucker. Aptal güzellik kraliçesinin buraya gelmekle nasıl bir oyun oynadığını sandığımı bilmiyorum ama ben onun oyununu oynamıyorum."

"Aptal güzel" kelimesi Molly'nin zihninde eski anıları canlandırmıştı. İnsanlar Phoebe'yle ilgili böyle düşünürdü. Molly yıllar önce ablasının kendisine söylediği şeyi hatırlıyordu. *Bazen "aptal güzel" kelimesini, hayatta kalmak konusunda kendilerinden daha iyi olan kadınlara karşı üstünlük hissedebilmek için erkeklerin uydurduğunu düşünüyorum.*

"Onunla konuşmak en iyisi olabilir," dedi Molly. "Böylece ne istediğini öğrenebilirsin."

“Umurumda bile değil.” Kevin kalktı, kotunu kapı ve bacaklarına geçirdi. “Bu ne kadar berbat bir hafta oluyor!”

Kevin için öyle olabilirdi ama Molly için kesinlikle farklıydı. Bu, aylardır geçirmediği kadar iyi bir hafta oluyordu.

Kevin parmaklarıyla ıslak saçlarını sıvazlayarak daha nazik bir sesle konuştu. “Hâlâ kasabaya gitmek istiyor musun?”

“Tabii.”

“Şimdi gidersek, saat beşe kadar dönebiliriz. Benim için çayla ilgilenirsin, değil mi?”

“Evet ama onunla er ya da geç yüzleşmen gerektiğini biliyorsun.”

Kevin’in yüzünden geçen sert duygu ifadelerini izledi. “Onunla yüzleşeceğim fakat zamanını ve yerini ben seçeceğim.”

Lilly tavan arası penceresinde durarak Kevin’in arabasındaki genç kadınla birlikte uzaklaşmasını izledi. Kendisini nasıl küçümsediğini hatırlayınca boğazında bir şeyler düğümlendi. Sevgili çocuğu... Daha kendisi çocukluktan yeni çıkmışken doğurduğu çocuk. Kendi çocuğu gibi yetiştirmesi için ablasına teslim ettiği oğlu.

Yapılacak doğru şeyin –bencilce olmayan şeyin– bu olduğunu biliyordu ve Kevin’in hayatta kazandığı başarı da bunu kanıtlıyordu. Bir yıldız olmayı hayal ederken yeterince eğitim almamış, hayatı mahvolmuş on yedi yaşında bir genç olsa ne şansı olabilirdi?

Perdeyi bıraktı ve yatağın kenarına oturdu. Los Angeles’ta otobüsten indiği gün çocukla karşılaşmıştı. Bir Oklahoma çiftliğinden yeni gelmiş bir ergendi ve dublör olmak istiyordu. Tasarruf etmek için pire torbası bir otel odasını paylaşmışlardı. İki deneyimsiz genç olarak, tehlikeli bir şehrin yarattığı korkularını sert konuşmalar ve seksin arkasına gizlemeye çalışmışlardı. Çocuk daha Lilly’nin hamile olduğunu öğrenmeden ortadan kaybolmuştu.

Garsonluk işi bulabildiği için şanslıydı. Daha yaşlı bir garson, Becky adında bir kadın ona acıyarak kanepesinde yatmasına izin vermişti.

Becky'nin yaşı ve bekâr annesinin uzun bir iş gününün sonunda üç yaşındaki bir çocuğun taleplerine sabrı kalmıyordu. Küçük kızın annesinin sert sözlerinden ve arada bir tokatlarından sindiğini görmek, onu soğuk gerçekliğe geri döndürmüştü. Kevin'ın doğumundan iki hafta önce Lilly ablası Maida'yı aramış ve ona bebekten söz etmişti. Ablası ve John Tucker, hemen Los Angeles'a gelmişlerdi.

Kevin'ın doğumu süresince Lilly'nin yanında kalmış ve hatta kendileriyle birlikte Michigan'a dönebileceğini söylemişlerdi. Ancak Lilly geri dönemezdi ve birbirlerine bakışlarından, aslında gelmesini istemediklerini anlamıştı.

Hastanedeysen Lilly her fırsatta minik oğlunu kucağına almış ve ona bir ömür boyu yeteceğini umduğu sevgi sözcükleri fısıldamıştı. Ablası bebeği kucağına her aldığı anda yüzünde beliren sevgiyi ve John'ın yüz ifadesinin nasıl özlemle yumuşadığını görmüştü. Onun çocuğunu yetiştirmeye uygun oldukları kesinlikle açıktı ve Lilly bunun için onlara karşı hem sevgi hem de nefret duymuştu. Onların bebekle birlikte arabalarıyla gidişlerini izlemek, hayatının en kötü anı olmuştu. İki hafta sonra da Craig'le tanışmıştı.

Lilly, Kevin'ı ablasına ve kocasına vermekle doğru olanı yaptığını biliyordu ancak bedeli hâlâ çok yüksekti. Otuz iki yıl boyunca kalbinde ne kariyerinin ne de evliliğinin doldurabildiği kocaman bir boşlukla yaşamıştı. Başka çocukları olsa bile, o boşluk hâlâ orada kalacaktı. Ve artık bu yarayı iyileştirmek istiyordu.

On yedi yaşındayken, oğlu için mücadele etmesinin tek yolunun ondan vazgeçmek olduğunu düşünmüştü. Fakat artık on yedi yaşında değildi ve artık Kevin'ın hayatında bir yeri olup olamayacağını kesin olarak anlama zamanıydı. Kevin'ın ona verdiği her şeyi kabul edecekti. Yılda bir kez Noel kartı göndermesini. Bir gülümsemeyi. Artık Kevin'ın ondan nefret etmediğini gösteren herhangi bir şey. Maida'nın ölümünden beri onunla bağlantı kurmaya çalıştığı her seferinde, Kevin onu yakınında istemediğini açıkça belli etmişti ve bugün daha da belirgindi. Ancak belki de Lilly yeterince çabalamamış olabilirdi.

Molly'yi düşününce içi buz gibi oldu. Lilly, ünlü erkeklere yaklaşmaya çalışan kadınlara asla saygı duymuyordu. Bunun örneklerini Hollywood'da onlarca kez görmüştü. Kendi hayatları olmayan zengin, amaçsız, can sıkıntısı içinde yaşayan genç kadınlar, ünlü erkekleri ağlarına düşürerek kendilerini tanımlamaya çalışırdı. Molly, hamileliği ve Phoebe Calebaw'un kız kardeşi olarak pozisyonuyla Kevin'ı kapana kısırmıştı.

Lilly yataktan kalktı. Kevin büyürken ona ihtiyaç duyduğu zamanlar Lilly onu koruyamamıştı ama şimdi bunu telâfi etmek için eline bir fırsat geçmişti.

Wind Lake, tipik bir tatil köyüydü; merkezi sakin ve kıyıları biraz döküntü. Ana cadde göl kıyısı boyunca devam ediyordu ve üzerinde birkaç restoran, hediyelik eşya dükkânı, bir marina, turistler için lüks bir butik ve Wind Lake Oteli vardı.

Kevin arabayı park etti ve Molly indi. Kamp alanından ayrılmadan önce Molly duş alacak, saçlarını biçimlendirecek, biraz makyaj yapacak ve M.A.C.Spice rujunu sürecekti. Yanında sadece spor ayakkabıları olduğundan, yazlık elbise giymesi mümkün değildi; bu yüzden belden büzgülü açık gri şortunu ve siyah bir tişört giymeye karar verdikten sonra şortu göbek deliğinin altında giyebileceği kadar kilo vermiş olduğunu fark ederek kendini teselli etti.

Kevin arabanın önünden dolaşarak gelirken bakışları Molly'ye döndü ve sonra onu daha dikkatle inceledi. Molly huzursuz oldu ve Kevin'ın gördüğünden hoşlanıp hoşlanmadığını merak etti; yoksa onu Birleşmiş Milletler misali sevgililer topluluğuyla mı kıyashyordu?

Öyleyse ne olacaktı ki? Molly bedenini ve yüzünü seviyordu. Görünüşü Kevin için unutulmaz olmayabilirdi fakat Molly yine de kendini seviyordu. Ayrıca, Kevin'ın ne düşündüğü de umurunda değildi.

Kevin gölü işaret etti. "Gölde kaybettiklerinin yerine yenisini istersen, butikte sandalet satıyor olmaları."

Butik sandaletleri Molly'nin gücünü kesinlikle aşardı. "Ben plaj dükkânını deneyeceğim."

"Onların malları gayet ucuz."

Molly güneş gözlüğünü burnunun üzerinde kaldırdı. Rêvos'un aksine, Molly kendi gözlüğünü Marshall's mağazasından dokuz dolara almıştı. "Benim zevklerim sadedir."

Kevin ona merakla baktı. "Her sentinin hesabını yapan şu milyonierlerden değilsin, değil mi?"

Molly bunu bir an düşündü ve sonra Kevin'la bu konuda daha fazla oyun oynamamaya karar verdi. Artık kendini ona olduğu gibi –bütün deliliğiyle filan– gösterme zamanıydı. "Aslını istersen ben milyoner filan değilim."

"Bir mirasyedi olduğunu herkes biliyor."

"Şey, evet..." Molly dudağını ısırdı.

Kevin iç çekti. "Neden birazdan berbat bir şey duyacağımı hissediyorum?"

"Sanırım bu bakış açına bağlı."

"Devam et. Hâlâ dinliyorum."

"Ben meteliksizim, tamam mı?"

"Meteliksiz mi?"

"Boş ver. Hayatta anlamazsın." Molly, Kevin'dan uzaklaştı.

Molly caddeden karşıya, plaj dükkânına doğru yürürken, Kevin ona yetişti. Kendisi kabul etmese bile yetişkin vaiz çocukların poster örneği olabilecek Bay Ben Her Şeyi Bilirim'den bekleneceği gibi onaylamayan bir tavırla bakması Molly'nin sinirini bozmuştu.

"Bütün o parayı ilk fırsatta savurdun, değil mi? Bu yüzden böylesine küçük bir yerde yaşıyorsun."

Molly caddenin ortasında ona döndü. "Hayır, savurmadım. İlk yıl biraz fazla harcadım ama inan bana, bir sürü param kalmıştı."

Kevin genç kadını kolundan yakalayarak trafikten kaldırıma çekti. "O halde ne oldu?"

“Senin beni taciz etmekten daha iyi bir işin yok mu?”

“Pek sayılmaz. Kötü yatırımlar mı? Her şeyini vejetaryen timsah etine mi yatırdın?”

“Çok komiksin.”

“Tavşan terlik pazarını köşeye mi sıkıştırdın?”

“Şuna ne dersin?” Molly plaj dükkânının önünde durdu. “Her şeyimi son maçında Stars’a yatırdım ve sersemim biri feci şekilde çuvalladı.”

“Belden aşağı vurdun.”

Molly derin bir nefes aldı ve gözlüğünü başının üzerine çekti. “Ashını istersen, birkaç yıl önce hepsini verdim ve bunun için de üzgün değilim.”

Kevin gözlerini kırıştırdı ve güldü. “Verdin mi?”

“İşitme sorunun mu var?”

“Pek sayılmaz. Bana gerçeği söyle.”

Molly ona öfkeli bir bakış attıktan sonra dükkâna girdi.

“Buna inanmıyorum. Gerçekten yaptın.” Kevin koşarak Molly’ye yetişti. “Ne kadardı?”

“Senin portföyündekinden çok daha fazla, evlat.”

Kevin sırttı. “Haydi. Bana söyleyebilirsin.”

Molly bir ayakkabı sepetine doğru yürüdü ama içindekileri görünce bunu yapmamış olmayı diledi çünkü sepet neon naylon sandaletlerle doluydu.

“Üç milyondan fazla mıydı?”

Molly ona aldırmadan daha sade olan birine uzandı; üzerinde gümüş parıltılı şeritleri olan iğrenç bir çiftti.

“Üçten az mıydı?”

“Söylemiyorum. Şimdi git ve beni rahat bırak.”

“Bana söylersen seni o butiğe götürürüm ve istediğini benim kredi kartımla alabilirsin.”

“Anlaştık.” Molly gümüş parıltılı sandaletleri bırakarak kapıya yöneldi.

Kevin kapıyı açmak için Molly’nin önüne geçti. “Gururunu biraz koruyabilmek için kolunu hafifçe kıvrırmamı istemez misin?”

“O sandaletlerin ne kadar iğrenç olduklarını gördün mü? Ayrıca, geçen sezonda ne kadar para kazandığını biliyorum.”

“Evlilik öncesi anlaşıma imzaladığımıza sevindim. Ben de senin servetini koruduğumuzu sanıyordum ama vay canına, kaderin şu ironi dolu cilvelerinden biriyle, aslında benimkini koruyormuşuz.” Kevin daha da sırttı. “Kim derdi ki?”

Kevin fazlasıyla eğlendiği için Molly adımlarını hızlandırdı. “Yarım saat içinde kredi kartının limitini doldurabileceğime bahse girerim.”

“Üç milyondan fazla mıydı?”

“Alışverişimi yaptıktan sonra sana söyleyeceğim.” Molly yaşlıca bir çifte gülümsedi.

“Yalan söylersen hepsini geri alırım.”

“Bir yerlerde gidip kendine hayranlık duyabileceğin bir ayna filan yok mu?”

“Fiziğime bu kadar tutkun başka bir kadın tanımadım.”

“Bütün kadınlar fiziğine tutkun. Sadece kişiliğini önemsiyormuş gibi yapıyorlar.”

“Yemin ederim, birinin seni dövmesi gerek.”

“Sanki sen bunu yapamazmışsın gibi.”

“Sanki sen lanet olasıca bir yaramaz kız değilmişsin gibi.”

Molly gülümsedi ve butiğe girdi. On beş dakika sonra elinde iki çift sandaletle çıktı. Tam gözlüğünü tekrar takarken, Kevin’ın elinde de bir alışveriş torbası olduğunu fark etti. “Sen ne aldın?”

“Bir mayoya ihtiyacın vardı.”

“Bana mı aldın?”

“Ölçülerini tahmin ettim.”

“Ne tür bir mayoymuş bu?”

“Tanrım, biri bana hediye alsa, bu kadar şüpheci davranacağıma mutluluk duyardım.”

“Tangaysa hemen geri gider.”

“Bak şimdi, seni hiç o şekilde aşağılar mıym?” Caddeden yürümeye başladılar.

“Muhtemelen varlığını bildiğin tek mayo türü tangadır. Bütün kız arkadaşlarının tanga giydiğinden eminim.”

“Dikkatimi dağıtabileceğini sanıyorsun ama işe yaramayacak.” Yalan Söyle adında bir şekerleme dükkânının önünden geçiyorlardı. Yanında, birkaç ortanca çalısı ve iki tane banktan oluşan küçük bir park vardı. “Keşif zamanı, Daphne.” Kevin banklardan birini işaret ettikten sonra Molly’nin yanına oturdu. Kolunu arkaya atarken Molly’nin omzuna sürtündü. “Bana parayla ilgili her şeyi anlat. Parayı almak için yirmi bir yaşına kadar beklemen gerekmedi mi?”

“Evet ama hâlâ okuldaydım ve Phoebe bir sentine bile dokunmama izin vermedi. Mezun olmadan hesaplara ulaşmak istiyorsam, kendisine dava açmam gerektiğini söyledi.”

“Akıllı kadın.”

“Dan’le birlikte tasmamı çok sıkı tutuyorlardı. Dolayısıyla ben mezun olduktan sonra nihayet paramı verdiğinde, tahmin edebileceğin her şeyi yaptım. Bir araba aldım, lüks bir daireye taşındım, bir sürü giysi aldım; o giysileri özlüyorum. Ancak bir süre sonra fona dayanarak yaşamak bütün renkliliğini kaybetti.”

“Neden bir iş bulmadın?”

“Buldum ama aklımda hâlâ para vardı. Tek sentini bile ben kazanmamıştım. Belki Bert Somerville yerine başka birinden doğmuş olsam, bu konuda böylesine zorlanmayabilirdim ama sanki o iğrenç başımı sürekli hayatıma geri sokuyor gibi geliyordu ve bundan hoşlanmıyordum. Sonunda bir vakıf kurarak hepsini vermeyi seçtim. Birine söylersen yemin ederim buna pişman olursun.”

“Hepsini mi verdin?”

“Son sentine kadar.”

“Ne kadardı?”

Molly şortunun ipleriyle oynuyordu. “Sana söylemek istemiyorum. Zaten deli olduğumu düşünüyorsun.”

“O sandaletleri iade etmek benim için çok kolay olur.”

“On beş milyon, tamam mı?”

Kevin aniden maskeye dönüşmüş gibi donup kalan bir yüzle baktı. “On beş milyon doları böylece verdin yani!”

Molly başıyla onayladı.

Kevin başını arkaya atarak güldü. “Sen gerçekten delisin!”

Molly kayalıklardan nasıl takla atarak atladığını hatırladı. “Muhtemelen. Ama bir an bile pişmanlık duymadım.” Şimdi birazını hâlâ elinde tutuyor olmak isterdi çünkü o zaman kredisini ödeyebilirdi.

“Gerçekten özlemiyor musun?”

“Hayır. Daha önce sözünü ettiğim giysiler dışında. Ve bu arada sandaletler için de teşekkürler. Onlara bayıldım.”

“Benim için zevkti. Aslını istersen, hikâyen o kadar hoşuma gitti ki bir daha kasabaya geldiğinde sana yeni bir kıyafet daha alacağım.”

“Anlaştık!”

“Tanrım, bir kadının direnmek için bu kadar sıkı mücadele ettiğini görmek yürek burkuyor.”

Molly güldü.

“Kevin! Selam!”

Molly belirgin bir Alman aksanı duydu ve elinde küçük beyaz bir kutuyla sarışın bir kadının kendilerine yaklaştığını gördü. Kadının üzerinde mavi-beyaz çizgili bir önlük, V yaka bir tişört ve siyah pantolon vardı. Güzeldi. Gür saçlı, kahverengi gözlü, güzel makyajlı bir kadındı. Muhtemelen Molly’den birkaç yaş büyük, Kevin’ın yaşına daha yakındı.

“Hey, selam, Christina.” Kevin kadını karşılamak için ayağa kalkarken, fazlasıyla seksi bir tavırla gülümsedi.

Kadın beyaz mukavva kutuyu uzattı ve Molly yan tarafına işlenmiş mavi YALAN SÖYLE yazısını gördü. “Dün geceki şekerleme hoşuna gitti, *ja?*”¹² Bu sana Wind Lake’e hoş geldin demek için küçük bir hediye. Numune kutumuz.”

“Çok teşekkür ederim.” Kevin o kadar mutlu görünüyordu ki Molly ona aldığı şeyin bir Süper Kupa ödülü değil, alt tarafı bir şekerleme olduğunu hatırlatmak istedi. “Christina, bu Molly. Christina, şuradaki dükkânın sahibi. Onunla dün bir hamburger kapmak için kasabaya geldiğimde tanıştım.”

Christina, bir şekerleme dükkânının sahibi olan bir kadından beklenebileceğinden daha zayıftı. Molly bunu doğaya karşı bir suç gibi algıladı.

“Tanıştığımıza sevindim, Molly.”

“Ben de öyle.” Molly kadının yüzündeki merak ifadesine aldırmazlık edebilirdi ama kişilik açısından o kadar iyi biri değildi. “Kevin’in karısıym.”

“Ah!” Kadının hayal kırıklığı, şekerleme kutusuyla yapmaya çalıştığı şey kadar açıktı.

“Ayrı yaşadığım karım,” diye araya girdi Kevin. “Molly çocuk kitapları yazıyor.”

“*Ach so?*”¹³ Ben de hep bir çocuk kitabı yazmak istedim. Belki bir ara bana birkaç öneride bulunursun.”

Molly yüz ifadesini sevimli ama kararsız tutmaya çalıştı. Bir kez olsun, çocuk kitabı yazmak *istemeyen* biriyle tanışmak isterdi. İnsanlar kısa olduğu için çocuk kitabı yazmanın kolay olduğunu sanıyordu. Yetişkinlerin bir çocuğun zevk alması gerektiğine karar verdiği bir şey değil, çocukların gerçekten hoşlandığı ve bir şeyler öğrendiği başarılı bir kitap yazmak için neler gerektiği konusunda hiçbir fikirleri yoktu.

12 (Alm.) Öyle mi? (ed.n.)

13 (Alm.) Ah gerçekten mi? (ed.n.)

“Kamp alanını satacağın için üzıldüm, Kevin. Seni özleyeceğiz.” Christina daha fazla sulanmaya fırsat bulamadan, şekerleme dükkânına doğru yürüyen bir kadını fark etti. “Gitmem gerek. Kasabaya bir daha geldiğinizde uğrayın da çilekli çikolatamı tadın.”

Kadın duyma mesafesinden çıkar çıkmaz, Molly, Kevin’a döndü. “Kamp alanını satamazsın!”

“Yaptığım şeyin bu olduğunu sana en başında söylemiştim!”

Doğruydu ama o zaman herhangi bir anlama gelmiyordu. Şimdiyse Kevin’ın kamp alanını bir kenara atması fikrine tahammül bile edemiyordu. Kamp alanı Kevin’ın, ailesinin kalıcı bir parçasıydı ve Molly’nin anlayamadığı bir şekilde, kendisinin de bir parçasıymış gibi gelmeye başlıyordu.

Kevin onun sessizliğini yanlış yorumladı. “Endişelenme. O kadar uzun süre kalmamız gerekmeyecek. Devredecek birini bulur bulmaz buradan gideceğiz.”

Kamp alanına dönene kadar Molly kafasını toparlamaya çalıştı. Kevin’ın geride bıraktığı tek derin kök burasıydı. Ailesini kaybetmişti, hiç kardeşi yoktu ve Lilly’yi hayatına sokmaya niyetli gibi görünmüyordu. Büyüdüğü ev kiliseye aitti. Bu kamp alanı dışında onu geçmişine bağlayan hiçbir şey yoktu. Ondandır vazgeçmek bir hata olacaktı.

Meydan görüş alanına girdi ve karmaşık düşüncelerinin yerini bir huzur duygusu aldı. Charlotte Long ön verandayı süpürüyor, yaşlıca bir adam üç tekerlekli bir bisiklete biniyor ve bir çift banklardan birinde sohbet ediyordu. Molly hikâye kitaplarından fırlamış gibi görünen kulübelere ve gölgelik ağaçlara baktı.

Buraya geldiği anda bir aşinalık hissetmesine şaşmamak gerekirdi. Kitaplarının sayfalarından doğruca Bülbül Ormanı’na girmişti.

Biriyle karşılaşabileceği göl kıyısına yönelmek yerine, Lilly, Meydan’ın arka tarafındaki ormana uzanan dar bir patikayı izlemeyi tercih etti. Ayağına rahat bir pantolon, üzerine tütün kahverengisi bir tişört giy-

mişti ama hâlâ terliyordu ve şort giyecek kadar zayıf olmayı diliyordu. Beyaz şortu *Lace, Inc.*'daki gardırobunun sürekli bir parçası olmuştu ve poposunu zor örtüyordu.

Ağaçlar bir çayıra bağlanırken, bacaklarına çahılar sürünüyordu. Sandaletlerinin içinde ayak parmaklarının altına kum taneleri girmişti ve bütün gün hissettiği gerginlik biraz hafiflemeye başlamıştı. Bir akıntının sesini duydu ve görmek için dönüp baktı ama o kadar sıradışı bir şey gördü ki gözlerini kırptırdı.

Kırmızı vinileks minderli, krom bir lokanta sandalyesi.

Lilly onun çayırın ortasında ne aradığını anlayamadı. Sandalyeye doğru yürümeye başladığında, sazların ve yosunlu kayaların arasından büyüyen sürgünlerle bir dere gördü. Sandalye liken kaplı bir kayanın üzerinde duruyordu. Kırmızı vinileks minderi güneş ışığında parlıyordu ve görünürde hiç pas olmaması, sandalyenin yakın zamanda konmuş olduğunu gösteriyordu. Ama neden? Durduğu yer dengesizdi ve Lilly dokunduğunda sandalyenin sallandığını fark etti.

“Ona dokunma!”

Olduğu yerde sese doğru hızla döndüğünde, çayırın kenarında dev gibi bir adamın güneş ışığı altında çömelmiş olduğunu gördü.

Lilly'nin eli boğazına gitti.

Arkasında sandalye dereye düştü.

“Lanet olsun!” Adam ayağa fırladı.

Dev gibi bir adamdı ve Los Angeles otobanının on iki şeridinin genişliğinde omuzları vardı. Çatık kaşlı sert yüzü, eski bir kovboy filminden fırlamış bir canininki gibiydi. *Senin gibi bir kadını konuşturmayı bilirim ben.* Eksik olan tek şey, o kasları gerilmiş çenedeki bir haftalık sakallardı.

Saçları bir Hollywood kuaförünün kâbusu veya hayali gibiydi; Lilly hangisi olduğuna karar veremedi. Saçları şakaklarında gürleşiyordu ve beyazlar düşmüştü. Yaka kısmında fazla uzundu ve hiç şüphesiz çizmesinde taşıdığı bıçağıyla kesmiş gibi görünüyordu. Ama

çizme yerine bir çift eski spor ayakkabı giymişti ve çorapları ayak bileklerinden sarkıyordu. Ve gözleri; o bronz tenli, fazlasıyla çizgilerle dolu o yüzde gizemli bir şekilde fazla koyu renkliydi.

Hollywood'daki her menajer ona iştahla bakardı.

Lilly'nin zihninden bütün bu düşünceler hızla geçerken, aslında tek bir kelimeyi düşünmesi gerekirdi: *Kaç!*

Adam ona doğru yürüdü. Haki şortunun altından görünen bacakları kahverengi ve güçlüydü. Siyah tüylerle dolu kaslı önkollarını ortaya çıkaracak şekilde kollarını sıvadığı kot kumaştan eski bir iş gömleği giymişti. "O sandalyeyi istediğim noktaya koymanın ne kadar uzun zaman aldığını biliyor musun?"

Lilly geri çekildi. "Belki de çok fazla boş zaman."

"Sence bu komik mi?"

"Ah, hayır." Lilly gerilemeye devam etti. "Kesinlikle komik değil."

"Bir günlük çalışmamı mahvetmek seni eğlendirdi mi?"

"Çalışma mı?"

Adam kaşlarını çatı. "Ne yapıyorsun sen be?"

"Yapmak mı?"

"Düzgün dur, lanet olasıca, sinmeyi kes!"

"Ben sinmiş filan değilim!"

"Tanrı aşkına, seni incitmeyeceğim!" Adam kısık sesle homurdanarak az önce çömeldiği yere döndü ve yerden bir şey aldı. Lilly onun dikkatinin dağılmasından yararlanarak patıkaya biraz daha yaklaştı.

"Sana kıpırdama dedim!"

Adamın elinde bir defter vardı ve artık kötücül görünmüyordu; sadece inanılmayacak ölçüde kabaydı. Lilly ona bir Hollywood yıldızının kibriyle baktı. "Biri görgü kurallarını unutmuş."

"Sadece enerji kaybı. Ben buraya yalnız kalmaya geliyorum. Çok şey mi istiyorum?"

"Hiç de değil. Hemen gidiyorum."

"Şuraya!" Adam bir parmağını öfkeyle sallayarak dereyi işaret etti.

“Pardon?”

“Şuraya otur.”

Lilly artık korkmuyordu, sadece rahatsız olmuştu. “Hiç sanmıyorum.”

“Bütün öğleden sonra yaptığım işi mahvettin. En azından telâfi etmek için şu lanet yere oturabilirsin.”

Adamın elinde bir defter değil, resim kâğıdı bloğu vardı. Adam bir ressamdı. “Neden gitmiyorum?”

“Sana oturmanı söyledim!”

“Sana kaba olduğunu söyleyen oldu mu hiç?”

“Bu konuda özellikle çaba harcıyorum. O kayaya otur ve yüzünü güneşe dön.”

“Teşekkürler ama ben güneşlenmem. Tenime iyi gelmiyor.”

“Bir kez olsun kibirli olmayan güzel bir kadınla karşılaşmak isterdim.”

“İltifat için teşekkürler,” dedi Lilly, ters bir tavırla, “ama on yıl ve yirmi kilo önce güzel kadın çizgisini geçtim.”

“Çocukluk etme.” Adam gömleğinin göğüs cebinden bir kurşunkalem çıkardı ve Lilly’yle daha fazla tartışmaya ya da birkaç adım ötesindeki küçük kamp taburesine oturmaya gerek duymadan resim yapmaya başladı. “Çenenı kaldır. Tanrım, gerçekten güzelsin.”

Adam bu sözleri o kadar duygusuzca söylüyordu ki gerçekten de gurur vermiyordu. Lilly adama kendisini bir de gençliğinde görmesini söylememek için kendini zor tutuyordu. “Kibrim konusunda haklısın,” dedi, sadece iğnelemek için. “Bu yüzden de artık burada, güneşin altında durmayacağım.”

Kalem kâğıdın üzerinde uçmaya devam ediyordu. “Ben çalışırken konuşan modellerden hoşlanmam.”

“Ben senin modelin değilim.”

Lilly tam son kez arkasını dönmek üzereyken, adam kalemini tekrar gömleğinin cebine attı. “Kıpırdamadan duramazken benim odaklanmamı nasıl bekliyorsun?”

“Dikkatini ver: Odaklanman ya da odaklanmaman umurumda bile değil.”

Adamın kaşları çatıldı ve Lilly onun kendisini kalmaya zorlayıp zorlamamak konusunda karar vermeye çalıştığını düşündü. Sonunda bloğunu kapadı. “O halde yarın sabah burada buluşacağız. Saat yedide diyelim. O zaman güneş senin için fazla sıcak olmaz.”

Lilly’nin öfkesi mizaha dönüştü. “Neden altı buçuk yapmıyoruz?”

Adamın gözleri kısıldı. “Bana üstünlük tashyorsun, değil mi?”

“Kaba ve çok akıllı. Nefes kesici bir bileşim.”

“Sana para öderim.”

“Benim fiyatımı ödeyemezsin.”

“Bundan kesinlikle şüpheliyim.”

Lilly gülümsedi ve tekrar patikaya döndü.

“Benim kim olduğumu biliyor musun?” diye seslendi adam.

Lilly ona baktı. Adamın yüz ifadesi daha ürkütücü olamazdı. “Bilmeli miyim?”

“Ben Liam Jenner’ım, lanet olasıca!”

Lilly şaşkınlıkla nefes aldı. Liam Jenner. Amerikalı ressamlar arasındaki J. D. Salinger. Vay canına... adamın burada ne işi vardı ki?

Adam, Lilly’nin onun kim olduğunu anladığını fark etmişti ve bu kez kibirli bir ifadeyle bakan o oldu. “O halde saat yedide anlaştık.”

“Ben...” *Liam Jenner!* “Bunu düşüneceğim.”

“Düşün.”

Ne iğrenç bir adamdı! Böylesine yalnızlığa düşkün olmakla dünyaya iyilik yapıyordu. Yine de...

Liam Jenner, Amerika’nın en ünlü ressamlarından biri, Lilly’nin resmini yapmak istiyordu. Keşke yine yirmi yaşında ve güzel olsaydı.

13

Daphne çekicini bırakarak ön kapısına çaktığı tabelaya hayranlıkla bakmak için geri çekildi. Tabelada PORSUKLAR GİREMEZ yazılıydı. Daha o sabah kendi hazırlamıştı.

Daphne'nin Yalnız Günü

“O üst rafı kontrol etmek için seyyar merdiveni kullan, olur mu, Amy?” dedi Kevin, kilerden seslenerek. “Ben şu kutuları ayak altından çekeceğim.”

Kasabadan döner dönmez, Kevin yiyecek stoklarını gözden geçirmek için Amy'den yardım istemişti. Son on dakikadır Amy'nin bakışları Kevin'in çalıştığı kilerle Molly'nin çay hazırladığı mutfak tezgâhı arasında gidip geliyordu. Sonunda daha fazla dayanamadı.

“Molly'yle evlenme tarihinizin Troy'la benimkine bu kadar yakın olması ne kadar ilginç, değil mi?”

Molly, Victorian kek tabağının üzerinde ilk yuvarlak kek dilimini kesti ve Kevin'in verdiği kaçamak cevabı dinledi. “Molly daha fazla esmer şekere ihtiyacı olacağını söyledi. Orada var mı?”

“İki poşet görüyorum. Evlilikle ilgili okuduğum bir kitap var...”

“Başka ne var?”

“Kuru üzüm kutuları ve biraz da kabartma tozu. Her neyse, bu kitap yeni evlenmiş çiftlerin birbirlerine uyum sağlamakta filan zorluk yaşadıklarını söylüyordu. Çok büyük bir değişiklik olduğu için.”

“Hiç yulaf unu var mı? Ona da ihtiyacı olacağını söyledi.”

“Bir kutu var ama büyük değil. Ancak uyum sağlamakta filan zorlanıyorsanız, bence Troy’la konuşabilirsin.”

Molly bu konuşmaların ardından gelen uzun sessizliğe gülümsemi. Sonunda Kevin’in sesini duydu. “Belki de dondurucuda neler kaldığına bakan iyi olur.”

Amy kilerden çıktı ve Molly’ye acıyan gözlerle baktı. Bakışlarında Molly’nin sinirlerini bozan, ergenlere has bir şey vardı.

Kevin olmayınca çay o kadar da eğlenceli değildi. Molly başka bir işi olduğunu söylediğinde, Bayan Chet –aslında Gwen– hayal kırıklığını gizlemeye çalışmamıştı. Lilly Sherman’ın orada kaldığını bilse biraz neşelenebilirdi ama Lilly görünmemişti ve Molly onun varlığını ilan edecek değildi.

Ertesi sabah Kevin market alışverişiyle arka taraftan geldiğinde kahvaltıya hazır olabilmek için karıştırma kâselerini hazırlıyordu. Ayak bileklerini kemirmeye çalışan Roo’nun etrafından dolaştı ve torbaları tezgâhın üzerine bıraktı. “Bunu neden yapıyorsun? Amy nerede?”

“Kes şunu, Roo. Onu az önce gönderdim. Troysuzluk yüzünden ağlanmaya başlayacaktı.”

Bunu söyler söylemez, Amy’yi bahçeden kocasına doğru hızla koşarken gördü; adam rüzgârda onun kokusunu almış olmalıydı çünkü aniden ortaya çıkıvermişti.

“İşte yine başlıyorlar,” dedi Kevin.

Kavuşmaları bir parfüm reklamından bile daha tutkuluydu. Molly, Troy’un dudaklarını Amy’nin göğsünün çıplak olan kısmına yapıştırıverdi. Amy başını arkaya atarak boynunu gerdi.

Bir abartı daha.

Molly, bir Tupperware kapağını kabının tepesine geçirdi. “Kocası bunu yapmayı kesmezse, sonunda Amy’nin kan nakline ihtiyacı olacak.”

“Pek aldırıldığı söylenemez. Bazı kadınlar bir erkeğin üzerlerine işaretini koymasından hoşlanırlar.”

Kevin’ın bakışlarındaki bir şey göğüslerini karıncalandırdı. Verdiği tepkiden hoşlanmamıştı. “Ve bazı kadınlar da olduğu gibi görür; özgüvensiz bir erkeğin gülünç bir şekilde bir kadına üstün gelme çabası.”

“Evet, o da var.” Kevin tembelce gülümsedi ve geri kalan malzemeleri almak için tekrar yan kapıya yöneldi.

Kevin malzemeleri boşaltırken, Molly’ye akşam yemeği için kasabaya gitmeyi önerdi ama Molly geri çevirdi. Kendini bir kerede maruz bırakmak istediği Kevin cazibesinin bir sınırı vardı. Kulübeye geri dönerken özdenetimi konusunda kendini tebrik ediyordu.

Güneş gökyüzünde büyük bir limonlu kurabiye benziyordu ve ona bakmak Daphne’nin karnını acıktırıyordu. *Yeşil fasulye!* diye düşündü. Üzerinde güzel karahindiba yapraklarıyla. Ve tatlı olarak da çilekli peynirli tart.

Bugün ikinci kez zihninde hayvancıklar belirmişti. Belki de nihayet işe geri dönmeye hazırdı; yazmak için olmasa bile, en azından Helen’in istediği çizimleri yapabilir ve ilerleyişinin geri kalanı için serbest kalabilirdi.

Kulübeye girdiğinde, iyi doldurulmuş bir buzdolabı ve malzemelerle dolu bir büfe buldu. Kevin’a hakkını vermeliydi. Düşünceli davranmak için elinden geleni yapıyordu. Ondan çok hoşlanmaya başladığı gerçeği Molly’yi hiç sevindirmiyordu ve onun sığ, bencil, aşırı pahalı, Ferrari kullanan, adam kaçıran, küçük köpeklerden nefret eden bir kadın avcısı olduğunu kendine sık sık hatırlatarak öfkesini artırmaya çalışıyordu. Ancak kadın avcısı olduğu konusunda hiçbir kanıt görmemişti; hem de hiç.

Çünkü Kevin onu çekici bulmuyordu.

Saçlarını yakaladı ve kendi sefilliğine öfkelenerek boğuk bir çığlık attı. Sonra dev gibi bir akşam yemeği hazırlayarak son lokmasına kadar yedi.

O akşam verandada oturarak bir çekmecede bulduğu bloknota bakıp durdu. Daphne ve Melissa'yı biraz daha ayırmak zarar verirmiydi? Sonuçta bu sadece bir çocuk kitabıydı. Amerika'daki sivil özgürlükler, Daphne ve Melissa'nın birbirlerine ne kadar yakın durduğuna bağlı filan değildi.

Kalemi başlangıçta tereddütle, sonra daha hızlı hareket etmeye başladı. Ancak ortaya çıkan çizim, planladığı gibi değildi. Benny'yi suyun içinde, tüyleri gözlerine girerken ve bir kayalığın tepesinden atlayan Daphne'ye açık kalmış ağzıyla bakarken bulmuştu. Daphne'nin kulakları arkasında süzülüyordu; kot ceketinin yakası açılmıştı ve patilerinden son derece gösterişli Manolo Blahnikler uçuyordu.

Kaşlarını çattı ve bilmedikleri suya daldıkları için daimi olarak felç geçiren gençlerle ilgili okuduğu şeyleri düşündü. Bu, küçük çocuklara ne tür bir güvenlik mesajı gönderirdi ki?

Kâğıdı bloknottan yırtarak buruşturdu. İşte çocuk kitabı yazmak isteyen bütün o insanların hiç düşünmediği sorunlar böyle şeylerdi.

Zihni yine kurumuştu. Daphne ve Benny'yi düşünmek yerine, kendini Kevin ve kamp alanını düşünürken buldu. Bu onun mirasıydı ve asla satmamalıydı. Çocukken burada çok sıkıldığını söylemişti ama artık sıkılmak zorunda değildi. Belki de bir oyun arkadaşına ihtiyacı vardı. Beyni, Kevin'la oynamanın ne anlama gelebileceği konusunda düşüncelere sürüklendi.

Meydan'a bir yürüyüş yapmaya karar verdi. Belki eğlenmek için kulübelerden bazılarının resimlerini yapardı. Oraya giderken, Roo, Charlotte Long'u karşılamak ve onu ölü köpek taklidiyle etkilemek için önden koşturdu. Kulübelerin yarısından azı dolu olmasına rağmen, kalanların çoğu akşam yürüyüşüne çıkmıştı ve uzun, serin gölgeler

çimenlerin üzerine fısıltı gibi düşüyordu. Bu Bülbül Ormanı'nda hayat daha yavaş akıyordu...

Çardak Molly'nin dikkatini çekti.

Bir çay partisi vereceğim! Bütün arkadaşlarımı davet edeceğim ve muhteşem şapkalar giyecek, çikolata yiyecek ve hep birlikte şöyle diyeceğiz: "Ma chère,¹⁴ hiç böylesine güüü-zeel bir gün geçirdiniz mi?"

Yanında getirdiği deniz havlusunun üzerine bağdaş kurarak oturdu ve çizim yapmaya başladı. Birkaç çift yanından geçerken çizilerine bakmak için durdular ama terbiyeli insanların son kuşağının üyeleri olduklarından, Molly'nin işini bölmediler. Molly çizimlerine devam ederken, yaz kampında geçirdiği yıllarını düşündüğünü fark etti. Zihninde çok belli belirsiz bir fikir oluşmaya başladı; bir çay partisiyle ilgili değil ama daha çok...

Defterini kapadı. O kadar ileriye düşünmenin ne yararı vardı ki? Birdcage'in iki Daphne kitabı için daha sözleşmesi vardı ve *Daphne Yuvarlanıyor* için istedikleri değişiklikleri yapmadığı sürece ikisi de kabul edilmeyecekti.

Kulübeye döndüğünde ışıklar yanıyordu. Onları öyle bırakmamıştı ama pek fazla endişelenmedi.

Roo hemen havlamaya başladı ve banyo kapısına koştu. Kilitli değildi ve köpek kafasıyla iterek birkaç santim araladı.

"Sakin ol, kuçu." Molly kapıyı ardına kadar açınca Kevin'ı eski moda küvetin içinde çırılçıplak uzanmış, bacak bacak üstüne atarak ayaklarını kenara dayamış, elinde bir kitap ve ağzının köşesinde küçük bir puroyla buldu.

14 (Fr.) Tathm. (ed.n.)

“Senin banyomda ne işin var?” Su küvetin ağzına kadar yükselmiş olmasına rağmen, Kevin’ın vücudunu gizleyecek köpükler olmadığı için Molly daha fazla yaklaşmadı.

Kevin puroyu ağzından çıkardı. Ucundan duman yükselmediğini görünce Molly onun puro değil, çubuk şeker –çikolata ya da alkolsüz bira– olduğunu anladı.

Kevin sinirli konuşacak kadar cüretkârdı. “Ne işim olduğunu sanıyorsun ki? Ayrıca, içeri dalmadan önce kapıyı vurmanın sakıncası var mı?”

“İçeri dalan Roo’ydu, ben değil.” Köpek işini yapmış olmanın gururuyla dışarı çıkarak su kabına yöneldi. “Kendi küvetini kullansana.”

“Banyomu paylaşmaktan hoşlanmıyorum.”

Molly açıkça görüleni vurgulamadı; yani o anda Kevin’ın banyoyu zaten paylaşıyor olduğunu. Genç adamın göğüs kafesinin ıslakken de kuruyken olduğu kadar iyi görüldüğünü fark etti. Hatta daha da iyi. Kevin’ın kendisini izleyişi sinirlerini germiştir. “O şekerlemeyi nereden buldun?”

“Kasabadan. Ve sadece bir tane aldım.”

“Çok nazıksın.”

“İstemen yeterliydi.”

“Sanki şekerleme alacağını biliyormuşum gibi. Ayrıca şu güzel *fräulein*¹⁵ çöreklerinden bir kutuyu da bir yerlere sıkıştırdığından eminim.”

“Çıkarken kapıyı kapa. Kendin de soyunup yanıma girmek istemiyorsan tabii.”

“Çok teşekkürler ama biraz küçük görünüyor.”

“Küçük mü? Hiç sanmıyorum, hayatım.”

“Ah, büyü artık!”

15 (Alm.) Satıcı kız. (ed.n.)

Molly olduğu yerde hızla dönüp kapıyı kaparken Kevin'ın kıldamasını duydu. *Slytherin!* Molly küçük yatak odasına yöneldi. Gerçekten de Kevin'ın bavulu oradaydı. Bir iç çekerek parmaklarını şakaklarına bastırdı. Eski baş ağrıları yine başlıyordu.

Daphne elektrogitarını bırakarak kapıyı açtı. Benny diğer tarafta duruyordu.

“Banyoyu kullanabilir miyim, Daphne?”

“Bunu neden istiyorsun ki?”

Benny korkuyla baktı. “Sadece istiyorum işte.”

Buzdolabında soğumaya bırakılmış halde bulduğu şişeden kendine bir kadeh *sauvignon blanc* koydu ve kadehi alarak verandaya çıktı. Üzerindeki siyah tişörtü akşam soğuşu için yeterli değildi ama uzun kollu bir bluz almak için içeri dönmedi.

Salıncakta sallanırken onu gördü. Dikine siyah çizgileri olan koyu kestane rengi ipek görünüşlü bir sabahlıkla bir çift gri çorap giymişti. Bir kadının yattığı erkeğe alacağı türden bir sabahlıktı. Molly onu görür görmez nefret etmişti.

“Gitmeden önce çardakta bir çay partisi verelim,” dedi Molly. “Abartalım ve kulübelerdeki herkesi de davet edelim.”

“Bunu neden yapalım ki?”

“Eğlence olsun diye.”

“Gerçekten çok heyecan verici görünüyor.” Kevin onun yanındaki koltuğa oturarak ayaklarını uzattı. Baldırlarındaki ıslak tüyler tenine yapışmıştı. Safeguard ve pahalı bir şey kokuyordu; bir kamyon dolusu kırık kadın kalbi kadar pahalı.

“Burada kalmamanı tercih ederim, Kevin.”

“Ben de kalmayı tercih ederim.” Kevin yanında getirdiği kadehten şarabını yudumladı.

“Senin evinde kalabilir miyim, Daphne?”

“Sanırım. Ama bunu neden istiyorsun ki?”

“Çünkü benimkinde hayalet var.”

“Lilly’den sonsuza dek gizlenemezsin,” dedi Molly.

“Gizlenmiyorum. Sadece kendim için doğru olan zamanı seçmeye çalışıyorum.”

“Evliliklerin iptaliyle ilgili pek bir şey bilmiyorum ama bu bizimkini bozabilir gibi görünüyor.”

“Başından beri bozuktu zaten,” dedi Kevin. “Avukatımın açıkladığına göre, yasal bir fesih için yanlış beyan veya zorlama gerekiyor. Senin zorlama iddiasında bulunabileceğini düşündüm. İtiraz edecek değildim.”

“Ama şimdi bir arada olmamız buna şüphe düşürüyor.”

“Aman ne önemli. Fesih yerine boşanma olacak. Biraz daha uzun sürebilir ama aynı sonuca ulaşır.”

Molly salıncaktan kalktı. “Yine de burada kalmanı istemiyorum.”

“Burası benim kulübem.”

“Kıracı haklarım var.”

Kevin’in sesi yumuşak ve seksiydi. “Bence yakınımda olmak seni geriyor.”

“Evet, haklısın.” Molly esner gibi yaptı.

Kevin hafifçe gülümseyerek Molly’nin şarap kadehini başıyla işaret etti. “İçki içiyorsun. Yine uykumda bana saldıracağından korkmuyor musun?”

“Aman! Kendimi tekrarlıyormuşum. Ve fark etmedim bile.”

“Belki de benim sana saldırmamdan korkuyorsundur.”

Molly’nin benliğinin derinliklerinde bir şeyler kıpırdandı ama Bayan Soğuk rolünü sürdürerek orada bıraktığı peçeteyle birkaç ekmek kırıntısını temizlemek için masaya yaklaştı. “Neden korkayım ki? Bana karşı çekim filan duymuyorsun.”

Kevin cevap vermeden önce onu gerginleştirmek için biraz bekledi. “Kime çekim duyduğumu sen nereden biliyorsun?”

Molly kalbinin duracağını sandı. “Ah, Tanrım! Ben de aramıza girenin İngilizce’yi çok iyi kullanmam olduğunu sanıyordum.”

“Gerçekten ukalasın.”

“Üzgünüm ama erkeğimin daha derin bir kişiliğinin olmasını isterim.”

“Benim sığ olduğumu söylemeye mi çalışıyorsun?”

“Kaldırımdaki su birikintisi kadar. Ama zengin ve çok yakışıklı olduğun için, sorun değil.”

“Ben sığ filan değilim!”

“Boşluğu doldur: Kevin Tucker’ın hayatındaki en önemli şey...”

“Futbol benim kariyerim. Bu beni sığ biri yapmaz.”

“Kevin Tucker’ın hayatındaki en önemli ikinci, üçüncü ve dördüncü şeyler, futbol, futbol ve Tanrım, futboldur!”

“Yaptığım işte en iyiyim ve bunun için özür dileyecek değilim.”

“Kevin Tucker’ın hayatındaki en önemli beşinci şey... Ah, bir dakika, bu kadınlar olurdu, değil mi?”

“Sessiz olanlar, dolayısıyla seni kapsamıyor!”

Molly tam sıkı bir karşılık verecekken birden anladı. “Dur bir dakika! Bütün o yabancı kadınlar...” Kevin temkinli gözlerle baktı. “Gerçekten iletişim kurabileceğin birini istemiyorsun çünkü aksi takdirde öncelikli saplantınla arana girebilir.”

“Sen neden söz ettiğini bile bilmiyorsun. Sana söyleyip duruyorum: Bir sürü Amerikalı kadınla da çıkıyorum.”

“Ve hepsinin kolay vazgeçilir olduğundan eminim. Güzel, fazla akıllı değil ve –fazla talepkâr olmaya başladıklarında– kapı dışarı.”

“Ah, o eski güzel günler!”

“Farkında olmayabilirsin ama az önce sana hakaret ettim.”

“Farkında olmayabilirsin ama ben de az önce hakaretle karşılık verdim.”

Molly gülümsedi. “O kadar talepçi olan biriyle aynı çatı altında kalmak istemeyeceğinden eminim.”

“Benden o kadar kolay kurtulamazsın. Aslını istersen, birlikte yaşamının bazı avantajları olabilir.” Kevin yerinden kalktı ve insanın aklına terli vücutlar, darmadağınık yatak örtüleriyle dolu görüntüler getiren bir ifadeyle Molly’ye baktı. Sonra elini sabahlığının cebine sokarak belki de başından beri Molly’nin hayal ürünü olan büyüğü bozdu.

Kevin buruşturulmuş bir kâğıt parçası çıkardı. Molly onun suya dalan Daphne çizimi olduğunu bir an sonra anlayabildi.

“Bunu çöpte buldum.” Kevin, Molly’ye yaklaşırken kâğıdı düzelterek Benny’yi işaret etti. “Şu mu? Porsuk bu mu?”

Molly yavaşça başıyla onaylarken, kâğıdı Kevin’ın bulabileceği bir yere atmamış olmayı diliyordu.

“Neden attın peki?”

“Güvenlik nedenleriyle.”

“Hımm...”

“Bazen kendi hayatımdaki olayları ilham kaynağı olarak kullanırım.”

Kevin’in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Bunu görebiliyorum.”

“Aslında bir ressamdan çok karikatüristim.”

“Bu bir karikatür için fazla detaylı.”

Molly omuz silkti ve kâğıdı geri almak için elini uzattı ama Kevin başını iki yana salladı. “Bu artık benim. Hoşuma gitti.” Kâğıdı cebine atarak mutfak kapısına döndü. “Giyinsem iyi olur.”

“Güzel çünkü burada kalman işe yaramayacak.”

“Ah, burada kalıyorum. Sadece bir süre için kasabaya gidiyorum.” Kevin duraksayarak çarpık bir gülümsemeyle baktı. “İstersen benimle gelebilirsin.”

Molly'nin zihninde uyarı çanları çalıyordu. "Teşekkürler ama Almanca becerim biraz pash ve çok fazla çikolata sivilce yapıyor."

"Bilmesem, kskandığını söyledim."

"Unutma, *liebting*¹⁶, alarm yarın sabah saat beş buçukta alacak."

Molly, Kevin'ın saat birden sonra geldiğini duymuştu, dolayısıyla şafakta yatak odasının kapısını vurmak bir zevkti. Bütün gece yağmur yağmıştı ama sessizce yürürlerken, tertemiz pembe-gri gökyüzüne hayranlık duyamayacak kadar uyku sersemiydiler. Kevin esnerken, Molly dikkatini bir ayağını diğerinin önüne koymaya ve su birikintilerinden kaçınmaya odaklanmıştı. Sabahın gelişinden mutluluk duyan bir tek Roo gibi görünüyordu.

Molly kuru üzümlü krepler hazırlarken, Kevin da mavi bir kâsenin içine şekilsiz meyve dilimleri kesiyordu. Çalışırken, sınavlarında yüzde 65 oranında başarı kaydetmiş birinin mutfak görevine verilmemesi gerektiği konusunda bir şeyler homurdandı. Ancak Marmie içeri girince sızlanmaları kesildi.

"Bu kedi nereden ıktı?"

Molly kaçamak cevap verdi. "Dün geldi. Adı Marmie."

Roo sızlanarak masanın altına kaçtı. Kevin ellerini kurulamak için bir mutfak havlusunu kaptı. "Selam, kızım." Eğilerek hayvanı okşadı. Marmie hemen ona sokuldu.

"Hayvanlardan hoşlanmadığını sanıyordum."

"Hayvanları severim. Bu fikre nereden kapıldın ki?" Marmie patilerini Kevin'ın bacağına dayadı ve Kevin onu kucağına aldı.

"Köpeğimden dolayı?"

"O bir köpek mi? Tanrım, çok üzgünüm. Ben onu bir sanayi atığı sanmıştım." Kevin uzun parmaklarını kedinin tüyelerine gömdü.

16 (Alm.) Sevgili. (ed.n.)

“Slytherin.” Molly un kabının kapağını sertçe kapadı. Ne tür bir erkek, istisna ölçüsünde kaliteli bir Fransız kanişinden çok bir kediyi sevebilirdi?

“Sen bana ne dedin?”

“Edebî bir referans. Sen anlamazsın.”

“Harry Potter. Ve isim takılmasından da hoşlanmam.”

Cevabı Molly’yi sinirlendirmişti. Kevin’ın sadece görüntüden ibaret olduğuna kendini inandırmakta giderek daha fazla zorlanıyordu.

İlk müşteriler Pearson çifti oldu. John Pearson, Kevin’a şimdiye kadar sonuçsuz kalan Kirtland bülbülü araştırmalarını anlatırken, yarım düzine krep ve bir porsiyon omlet yedi. Chet ve Gwen o gün gidiyorlardı ve Molly yemek salonuna girdiğinde, Gwen’in Kevin’a cilveli bakışlar attığını gördü. Biraz sonra binanın önünden bir gürültü koptu. Ocağı kapayarak antreye koştu ve geldiği gün meydana gördüğü ürkütücü görünüşlü adamın Kevin’a bağırıp çağırdığını gördü.

“Kızıl saçlı. Uzun boylu; bir yetmiş beş boylarında. Güzel bir kadın. Biri dün öğleden sonra onu burada gördüğünü söyledi.”

“Onu neden arıyorsun ki?” diye sordu Kevin.

“Bir randevumuz vardı.”

“Ne tür bir randevu?”

“Burada mı, değil mi?”

“Ben de bu hırlamayı tanıdığımı düşünmüştüm.” Lilly merdivenin tepesinde göründü. Her nasılsa, menekşe rengi basit kamp tişörtü ve aynı renkteki yürüyüş şortuyla muhteşem görünmeyi başarıyordu. Ekran kraliçelerine yakışır bir tavırla basamakları inmeye başladı ve Kevin’ı görünce duraksadı. “Günaydın,” dedi, mahcup bir tavırla.

Kevin sertçe başıyla onayladı ve yemek salonunun kapısında gözden kayboldu.

Lilly tavrını bozmadı. Onu görmeye gelen adam yemek salonuna baktı ve Molly oraya geldiği gün ormanda yanından geçtiği adamın o olduğunu anladı. Lilly onu nereden tanıyordu ki?

“Saat sekiz buçuk,” diye hırladı adam. “Yedide buluşacaktık.”

“Birkaç saniye üzerinde düşündüm ve sonra da uykuma devam etmeye karar verdim.”

Adam öfkeli bir aslan gibi baktı. “Harekete geçelim. Işığı kaybediyorum.”

“Yeterince ararsan, eminim bulabilirsin. Bu arada ben kahvaltımı edeceğim.”

Adam kaşlarını çatı.

Lilly, buz gibi bir ifadeyle Molly’ye döndü. “Yemek salonu yerine mutfakta yemem mümkün mü?”

Molly, Lilly’nin düşmanca tavırlarına uymaması gerektiğini düşündü ama sonra vazgeçti. Bu oyunu iki kişi oynayabilirlerdi. “Elbette. Belki *ikiniz* de orada yemek istersiniz. Kuru üzümlü krep yaptım.”

Lilly’nin keyfi kaçmıştı.

“Kahveniz var mı?” diye gürledi adam.

Molly, başkalarının onayını kazanmayı umursamayan insanlardan daima hoşlanmıştı; muhtemelen kendisi babasınınkini kazanmaya çok fazla çabaladığı içindi. Bu adamın cüretkâr huysuzluğu onu hayran bırakmıştı. O yaştaki biri için fazlasıyla seksi olduğunu da fark etmişti. “İstedığınız kadar içebilirsiniz.”

“Eh, anlaştık o zaman.”

Molly biraz suçluluk duyarak Lilly’ye döndü. “Mutfağı istediğiniz zaman kullanabilirsiniz. Sabah ilk iş olarak hayranlarınızla yüz yüze gelmekten kaçınmak isteyeceğinizden eminim.”

“Ne hayranı?” diye sordu adam.

“Ben bir hayli ünlüyümdür,” dedi Lilly.

“Ah!” Adam onun ününe aldırmadı. “Mutlaka bir şeyler yemen gerektiğini düşünüyorsan, bunu hızlı yapabilir misin?”

Lilly, sadece adamı daha da sinirlendirmek istediği belli bir şekilde Molly’ye döndü. “Bu inanılmaz ölçüde benmerkezci adamın adı Liam Jenner. Bay Jenner, bu da Molly, benim... yeğenimin eşi.”

Molly iki günde ikinci kez afallamıştı. “Bay Jenner mı?” Zorlukla yutkundu. “Bunun benim için ne kadar büyük bir onur olduğunu anlatamam. Yıllardır çalışmalarınıza hayranım. Burada olduğunuza inanamıyorum! Ben sadece... Hep kullandıkları fotoğrafınızda saçlarınız uzun. Yıllar önce çekildiğini biliyorum fakat... Özür dilerim, ne dediğimi bilmiyorum. Sadece çalışmalarınız benim için çok değerli.”

Jenner, Lilly’ye öfkeyle baktı. “Adımı bilmesini isteseydim, ona kendim söylerdim.”

“Ne şanslıyız,” dedi Lilly, Molly’ye. “Sonunda Bay Karizma törenimiz için bir kazananımız oldu.”

Molly soluklanmaya çalıştı. “Sorun değil. Anlıyorum. Mahremiyetinize girmeye çalışan çok kişi olduğundan eminim ancak...”

“Belki pohpohlamayı kesip bize şu kreplerin yolunu gösterebilirsin.”

Molly yutkundu. “Buradan, efendim.”

“Belki de onların yerine yengeç keki denemelisin,” dedi Lilly.

“Dediğini duydum,” diye mırıldandı adam.

Mutfağa girdiklerinde, Molly, Lilly ve Liam Jenner’ı pencerenin yanındaki yuvarlak masaya götürecek kadar kendini toparlayabildi. Yanlarından ayrıldığında yumurtaları kurtarmaya ve onları bir tabağa atmaya koştı.

Kevin kapıdan girerek Lilly ve Jenner’a baktı ama anlaşılan soru sormamaya karar verdi. “Şu yumurtalar hazır mı?”

Molly ona tabakları verdi. “Biraz fazla pişmişler. Bayan Pearson şikâyet ederse onu kandır. Biraz kahve getirir misin? Mutfakta konuklarımız var. Bu Bay Liam Jenner.”

Kevin ressama dönerek başıyla selam verdi. “Kasabada, göl kıyısında bir eviniz olduğunu söylediklerini duydum.”

“Ve sen de Kevin Tucker’sın.” Jenner ilk kez gülümsedi ve Molly o kaba yüz hatlarındaki değişime hayret etti. Gerçekten de çok seksiydi. Lilly de fark etmişti ama Molly kadar etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Jenner ayağa kalkarak elini uzattı. “Seni hemen tanımalıydım. Yıllardır Stars taraftarıyım.”

İki adam tokalaşırken, Molly huysuz ressamın bir futbol tutkununa dönüşmesini izledi. “Çok güzel bir sezon geçirdiniz.”

“Daha iyi olabilirdi.”

“Sanırım bütün maçları kazanamazsınız.”

Sohbet Stars’a dönerken, Molly üçüne baktı. Böyle gözden uzak bir yerde bir araya gelecek ne kadar tuhaf bir üçlüydü: Bir futbol oyuncusu, bir ressam ve bir film yıldızı.

Burada, Gilligan’ın Adası’nda.

Sohbetten çok zevk aldığı belli olan Kevin’in elindeki tabakları gülümseyerek aldı ve bir tepsiye koyarak yemek salonuna götürdü. Neyse ki yumurtalarla ilgili şikâyet duymadı. Kahve sürahisinden iki kupa doldurdu, birine fazladan krema ve şeker attı, sonra da hepsini mutfağa götürdü.

Kevin, kiler kapısına dayanmıştı ve Lilly’ye aldırmadan Jenner’la konuşuyordu. “...kasabada bir sürü insanın sizi görebilmek için Wind Lake’e akın ettiğini duydum. Yerel turizme can kattığınız şüphesiz.”

“Kendi isteğimle değil.” Jenner, Molly’nin önüne bıraktığı kahveyi aldı ve arkasına yaslandı. Molly onun çok rahat görüldüğünü düşündü. Sağlam yapılı, biraz kır saçlı, sert bir doğacı görünümünde bir ressam. “Burada bir ev yaptırdığım duyulur duyulmaz, bütün salaklar gelmeye başladı.”

Lilly, Molly’nin uzattığı kaşığı alarak kahvesini karıştırmaya başladı. “Hayranlarınızdan hoşlanmıyor gibisiniz, Bay Jenner.”

“Çalışmalarımdan değil, ünümden etkileniyorlar. Benimle tanışmaktan onur duyduklarını söyleyerek çene çalmaya başlıyorlar ama dörtte üçüne sorsan, tablolarımdan birinin bile adını bilmezler.”

Onur duyduğunu söyleyerek çene çalmaya başlayanlardan biri olduğu için, Molly bu fırsatı kaçıramazdı. “Ağırbaşlı Mamie, 1968’de yapılmıştır ve sulı boyanın ilk örneklerindendir” Tavaya bulamaç döktü. “Çizgiler aldatıcı şekilde basit olmasına rağmen, duygusal açıdan son derece karmaşık ve detaylı bir çalışmadır. *Jetonlar*, 1971

yılında yapılmıştır ve kuru fırçayla sulu boya örneğidir. Eleştirmenler nefret etmişti ama yanılmışlardı. 1996-1998 yılları arasında *Çöl Serisi*'yle akrilik boyaya odaklandınız. Tarz açısından bakıldığında o tablolar bir seriydi; post-modern eklektizm, klasisizm ve ancak sizin yapabileceğiniz şekilde bir empresyonizm tınısı.”

Kevin gülümsedi. “Molly bu konuda çok bilgilidir. Kuzeybatıdır. Tavşan kitapları yazar. Tablolarınız arasında en sevdiğim, bir manzara resmi –ne zaman yaptığınız veya eleştirmenlerin tabloyla ilgili ne dediği konusunda hiçbir fikrim yok– ancak uzakta görünen bir çocuk var ve ben o tabloya baylıyorum.”

“*Sokak Kızı*’nı çok severim,” dedi Lilly. “Bir şehir sokağında, hırpani kırmızı ayakkabıları ve yüzünde umutsuz bir ifadeyle yalnız başına bir kız. On yıl önce yirmi iki bin dolara satılmıştı.”

“Yirmi dört.”

“Yirmi iki,” dedi Lilly, rahatça. “Alan bendim.”

Liam Jenner ilk kez ne diyeceğini bilemez gibiydi ama uzun sürmedi. “Siz ne iş yapıyorsunuz?”

Lilly cevap vermeden önce kahvesini yudumladı. “Eskiden suç çözerdim.”

Molly, Lilly’nin kaçmak cevabını rahat bırakmayı düşündü ama neler olacağını çok merak ediyordu. “Bu Bayan Lilly Sherman, Bay Jenner. Çok ünlü bir aktristir.”

Jenner arkasına yaslandı ve bir an Lilly’yi inceledikten sonra mırıldandı: “Şu aptal poster. Şimdi hatırladım. Sarı bir bikini giymiştin.”

“Evet, şey, poster günlerim artık çok gerilerde kaldı.”

“Bunun için Tanrı’ya şükür. Bikini kesinlikle müstehcendi.”

Lilly önce şaşkın, sonra öfkeli gözlerle baktı. “Müstehcen bir tarafı filan yoktu. Bugünün standartlarıyla kıyaslandığında muhafazakâr sayılırdı.”

Jenner kalın kaşlarını çatı. “Müstehcen olan, vücudunu herhangi bir şeyle örtmedi. Çıplak olmalıydın.”

“Ben gidiyorum,” dedi Kevin, yemek salonuna yönelirken.

Molly'yi mutfaktan bir vahşi at sürüsü bile çıkaramazdı ve ikisinin de önlerine birer tabak krep koydu.

“Çıplak mı?” Lilly'nin fincanı tabağına çarptı. “Hayatta olmaz. Bir defasında *Playboy*'a poz vermem için önerilen bir serveti geri çevirdim.”

“*Playboy*'un bununla ne ilgisi var? Ben sanattan söz ediyorum, duyuların manipüle edilmesinden değil.” Jenner kreplere daldı. “Mükemmel bir kahvaltı, Molly. Burayı bırak da, gelip bana aşçılık yap.”

“Ashında aşçı değil, bir yazarım.”

“Çocuk kitabı.” Jenner çatalını havada asılı tuttu. “Bir çocuk kitabı yazmayı düşünmüştüm...” Lilly'nin dokunulmamış kreplerinden birini tabağından aşırıldı. “Muhtemelen benim fikirlerim pazara uygun değildir.”

Lilly burnunu çekti. “Çıplaklık içeriyorsa, hayır.”

Molly güldü.

Jenner ona soğuk bir bakış attı.

“Özür dilerim.” Molly dudaklarını ısırdı ama sonra kendini tutamayarak yine güldü.

Jenner kaşlarını daha da çatı. Molly tam tekrar özür dileyebilecek, adamın dudaklarının kenarının belli belirsiz titrediğini fark etti. Demek Liam Jenner kendini göstermeye çalıştığı kadar huysuz biri değildi. İşler giderek daha da ilginçleşiyordu.

Jenner, Lilly'nin yarısı boşalmış olan fincanını işaret etti. “Onu yanına alabilirsin. Kahvaltının kalanını da. Gitmemiz gerek.”

“Sana poz vereceğimi söylemedim. Senden hoşlanmıyorum ki.”

“Kimse hoşlanmaz. Ve elbette ki bana poz vereceksin.” Jenner'ın sesinde alaycılık vardı. “İnsanlar bu onur için sıraya giriyor.”

“Molly'nin resmini yap. Şu gözlere bir baksana.”

Jenner gerçekten Molly'yi inceledi. Molly mahcup bir tavırla gözlerini kırıştırdı. “Gerçekten çok güzeller,” dedi Jenner. “Yüzü ilginç olacak ama o yüzün içinde henüz gerçekten nefes kesici olacak kadar uzun süre yaşamamış.”

“Hey, yanımdayken benim hakkımda konuşmayın.”

Jenner bir kaşını kaldırdı ve sonra dikkatini tekrar Lilly’ye çevirdi. “Sorun sadece ben miyim, yoksa herkese karşı bu kadar inatçı mısındır?”

“İnatçılık filan etmiyorum. Sadece sanatsal kusursuzluğa karşı ünümü koruyorum. Yirmi yaşında olsaydım, belki sana poz verirdim ama şimdi...”

“Yirmi yaşındaki halinin resmini yapmayı neden isteyeyim ki?” Jenner gerçekten şaşırmış gibi görünüyordu.

“Ah, bence bunun nedeni gayet açık,” dedi Lilly.

Jenner ifadesiz bir yüzle bir an Lilly’yi inceledi ve sonra başını iki yana salladı. “Elbette. Ulusal zayıflık saplantımız. Hâlâ buna kanmak için biraz fazla yaşlı değil misin?”

Lilly yerinden kalkarken yüzüne mükemmel bir gülümseme yerleştirdi. “Elbette. Kahvaltı için teşekkürler, Molly. Hoşça kal, Jenner.”

Lilly mutfaktan çıkarken, Jenner bakışlarıyla onu takip etti. Molly, kadının omuzlarındaki gerginliği Jenner’ın görüp görmediğini merak etti.

Jenner’ı kahvesini bitirirken kendi düşünceleriyle baş başa bıraktı. Sonunda Jenner tabakları masadan alarak lavaboya taşıdı. “Bunlar yıllardır yediğim en iyi kreplerdi. Borcum ne kadar?”

“Borç mu?”

“Burası ticari bir kurum,” diye hatırlattı Jenner.

“Ah, evet. Ama herhangi bir borç filan yok. Benim için zevkti.”

“Teşekkür ederim.” Jenner gitmek için döndü.

“Bay Jenner.”

“Sadece Liam.”

Molly gülümsedi. “İstedığınız zaman kahvaltıya gelebilirsiniz. Sadece mutfaka dahn.”

Jenner yavaşça başıyla onayladı. “Teşekkürler. Bunu gerçekten yapabilirim.”

14

“Suya yaklaş, Daphne,” dedi Benny. “Seni ıslatmayacağım.”

Daphne Ortılığı Karıştırıyor

“Yeni bir kitap için fikirlerin var mı?” diye sordu Phoebe, ertesi gün öğleden sonra telefonda konuşurlarken.

Bu hiç istenmeyen bir konuydu ama Molly konuşmalarının ilk on dakikasını Tavuk Celia’nın Kevin’la ilgili meraklı sorularından kaçarak geçirdiğinden, her şey bir gelişme sayılırdı. “Birkaç tane. Ama *Daphne Yuvarlanıyor*’un üç kitaplık sözleşmenin ilk kitabı olduğunu unutma. Birdcage, ben istedikleri değişiklikleri yapana kadar başka kitap kabul etmeyecek.” O değişiklikler üzerinde çalışmaya henüz başlamadığını ama Kevin’ın arabasını ödünç alarak kahvaltıdan sonra kasabaya resim malzemeleri almaya gittiğini ablasına söylemesine gerek yoktu.

“DBAİDÇ şaka gibi.”

“Ama hiç komik değil. Kulübede televizyonum yok. Son zamanlarda çıktılar mı?”

“Dün gece. Kongre’deki yeni eşcinsel hakları kanunu onlara bir sürü yerel yayın süresi kazandırdı.” Phoebe’in tereddüdü iyiye işaret değildi. “Moll, yine Daphne’den söz ettiler.”

“İnanamıyorum! Bunu neden yapıyorlar ki? Ben çok ünlü bir çocuk kitabı yazarı filan değilim.”

“Burası Chicago ve şehrin en ünlü oyun kurucusunun karısısın. Yayın süresi kazanabilmek için bu bağlantıyı kullanıyorlar. Hâlâ Kevin’ın karısısın, değil mi?”

Molly yine o tartışmaya dalmak istemiyordu. “Geçici olarak. Bir daha sefere biraz cesareti olan bir yayıncı bulmam gerektiğini bana hatırlat.” Bunu söylememiş olmayı diledi çünkü cesarete ihtiyacı olan sadece yayıncısı değildi. Faturalarını ödemek istiyorsa, başka şansı olmadığını kendine tekrar hatırlatması gerekti.

Phoebe onun aklından geçeni okumuş gibi konuştu. “Para durumun nasıl? Çok fazla olmadığını...”

“Ben iyiyim. Sorun yok.” Molly ablasını sevmekle birlikte, bazen Phoebe’in dokunduğu her şeyin altına dönüşmemesini diliyordu. Bu Molly’ye kendini çok yetersiz hissettiriyordu. Phoebe zengin, güzel ve duygusal açıdan dengeliydi. Molly yoksuldu, kesinlikle güzel sayılmazdı ve bir sinir krizine itiraf etmek isteyeceğinden çok daha yakındı. Phoebe, NFL’in en güçlü ortaklarından biri olmak için inanılmaz işler başarmıştı ama Molly kurgusal tavşanını gerçek yaşamdaki bir saldırıdan bile koruyamıyordu.

Telefonu kapadıktan sonra müşterilerden bazılarıyla sohbet etti ve Kevin, Cleveland’dan gelen emekli bir çifti kulübelere birine yerleştirirken, kendisi de banyolara yeni havlular koydu. Sonra Kevin’ın ona aldığı kırmızı mayoyu giyip yüzmeye gitmek için kendi kulübesine yöneldi.

İki parçalı mayoyu poşetten çıkarırken, altının pek tanga sayılamayacağını ama iki taraftan dar bir iple bir arada tutulduğu için, isteyeceğinden biraz daha küçük olduğunu gördü. Üstününse bütün

doğru yerlerini kaldıran bir iç ipi vardı ve Roo bundan hoşlanmış gibi görünüyordu.

Hava sıcaklığı yüksek olmasına rağmen göl hâlâ ısınmamıştı ve kumsal ıssızdı. Suya girerken soğuğun etkisiyle dişlerinin arasından tısladı. Roo patilerini ıslattıktan sonra geri çekildi ve balıkçıları kovalamayı tercih etti. Molly işkenceye daha fazla dayanamayınca suya daldı.

Nefes nefese yukarı çıktığında üşümek için hızla kulaç atmaya başladı ve o anda meydanda Kevin'ı gördü. Dokuz yıl boyunca yaz kamplarına devam etmiş olmak, Molly'ye partner sisteminin önemini öğretmişti ama Kevin, boğulmaya başladığı takdirde bağırırsa kendisini duyacak kadar yakında duruyordu.

Sırtüstü döndü ve biraz daha yüzerken derinlerden uzak durdu çünkü Kevin her ne derse desin, konu suda güvenliğe geldiğinde Molly son derece akılcı bir insandı. Bir kez daha meydana doğru baktığında, Kevin'ı daha önce durduğu yerde dururken gördü.

Sıkın görünüyordu.

Molly onun dikkatini çekmek için kolunu salladı. Kevin dalgın bir tavırla el sallayarak karşılık verdi.

Bu iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi.

Molly suya daldı ve düşünmeye başladı.

Kevin çöp şirketinin yeni çöp konteyniriyla gelmesini beklerken durduğu yerden Molly'yi izliyordu. Genç kadın ikiye katlanıp dibe altına dalarken, Kevin'ın gözüne bir kırmızılık ilişti. O mayoyu almak büyük bir hata olmuştu. Aldırmazlık etmekte giderek daha çok zorlandığı o minyon bedeni çok fazla baştan çıkarıcı gösteriyordu. Ama önceki gün butikte mayonun rengi dikkatini çekmişti çünkü ilk karşılaştıklarında Molly'nin saçları neredeyse o tondaydı.

Saçları şimdi öyle görünmüyordu. Sadece dört gün geçmişti fakat Molly yine kendine bakmaya başlamıştı ve saçları Kevin'ın onun hazırladığı kreplerin üzerine döktüğü isfendan şurubuyla aynı renkteydi.

Kevin onun hayata dönüşünü izliyormuş gibi hissediyordu. Molly'nin tenindeki o cansız görüntü gitmişti ve gözleri parlamaya başlamıştı; özellikle de Kevin'a zor zamanlar yaşatmaya karar verdiğinde.

O gözler... O yaramaz bakışlı çekik gözler, Molly'nin haylazlık peşinde olduğunu dünyaya haykırır gibiydi ama Kevin, bunu fark edip mesajı alan tek kişi kendisiymiş gibi hissediyordu. Phoebe ve Dan, çocukları, tavşanları ve gülünç köpekleri seven akıllı Molly'yi görüyordu. Molly Somerville'in damarlarında kan yerine bela aktığını anlayan tek kişi Kevin gibiydi.

Uçakla Chicago'ya dönerlerken, Dan, Molly'nin nasıl her şeyi daima ciddiye aldığı konusunda Kevin'a nutuk çekmişti. Nasıl çocukken hiç yanlış yapmadığını. Ne kadar iyi bir öğrenci ve nasıl örnek bir vatandaş olduğunu. Molly'nin kırk yaşında birinin olgunluğuna sahip yirmi yedi yaşında bir kadın olduğunu söylemişti ama Kevin'ın gözünde yirmi yedi yaşında birinin bedenindeki yedi yaşındaki bir çocuk gibi görünüyordu. Bir çocuk kitabı yazarı olarak kariyer yapmasına şaşmamak gerekirdi. Kendi yaşatlarını eğlendiriyordu!

Molly'nin kendisine pervasız diyecek kadar küstahlık etmesi Kevin'ı öfkeliyordu; oysa kendisi on beş milyon doları asla birine hibe etmezdi. Kevin'ın görebildiği kadarıyla, Molly güvenli oynamak diye bir şey bilmiyordu.

Suda yine bir kırmızılık gördü. Yaz kamplarında geçirdiği yıllar, Molly'yi düzenli ve zarif kulaçlar atan iyi bir yüzücü yapmış, ona güzel, düzgün bir beden kazandırmıştı... Ama Kevin'ın istediği en son şey, yine onun vücudunu düşünmeye başlamaktı ve bu yüzden Molly'nin onu nasıl güldürdüğünü düşünmeyi tercih etti.

Bu elbette ki Molly'nin bir baş belası olmadığı anlamına gelmiyordu. Kevin'ın zihnine burnunu sokmaya çalışacak kadar cüretkardı ki Kevin'ın tahtaları Molly'ninkilerin asla olamayacağı kadar sağlamdı.

Bakışları tekrar göle kaydı ama bu kez Molly'yi göremedi. Kırmızılığı görmek için bekledi. Bekledi. Ve bekledi... Suyun yüzeyi pürüzsüzlüğünü korurken, Kevin'ın omuzları gerildi. Göle doğru bir adım

attı. Sonra Molly'nin başı uzakta bir nokta gibi yüzeye çıktı. Tekrar gözden kaybolmadan önce Molly bağırarak tek bir kelime söyledi.

“İmdat!”

Kevin koşmaya başladı.

Molly nefesini elinden geldiğince uzun süre tutup ciğerlerini doldurmak için tekrar yüzeye döndü. Gerçekten de, Kevin tam o anda çok güzel bir atlayışla suya dalmıştı.

Bu Kevin'ın damarlarındaki adrenalini artırırđı.

Kevin'ın kendisini gördüğünden emin olana kadar çırpındı ve sonra tekrar suyun altına derinlemesine dalıp sağa doğru yüzdü. Bu iğrenç bir şeydi ama iyi bir amacı vardı. Canı sıkılan bir Kevin mutsuz bir Kevin demekti ve Wind Lake Kampı'nda biraz eğlenmeyi uzun zaman olmuştu. Belki de o zaman satmak konusunda o kadar hevesli olmazdı.

Molly tekrar yüzeye çıktı. Genç kadının suyun altında yön değıştirme ustalığı sayesinde, Kevin fazla sola doğru gidiyordu. Molly bir nefes daha alarak yine suyun altına daldı.

Daphne üçüncü kez suya dalarken, Benny...

Sil onu.

Benny üçüncü kez suyun altına dalarken, Daphne giderek daha hızlı yüzüyordu.

Daphne tarafından kurtarılmak Benny'ye haddini bildirir, diye düşündü Molly. Yanında kimse olmadan yüzmeye gitmemeliydi.

Suyun altında gözlerini açtı ama göl yağmurdan çamurlanmıştı ve dolayısıyla pek fazla şey göremiyordu. Kamp arkadaşlarından bazıların bir havuz yerine gölde yüzmek konusunda ne kadar mızızlık

ettiğini hatırladı –*Ya bir balık beni ısırırsa?*– ama Molly ilk yazından sonra gölde yüzmeye alışmıştı ve kendini evinde gibi hissediyordu.

Ciğerleri yanmaya başlayınca hava almak için yüzeye çıktı. Kevin yaklaşık on beş metre solundaydı. Bir sonraki hamlesini yaparken çocuk ve kurdu düşünmemeye çalıştı.

“İmdat!”

Kevin suda hızla dönerken, ıslak sarı saçları muhteşem alnına yapıştı. “Dayan, Molly!”

“Çabuk! Kramp girdi!” Ve Molly dibe gömüldü.

Molly sağa dönerek aynı şekilde yüzdü ve yana ilerledi.

Ciğerleri yine yanıyordu. Hedef çizgisine yakın yüzeye çıkma zamanıydı.

Kevin kalabalığın arasında takım arkadaşlarını görerek yirmi yıl geçirmişti ve Molly’yi hemen gördü. Kevin’ın kulaqları güçlüydü ve Molly onun suda ilerleyişini izlemeye öylesine dalmıştı ki neredeyse dibe tekrar dalmayı unutuyordu.

Kevin’ın eli Molly’nin bacağına süründü ve mayosunun ince altına sarıldı.

Eli. Molly’nin poposundaydı! Molly bunun olabileceğini düşünmemişti.

Kevin genç kadını kendine çekebilmek için mayosunu sertçe çekti ve mayoyu tutan ince ipler kopuverdi. Kevin kolunu Molly’nin ince beline sararak onu yüzeye çekti.

Mayonun alt kısmı gelmedi.

Mayo suyun yüzeyinde sürüklenerek uzaklaşırken, Molly kendini bu duruma nasıl soktuğunu merak ediyordu. Dünyada iyi bir şeyler yapmış olmasının ödülü bu mu olacaktı?

“İyi misin?”

Molly, kıyıya doğru sürüklenmeye başlamadan hemen önce Kevin’ın yüzünü bir an için görür gibi oldu ve onu gerçekten korkuttuğunu anladı. Bir yandan suçluluk duyuyordu ama Kevin onu suyun içinde

sürüklerken, hâlâ öksürüp nefes almaya çalışıyormuş gibi yapmaktan geri kalmıyordu. Aynı anda da saygınlığını korumaya çalışıyordu.

Kevin nefes nefese bile değildi ve Molly bir an için kendini serbest bırakarak onun vücudunun kendisi adına çalışmasını hissetmenin zevkini yaşadı. Ama poposu çıplakken rahat olmak zordu. “Kra-kramp girdi!”

“Hangi bacağı?” Kevin’ın bacağı Molly’nin kalçasına sürünüyordu ama Kevin herhangi bir şeyin yokluğunu hissediyor gibi değildi.

“Dur... dur bir dakika, olur mu?”

Kevin suda yavaşladı ve Molly’yi kollarından bırakmadan kendine çevirdi. Kevin’ın yüzündeki endişeli ifade öfkeye dönüştü. “Tek başına suya girmemeliydin! Boğulabilirdin.”

“Ap... talcaydı.”

“Hangi bacağı?”

“Sol. Ama şimdi daha iyi. Artık hareket ettirebiliyorum.”

Kevin onun bacağına uzanmak için bir kolunu bıraktı.

“Hayır!” diye bir çığlık attı Molly, Kevin’ın yolda neyle karşılaşabileceğinden korkarak.

“Yine mi kramp girdi?”

“Pek... sayılmaz.”

“Kıyıya çıkalım. Orada bakarım.”

“Artık iyiyim. Kendim...”

Kevin ona aldırmadı. Bunun yerine Molly’yi yine kıyıya çekmeye başladı.

“Ah, Kevin...” Molly ağzına kaçan suyla öksürdü.

“Çırpınıp durmasana, lanet olasıca!”

Bir cankurtaran için ne kadar hoş bir konuşma tarzı; özellikle de boğulmakta olan biriyle. Molly belinden aşağısını Kevin’ın bel altından uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu ama Kevin sürekli ona doğru kayıp duruyordu. Kay, sürükle... Kay, sürükle... Molly yoğun duygular yüzünden inledi.

Kevin'ın ritmi değışti ve Molly onun ayaklarının yere değdiğini anladı. Kevin'ın elinden kurtulmaya çalıştı. "Bırak beni. Artık kendim yürüyebilirim."

Kevin biraz daha yüzdükten sonra nihayet genç kadını bırakarak durdu. Molly yere bastı.

Su çenesine geliyordu ama Kevin'ın omuzlarının altındaydı. Kevin'ın ıslanan saçları alnına yapışmıştı ve huysuz görünüyordu. "Biraz daha minnettar olabilirsin, biliyor musun? Az önce sinir bozucu hayatını kurtardım."

En azından artık canı sıkılıyormuş gibi görünmüyordu. "Teşekkür ederim."

Kevin hâlâ Molly'nin kolunu tutuyordu ve kıyıya doğru yürümeye başladı. "Daha önce hiç böyle kramp girmiş miydi?"

"Asla. Beni hazırlıksız yakaladı."

"Neden ayak sürüyorsun?"

"Üşüdüm. Muhtemelen biraz şoka da girdim. Bana tişörtünü ödünç verir misin?"

"Tabii." Kevin kumsala doğru yürümeye devam etti.

Molly direndi. "Şimdi alabilir miyim, lütfen?"

"Şimdi mi?" Kevin durdu. Su Molly'nin göğüslerine çarpıyordu. Kırmızı mayonun üstü onları güzelce kaldırmıştı ve Kevin biraz uzunca baktı. Molly, Kevin'ın kirpiklerinin yeşil gözlerinin üzerinde saldırgan bir şekilde dikildiğini gördü ve dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti.

"Sudan çıkmadan önce üzerime geçirmek isterim," dedi Molly, elinden geldiğince sevimli bir tavırla.

Kevin bakışlarını onun göğüslerinden ayırdı ve yine yürümeye başladı. "Seni kumsalda kurutmak daha kolay olur."

"Dur! Lütfen, sadece dur!"

Kevin durdu ama Molly'ye az önce kafasında yeni bir çatlak açılmış gibi bakıyordu.

Molly alt dudağını hafifçe ısırdı. Hiçbir iyilik cezasız kalmazdı ve Molly ona söylemek zorundaydı. “Küçük bir sorunum var...”

“Bence de. Hiç sağduyun yok. Şu çok övündüğün Kuzeybatı diplomasında ‘en yüksek delilik seviyesi’ diye yazmalıydılar.”

“Sadece bana tişörtünü ver. Lütfen.”

Kevin tişörtünü çıkarmak için herhangi bir hamlede bulunmadı. Bunun yerine, Molly’ye daha şüpheli gözlerle baktı. “Ne tür bir sorun?”

“Ben... gerçekten üşüdüm. Sen üşümedin mi?”

Kevin sabırla beklerken, yüzündeki inatçı ifade, Molly gerçeği itiraf edene kadar hiçbir yere varamayacağını gösteriyordu. Molly saygınlığını olabildiğince toplamaya çalıştı. “Görünüşe bakılırsa...” Boğazını temizledi. “Mayomun altı... suyun dibine gitti.”

Doğal olarak, Kevin’ın yaptığı ilk şey, önündeki çamurlu suya bakmak oldu.

“Kes şunu!”

Kevin tekrar başını kaldırırken, gözlerindeki bakışlar yeşim taşından hançerlere değil, daha çok yeşil jöle şekerlere benziyordu. “Bunu nasıl becerdin ki?”

“Ben becermedim. Sen becerdin. Beni kurtarıırken oldu.”

“Yani mayonu mu çıkardım?”

“Evet.”

Kevin sırttı. “Kadınlarla aram hep iyi olmuştur.”

“Boş ver. Bana sadece şu aptal tişörtünü ver!”

Kevin’ın bacağına kasığına sürünmesi kaza mıydı? Kevin yine suya baktı ve Molly aniden sudaki bütün çamurun temizlenmesi gibi çılgınca bir isteğe kapıldı. Kevin’ın sesinde baştan çıkarıcı bir ton duydu.

“Yani bana suyun altında çıplak popoyla durduğunu söylüyorsun.”

“Sana ne söylediğimi tam olarak biliyorsun.”

“Şimdi, bu ilginç bir ikilem doğuruyor.”

“İkilem filan yok.”

Kevin başparmağıyla ağzının köşesini okşadı ve çok yumuşak bir şekilde gülümsedi. “Burada gerçek kapitalizmin özüne dönmüş durumdayız; tam şu anda, tam burada, sen ve ben. Tanrı, Amerika’yı kutsasın.”

“Sen ne...”

“Saf kapitalizm. Bende senin istediğin bir ürün var...”

“Bacağıma yine kramp giriyor.”

“Soru şu ki...” –Kevin, Molly’nin göğüslerine bakarak ve kelimelerini uzatarak konuşuyordu– “...bana o ürünün karşılığında ne vereceksin?”

“Sana bir aşçı olarak hizmetimi veriyorum zaten,” dedi Molly, çabucak.

“Bilmiyorum. Dün aldığımız sandaletler bir hayli pahalıydı. En azından üç günlük aşçılık ücretini çoktan ödemiş olduğumu düşünüyorum.”

Molly’nin içi gıcıklanmaya başlamıştı ve bundan hoşlanmıyordu. “O aptal gömleğini aşırı gelişmiş aptal vücudundan hemen çıkarmazsan, burada bir gün daha kalmaya niyetim yok!”

“Hayatımda bu kadar nankör bir kadınla hiç karşılaşmadım.” Kevin tişörtünü çıkarmaya başladı, kolunu ovalamak için duraksadı, tekrar çekti, göğsünden yukarı sıyrdı, o muhteşem kaslarını gerdi...

“Oyunu geciktirdiğin için yirmi metre ceza!”

“Beş metre penaltısı,” dedi Kevin, tişörtün altından.

“Bugün değil!”

Kevin nihayet tişörtünü çıkardı ve Molly onun kendisinden uzak tutma oyununa başlamasına izin vermeden tişörtü hemen kaptı; hiç şüphesiz, bir NFL oyun kurucusuna karşı böyle bir oyunda, bir tavşan kitabı yazarı olarak hiçbir şansı olmazdı.

“Poposu çıplak...” Kevin daha da sırttı.

Molly ona aldırmadan tişörtü başından geçirmeye çalıştı ama dondurucu suyun içinde ıslak pamuklu kumaşı giymek o kadar da kolay değildi. Doğal olarak, Kevin da yardım etmiyordu.

“Belki bunu yapmadan önce sudan çıksan daha kolay olur.”

Şakası herhangi bir karşılığı hak etmeyecek kadar çocukçaydı. Molly sonunda tişörtün içini dışına giydi ama etrafında kocaman bir hava boşluğu oluştu. Molly kumaşı aşağı bastırarak kıyıya doğru yürüdü; neyse ki etrafta kimse yoktu.

Kevin olduğu yerde kalarak Molly’nin sudan çıkışını izledi. Arkadan görüntüsü Kevin’in nefes alışını zorlaştırıyordu. Görünüşe bakılırsa, Molly beyaz tişörtlerin ıslandığında kâğıt mendil gibi olduğunu düşünmemişti. Önce o incecik bel, sonra kıvrımlı kalçalar ve sonunda da Kevin’in hiç görmediği kadar düzgün ve sağlam bacaklar sudan çıktı.

O küçük ve tatlı popoyu görünce Kevin zorlukla yutkundu. Beyaz tişörtün yapışan kumaşı, ıslak şekerle nemlendirilmiş gibi bir görüntü kazandırıyor.

Kevin dudaklarını yaladı. Suyun bir buzdağı için yeterince soğuk olması iyi bir şeydi, çünkü genç kadını kumsala doğru yürürken izlemek bütün benliğini yakıp tutuşturmuştu. O küçük yuvarlak kalçalar... karanlık ve baştan çıkarıcı yarığı. Üstelik daha önden görmemişti bile.

Kevin bu durumu değiştirecekti.

Molly, Kevin’in arkasından suyu yarararak geldiğini duydu. İriyari futbolcu dev adımlar atarak yanına geldi. Öne geçti ve kollarını kaldırıp indirirken sırt kasları dalgalandı. Kumsala ulaştığında Molly’ye döndü.

Kevin’in bu kadar ilginç olduğunu düşündüğü şey neydi ki?

Molly gerilmeye başladı. Kevin’in ellerinden biri kıpırdadı. Düşük belli ıslak kotunun önünü dalgın bir tavırla çekti. “Belki de annenin bir gösteri kızı olduğuna inanmak o kadar da zor değildir.”

Molly kendine baktı ve hafif bir çığlık attı. Tişörtün kumaşını tutarak vücudundan uzaklaştırdı ve kulübesine koşmak için döndü.

“Ah... Molly? Manzara arkadan da oldukça ilginç ve biri geliyor.”

Gerçekten de Pearson çifti uzaktan geliyordu. Şezlongların, plaj çantalarının ve soğutucunun arkasından belli belirsiz görünüyorlardı.

Molly, kulübeye dönmek için Kevin'ın yardımına güvenecek değildi; bu yüzden tişörtü önünde ve arkasında vücudundan uzak tutmaya çalışarak bu arada da çekiştirerek koruluğa doğru yöneldi.

"Sana balık atan olursa," diye seslendi Kevin, arkasından, "nedeni penguen gibi yürümendir."

"Biri senden anırmanı isterse, nedeni tıpkı bir..."

"Güzel sözlerini sonraya sakla, Daphne. Çöpçüler yeni çöp konteynırıyla geldiler."

"İçine girdikten sonra kapağı kapa." Molly paytak adımlarını hızlandırdı ve neyse ki utanç verici başka bir durumla karşılaşmadan kulübeye ulaştı. İçeri girdiğinde, ellerini sıcak yanaklarına bastırarak güldü.

Ama Kevin gülmüyordu. Meydanda durarak kulübeye doğru bakarken, böyle devam edemeyeceğini biliyordu. Tam bir ironiydi. Evli bir adamdı ama evliliğin sunduğu en öncelikli avantajdan yararlanamıyordu.

Asıl soru şuydu ki kendisi bu konuyla ilgili kendisi ne düşünüyordu?

15

Daphne en sevdiği parfüm olan Eau de Çilekli Gevrek'ten başının çevresine bolca sıktı. Sonra kulaklarını kabarttı, bırıklarını düzeltti ve yepyeni tacını taktı.

Daphne Kabak Ekiyor

Molly duş alıp üzerini değiştirdikten sonra verandaya çıktı ve o sabah kasabadan aldığı resim malzemelerinin durduğu masaya doğru baktı. Çizimleri üzerinde çalışmaya başlama zamanı çoktan geçmişti.

Ama masaya oturmak yerine salıncağa yerleşti ve önceki gün kayalıklardan atlayan Daphne'yi çizmek için kullandığı bloknotu eline aldı. Bakışlarını uzaklara dikti ve sonunda yazmaya başladı.

“Bayan Mallard, Bülbul Ormanı'nın diğer tarafında bir yaz kampı kuruyor,” dedi Daphne, bir gün öğleden sonra Benny, Melissa, Tavuk Celia ve Benny'nin arkadaşı Rakun Corky'yle birlikteyken. “Ve hepimiz gitmeliyiz!”

“Ben yaz kamplarını sevmem,” diye homurdandı Benny.

“Film yıldızı gözlüğümü takabilir miyim?” diye sordu Melissa.

“Ya yağmur yağarsa?” diye gıdıkladı Celia.

Molly bloknotu bir kenara bıraktığında, *Daphne Yaz Kampına Gidiyor*’un girişini yazmıştı bile. Daha iki sayfayı ancak doldurmuş ve zihninin her an kuruyabilecek olması önemli değildi; *Daphne Yuvarlanıyor* için istedikleri değişiklikleri yapana kadar yayıncısının bu kitabı almayabilecek olması da önemli değildi. En azından yazmıştı ve şimdilik mutluydu.

Pansiyona girerken limonlu mobilya cilasının kokusu onu karşıladı. Halılar süpürülmüştü, pencereler pırl pırlıdı ve oturma odasındaki sehpanın üzerinde pembe renkli Dresden porselen tatlı tabakları, aynı renkte fincan ve fincan tabaklarıyla birlikte duruyordu. Kevin’in işleri bitene kadar sevgilileri ayrı tutma taktiği işe yaramış gibi görünüyordu.

Amy bir tomar temiz beyaz havluyla arka taraftan gelerek Molly’nin kenarına dört sıra renkli kurdele işlediği kanarya sarısı ucuz yazlık elbiseye baktı. “Vay canına! Gerçekten hoş görünüyorsun. Güzel mak-yaj. Bunun Kevin’in dikkatini çekeceğine bahse girerim.”

“Ben Kevin’in dikkatini çekmeye çalışmıyorum.”

Amy boynundaki küçük çürüğü okşadı. “Çantamda yeni bir parfüm var. Biraz sürsem, bilirsin, Troy’u çıldırtıyor... Biraz ödünç almak ister misin?”

Molly onu boğmamak için kendini mutfaka zor attı.

O sabah yaptığı kayısılı çörekleri ve karamelli yulaf ekmeğini çıkarmak için çok erken olduğundan, sevgili köpeğini kucağına alarak onunla birlikte pencere önündeki mutfak sandalyelerinden birine oturdu. Roo başının tepesini Molly’nin çenesinin altına dayadı ve bir patisini koluna koydu. Molly onu kendine çekti. “Burayı sen de benim kadar seviyor musun, kuçu?”

Roo onayını göstermek için Molly’yi yaladı.

Molly göle doğru eğimli bahçeye baktı. Şu son birkaç günde, şimdi Bülbül Ormanı olarak düşündüğü yer onu hayata geri döndürmüştü. Roo'nun ılık karnını okşadı ve Kevin'la birlikte olmasının da etkisi olduğunu düşündü. Kevin inatçı ve kibirliydi –inanılmayacak kadar çıldırtıcı bir şekilde– ama Molly'ye yaşadığını hissettirmişti.

Molly'nin ne kadar akıllı olduğu konusunda konuşup durmakla birlikte, Kevin da ona yetişmekten pek geri kalmıyordu. Tanıdığı diğer birkaç sporcu gibi –ilk aklına gelenler Dan, Cal Bonner ve Bobby Tom Denton'dı– Kevin'ın spora olan tutkusu, ahmakça davranışlarının gizleyemediği keskin zekasıyla başa baş gidiyordu.

Kevin'ı asla Dan'le kıyaslamıyordu. Örneğin, bir kere Dan köpekleri çok severdi. Çocukları da. En önemlisi, Dan'in Phoebe'ye duyduğu sevgiydi.

Yine iç çekerek bakışlarını arka bahçeye çevirdi; Troy nihayet kış pisliğini temizleyebilmişti. Leylaklar çiçek açıyor, birkaç süsen, mor yapraklarını gösteriyor ve bir şakayık çalılığı açmaya hazırlanıyordu.

Küçük bir hareket Molly'nin dikkatini çekti ve Lilly'nin yan tarafta bir demir bankta oturduğunu gördü. Molly önce onun kitap okuduğunu sandı ama sonra dikiş diktiğini anladı. Lilly'nin kendisine karşı soğukluğunu düşününce öfkesinin kişisel olarak kendisine karşı mı olduğunu, yoksa düğünden dolayı oluşan kötü reklamdan mı kaynaklandığını merak etti. ...*Chicago Stars'ın çocuk kitapları yazan mirasçısı*... Molly bir an tereddüt etti, sonra kalktı ve arka kapıdan çıktı.

Lilly küçük bir bahçenin yakınında oturuyordu. Molly böylesine inandırıcı bir şekilde primadonnayı oynayan birinin tavan arasına kapatılmaya itiraz etmemesine şaşırılmıştı. Ve omuzlarına rahat bir şekilde atılmış şu Armani bluzla rağmen, bakımsız bir bahçenin yanında oturup dikiş dikmekten gerçekten zevk alıyor gibi görünüyordu. Kadın başlı başına bir bilmeceydi. Molly'nin kendisine bu kadar soğuk davranan birine ısınması zordu ama Lilly'ye karşı antipati duyamıyordu

ve tek nedeni eski *Lace, Inc.* hayranlığı değildi. Kevin'ın düşmanca tavırlarına rağmen yakınında kalabilmek, cesaret gerektirirdi.

Marmie, büyük bir dikiş sepetinin yanında Lilly'nin ayaklarının dibinde yatıyordu. Roo kediye aldırmandan sahibine koştu ve Lilly eğilip onun başını okşadı. Molly, Lilly'nin bir kapitone parçası üzerinde çalıştığını anladı ama daha önce gördüğü şeylere benzemiyordu. Tasarım düzenli bir şekilde planlanmış geometrik desenlerden değil, çeşitli modeller izleyen kavislerden ve spirallerden oluşuyor, yeşil, lavanta ve biraz gök mavisi tonlarını taşıyordu.

“Çok güzel bir şey bu. Böyle yetenekleriniz olduğunu bilmiyordum.”

Lilly'nin gözlerindeki o tanıdık düşmanca bakışlar, bir yaz gününü ocak soğuğuna boğardı. “Bu sadece bir hobi.”

Molly soğukluğa aldırmamaya karar verdi. “Çok iyisiniz. Ne olacak bu?”

“Muhtemelen gerçek bir yorgan,” dedi Lilly, isteksizce. “Genellikle yastık gibi daha küçük şeyler çalışırım ama bu bahçe daha dramatik bir şey gerektiriyor gibi.”

“Bahçeden bir yorgan mı yapıyorsunuz?”

Lilly'nin görgüsü onu cevap vermeye zorladı. “Sadece bu bahçe. Dün deneyler yapmaya başladım.”

“Bir çizimden mi çalışıyorsunuz?”

Lilly sohbeti sona erdirmeye çalışarak başını iki yana salladı. Molly kadını kendi haline bırakmayı düşündü ama bunu istemiyordu. “Bu kadar karmaşık bir şeyi çizim olmadan nasıl yapabiliyorsunuz?”

Lilly cevap vermekte acele etmedi. “Bazen dikkatimi çeken parçaları birleştirerek başlıyorum ve sonra makasımı çıkarıp neler olacağını görmeye çalışıyorum. Bazen sonuçlar felaket olabiliyor.”

Molly anlıyordu. O da küçük parçaları birleştirerek yaratıyordu; rastgele çizimler, birkaç satırlık diyaloglar. İyice içine dalana kadar kitaplarının neyle ilgili olacağını kendisi de bilmiyordu. “Kumaşlarınızı nereden alıyorsunuz?”

Roo, çenesini Lilly'nin pahalı Kate Spade sandaletlerinden birine dayamıştı ama kadını asıl rahatsız eden, Molly'nin iletişim kurma konusundaki kararlılığı gibi görünüyordu. "Arabamın bagajında hep bir çöp kutum vardır," dedi. "Bir sürü kalıntı satın alırım ama bu projenin biraz geçmişî olan kumaşlara ihtiyacı var. Muhtemelen eski giysiler satan bir antikacı dükkânı bulmam gerekecek."

Molly bahçeye baktı. "Bana ne gördüğünüzü söyleyin."

Azarlanmayı bekliyordu ama Lilly'nin göğüsü bir kez daha kazandı. "Önce lavantalar dikkatimi çekti. En sevdiğim çiçeklerden biridir. Ve arkasındaki adaçayının gümüş tonunu da severim." Lilly'nin projesiyle ilgili duyduğu heves, kişisel antipatisinin önüne geçmeye başlamış gibiydi. "Yeşilnanelerin temizlenmesi gerekiyor. Hırslı bir bitkidir ve ele geçirir. Şu küçük kekik çalılığı hayatta kalabilmek için ona karşı koyuyor."

"Kekik hangisi?"

"Şu minik yapraklar. Şimdi zayıf görünüyor ama yeşilnane kadar saldırgan olabilir. Sadece daha sinsice gider." Lilly başını kaldırdı ve bir an için Molly'nin gözlerine baktı.

Molly mesajı almıştı. "Kekikle ortak noktamız olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Sence var mı?" diye sordu Lilly, soğuk bir tavırla.

"Bir sürü kusurum var ama sinsilik onlardan biri değil."

"Sanırım bunu zaman gösterecek."

Molly bahçenin kenarına yürüdü. "Sizin bana duyduğunuz kadar ben de size antipati duymaya çalışıyorum ama bu zor. Küçük bir kızken siz benim kahramanımdınız."

"Ne güzel." Lilly'nin sesinde buz parçaları vardı.

"Ayrıca, köpeğimi seviyorsunuz. Ve içimden bir ses, tutumunuzun kişiliğimle değil, daha çok evliliğimle ilgili düşüncelerinizden kaynaklandığını söylüyor."

Lilly gerildi.

Molly, açıksözlü davranmakla kaybedecek bir şeyinin olmadığına karar verdi. “Kevin’la gerçek ilişkinizi biliyorum.”

Lilly’nin iğneyi tutan parmakları donakaldı. “Sana söylemiş olmasına şaşırdım. Maida, Kevin’ın bu konudan hiç bahsetmediğini söylerdi.”

“O söylemedi. Ben tahmin ettim.”

“Çok zekiymişsin.”

“Onu görmeye gelmeniz çok uzun sürmüş.”

“Onu terk ettikten sonra mı demek istiyorsun?” Lilly’nin sesinde öfke vardı.

“Öyle bir şey demedim.”

“Ama düşünüyordun. Nasıl bir kadın çocuğunu terk edip sonra da hayatına geri dönmeye çalışır ki?”

Molly dikkatli konuştu. “Onu terk ettiğinizden şüpheliyim. Ona iyi bir ev bulmuş gibi görünüyorsunuz.”

Lilly bahçeye baktı ama Molly onun burada daha önce hissettiği huzurun kaybolduğunu düşündü. “Maida ve John hep çocuk sahibi olmak istemişlerdi ve onu doğduğu günden itibaren sevdiler. Ancak kararımı verirken ne kadar acı çekmiş olursam olayım, yine de ondan çok kolay vazgeçtim.”

“Hey, Molly!”

Kevin kollarında mutlu bir şekilde yatan Marmie’yle köşeden gelirken, Lilly gerildi. Lilly’yi görünce Kevin aniden durdu ve Molly’nin gözlerinin önünde, yakışıklı ve etkileyici futbolcu, kin güden sert bakışlı bir adama dönüştü.

Bahçede yalnızlarmış gibi Molly’ye yaklaştı. “Biri onu dışarı çıkarmış.”

“Ben çıkardım,” dedi Lilly. “Birkaç dakika öncesine kadar yanımdaydı. Senin geldiğini duymuş olmalı.”

“Bu senin kedin mi?”

“Evet.”

Kevin aniden radyoaktivite yaymaya başlamış gibi hayvanı yere attı ve gitmek için döndü.

Lilly yerinden kalktı. Molly kadının yüzünde hem umutsuzca hem de insanın içine dokunan bir ifade gördü. “Babanın kim olduğunu öğrenmek ister misin?” diye sordu Lilly, aniden.

Kevin gerildi. Yıllar boyunca kendi annesiyle ilgili taşıdığı soruları düşünürken, Molly onu çok iyi anlıyordu. Kevin yavaşça döndü.

Lilly ellerini birleştirdi. Az önce uzun bir yol koşmuş gibi nefes nefeseydi. “Adı Dooley Price’dı. Gerçek önadının bu olduğunu sanmıyorum ama bildiğim buydu. Oklahoma’dan gelmiş, on sekiz yaşında, uzun boylu ve zayıf bir çiftçi çocuğuydu. Los Angeles’a geldiğimiz gün otobüs durağında tanışmıştık.” Kevin’ın yüzüne dikkatle baktı. “Saçları seninki kadar açık renkti ama yüz hatları daha genişti. Sen daha çok bana benziyorsun.” Başını eğdi. “Bunu duymak istemediğinden eminim. Dooley atletik yapıydı. Rodeolarda yarışmıştı – sanırım ödül de kazanmıştı– ve filmlerde dublörlük yaparak zengin olabileceğine inanıyordu. Onunla ilgili başka bir şey hatırlamıyorum; üzerime çekebileceğin bir siyah çizgi daha. Sanırım Marlboro içiyor ve şekerlemeleri seviyordu ama uzun zaman önceydi ve başka biriyle karıştırıyor olabilirim. Hamile olduğumu keşfettiğimde çoktan ayrılmıştık ve onu nasıl bulacağımı bilmiyordum.” Duraksayarak kendini toparlamaya çalıştı. “Birkaç yıl sonra gazetede bir arabayla tehlikeli bir sahne çekerken öldüğünü öğrendim.”

Kevin’ın yüzü hâlâ taş gibiydi. Bunun kendisi için bir anlam taşıdığını kimsenin görmesine izin vermeyecekti. Ah, Molly bunu da çok iyi anlıyordu.

Roo insanların huzursuzluğunu sezerdi. Yerinden kalkarak Kevin’ın ayak bileklerine süründü.

“Bir resmi var mı?” diye sordu Molly, Kevin’ın sormayacağını bildiği için. Elinde annesinden kalan tek fotoğraf, en değerli hazinesiydi.

Lilly çaresizce bir hareket yaparak başını iki yana salladı. “Daha çocuktuk; iki kayıp çocuk. Kevin, çok üzgünüm.”

Kevin, Lilly’ye soğuk gözlerle baktı. “Hayatımda sana yer yok. Bunu nasıl daha açık ifade edebileceğimi bilmiyorum. Gitmeni istiyorum.”

“İsteddiğini biliyorum.”

Kevin uzaklaşırken, iki hayvan da kalkıp peşinden gitti.

Molly’ye dönerken, Lilly’nin gözleri yaşlarla dolmuştu. “Gitmiyorum!”

“Ben de gitmeniz gerektiğini sanmıyorum,” diye karşılık verdi Molly.

Göz göze geldiler ve Molly, aralarındaki duvarda ilk çatlağın oluşmaya başladığını görür gibi oldu.

Yarım saat sonra Molly son kayısı çöreklerini bir hasır sepete doldururken, Amy yanına gelerek Troy’la birlikte Kevin’ın Molly’nin kulübesine taşındığında boşalttığı üst kattaki odaya taşınacaklarını söyledi. “Gece birileri burada uyumalı,” diye açıkladı Amy, “Kevin bunu yapmamız için de bize fazladan para veriyor. Harika değil mi?”

“Harika.”

“Yani, gürültü filan yapmayacağız ama...”

“Reçeli alır mısın?” Molly, Amy ve Troy’un Süper Kupa seks yaşamının detaylarını bilmek istemiyordu.

Ama Amy’nin vazgeçmeye niyeti yoktu ve akşamüstü güneşinde boynundaki ısırik izi açıkça görünüyordu. “Kevin’la sen birazcık daha çabalarsanız aranızdaki sorunları çözülebilirsiniz. Parfüm konusunda da ciddiym. Seks erkekler için gerçekten önemlidir ve sen biraz...”

Molly çörekleri onun ellerine tutuşturarak oturma odasına koştu.

Daha sonra kulübeye geri döndüğünde, Kevin çoktan gelmişti. Ön odada yanındaki minderde dilini bir karış uzatmış halde oturan Roo’yla birlikte eski kanepede oturuyordu. Ayaklarını yukarı çekmişti

ve kucağında bir kitap açtı. Dünya umurunda değilmiş gibi davransa da, Molly gerçeği biliyordu.

Kevin ona baktı. “Şu Benny’den hoşlandım.”

Kevin’ın *Daphne Merhaba Diyor*’u okuduğunu görünce Molly’nin morali bozuldu. Serinin diğer dört kitabı da Kevin’ın yanında duruyordu.

“Onları nereden buldun?”

“Dün gece kasabaya gittiğimde aldım. Bir çocuk mağazası var; genellikle giysi satıyor ama kitap ve oyuncak da var. Vitrininde bunları gördüm. Kadına senin burada olduğunu söylediğimde çok heyecanlandı.” Kevin işaretparmağıyla sayfaya vurdu. “Şu Benny adındaki karakter...”

“Onlar çocuk kitabı. Neden okumak istediğini anlayamadım.”

“Meraktan. Biliyor musun, Benny’de tanıdık gelen bazı şeyler var. Örneğin...”

“Ciddi misin? Eh, teşekkür ederim. Tamamen hayal ürünü bir karakter ama bütün karakterlerime okurların kendilerini bulabileceği özellikler vermeye çalışıyorum.”

“Evet, şey, ben kendimi Benny’ye çok yakın buldum.” Kevin gözlerinde kendisinin gümüş çerçeveli Rêvo’suna çok benzeyen bir gözlük takmış olan Benny’nin resmine baktı. “Anlamadığım bir şey var... Mağazanın sahibi kitaplar pornografik olduğu için müşterilerinin kitapları vitrinden alması konusunda kendisine baskı yaptığını söyledi. Bana neyi anlamadığımı söyler misin?”

Roo nihayet kanepeden atladı ve Molly’nin yanına geldi. Molly eğilerek onu okşadı. “DBAİDÇ’yi duydun mu hiç? Düzgün Bir Amerika İçin Düzgün Çocuklar?”

“Tabii. Eşcinsellerle uğraşıyorlar. Kadınlar kabarık saçlı ve erkekler de gülümsediklerinde otuz iki dişlerini gösteriyorlar.”

“Aynen. Ve şu anda da benim tavşanımın peşindeler.”

“Ne demek istiyorsun?” Roo tekrar koşarak Kevin’ın yanına döndü.

“Daphne’ye eşcinsel propagandasıyla saldırıyorlar.”

Kevin gülmeye başladı.

“Dalga geçmiyorum. Biz evlenene kadar kitaplarımla ilgilenmiyorlardı ama basında yayınlanan o kadar haberden sonra popülerlik trenine atlamaya ve üzerime gelmeye karar verdiler.” Molly kendini Kevin’a, Helen ve Birdcage’in Daphne kitaplarında yapılmasını istediği değişiklikleri anlatırken buldu.

“Umarım ona değişikliklerini neresine sokabileceğini söylemişsindir.”

“O kadar kolay değil. Bir sözleşmem var ve ben onlara yeni çizimleri gösterene kadar *Daphne Yuvarlanıyor*’u yayınlamaya niyetleri yok.” Molly, alacaklı olduğu avans ücretinin geri kalanından söz etmedi bile. “Gerçi Daphne ve Melissa’yı birkaç santim uzaklaştırmamanın hikâyeyi etkilediği söylenemez.”

“O halde neden çizimleri bitirmedin?”

“Biraz... yaratıcılık krizi yaşıyorum. Ama buraya geldiğimden beri kendimi daha iyi hissediyorum.”

“Yani yapacak mısın?”

Molly, Kevin’ın sesinde hissettiği hoşnutsuzluktan hoşlanmamıştı. “Bankada birkaç milyon doların varken prensiplerine bağlı kalmak kolaydır ama benim o kadar param yok.”

“Sanırım.”

Molly yerinden kalkarak mutfağa girdi. Bir şişe şarap çıkarırken Roo ayak bileklerine süründü. Kevin’ın arkasından geldiğini duydu.

“İçki içiyoruz, ha?”

“Eğer kontrolümü kaybedersem beni dizginleyebilecek kadar güçlüsün.”

“Pas kolumu incitmeme izin verme.”

Molly gülümseyerek şarap doldurdu. Kevin kendisine uzatılan kadehi aldı ve söze dökülmemiş bir anlaşmaya uyar gibi birlikte verandaya çıktılar. Kevin, Molly’nin yanına oturup şarabını yudumlarken salıncaklı kanepede gıcırdadı.

“Sen iyi bir yazarsın, Molly. Çocukların neden kitaplarından hoşlandığını görebiliyorum. Benny’yi çizerken ne kadar...”

“Köpeğimle aranızda ne var?”

“Keşke bilsem.” Kevin ayaklarının dibine uzanmış olan kanişe baktı. “Pansiyondan buraya kadar peşimden geldi. İnan bana, ben çağırmadım.”

Molly, bahçede Lilly’yle birlikteyken Kevin huzursuz olduğunda Roo’nun nasıl tepki verdiğini hatırladı. Anlaşılan aralarında bir bağ oluşmuştu ama Kevin henüz bunun farkında değildi.

“Bacağın nasıl?” diye sordu Kevin.

“Bacağım mı?”

“Kramptan sonra ağrı filan oldu mu?”

“Biraz... ağrıyor. Çok ağrıyor. Zonkluyor. Aslında çok acı veriyor. Ağrı kesici almam gerekecek. Ama yarın daha iyi olacağından eminim.”

“Bir daha tek başına yüzmeye, tamam mı? Ciddiyim. Aptalca bir şeydi.” Kevin kolunu minderlere attı ve Molly’ye *sözlerimde son derece ciddiym* *seni budala çaylak* diyen gözlerle baktı. “Ve bu arada, Lilly’yle çok fazla yakınlaşma.”

“Bunun için endişelenmen gerekeceğini sanmıyorum. Fark etmediysen söyleyeyim, benden hiç hoşlanmıyor. Yine de onu dinlemen gerektiğini düşünüyorum.”

“Böyle bir şey olmayacak. Bu benim hayatım, Molly. Ve senin hiçbir fikrin yok.”

“Bu pek doğru sayılmaz,” dedi Molly, temkinli bir tavırla. “Ben de öksüzüm.”

Kevin kolunu çekti. “Yirmi bir yaşının üzerindeysen kendine öksüz demeysin.”

“Annem ben iki yaşındayken ölmüştü, dolayısıyla köklerinle bağımı kaybetmenin ne demek olduğunu biliyorum.”

“Şartlarımız kesinlikle benzeşmiyor, bu yüzden kıyaslama yapma.” Kevin ormana baktı. “Benim iki harika ebeveynim vardı. Senin hiç yokmuş.”

“Benim yanımda da Phoebe ve Dan vardı.”

“O zaman ergenlik çağındaymışsın. Öncesinde kendi başına büyümüş sayılırsın.”

Kevin konuyu kasıtlı olarak kendinden uzaklaştırıyordu. Molly bunu anladı ama yapmasına izin verdi. “Ben ve Danielle Steel.”

“Ne demek bu?”

“Hayranıydım ve bir sürü çocuğu olduğunu biliyordum. Onlardan biri olduğumu hayal ederdim.” Molly gülümsedi. “Şimdi, bazıları bunu gülünç bulabilir ama sanırım çok yaratıcıydım.”

“Kesinlikle özgün bir fikir.”

“Bazen Bert’in acı çekmeden öldüğünü hayal ederdim; sonra da gerçek babam olmadığının ortaya çıktığını. Gerçek babam...”

“Tahmin edeyim. Bill Cosby miydi?”

“O kadar uysal değildim. Babamın Bruce Springsteen olduğunu hayal ederdim. Yorum yapma, tamam mı?”

“Freud bunu çoktan yapmışken, ben neden zahmete gireyim ki?”

Molly yüzünü buruşturdu. Bir süre aralarında şaşırtıcı ölçüde keyifli bir sessizlik oldu; duyulan tek şey Roo’nun hafif horultularıydı. Ama Molly bir konunun peşini bırakmakta asla iyi olmamıştı. “Bence onu yine de dinlemelisin.”

“Tek bir neden bile düşünemiyorum.”

“Çünkü sen dinleyene kadar gitmeyecek. Ve çünkü bu konu hayatının sonuna kadar zihnini meşgul edecek.”

Kevin kadehini bıraktı. “Belki de hayatımı analiz etmeye kafanı bu kadar takmış olmanın nedeni, kendi nevrozlarını düşünerek depresyona girmekten kurtulmandır.”

“Muhtemelen.”

Kevin ayağa kalktı. “Akşam yemeği için kasabaya gitmeye ne dersin?”

Molly bugün Kevin’la birlikte haddinden fazla zaman geçirmişti ama Kevin kasabadaki Alman’ı çikolatayla boyarken kendisinin tek başına burada kalması fikrine dayanamıyordu. “Olabilir. Üzerime bir şey alayım.”

Molly yatak odasına dönerken kendine zaten bildiği şeyi söyledi. Kevin’la yemeğe çıkmak berbat bir fikirdi; ikisinin verandada birlikte oturup şarap içmesi kadar berbat bir fikir. Aynı çatı altında kalmaları da öyle.

Molly onu etkilemeye çalışmamasına rağmen, yazlık elbisesinin üstüne bluz yerine şal almasının daha iyi olacağına karar verdi ve şifoniyerin en alt çekmecesinde bulduğu parlak kırmızı masa örtüsünü çıkardı. Örtüyü açarken yatağın yanındaki komodinin üzerinde tuhaf bir şey dikkatini çekti; daha önce orada olmayan ve kesinlikle kendisine ait olmayan bir şey. “Aaaahhhh!”

Kevin hızla odaya daldı. “Ne oldu?”

“Şuna bir bak!” Molly küçük parfüm şişesini işaret etti. “Şu küçük haddini bilmez... *fahişe!*”

“Sen neden söz ediyorsun?”

“Amy buraya parfüm bırakmış!” Molly, Kevin’a döndü. “Isır beni!”

“Bana neden kızılıyorsun? Ben yapmadım ki.”

“Hayır! Isır beni. Hemen şuramı ısır, iz kalsın.” Molly köprücük kemiğinin birkaç santim üzerine parmağını bastırdı.

“Seni ısırمامı mı istiyorsun?”

“Sağır mısın sen?”

“Sadece afalladım.”

“İsteyebileceğim başka kimse yok ve on dokuz yaşında bir nemfomanyaktan evlilik dersleri almaya bir gün daha katlanamam. Bu artık sona ermeli.”

“Birkaç tahtanın eksik olabileceğini sana söyleyen oldu mu hiç?”

“Haydi. Benimle alay et bakalım. Sana bana duyduğu saygıyı bile duymuyor.”

“Boş versene. Seni ısıracak filan değilim.”

“Pekâlâ. Ben de yapacak başka birini bulurum.”

“Hayır efendim!”

“Umutsuz zamanlarda umutsuz çarelere başvurulur. Charlotte Long’dan isteyeceğim.”

“Bu iğrenç!”

“Muhabet kuşlarının nasıl davrandığını biliyor. Anlayacaktır.”

“O kadının senin boynunu ısırdığını düşünmek bile iştahımı kaçırdı. Ve başkalarının yanında çürüğünün görünmesi sence biraz utanç verici olmaz mı?”

“Yakalı bir şey giyip örteceğim.”

“Ve Amy’yi görünce de indireceksin.”

“Tamam, kendimle gurur duymuyorum. Fakat bir şeyler yapmazsam onu boğacağım.”

“O daha ergen. Neden umursuyorsun ki?”

“Pekâlâ. Unut gitsin.”

“Ve sen de Charlotte Long’a koş, öyle mi?” Kevin’ın sesinde şehvetli bir ton belirmişti. “Hiç sanmıyorum.”

Molly yutkundu. “Yani yapacak mısın?”

“Sanırım mecburum.”

Ah, Tanrım... Molly gözlerini sımsıkı kapadı ve boynunu Kevin’a doğru kaldırdı. Kalbi deli gibi atıyordu. Ne yaptığını sanıyordu ki?

Görünüşe bakılırsa hiçbir şey çünkü Kevin ona dokunmamıştı.

Molly gözlerini kırpıştırarak açtı. “Biraz, şey, acele eder misin?”

Kevin ona dokunmuyordu ama geri de çekilmemişti. Neden bu kadar muhteşem görünmek zorundaydı ki? Neden mükemmel vücut reklamı modeli gibi görünmek yerine kırış kırış bir teni ve koca bir göbeği yoktu ki? “Ne bekliyorsun?”

“On dört yaşımdan beri hiçbir kızın boynunu morartmadım.”

“Odaklanırsan nasıl yapıldığını hatırlayacağından eminim.”

“Sorun odaklanma değil.”

O yeşil gözlerdeki pırıltılar, Molly’ye davranışının kendisini eksantrik olmakla delilik arasında bir yere yerleştirdiğini gösteriyordu. “Ah, boş ver.”

Molly gitmek için döndü ama Kevin onun kolunu yakaladı. Parmaklarını kolunda hissedince Molly ürperdi. “Yapmayacağımı söylemedim. Sadece biraz ısınmam gerekiyor.”

Molly’nin ayakları ateş olsa bile yerinden kıpırdıyamıyordu.

“Sadece ileri atılıp ısırمام.” Kevin başparmağıyla Molly’nin kolunu okşadı. “Bu doğamda yok.” Kevin elini kaldırırken ve bir parmağıyla genç kadının boyun kavisini izlerken Molly’nin tüyleri ürperdi.

Şimdi sesi gerçekten rahatsız edici bir şekilde hırıltılı çıkıyordu. “Sorun yok. Sadece ısır.”

“Ben profesyonel bir sporcuyum.” Kevin parmağıyla Molly’nin boynunun bitiminde yavaşça bir S çizerken sözleri baştan çıkarıcı bir okşama gibiydi. “Yeterince ısınmamak sakatlanmaya neden olur.”

“Sorun bu, değil mi? Sakatlanma?”

Kevin cevap vermedi ve ağzı genç kadının boynuna yaklaşırken Molly’nin nefesi kesildi. Dudakları birbirine hafifçe değdiğinde Molly şaşırdı.

Kevin doğrudan hareket etmemiştir bile ama Molly kemiklerinin eridiğini hissediyordu. Yumuşak, anlaşılmaz bir ses duydu ve kendisinden, dünya üzerindeki en kolay kadından geldiğini anladı.

Kevin nazikçe onu kendine çekti ama birbirlerine dokundukları anda Molly kavrulduğunu hissetti. Sert kemik ve sıcak ten. Kevin’ın bütün ağzını istiyordu ve bulmak için başını çevirdi ama Kevin yolunu değiştirdi. Molly’nin çok istediği öpücüğü vermek yerine, ağzının diğer ucuna dokundu.

Molly'nin nabızı hızlandı. Kevin'ın dudakları genç kadının çenesinden boynuna doğru kaydı. Sonra tam istediği şeyi yapmaya hazırlandı.

Fikrimi değiştirdim! Lütfen ısırma!

Isırmadı. Molly'nin nefesleri sığlaşıp hızlanana kadar boğazında oyalandı. Molly onun kendisiyle böyle alay etmesinden hoşlanmıyordu ama kendini geri de çekemiyordu. Sonunda Kevin oyuna bir son verdi ve Molly'yi gerçekten öptü.

Molly'nin başı döndü ve her şey altüst oldu. Kevin'ın kolları Molly gerçekten kendisine aitmiş gibi ona sarıldı. Molly önce kimin dudaklarının ayrıldığını bilmiyordu ama dilleri birbirine değiyordu.

Bu tek başına kurduğu hayallerdeki öpücüktü. Acelesiz bir öpücük. O kadar doğru geliyordu ki Molly neden yanlış olduğunu hatırlayamıyordu bile.

Kevin'ın eli Molly'nin saçlarına daldı ve o sert kasıklar genç kadınıkilere süründü. Molly ona ne yaptığını hissetti ve buna bayıldı. Kevin avucunu bastırırken Molly'nin göğsü karıncalandı.

Kevin aniden geri çekildi. "Lanet olsun!"

Molly geri sıçradı ve aniden dişleri çıkmış gibi göğsüne baktı. Ama sorun göğsü değildi.

Kevin, sivri köpek dişlerini bacağına geçirmiş olan Roo'ya öfkeyle bakıyordu. "Git başımdan, it!"

Molly birden kendine geldi. Bay Fazla Seksi'yle öpüşme oyunu oynamakla ne yaptığını sanıyordu ki? Ve işin kontrolden çıkmasından dolayı Kevin'ı suçlayamazdı çünkü başlatan kendisiydi.

"Kes şunu, Roo." Molly sarsılmış bir halde köpeği uzaklaştırdı.

"Klingon'ın tırnaklarını hiç törpülemiyor musun?"

"Sana saldırmıyordu. Sadece oynamak istiyordu."

"Öyle mi? Eh, ben de öyle!"

Aralarında uzun bir sessizlik oldu.

Molly bakışlarını kaçırmanın Kevin olmasını istiyordu ama Kevin bunu yapmadı ve Molly de onun gözlerine bakmaya devam etti. Sinir bozucuydu. Molly'nin içinden yatağın altına gizlenmek geliyordu ama Kevin bütün gece orada durup her şeyi gözden geçirmeye istekli gibi görünüyordu. Dokunduğu göğüsse hâlâ sıcaktı.

“Bu iş karmaşıklaşıyor,” dedi Kevin sonunda.

Molly NFL ile uğraşıyordu, dolayısıyla dizlerinin bağının çözülmesine aldırmadı. “Benim için değil. Bu arada iyi öpüşüyorsun. Birçok sporcu sadece kemirir.”

Kevin'ın gözlerinin kenarları kırıktı. “Karşı koyup duruyorsun, Daphne. Şimdi, yemeğe gidiyor muyuz, yoksa o çok istediğin ısırk üzerinde çalışmaya geri dönelim mi?”

“Isırığı unut. Bazen tedavisi hastalıktan daha kötüdür.”

“Ve bazen tavşan hanımlar korkar.”

Molly bu oyunu kazanamayacağını biliyordu. Bu yüzden zengin mirasyediymiş gibi burnunu kaldırdı ve kırmızı masa örtüsünü kaparak omuzlarına örttü.

Kuzey Ormanı dekoru, Wind Lake Hanı'nı eski bir av kulübesi gibi hissettiriyordu. Uzun, dar pencerelerin üzerine Kızılderili desenli battaniye perdeler asılmıştı ve köy evi duvarlarında kar ayakkabılarıyla antika hayvan kapanlarına ek olarak geyik başları sıralanmıştı. Molly kendisine bakan o camlaşmış gözler yerine dikkatini huş ağacından yapılmış kanoya verdi.

Kevin onun aklını okumakta ustalaşıyordu ve ölü hayvanları başıyla işaret etti. “New York'ta egzotik avlar üzerine uzmanlaşmış bir restoran vardı; kangurular, kaplanlar, filler. Bir defasında arkadaşlarım beni oraya aslan etinden hamburger yedirmeye götürmüştü.”

“Bu mide bulandırıcı! Kim Simba'yı yemek ister ki?”

Kevin gülerek alabalığına döndü. “Ben değil. Orada sadece mükver ve pekan cevizli turta yemiştin.”

“Benimle uğraşıyorsun. Kes şunu.”

Kevin’ın bakışları Molly’nin vücudunda acelesizce dolaştı. “Daha önce aldırmamıştın.”

Molly şarap kadehinin sapıyla oynadı. “Alkol almıştım.”

“Almadığımız şey seksti.”

Molly onu susturmak için ağzını açtı ama Kevin önce davrandı. “Boşuna nefes tüketme, Daphne. Birkaç önemli gerçekle yüzleşme zamanı geldi. Birincisi, biz evliyiz. İkincisi, aynı çatı altında yaşıyoruz...”

“Benim isteğimle değil.”

“Ve üçüncüsü, şu anda ikimiz de yalnızız.”

“Bir an için yalnız olamazsın. Bu uzun süreli bir yaşam tarzıdır. İnan bana, biliyorum.” Molly son kısmını yüksek sesle söylemek istememişti. Belki de istemişti. Yemek istemediği bir havuç dilimine çatalını batırdı.

Kevin çatalını bırakarak Molly’ye dikkatle baktı. “Dalga geçiyorsun, değil mi?”

“Elbette dalga geçiyorum.” Molly havucu ağzına attı. “Ciddi olduğumu mu sandın?”

Kevin çenesini ovaladı. “Dalga geçmiyorsun.”

“Garsonu görüyor musun? Sanırım tatlıya hazırım.”

“Açıklamak ister misin?”

“Hayır.”

Kevin acele etmedi.

Molly bir havuç dilimiyle daha oynamaya başladı ama sonra omuz silkti. “Bazı sorunlarım var.”

“*Time* dergisinin de öyle. Lafı dolaştırmayı bırak.”

“Önce sen bana bu sohbetin nereye gittiğini söyle.”

“Nereye gittiğini biliyorsun. Doğruca yatak odasına.”

“Yatak odalarına,” diye vurguladı Molly, Kevin’ın bu konuda çok asık yüzlü davranmamasını umarak. “Kadının ve erkeğin yatak odaları. Öyle de kalması gerekiyor.”

“Birkaç gün önce seninle hemfikir olurdum ama Godzilla’nın dişleri olmasa şimdiye kadar çoktan yatağa girmiş olacağımızı ikimiz de biliyoruz.”

Molly ürperdi. “Bunu kesin olarak bilmiyorsun.”

“Dinle, Molly, gazete ilanı perşembeye kadar yayınlanmayacak. Bugün daha cumartesi. Görüşmeler de en azından birkaç gün sürecektir. İşe aldığım kişiyi yetiştirmek için de bir-iki gün. Bu bir sürü gece demek.”

Molly lafı yeterince dolaştırmıştı. Yiyormuş gibi yapmayı bırakmaya karar verdi. “Kevin, ben sadece fiziksel zevk için seks yapmam.”

“Bak bu tuhaf işte. Yanlış hatırlamıyorsam geçen Şubat ayında bir gece...”

“Sana âşıktım, tamam mı? Kontrolden çıkan aptal bir aşk işte.”

“Aşk mı?” Kevin keyifli bir tavırla öne eğildi. “Kaç yaşındasın sen, on iki mi?”

“Hıyarlık etmeyi kes.”

“Yani sen bana âşık mıydın?”

Kevin’ın çarpık gülümsemesi, Daphne’yi istediği duruma soktuğu her seferinde Benny’nin yüzünde beliren gülümsemeyle tıpatıp aynıydı. Tavşan bundan hoşlanmıyordu; Molly de hoşlanmamıştı.

“Aynı anda hem sana hem de Alan Greenspan’e âşıktım. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Ama Greenspan’e olan aşkım çok daha kötüydü. Tanrı’ya şükür, o seksi çantasıyla ona rastlamadım.”

Kevin laf kalabalığına aldırmadı. “Daphne’nin de Benny’ye âşık olmuş gibi görünmesi ilginç.”

“Âşık filan değil! Benny ona çok kötü davranıyor.”

“Belki de Daphne huysuzluk etmeyi bıraksa, Benny ona iyi davranabilir.”

“Bunu düşünmek beni Charlotte Long’la düşünmekten de iğrenç!” Molly bu sohbetin etrafından dolaşmalıydı. “Seksi her yerde bulabilirsin ama biz arkadaşız ve bu daha önemli.”

“Arkadaş mı?”

Molly başıyla onayladı.

“Evet, sanırım öyleyiz. Belki de bu yüzden böylesine heyecan veriyordur. Daha önce bir arkadaşımla hiç sevişmemiştim.”

“Yasak olana duyulan arzudan başka bir şey değil.”

“Senin için neden yasak olduğunu anlayamıyorum.” Kevin kaşlarını çattı. “Benim kaybedecek çok daha fazla şeyim var.”

“Bunu nereden çıkardın?”

“Haydi. Kariyerimle ilgili düşüncelerimi biliyorsun. Ailen benim işverenlerim ve şu anda onlarla aram bozuk. Kadınlarla ilişkilerimi hep takımın dışında tutmamın nedeni de tam olarak bu. Stars’ın amigo kızlarından biriyle hiç çıkmadım.”

“Ama şimdi burada, patronunun kız kardeşiyle yatağa girmeye hazırsın.”

“Ben her şeyimi kaybedebilirim. Senin kaybedecek bir şeyin yok.”

Kırılğan kalbim dışında.

Kevin başparmağını şarap kadehinin sapında dolaştırdı. “Gerçek şu ki seks dolu birkaç gece yazarlık kariyerine de yardımcı olabilir.”

“Bunu duymak için sabırsızlanıyorum.”

“Bilinçaltını yeniden programlar ve sen de farkında olmadan kitaplarında daha fazla eşcinsel mesajlar göndermezsin.”

Molly gözlerini devirdi.

Kevin sırttı.

“Haydi ama Kevin. Chicago’ya geri dönsek, benimle sevişmek aklının ucundan bile geçmez. Buna ne dersin?”

“Orada da şimdiki gibi sürekli birlikte olsak, elbette ki aklımdan geçerci.”

Kevin kasıtlı olarak konudan uzaklaşıyordu ama Molly bunu vurgulayamadan, yemeklerini yemediklerini gören garson bir sorun olup olmadığını sormak için geldi.

Kevin hiçbir sorun olmadığını söyledi. Kadın sırtıttı ve en yakın arkadaşımı gibi onunla sohbet etmeye başladı. İnsanlar Dan ve Phoebe'e da aynı şekilde tepki verdiklerinden, Molly bu tür müdahalelere alışkindi fakat garson seksi ve güzel olduğundan, bu Molly'nin hoşuna gitmemiştir.

Kadın nihayet gittiğinde, Kevin arkasına yaslandı ve Molly'nin unutulmuş olmasını umduğu sohbele geri döndü. "Şu yalnızlık meselesi... ne kadar süredir devam ediyor?"

Molly tavuğundan küçük bir parça keserken acele etmedi. "Bir süredir."

"Özel bir nedeni var mı?"

Molly bir çıkış yolu bulmaya çalışmak yerine soruyu düşünüyormuş gibi lokmasını yavaşça çiğnedi. Sonunda gizemli görünmeye karar verdi. "Yaptığım bir tercih."

"Bu da benim dışımda dünyada herkesin inandığı şu uslu kız görüntüsünün bir parçası mı?"

"Ben uslu bir kızm!"

"Tam bir baş belasısın."

Molly burnunu çekerken memnun olduğunu belli etmedi. "Erdemli bir kadın neden kendini haklı çıkarmak zorunda olsun ki? Yarı erdemli diyelim; seninle birlikte olana kadar bakire filan olduğumu sanma." Ama bazı açılardan hâlâ bakireydi. Seksten haberi olmasına rağmen, ne iki ilişkisi ne de Kevin'la geçirdiği o korkunç gece ona seksle ilgili bir şeyler öğretmişti.

"Çünkü arkadaşız, unuttun mu? Arkadaşlar birbirlerine bir şeylerini anlatır. Benim hakkımda neredeyse herkesten daha çok şey biliyorsun."

Bu açıklamadan dolayı mirasını bağışladığını söylediğinde olduğundan daha fazla mahcup olmaktan hoşlanmamıştı ve bu yüzden dirseklerini masaya koyarak ve ellerini dua eder gibi birleştirerek dindar gibi görünmeye çalıştı. “Cinsel açıdan seçici olmak utanılacak bir şey değil.”

Kevin bazı açılardan onu ailesinden daha iyi anlıyordu ve kaşlarını kaldırması, Molly’nin onu etkileyemediğini gösteriyordu.

“Ben sadece... birçok kişinin seksini fazla hafife aldığını biliyorum ancak ben bunu yapamam. Bence bunun için fazla önemli bir konu.”

“Buna itiraz etmeyeceğim.”

“Eh, o halde mesele bu kadar.”

“Memnun oldum.”

Molly hayal mi görüyordu, yoksa Kevin’ın ifadesinde biraz ukalalık mı vardı?

“Ne için memnunsun? Ben bacaklarımı kapalı tutarken sen bir stadyum dolusu kadınla yattın diye mi? Buna çifte standart denir.”

“Hey, gurur duyduğumu söyleyemem. Bu X kromozomlarımda programlanmış. Ve bir stadyum dolusu da değildi.”

“Şöyle söyleyeyim: Bazı insanlar bağıllık olmadan seks yapıyor ama ben onlardan biri değilim, dolayısıyla ana binaya geri taşınman en iyisi olur.”

“Teknik olarak konuşmamız gerekirse, Daphne, ben sana bir hayli bağılıyım ve bence karşılığını alma zamanım geldi.”

“Seks meta değildir. Üzerinde pazarlık yapamazsın.”

“Kim demiş?” Kevin’ın yüzünde gerçekten şeytani bir gülümseme belirdi. “Kasabadaki butikte bir sürü güzel giysi vardı ve kredi kartımla gerçekten özgür olabilirim.”

“Bu benim için ne gurur verici bir an. Tavşan kitabı yazarı tek hamlede fahişeye dönüştü.”

Kevin bundan hoşlanmıştı ama yemek salonunun diğer tarafından yaklaşan bir çift onun kahkahalarını böldü. “Affedersiniz ama siz Kevin Tucker değil misiniz? Selam, eşim ve ben koyu hayranınız...”

Molly arkasına yaslandı ve Kevin’i hayranlarıyla izlerken kahvesini yudumladı. Bu adam içini eritiyordu ve aksini iddia etmenin anlamı yoktu. Molly’yi çeken şey sadece yakışıklılığı olsa, Kevin bu kadar tehlikeli olmazdı. Ancak o kibirli karizması da bütün savunmasını kemiriyordu. Hele o öpüşmeleri...

Bir dakika! Öpüşmeleri ayaklarını yerden kesti diye bütün savunmasını indirecek değildi. Sadece duygusal paniğinden sıyrılmaya başlamıştı ve tekrar içine dalacak kadar kendine düşman değildi. Sadece Kevin’ın canının sıkıldığını ve biraz eğlenmek istediğini kendine hatırlatması gerekiyordu. İşin acı gerçeği şuydu ki Kevin o anda karşısındaki her kadına yaklaşırdı ve şimdilik elinin altında Molly vardı. Yine de, eski aşkının geri döndüğünü artık inkâr edemiyordu.

Bazı kadınlar nefes alamayacak kadar aptal oluyordu.

Kevin, kulübeye döndüklerinde Molly’nin başarısız bir şekilde saklamaya çalıştığı Daphne kitaplarının sonuncusunu da elinden bıraktı. Buna inanamıyordu! Hayatının son olaylarının yarısı, Molly’nin yazdığı sayfalardaydı. Elbette ki makaslanmıştı. Ama yine de...

Porsuk Benny *kendisiydi!* Kırmızı Harley’i... Deniz motoru... Abartılmış olan şu küçük gökyüzü sörfü olayı... Ve Benny, Yaşlı Soğuk Dağ’dan aşağı kayarken Kevin’ın gözlüğünü takıyordu. Kevin bu kadına dava açmalıydı!

Ancak hoşuna gitmişti. Molly harika bir yazardı ve hikâyeleri müthişti; çocukça ve eğlenceliydi. Fakat Daphne kitaplarında hoşlanmadığı bir şey vardı; hikâyenin sonunda tavşan, porsuğa karşı hep üstün geliyordu. Bu küçük erkek çocuklarına nasıl bir mesaj veriyordu? Ya da büyüklere?

Pejmürde kanepede arkasına yaslandı ve Molly'nin arkasından kapadığı yatak odası kapısına öfkeyle baktı. Yemekteki neşesi silinmişti. Molly'nin kendisine ilgi duyduğunu göremediğine bakılırsa kör olmalıydı. O halde anlamı neydi?

Molly onun tasmaşını çekıştirmek istiyordu, anlamı buydu. Kevin'ın yalvarmasını istiyordu; böylece gururunu kurtarabilecekti. Bütün bu konu, Molly için bir iktidar mücadelesi gibiydi. Kevin'ın yanında şirin ve komik davranarak yakasını kurtarıyor, arkadaşlığın-dan hoşlanmasını sağlıyor, üzerinden çıkarmak için yanıp tutuşacağı giysiler giyiyordu. Bunu yapma zamanı geldiğindeyse geri çekiliyor ve *bağlılık* olmadan sekse inanmadığını söylüyordu. Saçmalık!

Kevin'ın duş –soğuk– alması gerekiyordu ama sadece şu bira kupası büyüklüğündeki küvet vardı. Kevin buradan nefret ediyordu. Neden Molly her şeyi bu kadar büyütüyordu ki? Yemekte de reddedebilirdi ama Kevin onu öptüğünde, o tatlı vücut kesinlikle evet diyordu. Tanrı aşkına, *evliyediler!* Kendinden ödün vermek zorunda kalan Kevin olmuştu, Molly değil!

İşle zevki birbirine karıştırmama prensibi suratında patlamıştı. Gözlerini yatak odasından ayırmakta zorlanması kendinden iğrenmesine neden oluyordu. Lanet olsun, o Kevin Tucker'dı ve kadınların ilgisini çekmek için yalvarması gerekmezdi; özellikle de dikkatini çekmek için sıraya giren onca kadın varken.

Artık canına yetmişti. Bundan sonra kesinlikle ciddi davranacaktı. Kamp alanıyla ilgilenecek ve egzersizlerine geri dönecekti; böylece eğitim kampı başladığında formda olabilecekti. Karısı olan o sinir bozucu küçük yaramaza gelince... Chicago'ya dönene kadar Kevin ona kesinlikle elini sürmeyecekti.

16

“Erkek arkadaşım, ailesi o gece evde olmadığı için beni davet etti. Kapıdan girer girmez neler olacağını biliyordum...”

“Erkek Arkadaşımın Yatak Odası”

Chik için

Lilly evet dediği için kendinden nefret ediyordu ama hangi sanatsever Liam Jenner’ın davetini ve özel koleksiyonunu görme fırsatını geri çevirirdi ki? Gerçi davet zarif bir şekilde yapılmamıştı. Lilly bir cumartesi yürüyüşünden döndüğünde Amy telefonu ona vermişti.

“Tablolarımı görmek istiyorsan, öğleden sonra ikide evime gel,” diye gürlemişti Jenner. “Daha erken olmaz. Çalışıyorum ve kapıya cevap vermem.”

Los Angeles’ta kesinlikle fazla uzun kalmıştı çünkü neredeyse Jenner’ın kabalığını bir değişiklik olarak görecekti. Otobandan çıkarak Jenner’ın tarif ettiği yan yola saparken, boş ve anlamsız iltifatlara ne kadar alıştığını anladı. Açıkça akıllarından geçeni söyleyen insanların hâlâ var olduğunu neredeyse unutmuştu.

Jenner’ın bulmasını söylediği eski turkuaz posta kutusunu gördü. Beton doldurulmuş eski bir traktör lastiğine dikilmiş hırpani bir metal

direğin üzerine çarpık bir şekilde yerleştirilmişti. Lastiğin arkasındaki hendekte paslanmış yatak yayları ve bükülmüş bir oluklu teneke tabakası duruyordu. Yabani otlarla dolmuş araba yolundaki İZİNSİZ GİRİLMEZ tabelası onun yanında yeni kalıyordu.

Arabayı evin önüne döndürdü ve yavaşlattı. Zemin o kadar bozuktu ki araba yavaşlarken tedirgin edici bir şekilde sallandı. Tam arabayı orada bırakıp yürüyerek devam etmeyi düşünürken, yabani otlar gözden kayboldu ve bozuk zeminin yerinde yeni çakıl dökülmüş bir yol belirdi. Birkaç saniye sonra evi gördüğünde nefesi kesildi.

Beyaz beton korkulukları, taş çıkıntıları ve pırl pırl camları olan modern bir yapıydı. Tasarımdaki her şey Liam Jenner'ın imzasını taşıyordu. Arabadan inerek ön kapıdaki nişe doğru ilerlerken, Jenner'ın kendisiyle çalışacak kadar sabırlı bir mimarı nereden bulunduğunu merak etti.

Saatine baktı ve randevu zamanını yarım saat geçmiş olduğunu gördü. Tam istediği gibi.

Kapı ardına kadar açıldı. Zamanında gelmediği için Jenner'ın bağırmasını bekledi ama adam sadece başıyla onaylayarak geri çekildiğinde ve girmesi için yol verdiğinde, Lilly hayal kırıklığına uğradı.

Nefesini tuttu. Girişin karşısındaki cam duvar, yerden üç metre yüksekteki dar demir iskeleyle düzensiz bir şekilde bölünüyordu. Camın diğer tarafında göl, kayalıklar ve ağaçlar görünüyordu.

“Ne inanılmaz bir ev.”

“Teşekkürler. İçki alır mısınız?”

Jenner'ın teklifi samimi gibiydi ama Lilly'yi asıl etkileyen şey, boya lekeli kot gömleğinin ve şortunun yerini siyah ipek bir gömleğin ve açık gri kumaş pantolonun almış olmasıydı. İşin tuhafı, bu uygar giysiler yüzündeki vahşi çizgileri daha da belirginleştirmişti.

Lilly içki teklifini reddetti. “Ama evi gezmek isterim.”

“Pekâlâ.”

Ev iki bölümden oluşuyordu ve büyük olan kısımda açık bir salon, mutfak, kütüphane ve sütunlu bir yemek salonu, alt katlarda çok sayıda küçük yatak odası vardı. İçeri girdiğinde gördüğü demir iskele, Liam'ın stüdyosunun bulunduğunu söylediği cam tepeli bir kulübeye uzanıyordu. Lilly, Liam'ın stüdyosunu göstermesini umuyordu ama Liam sadece neredeyse manastır sadeliğinde döşenmiş alt kattaki ana yatak odasını gösterdi.

Her yerde muhteşem sanat eserleri vardı ve Liam onlardan derin bir saygı ve tutkuyla söz ediyordu. Muazzam büyüklükte bir Jasper Johns tablosu, Agnes Martin'in mavi ve bej ağırlıklı bir çalışmasının yakınında asılıydı. Bruce Nauman'ın neon heykellerinden biri, kütüphane kemerinin yakınında yanıp sönüyordu. Karşısında David Hockney'nin bir çalışması, onun yanında da Liam'ın Chuck Close tarafından yapılmış bir portresi asılıydı. Etkileyici bir Helen Frankenthaler tablosu oturma bölümünün uzun bir duvarını kaplıyordu ve bir koridorda taş ve ahşaptan yapılmış totem benzeri bir heykel dikkat çekiyordu. Dünyanın çağdaş sanatçılarının en iyileri bu evde temsil ediliyordu. Liam Jenner dışındaydı.

Lilly tur bitene kadar bekledi ve oturma alanına döndüklerinde bunu sordu. "Neden kendi tablolarından birini asmıyorsun?"

"Stüdyoda değilken kendi çalışmalarına bakmak, çalışarak tatil yapmak gibi geliyor."

"Tahmin edebiliyorum. Ama bu evi kesinlikle daha da muhteşem kılarlardı."

Jenner uzunca bir an Lilly'ye baktı. Sonra kırışık yüzünde bir gülümseme belirdi. "Gerçekten hayranımsın, değil mi?"

"Korkarım öyleyim. Tablolarından birini birkaç ay önce açık artırmada aldım; 3 Numaralı Kompozisyon. Menajerim beni iki yüz elli binde durmaya zorladı."

"Çok iğrenç, değil mi?"

Jenner o kadar keyifli görünüyordu ki Lilly güldü. “Kendinden utanmalısın. İki yüz binden bir metelik fazla etmezdi. Ve sana iltifatlar yağdırmaktan ne kadar nefret ettiğimi anlamaya yeni başlıyorum. Kesinlikle çok küstah bir adamsın.”

“Hayatı kolaylaştırıyor.”

“Kitleleri uzakta mı tutuyor?”

“Mahremiyetim benim için önemlidir.”

“Bu da böylesine muhteşem bir evi Big Sur veya Cap d’Antibes yerine neden kuzey Michigan ormanlarında inşa ettiğini açıklıyor.”

“Beni daha şimdiden çok iyi tanımışsın.”

“Tam anlamıyla bir üstatsın. Benim mahremiyetime çok daha fazla girilmişti ama beni bir münzeviye çevirmedi. Tanınmadan hâlâ bir yere gidemediğimi biliyor musun?”

“Kâbusum.”

“Neden seni bu kadar sıkıyor?”

“Eski mevzular.”

“Anlatsana.”

“İnanılmayacak ölçüde sıkıcı bir hikâye. Dinlemek istemezsin.”

“İnan bana, istiyorum.” Lilly, Jenner’ı teşvik etmek için kanepeye oturdu. “İnsanların hikâyelerini dinlemeye bayılırım.”

Jenner ona bakarak iç çekti. “Eleştirmenler beni yirmi altıncı yaş gününden hemen önce keşfettiler. Bunu dinlemek istediğinden emin misin?”

“Kesinlikle.”

Liam ellerini ceplerine soktu ve pencerelere doğru yürüdü. “Bir gecede tam anlamıyla sansasyona dönüştüm; herkesin konuk listesindeydim, ulusal dergilerin konusu olmuştum. İnsanlar bana para yağdırıyordu.”

“Nasıl olduğunu hatırlıyorum.”

Lilly’nin onun neler yaşadığını çoğu insanın anlayamayacağı şekilde anlıyor olması, Jenner’ı rahatlatmış gibiydi. Pencerelerden

uzaklaşarak her yerde olduğu gibi varlığını hissettiren bir şekilde Lilly'nin karşısındaki koltuğa oturdu. Lilly bir an huzursuz oldu. Craig de kendini böyle hissettirirdi.

"Beni etkiledi," dedi Jenner, "ve bütün o heyecana inanmaya başladım. Bunu da hatırlıyor musun?"

"Ben şanslıydım. Kocam ayaklarımın yerde kalmasını sağlamıştı." *Biraz aşırıya kaçarak*, diye düşündü Lilly. Craig, Lilly'nin onun eleştirilerinden çok övgülerine ihtiyaç duyduğunu asla anlamamıştı.

"Ben şanslı değildim. Konunun sanatçıyla değil, çalışmalarla ilgisi olduğunu unuttum. Resim yapmaktan çok partilerde zaman geçirmeye başladım. Çok fazla içiyordum. Kokain ve bedava seks bağımlısı oluyordum."

"Oysa seks asla bedava değildir, değil mi?"

"Sevdiğin bir kadınla evliyken, hayır. Ah, fakat davranışımı haklı çıkardım çünkü o benim gerçek aşkımdı ve diğer kadınlarla seks kesinlikle anlamsızdı. Haklı çıkardım çünkü zor bir hamilelik geçiriyordu ve doktor bebek doğana kadar onu rahat bırakmamı söylemişti."

Lilly, Liam'ın sesindeki içsel tiksintiyi duydu. Bu, kendini başkalarından daha sert yargılayan bir adamın sesiydi.

"Karım elbette ki öğrendi ve beni terk etmekle doğru olanı yaptı. Bir hafta sonra doğurdu ama bebek ölü doğdu."

"Ah, Liam..."

Jenner dudaklarını tiksintiyle büzerek Lilly'nin sempatisini geri çevirdi. "Mutlu sonla bitti. Bir dergi editörüyle evlendi ve son derece sağlıklı üç çocuğu oldu. Bana gelince... Neyin önemli olduğu ve neyin olmadığı konusunda önemli bir ders aldım."

"O zamandan beri de böyle münzevi hayat mı sürdün?"

Jenner gülümsedi. "Pek sayılmaz. Arkadaşlarım var, Lilly. Gerçek dostlar."

"Yüz yıldır tanıdığın insanlar," diye tahmin etti Lilly. "Yenilere gerek yok."

“Sanırım hepimiz yaşlandıkça arkadaşlıklarımızı köklendiriyoruz. Sen de öyle yapmadın mı?”

“Sanırım.” Lilly ona kendisini neden davet ettiğini soracaktı çünkü yeni bir arkadaş adayı olduğu belliydi ama aklında daha önemli bir soru vardı. “Yanılıyor muyum, yoksa ev turunda önemli bir yeri atlamadın mı?”

Liam koltuğa daha da gömüldü ve biraz rahatsız göründü. “Stüdyomu görmek istiyorsun.”

“Herkes gösterme alışkanlığın olmadığından eminim fakat...”

“Oraya benden ve arada bir bulduğum modelden başka kimse giremez.”

“Kesinlikle anlaşılır bir prensip,” dedi Lilly, başıyla onaylayarak. “Yine de, bir göz atmama izin verirsen minnettar kalırım.”

Jenner’ın gözlerinde hesapçı pırıltılar belirdi. “Ne kadar minnettar?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Benim için poz verecek kadar?”

“Hiç vazgeçmiyorsun, değil mi?”

“Karizmamın bir parçası da bu.”

Pansiyonda ya da dere kenarında olsalardı Lilly reddedebilirdi ama burada bunu yapamazdı. Dünyanın en güzel sanat eserlerinden bazılarını yarattığı o gizemli yer çok yakındaydı. “Kırk beş yaşındaki şişman bir kadının resmini yapmayı neden istediğini anlamıyorum ama stüdyonu görmem için ödemem gereken bedel buysa, evet, senin için poz veririm.”

“Güzel. Gel benimle.” Jenner yerinden fırladı ve iskeleye uzanan birkaç taş basamağa yöneldi. Oraya ulaşırken Lilly’ye bir bakış attı. “Sen şişman değilsin. Ve yaşın kırk beşten fazla.”

“Hayır!”

“Gözlerini kaldırtmışsın ama hiçbir estetik cerrah, o gözlerin ardındaki yaşam deneyimini ortadan kaldıramaz. Elliye daha yakınsın.”

“Kırk yedi yaşındayım.”

Jenner dönüp ona baktı. “Sabrımı zorluyorsun.”

“Hava bile senin sabrını zorlar,” diye homurdandı Lilly.

Jenner’ın dudaklarının kenarları kıvrıldı. “Stüdyomu görmek istiyor musun, istemiyor musun?”

“Ah, sanırım.” Lilly kaşlarını çatarak basamakları tırmandıktan sonra dar, açık yapı boyunca Jenner’ı takip etti. Aşağıdaki oturma alanına huzursuzca baktı. “Kendimi kalas üzerinde yürüyor gibi hissediyorum.”

“Alışsın.”

Jenner’ın bu yorumu, Lilly’nin tekrar geleceğini beklediğini gösteriyordu ve Lilly hemen bu izlenimi düzeltti. “Bugün sana poz vereceğim ama hepsi o kadar.”

“Sinirimi bozmayı kes.” Jenner iskelenin sonuna ulaşmıştı ve taş kemerin önünde silüet gibi görünecek şekilde Lilly’ye döndü. Jenner antik bir savaşçı gibi kollarını göğsünde birleştirip uzun bacaklarıyla yaklaşırken, Lilly erotik bir heyecan duydu.

Lilly ona film yıldızı tarzıyla baktı. “Bana orayı neden görmek istediğimi tekrar hatırlatsana.”

“Çünkü ben bir dâhiyim.”

“Kapa çeneni ve yolumdan çekil.”

Jenner’ın kakhahasında derin, hoş bir titreşim vardı. Olduğu yerde döndü ve Lilly’yi bir köşeden döndürerek stüdyosuna soktu.

“Ah, Liam...” Lilly parmaklarını dudaklarına bastırdı.

Stüdyo ağaçların üzerinde, kendi özel evreninde asılı duruyordu. Beş duvarından üçü kıvrımlı olacak şekilde tuhaf bir biçimi vardı. Tamamen camdan yapılmış kuzey duvarından akşamüstü ışığı vuruyordu. Yukarıdaki çok sayıda tavan penceresinin, çeşitli saatlerdeki gün ışığına göre ayarlanabilen gölgelikleri vardı. Kaba duvarlardaki, mobilyaların üzerindeki ve kireçtaşı zemindeki renkli boya lekeleri, stüdyoyu başlı başına bir modern sanat eserine dönüştürmüştü. Lilly, Getty’nin içinde dururken de aynı duyguya kapılıyordu.

Yarı yarıya bitmiş tuvaler şövalelerde dururken, diğerleri duvarlara yaslanmıştı. Çok sayıda büyük tuval, özel çerçevelerle asılmıştı. Hepsini hazmetmeye çalışırken Lilly'nin başı döndü. Resim eğitimi pek olmayabilirdi ama onyıllardır kendi başına sanatı öğreniyordu ve acemi değildi. Yine de, Jenner'ın olgun çalışmalarını sınıflandırmakta zorlanıyordu. Bütün etkiler mevcuttu; soyut ekspresyonistlerin öfkesi, Pop'un kontrollü serinkanlılığı, minimalistlerin yalınlığı. Ama o özünde duygusalıktan uzak tarzların üzerine duyguları ekleme cüretkârlığını ancak Liam Jenner gösterebilirdi.

Duvarın büyük bölümünü kaplayan, tamamlanmamış Meryem Ana ve Çocuk tablosuna baktı. Bütün büyük çağdaş ressamlar arasında, bir Meryem Ana ve Çocuk tablosunu tezek kullanmadan, Meryem Ana'nın alnına küfür yazmadan veya yıldız yerine bir Coca-Cola amblemi yerleştirmeden ancak Liam Jenner çizebilirdi. Çağdaş sanat dünyasını dolduran alaycılara katıksız huşunun ne olduğunu göstermeye cüret etmek için gereken özgüvene ancak Liam Jenner sahip olabilirdi.

Lilly'nin kalbi dışarı dökülmesine asla izin vermediği yaşlarla doldu. Kimliğinin Craig'in beklentileri tarafından yutulmasına izin verdiği için kaybettiklerinde, vazgeçtiği oğlunun kaybindan kaynaklanan gözyaşları. Tabloya bakarken, kutsal olarak görmesi gereken şeylere karşı ne kadar umursamazca davrandığını anlıyordu.

Jenner'ın eli, Madonna'nın saçlarını yumuşatan mavi-altın sarısı fırça darbeleri kadar nazik bir şekilde Lilly'nin omzunu tuttu. Doku-nuşu hem doğal hem de gerekli gibi görünüyordu ve Lilly gözyaşlarını bastırmaya çalışırken, onun göğsüne sokulma dürtüsüne direndi.

"Zavallı Lilly'm," dedi Jenner, nazikçe. "Sen hayatını benimkinden daha da zorlaştırmışsın."

Lilly onun bunu nereden bildiğini sorgulamadı ama o mucizevi, tamamlanmamış tablonun önünde dururken ve omzundaki elin sunduğu rahatlığı hissederken, bütün bu tuvalerin Jenner'ın yansımalarıydı.

ları olduğunu anladı; öfkesi, zekâsı, sertliği ve gizlemek için o kadar çabaladığı duygusallığı. Lilly'nin aksine, Liam Jenner işiyle birdi.

“Otur,” dedi Jenner, kısık sesle. “İstedğin gibi.” Lilly, Jenner'ın kendisini odanın ortasındaki basit görünümlü sandalyeye götürmesine izin verdi. Jenner onun omzunu okşadı, sonra geri çekildi ve çalışma masasının yakınındaki boş tuvallerden birine uzandı. Başka bir adam olsa, Lilly kullanıldığını hissederti ama Jenner bunu aklından bile geçirmezdi. Sadece yaratma ihtiyacıyla hareket ediyordu ve Lilly'nin anlayamadığı bir nedenle, bu ihtiyaç kendisini de kapsıyordu.

Lilly artık umursamıyordu. Bunun yerine, Meryem Ana ve Çocuk tablosuna bakarak birçok açıdan zengin nimetlerle kutsanmış fakat öte yandan kurak kalmış kendi hayatını düşündü. Kayıplarına –oğlu, kimliği, hem sevdiği hem de öfke duyduğu kocası– odaklanmak yerine, kendisine bağışlanan şeyleri düşündü. İyi bir zihni ve entelektüel merakı vardı. En çok ihtiyaç duyduğu zamanda güzel bir yüzü ve vücudu olmuştu. O güzellik biraz silinmişse ne olacaktı? Burada, Kuzey Michigan'daki bu gölün kıyısında otururken, bu hiç de önemli gibi görünmüyordu.

Meryem Ana'ya bakarken bir şey olmaya başladı. Liam'ın tablosu yerine kendi kapitone çalışmasını gördü ve o ana dek kaçırdığı şeyi anlamaya başladı. Üzerinde çalıştığı bahçe, şimdi içinde yaşayan kadın için bir metaforu; baştan çıkarmak yerine iyileşmek ve beslemek isteyen, göz alıcı bir güzellik yerine daha zarif nüansları olan, daha olgun bir kadın. Artık eskiden olduğu kişi değildi ama dönüştüğü kişiyi de henüz tam olarak anlamıyordu. Her nasılsa, cevap kapitone çalışmasında gizli gibiydi.

Güçlü bir enerji bütün vücuduna yayılırken parmakları seğirdi. Dikiş sepetine ve kumaş kutusuna ihtiyacı vardı. Onlara hemen ihtiyacı vardı. Onlar yanında olsa –hemen şu anda elinin altında olsa!– kim olduğunu ortaya çıkaracak yolu bulabilirdi. Yerinden fırladı. “Gitmem gerek.”

Jenner kendini işine iyice kaptırmıştı ve bir an için Lilly'nin ne dediğini anlamamış gibi baktı. Sonra neredeyse acı gibi görünen bir şey kırış kırış yüzünü buruşturdu. "Ah, Tanrım, hayır!"

"Lütfen. Zorluk çıkarmıyorum. Sadece... hemen döneceğim. Arabamdan bir şey almam gerekiyor."

Jenner geri çekilerek tuvalden uzaklaştı. Bir eliyle saçlarını sıvazlarken alnına boya süründü. "Ben senin için alırım."

"Bagajımda bir sepet var. Hayır, yanındaki kutuya da ihtiyacım var. Benim... birlikte gidelim."

İskeleden koşarak geçerlerken, asıl işe dönebilmek için ikisi de alev almış gibiydi. Basamaklardan hızla inerlerken Lilly'nin nefesi kesik kesikti. Anahtarlarının durduğu çantasına bakındı ama göremedi.

"Arabayı ne diye kilitledin ki?" diye kükredi Jenner. "Tanrı'nın bile unuttuğu lanet olasıca bir yerdeyiz!"

"Ben Los Angeles'ta yaşıyorum!" diye bağırarak karşılık verdi Lilly.

"İşte!" Jenner çantayı sehpalardan birinin altından çıkardı ve karıştırmaya başladı.

"Ver onu bana!" Lilly çantayı çekip alarak içine kendi daldı.

"Acele et!" Jenner onu dirseğinden yakalayarak ön kapiya doğru ve sonra da basamaklardan aşağı itti. Lilly koştururken anahtarlarını buldu. Kolunu Jenner'dan kurtararak uzaktan kumandada bagajı açan düğmeye bastı.

Dikiş sepetini kaparken ve kumaş kutusunu Jenner'ın eline tutuştururken neredeyse rahatlıktan hıçkırıklara boğulacaktı. Jenner kutuya bakmadı bile.

Tekrar içeri koştular, merdiveni tırmandılar ve aceleyle iskeleden geçtiler. Stüdyoya ulaştıklarında ikisi de nefes nefeseydi ve nedeni gayretten çok duygu yoğunluğuydu. Lilly sandalyeye çökerken Jenner da tuvalinin başına koştu. Birbirlerine baktılar ve ikisi de gülümsedi.

Bu çok özel bir andı. Mükemmel iletişim. Jenner onun telaşını sorgulamamış, bunca telaşa neden olan şeyin basit bir dikiş sepeti

olduğunu gördüğünde küçümsememişti. Her nasılsa, Jenner onun yaratma ihtiyacını anlıyordu; tıpkı Lilly'nin de onunkini anladığı gibi.

Lilly memnun bir şekilde işine odaklandı.

Dışarıda hava giderek kararıyordu. Stüdyonun iç ışıkları yandı. Her lamba gölge yaratmadan ışık sunacak şekilde titizlikle yerleştirilmişti. Lilly'nin makası açılıp kapanıyor, iğnesi dikiş makinesine ulaşana kadar kumaşları bir arada tutacak geniş dikişler atıyordu. Dikişler dikişlere bağlanıyor, renkler birleşiyor, desenler üst üste biniyordu.

Jenner'ın parmakları Lilly'nin boynuna süründü. Lilly onun tuvalinin başından ayrıldığını fark etmemişti. Siyah ipek gömleğine kırmızı boya bulaşmıştı ve pahalı pantolonunda da turuncu bir leke vardı. Aklar düşmüş saçları dağılmıştı ve saç diplerine de boya sürünmüştü.

Lilly'nin mandalina rengi ince bluzunun üst düğmesine dokunduğunda, Lilly ürperdiğini hissetti. Jenner onun gözlerine bakarak düğmeyi deliğinden ayırdı ve sonra sıradakini açtı.

“Lütfen,” dedi.

Lilly onu durdurmaya çalışmadı; hatta bluzun bir tarafını aşağı kaydırduğunda bile. Boya bulaşmış kalın parmakları sutyeninin ön kopçasına değdiğinde bile. Bunun yerine, dikkatini tekrar dikişine odakladı ve Jenner'ın kopçayı çözmesine izin verdi.

Göğüsleri gençliğinde olduğundan çok daha ağır bir şekilde ortaya döküldü. Lilly, ünlü ressamın bluzun kumaşını istediği gibi ayarlamasına izin verdi. Jenner kollardan birini dirseğe kadar indirdi. Sonra diğerini.

Jenner tuvalinin başına dönerken ayak sesleri kireçtaşı zeminde yankılandı.

Lilly çıplak göğüsleriyle dikişine devam etti.

Daha önce kapitone çalışmasının baştan çıkarma yerine şefkatle ilgisi olacağına inanmıştı ama şimdi Jenner'ın bunu yapmasına izin vermesi, anlamın daha karmaşık olduğunu gösteriyordu. Lilly kişiliğinin seksüel odaklı kısmının öldüğünü sanmıştı. Oysa şimdi vücu-

dunda hissettiği özlem, öyle olmadığını gösteriyordu. Kapitone yeni kimliğinin bir sırrını çözmüştü bile.

Kollarındaki kumaşı hiç bozmadan yanındaki kutuya doğru eğildi ve yumuşak bir eski kadife parçası buldu. Daha koyu tonları olan şehvet verici bir kırmızıydı. Koyu opal fesleğen rengi. Bir kadının vücudunun gizli rengi. Köşeleri yuvarlarken parmakları titriyordu. Çalışırken kumaş göğüs uçlarına değiyor, gerilip sertleşmelerine neden oluyordu. Lilly tekrar kutuya daldı ve gizli kalp olarak kullanabileceği daha da koyu bir ton buldu.

Minik çiy kristalleri de ekleyecekti.

Boğuk bir küfür başını kaldırmasına neden oldu. Liam ona bakıyordu ve yüzünde ter damlaları oluşmuştu. Boya bulaşmış kolları iki yanında gevşek bir şekilde duruyordu ve bir fırça düşürdüğü yerde, ayağının dibindeydi. “Yüzden fazla nü çalıştım. İlk kez...” Bir an için şaşkın gözlerle bakarak başını iki yana salladı. “Bunu yapamıyorum.”

Lilly utançtan kızardı. Yerinden fırlarken düşen kapitone parçasına aldırmadan bluzunu yukarı çekip kapadı.

“Hayır.” Jenner ona yaklaştı. “Ah, hayır, o değil.”

Jenner’ın gözlerindeki ateş Lilly’yi şaşırtmıştı. Jenner’ın bacakları Lilly’nin eteğine süründü ve ressam aniden ellerini Lilly’nin az önce kapadı bluzun içine soktu. Göğüslerini elleriyle kavrayarak yüzünü aralarına gömdü. Dudakları göğüs uçlarından birini sararken, Lilly onun kollarını sımsıkı yakaladı.

Tutku patlamasının gençlere has olduğu söylenebilirdi ama ikisi de genç değildi. Lilly onun uzun sertliğini hissetti. Jenner, Lilly’nin eteğinin kemerine uzandı. Mantık geri döndü ve Lilly onun ellerini itti. Jenner’ın kendisini bir zamanlar olduğu haliyle çıplak görmesini isterdi, şimdiki haliyle değil.

“Lilly...” diye itiraz etti Jenner, kısık sesle.

“Üzgünüm...”

Jenner'ın korkaklığa sabır gösterecek hali yoktu. Ellerini Lilly'nin eteğinin altına sokarak külotunu yakaladı ve dizlerine çekerek çıkardı. Yüzünü eteğe, Lilly'nin bacak arasına gömdü... Sıcak nefesi Lilly'nin bacaklarına yayıldı ve müthiş bir zevk verdi. Lilly bacaklarını birkaç santim araladı ve Jenner'ın nefesinin gizli kalbine dokunmasına izin verdi.

Jenner onu kendisiyle birlikte sert zemine çekti ve yüzünü ellerinin arasına alarak öptü. Kadınları iyi tanıyan bir adamın derin, deneyimli öpücüğü.

Birlikte uzandılar. Lilly'nin eteği belinde toplanmıştı. Jenner ellerini onun bacaklarında dolaştırdı ve iki yana açtıktan sonra yüzünü aralarına gömdü.

Lilly bacaklarını iyice açarak Jenner'ın şehvet ziyafetinin tadını çıkardı. Şiddetli ve güçlü orgazmı onu hazırlıksız yakaladı. Kendini toparlayana kadar Jenner soyunmuştu bile.

Vücudu güçlü ve formdaydı. Lilly kollarını açtı ve Jenner hemen içine girdi. Lilly parmaklarını onun saçlarına daldırarak öpücüklerine karşılık verirken bacaklarını beline doladı. Omurgası altındaki sert zemine bastırıyordu. Jenner tekrar ileri iterken Lilly yüzünü buruşturdu.

Jenner durdu, daha nazıkçe okşadı ve zeminin sertliğini kendisi karşılamak için Lilly'yi üste geçirdi. "Şimdi daha iyi mi?" Uzandı ve gözlerinin önüne dökülen göğüsleri kavradı.

"Daha iyi," dedi Lilly, ikisini de memnun eden bir ritim yakalayarak.

Hareket ederlerken tuvallerdeki boyalar etraflarında dönüyor, renkler parlaklaşıp sıvılaşıyordu. Vücutları birlikte hareket ediyordu. Sonunda ikisi de daha fazla dayanamadı ve evrendeki bütün renkler parlak ışıklarla patladı.

Lilly yavaş yavaş kendini toparladı. Bluzu ve eteği belinde toplanmış halde Jenner'ın üzerinde yatıyordu. Bir büyüye kapılmış gibiydi. Adam tıpkı tabloları gibi onu büyülemiş olmalıydı.

Jenner homurdandı. “Yerde sevişmek için fazla yaşlanmışım.”

Lilly onun üzerinden sıçrayarak kalktı ve mahcup bir tavırla kendini örtmeye çalıştı. “Özür dilerim. Ben... ben çok ağırım. Seni ezmiş olmalıyım.”

“Yine başlama.” Jenner yüzünü buruşturarak yana döndü ve yavaşça ayağa kalktı. Lilly’nin aksine, giyinmek için acelesi varmış gibi görünmüyordu. Lilly bakmayı reddetti. Bunun yerine, kırışmış eteğini aşağı itti ve aynı anda külotunun yerde, ayaklarının dibinde olduğunu gördü. Sutyesiyle uğraşacak halde olmadığına karar vererek bluzunu topladı ama Jenner onun ellerini yakalayarak düğmeleri iliklemesini engelledi.

“Beni iyi dinle, Lilly Sherman. Yıllar boyunca yüzlerce modelle çalıştım ama asla birini baştan çıkarmak için çalışmama ara vermedim.”

Lilly ona inanmadığını söyleyecekti ama karşısındaki Liam Jenner’dı; sahte kibarlıklara sabrı olmayan adam. “Bu... Bu delilik.”

Jenner’ın yüzü sertleşti. “Vücudun muhteşem. Şehvetli, gösterişli, bir kadın vücudunun olması gerektiği gibi. Işığın teninden nasıl yansıdığını hiç fark ettin mi? Göğüslerinden? Muhteşemler, Lilly. Büyük. Etli. Cömert. Onların resmini yapmaya doyamam. Göğüs uçların...” Başparmaklarını Lilly’nin göğüs uçlarına koyarak ovaladı ve gözleri yine resim yaparken olduğu gibi tutkuyla parladı. “Bana duşları hatırlatıyorlar. Süt duşlarını.” Lilly onun sesindeki şehveti duyunca ürperdi. “Yere dökülüşleri... nehirlerle dönüşerek... susuz kalmış koca kara parçalarını beslemek için akan parlak nehirler.”

Ne abartılı bir adamdı. Lilly böylesine cüretkâr bir vizyonla ne yapabileceğini bilmiyordu.

“Vücudun, Lilly... Görmüyor musun? Bu, insan ırkını doğuran vücut.”

Jenner’ın sözleri, Lilly’nin içinde yaşadığı dünyanın bütün prensiplerine meydan okuyordu. Diyetler. İnkârlar. Kadın eti yerine kadın kemiğine karşı saplantı. Gençlik ve zayıflık kültürü.

Cimrilik.

Çirkinlik.

Korku kültürü.

Lilly bir an için gerçeği görür gibi oldu. Kadının mistik gücünden korktuğu için o gücün kaynağını, vücudunun doğal biçimini yok etmeye çalışan bir dünyayı gördü.

Vizyon Lilly'nin deneyimlerine çok yabancıydı ve çabucak silindi. "Benim... gitmem gerek." Kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Eğilip külotunu aldı, dikiş sepetine attı ve kapitone parçalarını kaptı. "Bu... bu çok sorumsuzcaydı."

Jenner gülümsedi. "Seni hamile bırakma olasılığım var mı?"

"Hayır ama başka şeyler var."

"İkimiz de zevk düşkünü değiliz. Seksin çok önemli olduğunu ikimiz de zor yoldan öğrendik."

"Buna ne diyorsun peki?" Lilly parmağıyla yeri işaret etti.

"Tutku." Jenner sepetten taşan kapitone parçalarını işaret etti. "Üzerinde çalıştığın şeyi göster bana."

Lilly, Liam Jenner gibi bir dehanın basit kapitone projesini görmesine izin vermeyi aklından bile geçiremezdi. Başını iki yana sallayarak kapıya yöneldi ama oraya ulaşmadan önce bir şey onu durdurdu. Lilly tekrar Jenner'a döndü.

Jenner öylece durmuş, onu izliyordu. Kasıklarına yakın bir yerde mavi boya lekesi vardı. Çırılçıplaktı ve muhteşem görünüyordu.

"Haklıydın," dedi Lilly. "Elli yaşımdayım!"

Jenner'ın kısık sesle verdiği cevap, arabasına binerken hâlâ Lilly'nin kulaklarında çınliyordu.

"Böylesine korkak olmak için fazla yaşlısın."

17

Daphne en gerekli eşyalarını topladı: Güneş kremi, lolipop kırmızısı yüzme kollukları, bir kutu yara bandı (çünkü Benny de kamp yapacaktı), en sevdiği kahvaltılık gevrekler, çok güçlü bir düdük (çünkü Benny de kamp yapacaktı), pastel boyalar, her gün için bir kitap, opera gözlüğü (çünkü ne görmek isteyeceğinizi asla bilemezsiniz), üzerinde FORT LAUDERDALE yazılı bir deniz topu, plastik kovasıyla küreği ve sıkıldığında patlatması için kocaman bir tabaka köpüklü naylon.

Daphne Yaz Kampına Gidiyor

Molly salı gününe kadar Daphne Yaz Kampına Gidiyor üzerinde çalışmaktan ve Kevin'ı oyalamaktan bitkin düşmüştü. Gerçi oyalanmayı istemiyordu. Aslında, cumartesi gecesi çıktıkları yemekten sonra yüzü asıktı ve Molly'den uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. Hatta sanki *Molly onu* zorluyormuş gibi davranma cüretinde bile bulunuyordu. O gün kendisiyle gelmesini sağlamak için Molly onu grev yapmakla tehdit etmişti.

Molly onu rahat bırakmalıydı ama bırakamıyordu. Wind Lake Kamp Alanı'nı satmak konusunda fikrini değiştirmesini sağlamanın tek yolu, buranın artık çocukluğundaki sıkıcı yer olmadığına onu ikna etmektir. Ne yazık ki şimdiye kadar onu ikna edememişti ve şimdi sıradaki adımı atmalıydı. Teslim olarak kendini ayağa kalkmaya zorladı.

"Kevin, bak, şu ağaçların arasında!"

"Sen ne yapıyorsun, Molly? Otursana!"

Molly heyecanla yerinde sıçradı. "Bu bir Kirtland bülbülü değil mi?"

"Dur!"

Gereken tek şey bir kez daha hafifçe sıçramaktı ve kano devrildi.

"Ah, lanet olsun!"

Birlikte göle yuvarlandılar.

Molly suyun dibine giderken üç gün önce ayaklarını yerden kesen o öpüşmelerini düşündü. O zamandan beri Kevin ondan uzak durmuştu ve bir araya geldikleri birkaç seferinde, pek de uygar davrandığı söylenemezdi. Molly onunla yatmayacağını söyledikten sonra Kevin ilgisini kaybetmişti. Keşke...

Keşke ne, seni sersem? Keşke her gece yatak odanın kapısını yumruklasa ve fikrini değiştirip onu içeri alman için yalvarsaydı mı? Sanki böyle bir şey olurmuş gibi.

Ama en azından son üç gecedir Molly'yi neredeyse çılgın atacak hale gelene kadar yatakta oradan oraya döndüren şehvetin sıkıntısını biraz olsun paylaşıyormuş gibi görünemez miydi? Hatta Molly'nin yazı çalışmalarını bile etkilemişti. Daphne bu sabah en iyi arkadaşı Orman Kurbağası Melissa'ya Benny'nin o gün özellikle çok seksi göründüğünü söylemişti! Molly defterini tiksintiyle bir kenara fırlatmıştı.

Başının üzerinde alabora olmuş kanonun küpeştesini hissetti ve onun altından yüzdü. Tek hamleyle yukarı fırlayıp gövdenin altındaki hava cebine girdi ki ancak Molly'nin başının sığacağı büyüklükteydi zaten. Bu boğulma işi onu ahmak yerine koyacaktı.

Kevin'ın dikkatini tekrar çekmesinin kolay olacağını biliyordu. Yapması gereken tek şey soyunmaktı. Ama Kevin için bir seks macerasından fazlası olmak istiyordu. İsteddiği şey...

Zihni durdu ama sadece bir an için. Bir *arkadaş...* evet, buydu. Molly tam arkadaşlıklarına değer vermeye başlamışken Kevin soğuklaşmıştı. Yatağa girerlerse o ilişkiyi yeniden oluşturmak mümkün olmazdı.

Kevin'ın iyi bir sevgili olmayacağını kendine tekrar hatırlattı. Evet, harika öpüşüyordu ve evet, o sevimsiz cinsel ilişkileri sırasında uyumuştı ama Molly onun bir şeylerin tadını çıkaranlardan olmadığına bir kez inanmıştı. Yemeğiyle asla oynamıyordu. Şarabın tadını çıkarmıyor, tabağındaki yemeğin sunumunu takdir etmiyordu. Sofra adabı kusursuzdu fakat yemek onun için bedensel yakıttan başka bir şey değildi. Ayrıca, milyoner bir sporcunun bir sevgili olarak becerilerini geliştirmeye ne kadar çaba harcaması gerekirdi ki? Kadınlar onu memnun etmek için sıraya giriyordu; bunun tersi yaşanmıyordu.

Molly yüzleşmek zorundaydı: Kevin'la yaşamak istediği seks, romantik fanteziyle dolu seksti ve bunun için ruhunu satmaya niyeti yoktu. Üç gece boyunca oradan oraya dönüp durmuş olmasına, en uygunsuz anlarda dizlerinin bağının çözülmesine neden olan o utanç verici şehvete rağmen, gelip geçici bir şey yaşamak istemiyordu. Gerçek bir ilişki istiyordu. *Bir arkadaşlık*, diye hatırlattı kendi kendine.

Ters dönmüş bir kanonun arkasından uzanmış bir çift ıslak tavşan kulağının nasıl görüneceğini hayal ederken, Kevin'ın başı hemen yanında belirdi. Kanonun altı çok karanlık olduğu için Molly onun yüz ifadesini göremiyordu ama sesindeki öfke gayet netti.

"Seni burada bulacağımı nereden bildim dersin?"

"Yönümü kaybettim."

"Yemin ederim, tanıdığım en koordinasyonsuz insansın!" Kevin kaba bir tavırla Molly'nin kolunu yakaladı ve onu tekrar suyun altına çekti. Bu kez gün ışığına çıktılar.

Wind Lake’de güzel bir öğle üzeriydi. Güneş parlıyordu ve mücevher mavisi suyun yüzeyinde, gökyüzündeki tek beyaz bulutun görüntüsü yansıyor. Kevin’s e daha fırtınalı görünüyordu.

“Sen ne halt ettiğini sanıyordun? Buraya gelmek için bana şantaj yaptığında, kanoculukla ilgili her şeyi bildiğini söylemiştin!”

Molly suda ilerlerken ayakkabılarını iskelede bıraktığı için memnundu ve Kevin bunu yapmamıştı. Ama sonuçta başlarına ne geleceğini de bilmiyordu.

“Kanoculuğu biliyorum. Son yaz kampımda altı yaşındaki çocuklardan ben sorumluydum.”

“Aralarında hâlâ *hayatta* olan var mı?”

“Neden bu kadar huysuzluk ettiğini anlamıyorum. Sen yüzmeyi seversin.”

“Kolumda bir Rolex varken değil!”

“Sana yenisini alırım.”

“Evet, tabii. Mesele şu ki bugün kanoya binmek istemiyordum. Yapacak işlerim vardı. Ama bütün hafta sonu bir şeyi yapmaya çalıştığım her seferinde sen bir hırsızın kulübeye girmeye çalıştığını veya kayalıklardan atlamadığın sürece odaklanamadığını filan söyledin. Bu sabah da *kanişinle* top tutmaca oynamaya ikna etmeye çalıştın!”

“Roo’nun egzersize ihtiyacı var.” Kevin’ın de birlikte oynayacak birine ihtiyacı vardı.

Kevin bütün hafta sonu yerinde duramamıştı. Wind Lake’in büyüüne kendini bırakmak ve mirasıyla yeniden bağlantı kurmak yerine, ya egzersiz yapmış ya da hırsını çekiç ve çivilerden çıkarmaya çalışmıştı. Molly onun her an arabasına atlayıp sonsuza dek gözden kaybolmasını bekliyordu.

Bunu düşünmek bile Molly’nin moralini bozuyordu. Henüz buradan gidemezdi. Kamp alanında sihirli bir şeyler vardı. Olasılıklar havada keşfedilmeyi bekliyor gibiydi. Neredeyse büyüü bir yer gibi.

Kevin ters dönmüş kanonun kaç tarafına doğru yüzdü. “Şimdi bu şeyle ne yapacağız?”

“Dibe değebiliyor musun?”

“Lanet olasıca bir gölün ortasındayız! Elbette ki dibe değemiyorum.”

Molly onun huysuzluğuna aldırmadı. “Şey, hocamız bize alaborsa olmuş bir kanoyu düzeltmek için bir teknik göstermişti. Adına Capistrano Dönüşü deniyor ama...”

“Nasıl yapıyor?”

“On dört yaşımdaydım. Hatırlamıyorum.”

“O halde niye sözünü ettin?”

“Yüksek sesle düşünüyordum. Haydi, başarabileceğimizden eminim.”

Sonunda kanoyu düzelttiler ama büyük ölçüde Kevin’in acı kuvvetine dayanan teknikleri gövdeyi yarı yarıya suyla dolu bırakmıştı ve dolayısıyla yarısı suyun altındaydı. Suyu boşaltmak için kullanabilecekleri bir şey olmadığından, geri dönüş yolunda suyun içine oturarak kürek çekmeleri gerekti ve Kevin’la birlikte kanoyu kumsala çekmeyi başardıklarında, Molly nefes nefeseydi. Yine de asla pes eden biri olmamıştı.

“Sağına bak, Kevin! Bay Morgan burada!” Molly ıslak saçlarından bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı ve kumların üzerine portatif sandalye açan gözlüklü ve ince yapılı muhasebeciyi işaret etti.

“Yine mi bu?”

“Aslını istersen, bence onu izlemelisin...”

“Ne dediğin umurumda değil. Bir seri katil gibi *görünmüyor*.” Kevin sırsıslam olmuş tişörtünü çekti.

“Sezgilerim güçlüdür ve adamın gözleri fıldır fıldır dönüyor.”

“Bence sen aklını kaçırmışsın,” diye mırıldandı Kevin. “Gerçekten. Ve bunu ablana nasıl açıklayacağımı bilmiyorum; aynı zamanda patronum olan bir kadına.”

“Çok fazla endişeleniyorsun.”

Kevin ona döndü. Molly o yeşil gözlerdeki alevi gördü ve şansını çok fazla zorladığını anladı.

“Dinle beni, Molly! Eğlence ve oyunlar artık bitti. Zamanımı böyle ziyan etmektense yapacağım daha iyi şeyler var.”

“Bu zaman kaybı değil ki. Bu...”

“Senin *arkadaşın* olmayacağım! Anlayabiliyor musun? İlişkimizin yatak odasının dışında kalmasını mı istiyorsun? Tamam. Bu senin ayrıcalığın. Ama benden arkadaşın olmamı bekleme. Bundan sonra kendi kendine eğlen ve ayağımın altından çekil!”

Molly, Kevin’ın hızlı ve öfkeli adımlarla gidişini izledi. Muhtemelen öfkesini biraz hak etmiş olsa da, yine de hayal kırıklığına uğradığını hissediyordu.

Yaz kampının eğlenceli olması gerekirdi ama Daphne üzgündü. Kanolarını devirdiğinden beri, Benny ona kızgındı. Başları dönene kadar el ele dönmelerini istememişti. Daphne’nin bir gökkuşağı havuzuna batırılmış gibi görünün diye tırnaklarının her birini farklı bir renge boyadığını fark etmemişti. Daphne’nin dikkatini çekmek için burnunu sümkürmemiş, dilini çıkarmamış veya yüksek sesle geçirmemişti. Tam aksine, Berlin’den gelen bir tavşan olan Cicely’yi aptalca mimikler yapmış, Cicely de ona çikolatalı tavşanlar vermişti ve modayla ilgilenmemişti.

Molly defterini bir kenara bıraktı ve en yeni Yalan Söyle kutularından birini alarak oturma odasına geçti. Hepsini, içinde hâlâ dünden kalan kırıntıların olduğu buzlu camdan bir kaseye döktü. Kanoyu devirdiğinden beri dört gün geçmişti ve o zamandan beri her sabah kulübenin mutfak tezgâhının üzerinde yeni bir kutu bulmuştu.

Elbette ki bu da Kevin'ın önceki gece nerede olduğuyla ilgili bütün şüpheleri ortadan kaldırıyordu. *Slytherin!*

Molly'den uzak kalmak için akla gelebilecek her şeyi yapmıştı; bir şey dışında: Ana binaya geri taşınmak. Ancak Lilly'nin yakınında olmak onu Molly'nin yakınında olmaktan daha çok rahatsız ediyordu. Bunun pek önemi yoktu çünkü pek sık aynı anda kulübede olmuyorlardı.

Bozuk bir moralde bir şekerlemeyi ağzına attı. Cumartesi günüydü ve pansiyon bütün hafta sonu doluydu. Antreye geçti ve konsoldaki broşür yığını düzeltti. İş ilanı gazetede yayınlanmıştı ve Kevin sabah saatlerini en iyi iki adayla görüşerek geçirmişti. Bu arada Molly pansiyon müşterilerini odalarına yerleştirmiş ve Troy'a yeni kulübe kiralamalarında yardımcı olmuştu. Şimdi öğle üzeriydi ve yazmaya ara vermesi gerekiyordu.

Ön verandaya çıktı ve Lilly'yi ön bahçenin yanındaki bir gölge-likte eğilmiş halde, aldığı pembe ve lavanta camgüzellerini boş çiçek yataklarına ekerken gördü. Bahçe eldivenleri takarken ve çimenlerin arasında çömelirken bile muhteşem görünmeyi başarıyordu. Molly onun bir müşteri olduğunu kendine hatırlatmaya gerek duymadı. Birkaç gün önce Lilly bir sandık dolusu yıllıkla geldiğinde bunu denemişti zaten. Lilly bahçeyle uğraşmaktan zevk alıyor, bu şekilde rahatlıyor gibiydi ve Kevin kendisine aldırnamaya devam etse bile, Molly onun daha az gergin görüldüğünü itiraf etmeliydi.

Molly merdivenin dibine ulaşırken Marmie başını kaldırdı ve altın sarısı iri gözlerini kırıştırdı. Roo içeride Amy'nin yanında güvende olduğundan, kedi yerinden kalkıp gelerek Molly'nin ayak bileklerine süründü. Kevin'ın aksine Molly kedilere düşkün olmamasına rağmen, Marmie kendini sevdiren bir hayvandı ve ikisi arasında mesafeli bir şefkat oluşmuştu. Marmie'nin kucaklanıp okşanmaya bayıldığını bildiği için, Molly eğilip onu aldı.

Lilly tohumun etrafındaki toprağa sert bir şaplak indirdi. "Keşke Liam'ı her sabah kahvaltıya gelmeye teşvik etmeseydin."

“Ondan hoşlanıyorum.” *Ve bence sen de hoşlanıyorsun*, diye düşündü Molly.

“Neden hoşlandığını anlayamıyorum. Son derece kaba, kibirli ve benmerkezci bir adam.”

“Aynı zamanda da eğlenceli, zeki ve son derece de seksi.”

“Fark etmemiştim.”

“Size inanıyorum.”

Lilly bir kaşını kaldırarak baktı ama Molly ondan korkmamıştı. Lilly son zamanlarda bazen Molly’nin düşman olduğunu unutuyor gibiydi. Belki de pansiyonda çalışıyor olması, film yıldızının şımarık futbol mirasyedisi imajına uymuyor olabilirdi. Molly bir haftadan uzun bir süre önce yaptığı gibi onunla yüzleşmeyi düşündü fakat kendini savunmak içinden gelmiyordu.

Liam Jenner her sabah Lilly’yle birlikte kahvaltı etmek için mutfağa geliyordu. Kahvaltılarını ederken didişiyorlardı ancak daha çok birlikte geçirdikleri zamanı uzatmak için tartışıyor gibiydiler. Didişmediklerinde sanattan yolculuklarına ve insan doğasıyla ilgili gözlemlerine kadar çeşitli konularda sohbet ediyorlardı. Bir sürü ortak noktaları vardı ve birbirlerine ilgi duydukları açıktı. Lilly’ye nfile bir çabayla bunu gizlemeye çalışıyordu.

Molly, Lilly’nin bir defasında onun evine gittiğini ve Jenner’ın film yıldızının portresini yapmaya başladığını biliyordu ama Lilly onun geri dönüp tekrar poz verme isteğini defalarca geri çevirmişti. Molly o gün aralarında ne geçtiğini merak ediyordu.

Marmie’yi Lilly’nin tohum ektiği büyük ıhlamur ağacının yanına götürdü. Sırf sapıklık olsun diye, “Çıplakken harika görüldüğünden eminim,” dedi.

“Molly!”

Kevin otobandan ortak alana doğru koşarak gelirken, Molly’nin yaramazlığı sona erdi. Kevin görüşmelerini bitirir bitirmez üzerine bir tişört geçirip gri spor şortunu giymiş ve hemen gitmişti. Birlikte

kahvaltı servisi yaparlarken bile Kevin onunla pek konuşmamıştı. Amy'nin sadık bir şekilde vurguladığı gibi, Kevin zamanının büyük çoğunluğunu Molly'yle değil, Charlotte Long'la konuşarak geçirmişti.

Bütün hafta soğuk bir kibarlıkla Lilly'yi öldürmüştü ve Lilly de bunu yanına bırakmıştı. Ancak bu kez malasını yere sapladı. "Biliyor musun, Molly, artık kocana karşı sabrım tükendi."

Molly de kendisi için aksini iddia edemezdi.

Molly, Kevin'ın soğumak için yavaşladığını gördü. Başını eğdi ve avuçlarını belinin arkasına dayadı. Marmie onu görerek Molly'nin kucağında kıpırdandı. Molly kediye kırgın gözlerle baktı. Kıskanmıştı. Kevin'ın bir kediye gösterdiği şefkati kıskanmıştı. Marmie'nin kürkünü nasıl okşadığını, o uzun parmakların nasıl derine gömüldüğünü... omurgasından aşağı kaydığını hatırlıyordu... ve bunlar Molly'nin tüylerini diken diken ediyordu.

Molly ona son derece öfkeli olduğunu anladı! Bütün sabahı kamp alanını teslim edeceği yabancılarla konuşarak geçirmiş olmasından nefret ediyordu. Ve samimi bir arkadaşlıkları varmış gibi davranıp sonra da sırf Molly yatağa girmeyi reddetti diye onu başından savmaya ne hakkı vardı? Kevin kano olayından dolayı öfkeliymiş gibi davranabilirdi ama bunun bir yalan olduğunu ikisi de biliyordu.

Güdüsel bir şekilde arkasına döndü ve kediyi altında durdukları ıhlamur ağacının gövdesine bıraktı. Yukarıdaki dallarda bir sincap koşturdu. Marmie kuyruğunu sallayarak hemen tırmanmaya başladı.

Lilly göz ucuyla hareketi fark ederek ona döndü. "Sen ne..."

"Sabrı taşan sadece siz değilsiniz!" Molly başını kaldırıp baktı ve Marmie'nin daha da yukarı tırmandığını gördü. Sonra seslendi. "Kevin!"

Kevin ona baktı.

"Yardıma ihtiyacımız var! Marmie!"

Kevin adımlarını hızlandırarak yanlarına geldi. "Onun nesi var?"

Molly ıhlamur ağacını işaret etti. Marmie yerden oldukça yüksek bir dala tırmanmıştı. Sincap gözden kaybolurken kedi öfkeyle miyavladı.

“Orada kaldı ve aşağı indiremiyoruz. Zavallı çok korkuyor.”

Lilly gözlerini devirdi ama bir şey söylemedi.

Kevin ağaca baktı. “Hey, kızım. Haydi, aşağı gel.” Kollarını uzattı. “Haydi, gel buraya.”

“Bunu asırlardır yapıyoruz zaten.” Molly, Kevin’ın terden ıslanmış tişörtüne ve koşu ayakkabılarına baktı. Çıplak kollarındaki tüyler matlaşmıştı. Nasıl hâlâ bu kadar müthiş görünebiliyordu? “Korkarım peşinden tırmanman gerekecek.” Duraksadı. “Tabii benim yapmamı istemiyorsan.”

“Elbette hayır.” Kevin alt dallardan birini tutarak kendini yukarı çekti.

Molly neşesini gizlemekte zorlanıyordu. “Bacakların parçalanacak.”

Kevin daha da yukarı tırmandı.

“Eğer kayarsan pas kolunu kırabilirsin ve bu da bütün kariyerinin sonu olabilir.”

Kevin şimdi üst dallarda gözden kayboluyordu. Molly sesini yükseltti. “Lütfen aşağı in! Bu çok tehlikeli.”

“Kediden daha fazla gürültü yapıyorsun!”

“Troy’u çağırayım.”

“Harika fikir. Onu son gördüğümde iskeledeydi. Acele etme.”

“Sence yukarıda hiç ağaç yılanı var mıdır?”

“Bilmiyorum ama ormanda birkaç tane bulabileceğine bahse girerim. Gidip bak.” Dallar hışırdadı. “Gel buraya, Marmie. İşte, gel bakalım kızım.”

Miyavlayan kedinin çömeldiği dal oldukça kalındı ama Kevin da iriyarı bir adamdı. Ya dal koparsa ve Kevin gerçekten yaralanırsa? Molly’nin uyarısı ilk kez samimiydi. “O dalın üzerine çıkma, Kevin. Fazla ağırsın.”

“Sessiz olsana!”

Kevin bacağını Marmie'nin çömeldiği yerden iki buçuk metre ötede bacağını dala attığında, Molly nefesini tuttu. Kevin ileri doğru kayarken kediye sakinleştirmek için bir şeyler mırıldanıyordu. Tam ona ulaşmak üzereyken Marmie burnunu havaya kaldırdı, daha aşağıdaki bir dala zarıfçe atladı ve çabucak ağaçtan aşağı indi.

Hain kedi yere inerek sahibesine doğru koşarken ve Lilly onu kucağına alıp Molly'ye imalı bir bakış atarken, genç kadın tiksintiyle izledi. Ancak geri dönmekle meşgul olan Kevin'a bir şey söylemedi.

"Bana onun ne kadar süredir orada olduğunu söylemiştin?" diye sordu Kevin, aşağı atlarken.

"Eh, şey, insan dehşete kapılınca zaman duygusunu kaybediyor."

Kevin şüpheli bir tavırla Molly'yi inceledikten sonra baldırının iç tarafındaki kötü bir sıyrığı incelemek için eğildi.

"Mutfakta merhem var," dedi Molly.

Lilly öne atıldı. "Ben getiririm."

"Bana sakın iyilik yapma," diye tersledi Kevin.

Lilly dişlerini sıktı. "Biliyor musun, bu tutumun beni iyice rahatsız etmeye başladı. Ve sabırla beklemekten de sıkıldım artık. Hemen şimdi konuşacağız." Kediye yere bıraktı.

Kevin afallamıştı. Lilly'nin kendisini zorlamamasına alışmıştı ve şimdi nasıl karşılık vereceğini bilemiyor gibiydi.

Lilly parmağıyla evin yan tarafını işaret etti. "Bunu yeterince erteledik. Benimle gel! Ama belki de cesaretin yoktur."

Lilly tam Kevin'ın yüzüne bir düello daveti yapmıştı ve Kevin hemen karşılık verdi. "Kimin cesareti olup olmadığını görürüz," diye hırladı.

Lilly ormana doğru hızlı adımlarla yürüdü.

Molly alkışlamak istiyordu ama bunu yapmadığına sevindi çünkü Lilly ona dönüp öfkeyle bakmıştı. "Sakın kedime dokunma!"

"Peki, hanımefendi."

Lilly ve Kevin uzaklaştılar.

Lilly, Kevin'in patikaya saçılmış çam iğnelerini hışırdatan ayak seslerini duyuyordu. En azından peşinden geliyordu. Otuz yıllık suçluluk duygusu nihayet bu yüzleşme için cesaret bulmasını sağlayacak kadar onu öfkelen-dirmişti. O suçluluk duygusundan artık çok sıkılmıştı. Sadece Lilly'yi paralyze ediyordu ve daha fazla dayanamıyordu. Liam her sabah Lilly'nin nefret ettiği ama bir türlü uzak kalamadığı o kahvaltılara gelerek ona işkence ediyordu. Molly, Lilly'nin onun için düşündüğü sınıflandırmaya bir türlü girmiyordu. Kevin ona en büyük düşmanymış gibi bakıyordu. Bunların hepsi artık çok fazla geliyordu.

Uzakta ağaçlar seyreliyor ve gök kıyısıyla birleşiyordu. Lilly oraya doğru yürürken Kevin'ı sessizce peşinden gelmeye teşvik etti. Daha fazla dayanamadığında dönüp Kevin'a baktı ama konuşana kadar ne söyleyeceğini kendisi de bilmiyordu.

"Seni verdiğim için özür dilemeyeceğim!"

"Neden şaşırmadım acaba?"

"İstedğin kadar alay et ama seni yanımda tutsaydım bugün nerede olacağını kendine bir kez olsun sordun mu? Büyük hayalleri olan ama onları nasıl gerçekleştireceğini bilmeyen bir ergenle hamam böceği dolu bir evde yaşamak zorunda kalsaydın, sence hayatta ne kadar şansın olurdu?"

"Hiç şansım olmazdı," dedi Kevin, buz gibi bir tavırla. "Sen doğru şeyi yaptın."

"Kesinlikle doğru olanı yaptım. Doğduğun günden itibaren üzerine titreyen bir annen ve bir baban olmasını sağladım. Bolca yemek yiyebileceğin ve bahçesinde oynayabileceğin güzel bir evde yaşamamı sağladım."

Kevin sıkkın bir tavırla göle baktı. "İtiraz etmiyorum. Söyleceklerin bittiyse yapacak işlerim var."

"Anlamıyor musun? Seni görmeye gelemezdim!"

"Bu önemli değil."

Lilly ona yaklaşmaya başladı ama sonra kendini durdurdu. “Evet, önemli. Ve benden bu yüzden böylesine nefret ettiğini biliyorum. Seni verdiğim için değil, seni görmeye gelmem için yalvardığın mektuplarına asla cevap vermediğim için.”

“Hatırlamıyorum bile. Ben altı yaşında filan mıydım? Böyle bir şeyin hâlâ beni rahatsız ettiğini mi sanıyorsun?” Kevin’ın kasıtlı ilgisizliği biraz öfkeye dönüştü. “Senden nefret etmiyorum, Lilly. Sadece umursamıyorum.”

“O mektupları hâlâ saklıyorum. Yazdığın mektupların her birini. Ve hayal bile edemeyeceğin kadar çok gözyaşıyla ıslandılar.”

“Kalbimi kırıyorsun.”

“Anlamıyor musun? Yapmayı daha çok istediğim başka bir şey yoktu ama buna izin verilmiyordu.”

“Bak bunu duymam gerek.”

Lilly nihayet Kevin’ın dikkatini çekmişti. Kevin yaklaştı ve yaşlı bir meşe ağacının dibinde durdu.

“Altı yaşında değildin. Mektuplar sen yedi yaşındayken başladı. İlki sarı çizgili bir kâğıda kalın harflerle yazılmıştı. Hâlâ saklıyorum.” Lilly mektubu o kadar çok okumuştu ki kâğıt buruş buruştu ve yumuşamıştı.

Sevgili Lilly Teze,

Gerçek annem olduğunu biliyorum ve seni çok seviyorum. Beni görmeye gelir misin? Bir kedim var. Adı Diken. Oda 7 yaşında.

Sevgiler,

Kevin

Lütfen bu mettubu yazdığımı anneme söyleme. Ağlabilir.

“Bana dört yılda on sekiz tane mektup yazdın.”

“Hâlâ hatırlamıyorum.”

Lilly ona birkaç adım yaklaştı. “Maida’yla bir anlaşma yapmıştık.”

“Nasıl bir anlaşma?”

“Seni onlara öylece vermedim. Buna inanamazsın. Her şeyi detaylıca konuşmuştuk. Ve uzun listeler yapmıştım.” Lilly ellerini ovuşturduğunu anladı ve aşağı indirdi. “Seni asla dövmeyeceklerine söz vermeleri gerekiyordu; zaten dövecek de değillerdi. Onlara ergenlik çağına geldiğinde müzik zevkini eleştiremeyeceklerini söyledim ve saçlarını istediğin gibi biçimlendirmene izin vermek zorundaydılar. Unutma, daha on sekiz yaşımıyaydım.” Hüzünlü bir tavırla gülümsedi. “Hatta on sekiz yaşına geldiğinde sana üstü açık kırmızı bir spor araba almalarını bile söyledim ama akıllıca bir şekilde reddettiler.”

Kevin ilk kez gülümseyerek karşılık verdi. Hareketi çok küçük, sadece ağzının kenarında bir seğirmeden ibaretti ama en azından oradaydı.

Lilly bütün söyleyeceklerini tek bir damla bile gözyaşı dökmeden tamamlamaya kararlı bir şekilde gözlerini kırptırdı. “Ama bir konuda geri adım atmadım; onlara aynı hayalleri paylaşmasalar bile daima kendi hayallerini izlemene izin vereceklerine söz verdirdim.”

Kevin bütün ilgisizlik rolünü bir kenara atarak başını yana yatırdı.

“Futbol oynamana izin vermekten nefret etmişlerdi. Sakatlanmandan çok korkuyorlardı. Ama onları sözlerini tutmaya zorladım ve onlar da asla seni durdurmaya kalkışmadı.” Lilly artık oğlunun gözlerine bakamıyordu. “Sadece bunun karşılığında yapmam gereken bir şey vardı...”

Lilly, Kevin’in yaklaştığını duydu ve başını kaldırdığında ağaçların arasından süzülen güneş ışığına çıktığını gördü.

“Neydi o?”

Lilly onun ses tonundan zaten bildiğini anlamıştı. “Seni asla görmemeyi kabul etmem gerekiyordu.”

Lilly oğlunun yüzüne bakamayarak dudağını ısırdı. “O zamanlar resmî olarak evlat edinmek mümkün değildi veya mümkünse bile benim bundan haberim yoktu. Çocukların kafalarının nasıl kolayca karışabildiğini bana açıkladılar ve ben de onlara inandım. Anlayacak yaşa geldiğinde sana gerçek annenin kim olduğunu söylemeyi kabul ettiler ve yıllar boyunca bana yüz farklı fotoğrafını gönderdiler ama seni ziyaret etmeme izin yoktu. Maida ve John hayatta olduğu sürece, sadece bir tane annen olacaktı.”

“Sözünü bir kez bozdun.” Kevin’ın dudakları belli belirsiz hareket etmişti. “Ben on altı yaşındayken.”

“O bir kazaydı.” Lilly kumlu topraktan fırlamış bir kayaya doğru yürüdü. “Lisede futbol oynamaya başladığında, nihayet sözümü bozmadan seni görmek için bir fırsatım olduğunu anladım. Cuma günleri maçları izlemek için Grand Rapids’e uçmaya başladım. Kimsenin beni tanımaması için makyajımı silip eski eşarbımı başıma sarıyor, dikkat çekmeyecek giysiler giyiyordum. Sonra da ziyaretçi tribününde oturuyordum. Opera gözlüğümü bütün maç boyunca senden ayırmıyordum. Kaskını çıkardığın anlar için yaşıyordum. Zaman içinde o şeyden ne kadar nefret ettiğimi bilemezsin.”

Hava sıcaktı ama Lilly ürperdi ve kollarını ovaladı. “Sen küçük lige başlayana kadar her şey iyi gitti. Sezonun son maçıydı ve seni tekrar görebilmek için neredeyse bir yıl beklemem gerektiğini biliyordum. Evin önünden geçmemde bir sakınca olmayacağına kendimi inandırmıştım.”

“Ön bahçede çimenleri biçiyordum.”

Lilly başıyla onayladı. “Pastırma yazıydı ve sen tıpkı şimdiki gibi terliydin. Sana dikkatimi o kadar çok vermiştim ki komşunuzun park ettiği arabasını görmedim.”

“Yan tarafını çizmiştin.”

“Ve sen de yardım etmek için koşarak gelmiştin.” Lilly kendine sınımsıkı sarıldı. “Kim olduğumu anladığında, bana nefret dolu gözlerle bakmıştın.”

“Sen olduğuna inanamamıştım.”

“Maida bu konuda benimle hiç konuşmadı, dolayısıyla onlara söylemediğini düşündüm.” Lilly oğlunun yüz ifadesini anlamaya çalıştı ama Kevin hiçbir şey belli etmiyor, koşu ayakkabısının burnuyla düşmüş bir dalı itekliyordu.

“O öleli bir yıl oldu. Neden bütün bunları bana anlatmak için bunca zaman bekledin?”

Lilly ona bakarak başını iki yana salladı. “Kaç kez seni aradım? Kaç kez seninle konuşmaya çalıştım? Sen hep reddettin, Kevin. Her seferinde.”

Kevin, Lilly’ye baktı. “Beni görmene izin vermediklerini bana söylemeleri gerekirdi.”

“Onlara hiç sordun mu?”

Kevin omuz silkti ve Lilly sormadığını anladı.

“Sanırım John bir şeyler söylemiş olabilir fakat Maida asla izin vermezdi. Bunu telefonda konuşmuştuk. Annenin bütün arkadaşlarının annelerinden daha yaşlı olduğunu hatırlarsın. Her çocuğun istediği o eğlenceli annelerden olmadığını da biliyordu. Bu özgüvenini sarsıyordu. Ayrıca, sen de dikbaşlı bir çocuktu. Seni görmeyi ne kadar istediğimi bilsen, sence bir kenara atıp hayatına devam edebilir miydin?”

“İlk otobüsle Los Angeles’a gelirdim,” dedi Kevin, açıkça.

“Ve bu da onun kalbini kırardı.”

Lilly, Kevin’ın yaklaşmasını umarak bekledi. Ona sarılmasına izin vereceğini ve kaybedilmiş bütün o yılların silineceğini hayal etti. Ama Kevin yerdeki çam kozalaklarından birini almak için eğildi.

“Bodrumumuzda bir televizyon vardı. Her hafta dizini izlemek için oraya inerdim. Sesini hep kısırdım ama ne yaptığımı bilirlerdi. Tek kelime bile etmemişlerdi.”

“Edeceklerini düşünmezdim.”

Kevin başparmağını kozalağın pulları üzerinde dolaştırdı. Artık düşmanca davranmıyordu ama hâlâ gergindi ve Lilly hayal ettiği kavuşmanın yaşanmayacağını anlamıştı.

“Şimdi bütün bunlarla ilgili ne yapmam gerekiyor?”

Bu soruyu sorması, henüz Lilly’ye hiçbir şey vermeye hazır olmadığını gösteriyordu. Lilly ona dokunamaz, doğduğu andan beri sevdiğini ve asla vazgeçemediğini söyleyemezdi. “Sanırım bu sana kalmış,” dedi sadece.

Kevin yavaşça başıyla onayladı ve kozalağı yere bıraktı. “Artık anlattığına göre, gidecek misin?”

Lilly’nin nasıl davranmasını beklediğini ne yüz ifadesi ne de ses tonu belli ediyordu. Lilly de sormayacaktı. “Getirdiğim çiçekleri ekmeyi bitireceğim. Birkaç gün daha sürer.”

Bu anlamsız bir bahaneydi ama Kevin başıyla onayladı ve patikaya doğru döndü. “Benim duş almam gerek.”

Lilly’ye gitmesini emretmemişti. Çok geç kaldığını da söylememişti. Lilly şimdilik bu kadarının yeterli olduğuna karar verdi.

Kevin, Molly’yi en sevdiği yerde, kulübenin arka verandasındaki salıncaklı kanepede kucağında bir defterle buldu. Lilly’nin dünyayı sarsan itiraflarını düşünmek çok fazla canını yakıyordu. Bu yüzden, düşünmek yerine kapıda durup Molly’ye baktı. Molly onun geldiğini duymamış olmalıydı çünkü başını kaldırmamıştı. Diğer yandan, tam bir serseri gibi davrandığı için Molly büyük olasılıkla ona aldırıyor da olabilirdi ama Molly kendisini nasıl etkilediğini bile bilmeden bütün bu aptalca maceraları yumurtlarken, Kevin başka nasıl davranabilirdi ki?

Kevin'ın kırmızı bikini yerine aldığı tek parça mayoyla ortalıkta dolaşmasını izlemenin kolay olduğunu mu sanıyordu? Üşüdüğünde göğüslerine ne olduğuna bir kez olsun bakmış mıydı? Mayonun bacak oyuntuları o kadar yüksekti ki Kevin her gördüğünde neredeyse ellerini altına sokmak için yalvaracak hale geliyordu. Ve üstelik kendisine aldırmadığı için öfkelenecek kadar da cüretkârdı. Molly, Kevin'ın kendisine aldırılmazlık edemediğini anlayamıyor muydu?

Kevin onun yazdığı defteri kenara itmek, onu omzuna atmak ve doğruca yatak odasına taşımak istiyordu. Bunun yerine banyoya yöneldi ve küvete çok soğuk su doldururken, duş olmadığı için bir kez daha küfretti. Çabucak yıkamıp temiz giysiler giydi. Bütün hafta kendini zorlamıştı ama hiçbir yararı olmamıştı. Marangozluk ve badana işlerine, günlük egzersizlerine ve koşusuna eklediği millere rağmen, Molly'yi her zamankinden daha çok arzuluyordu. Ofisteki televizyonda izlemeye başladığı maç görüntüleri bile dikkatini çekmeye yetmemişti. Pansiyona geri dönmeliydi ama Lilly oradaydı.

Birden içi acıyla doldu. Şimdi onu düşünemezdi. Belki handaki minik sağlık kulübünde egzersiz yapmak için kasabaya inebilirdi.

Ama hayır, kendini verandaya doğru yürürken buldu ve Molly'den uzak kalmak konusundaki yemininin uçup gittiğini hissetti. Kapıdan çıkarken, o anda olabileceği tek yerde, olanlarla ilgili şaşkınlığını anlayabilecek tek kişinin yanında olduğunu anladı.

Molly başını kaldırıp bakarken, gözlerinde sorunu olabileceğini düşündüğü herkese sakladığı bakışlar vardı. Bu kadar sevimsiz davranmış olmasına rağmen, Kevin'a karşı bile gözlerinde öfke yoktu ama Kevin onun er ya da geç kendisine haddini bildireceğinden de emindi.

“Her şey yolunda mı?”

Kevin omuz silkerken hiçbir şey hissettirmedi. “Konuştuk.”

Ama Molly bu sert çocuk numaralarına kanmamıştı. “Her zamanki mide bulandırıcı havanda mıydın?”

“Onu dinledim, eğer demek istediğin buysa.” Kevin onun ne demek istediğini gayet iyi biliyordu ama Molly’nin ağzını aramasını istiyordu. Belki de ne bulacağını o da bilmediği içindi.

Molly bekledi.

Kevin tel kapıya doğru yürüdü. Molly’nin bir kancaya astığı sak-sıdan uzanan çiçeğin yaprakları omzuna süründü. “Bana bir şeyler anlattı... Bilmiyorum... Tam olarak sandığım gibi değildi.”

“Senin sandığın neydi?” diye sordu Molly, sakince.

Kevin açıkladı. Ancak duygularının ne kadar karışık olduğunu söylemedi. Sadece gerçekleri anlattı.

Anlatacakları bittiğinde Molly yavaşça başıyla onayladı. “Anlıyorum.”

Keşke kendisi de anlasaydı.

“Şimdi onunla ilgili inandıklarının doğru olmadığını öğrenmeye alışmak zorundasın.”

“Sanırım onun istediği...” Kevin ellerini ceplerine tıktı. “Evet, benden bir şey istiyor. Ben...” Molly’ye döndü. “Aniden kendimi ona bağlanmış gibi mi hissetmem gerekiyor? Çünkü bunu yapamam!”

Molly’nin yüzünde neredeyse acı ifadesi belirir gibi oldu ve cevap vermesi uzun zaman aldı.

“Bunu hemen beklediğini sanmıyorum. Belki sadece onu tanıyarak başlayabilirsin. Kapitone çalışmaları yapıyor ve inanılmaz bir sanatçı. Ama bu gerçeğin kendisi de farkında değil.”

“Sanırım.” Kevin ellerini ceplerinden çıkardı ve geçen cuma gününden beri yapmaktan kaçındığı şeyi yaptı. “Çıldıracığım. Buradan yirmi mil uzakta bir yer var. Haydi gidelim.”

Kevin onun reddedeceğini hemen anladı ve bunun için Molly’yi suçlayamayacağını biliyordu. Ancak şimdi yalnız kalamazdı; bu yüzden Molly’nin defterini kucağından kaptı ve genç kadını çekip ayağa kaldırdı. “Hoşuna gidecek.”

Bir saat sonra ikisi Au Sable Nehri’nin üzerinde Alman yapımı bir planörle süzülüyorlardı.

18

Cinsel hayaller ve fanteziler normaldir. Hatta doğru kişinin gelmesini beklerken zaman geçirmek için de sağlıklı bir yoldur.

“Gizli Seks Hayatım”

Chik için

“Nihayet Kevin’ın seninle birlikte zaman geçirmeye karar vermesi güzel. Belki evlilik danışmanına gitmeyi de kabul eder.” Amy bir Wedgwood tabağa çilek reçelli kek koymayı bitirdi ve Molly’ye her zamanki gibi acıyan gözlerle baktı.

“Evlilik danışmanına filan ihtiyacımız yok,” diye tersledi Kevin, ayağının dibinde Marmie’yle birlikte kapıdan girerken. Planör gezilerinden yeni dönmüşlerdi ve saçları rüzgârdan dağılmıştı. “İhtiyacımız olan şey kek. Saat beş ve müşteriler çay bekliyor.”

Amy isteksizce kapıya doğru yürüdü. “Belki ikiniz de dua ederseniz...”

“Kek!” diye hırladı Kevin.

Amy, Molly'ye elinden geleni yaptığını ama Molly'nin umutsuzca sekssiz bir yaşama mahkûm olduğunu söyleyen bir bakış attıktan sonra gözden kayboldu.

“Haklısın,” dedi Kevin. “Bu çocuk gerçekten *sinir bozucu*. Seni ısırmalıydım.”

Bu Molly'nin kesinlikle konuşmak istemediği bir konuydu ve bütün dikkatini çay tepsisini düzenlemeye odakladı. Buruşmuş giysilerini çıkaracak veya saçlarını düzeltecek zamanı yoktu fakat Kevin birkaç adım yaklaşırken huzursuzca kıpırdanmamak için kendini zorladı.

“Eğer endişeleniyorsan, Daphne... Kulaklarım o çığlığın etkisinden daha yeni kurtuldu.”

“Tam ağaçlara doğru gidiyordun. Ve ben çığlık atmadım.” Molly tepsiyi alarak Kevin'ın ellerine tutuşturdu. “Hafifçe inledim.”

“Amma da hafifti. Üstelik ağaçlara yakın filan da değildik.”

“Sanırım bayan müşterilerimiz heyecanla seni bekliyorlardır.”

Kevin yüzünü buruşturdu ve Marmie'yle birlikte gözden kayboldu.

Molly gülümsedi. Kevin'ın deneyimli bir planör pilotu olmasına şaşmaması gerekirdi ama bunu havalanmadan önce söylemiş olmasını tercih ederdi. Öğleden sonrayı birlikte geçirmelerine rağmen, aralarında işler o kadar da iyiye gitmemişti. Kevin o sabahki görüşmeleriyle ilgili tek kelime etmemişti ve Molly de bir türlü ona soramıyordu. Bir defasında kazayla ona çarpmıştı ve Kevin kendisini yakmış gibi geri sıçramıştı. Molly'yi yanında istemiyorsa neden davet etmişti ki?

Molly cevabı biliyordu. Lilly'yle yüzleşmesinden sonra Kevin yalnız kalmak istemiyordu.

Kevin'ın duygusal çalkantılar yaşamasına neden olan kadın arka kapıdan mutfığa girdi. Bütün yüzünden kararsızlık akıyordu ve ona bakarken Molly'nin yüreği sızladı. Kamp alanına geri dönerlerken Lilly'nin adını anmıştı ama Kevin hemen konuyu değiştirmişti.

Kevin'ın daha önce kulübede ne dediğini de hatırlıyordu. *Aniden kendimi ona bağlanmış gibi mi hissetmem gerekiyor? Çünkü bunu*

yapamam! Bu, Kevin'ın bağlanmaktan hoşlanmadığını hatırlatan bir vurgu olmuştu. Kevin'ın insanları kendinden uzak tutmakta ne kadar usta olduğunu anlamaya başlıyordu. İşin tuhaf tarafı, bütün mahremiyet takıntısına rağmen Liam Jenner ona kıyasla duygusal açıdan o kadar uzak değildi.

“Kediniz için üzgünüm,” dedi Molly. “Kendimi tutamadım. Kevin'ın çok fazla heyecana ihtiyacı var.” Parmağını kristal servis tabağının kenarında dolaştırdı. “Satmaması için kamp alanından zevk almasını istiyorum.”

Lilly yavaşça başıyla onayladı. Ellerini ceplerine sokup çıkardı ve boğazını temizledi. “Kevin sana sohbetimizden söz etti mi?”

“Evet.”

“Baş döndürücü bir başarı olduğu söylenemez.”

“Ama başarısızlık da değil.”

Lilly'nin yüzünde insanın içine dokunan bir umut ifadesi belirdi. “Umarım değildir.”

“Amerikan futbolu kişisel ilişkilerden çok daha basit.”

Lilly başıyla onayladı ve yüzükleriyle oynadı. “Sana özür borçluyum, değil mi?”

“Evet, borçlusun.”

Bu kez Lilly'nin gülümsemesi daha samimiydi. “Haksızlık ettim. Bunu biliyorum.”

“Kesinlikle öyle.”

“Onun için endişeleniyorum.”

“Ve erkek avcısı bir mirasyedinin onun duygularını incitebileceğinden, değil mi?”

Lilly masanın altından çıkan Roo'ya baktı. “Bana yardım et, Roo. Bu kızıdan korkuyorum.”

Molly güldü.

Lilly de gülümsedi ama bir an sonra ciddileşti. “Sana haksızlık ettiğim için özür dilerim, Molly. Kevin’a değer verdiğini biliyorum ve onu bilerek inciteceğine kesinlikle inanmıyorum.”

Evliliklerinin ardında yatan gerçeği bilse, Molly onun düşüncelerinin değişeceğinden şüpheleniyordu. Onu gerçeği anlatmaktan alıkoyan tek şey, Kevin’a verdiği sözdü. “Henüz fark etmediyseniz, ben sizin tarafınızdayım. Bence Kevin’ın hayatında olmanıza ihtiyacı var.”

“Bunun benim için ne kadar büyük bir anlam taşıdığını bilemezsin.” Lilly kapıya doğru baktı. “Ben çaya gidiyorum.”

“Emin misiniz? Müşteriler sizi rahat bırakmaz.”

“Başa çıkabilirim.” Lilly daha dik durdu. “Yeterince gizlendim. Kocan da o veya bu şekilde benimle başa çıkmak zorunda.”

“Buna sevindim.”

Molly elinde bir tabak kurabiye ve başka bir çaydanlıkla oturma odasına girdiğinde, Lilly etrafını sarmış olan müşterilerle sohbet ediyordu. Kevin’a baktığı her seferinde duyguları gözlerinden okunuyordu ama Kevin ona bakmaktan kaçınıyordu. Sanki Lilly’ye göstereceği en küçük bir şefkat işaretinin kendisini ona bağlayacağından korkar gibiydi.

Molly’nin çocukluğu ona duygusal açıdan açık olmayan insanlara karşı dikkatli olmasını öğretmişti ve Kevin’ın mesafeliliği genç kadının moralini bozuyordu. Biraz akılsa, bir araba kiralar ve hemen bu gece Chicago’ya geri dönerdi.

O gün daha önce Ann Arbor’dan gelerek odasına yerleşen yaşlıca bir hanım yanına yaklaştı. “Çocuk kitapları yazdığını duydum.”

“Artık pek değil,” diye karşılık verdi Molly, asık yüzle. Hâlâ yapmadığı değişiklikleri ve yapamayacağı ağustos ödemesini düşünerek.

“Kardeşimle ben hep çocuk kitabı yazmak istedik ama yolculuk yapmakla o kadar meşguldük ki hiç zaman bulamadık.”

“Çocuk kitabı yazmak için zaman bulmaktan fazlası gerekiyor,” dedi Kevin, Molly’nin arkasından. “Herkesin sandığı kadar kolay bir iş değil.”

Molly o kadar şaşırmıştı ki neredeyse kurabiye tabağını düşürüyordu.

“Çocuklar iyi bir hikâyeye ister,” dedi Kevin. “Gülmek, korkmak ya da boğazlarına tıklmadan bir şeyler öğrenmek isterler. Molly’nin kitaplarında yaptığı şey bu. Örneğin, *Daphne Kayboluyor*’da...” Ve Molly’nin okurlarına ulaşmak için kullandığı teknikleri şaşmaz bir kurnazlıkla açıkladı.

Daha sonra mutfağa geldiğinde Molly ona gülümsedi. “Mesleğimi tanımladığın için teşekkürler. Minnet duydum.”

“İnsanlar aptal.” Kevin, Molly’nin ertesi sabahki kahvaltı için hazırladığı yemek malzemelerini başıyla işaret etti. “Çok fazla pişirmene gerek yok. Kasabadaki fırından sipariş verebileceğimi sana söyleyip duruyorum.”

“Biliyorum ama hoşuma gidiyor.”

Kevin’ın bakışları Molly’nin çıplak omuzlarında ve iç gömleğinin dantelli yakasında dolaştı. O kadar uzun süre baktı ki Molly parmakları teninde dolaşıyormuş gibi hissetti. Kevin kalan kurabiyelerin durduğu teneke bisküvi kutusunu kaparken, Molly bunun gülünç bir hayal olduğunu anladı. “Burayla ilgili her şey hoşuna gidiyormuş gibi görünüyor. Şu kötü yaz kampı anılarına ne oldu?”

“Bir yaz kampının hep böyle olmasını istemiştin.”

“Sıkıcı ve bir sürü yaşlı insanla dolu mu?” Kevin bir kurabiyeyi ısırdı. “Tuhaf zevklerin var.”

Molly onunla bu konuda tartışmayacaktı. Bunun yerine bütün öğleden sonra ertelediği soruyu sordu. “Bu sabahki görüşmelerinle ilgili hiçbir şey söylemedin.”

Kevin kaşlarını çatı. “Planladığım gibi gitmedi. İlk gelen adam bir zamanlar iyi bir aşçıymış ama şimdi iş görüşmelerine sarhoş ge-

liyor. Ve görüştüğüm kadın da çalışma saatleri konusunda o kadar sınırlamalar getirdi ki işe yaramaz.”

Molly’nin morali düzelecek gibi oldu ama Kevin devam ederken yine bozuldu.

“Yarın öğleden sonra gelecek olan bir aday daha var ve telefonda konuşmasını beğendim. Pazar günü görüşmekte de sakınca görmedi. Sanırım onu pazartesi günü eğitebilir ve en geç çarşamba günü öğleden sonra buradan gidebiliriz.”

“Yaşasın,” dedi Molly, neşesizce.

“Bana sabahın beş buçuğunda yataktan kalkmayı özleyeceğini söyleme.”

Amy’nin koridorda kıkırdadığını duydular. “Troy, yapma!”

Yeni evliler gitmeden önce etrafı kontrol etmeye hazırlanıyorlardı. Her gün çay saatinden sonra evlerine koşuyorlardı ve Molly onların orada doğruca yatağa girdiğinden, gece için pansiyona dönmeden önce gürültülü bir şekilde seviştiklerinden emindi.

“Ne şanslıyız,” diye mırıldandı Molly. “Şimdi cinsel yetersizliğimiz konusunda ikisinin birden nutuklarını dinleyebiliriz.”

“Canı cehenneme.” Kevin hiç uyarıda bulunmadan onu yakaladı, buzdolabına yapıştırdı ve dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Molly onun ne yaptığını biliyordu. Ve bu ısırma fikrinden daha iyi olmakla birlikte, aynı zamanda da çok daha tehlikeliydi.

Kevin’ın boştaki eli Molly’nin bacağına dizinin altından yakalayarak kaldırdı. Molly bacağına Kevin’ın beline, kollarını da boynuna doladı. Diğer eli bluzunun içine kayarak genç kadının göğsünü yakaladı; sanki buna hakkı varmış gibi.

Hepsi sadece gösteriydi. Dudaklarını ayırarak Kevin’ın dilini ağzına kabul ederken kendine söylediği buydu. Kevin sanki oraya, Molly’nin ağzının o küçücük oyuntusuna aitmiş gibiydi ve Molly onu sonsuza dek öpmek istiyordu.

Mutfak kapısından gelen gürültüyle kendilerini izleyenler olduğunu hatırladılar. Elbette ki bütün amaç da buydu. Kevin birkaç santim geriledi ama bu Molly'nin dudaklarının soğumasına bile yetecek bir mesafe değildi. Kevin bakışlarını genç kadının ağzından ayırmıyordu ve eli hâlâ göğsündeydi.

"Gidin buradan."

Amy'nin şaşkın nidası. Kapının gürültüsü. Çabucak uzaklaşan ayak sesleri.

"Sa-sanırım onlara gösterdik," dedi Molly, nefes nefese.

"Sanırım," diye karşılık verdi Kevin. Ve Molly'yi tekrar öpmeye başladı.

"Molly, ben... Ah! Affedersin..."

Kapıdan yine bir gürültü geldi. Uzaklaşan başka ayak sesleri vardı. Bu kez Lilly'ydi.

Kevin öfkeyle bir küfür savurdu. "Buradan gidiyoruz."

Sesinde bir televizyon röportajında Green Bay'i ezeceğine söz verirken Molly'nin duyduğu kararlılık vardı. Molly'nin bacağını bıraktı ama göğsündeki eli geri çekilirken daha isteksizdi.

Molly bulunmak istemediği pozisyona kesinlikle geri dönmüştü. "Ben hiç..."

"Artık düşünmek yok, Molly. Ben senin kocanım, lanet olsun. Artık bir eş gibi davranmaya başlama zamanın geldi."

"Bir... sen ne?.."

Ama Kevin temelde bir eylem adamıydı ve yeterince konuşmuştu. Molly'nin bileğini yakalayarak onu arka kapıya doğru sürükledi.

Molly buna inanamıyordu. Kevin onu kaçırıyordu. Zorla seks yapmak için!

Ah, Tanrım... Karşı koy! Ona hayır de!

Oprah'ın programlarından, bir kadının böyle bir durumda ne yapması gerektiğini biliyordu. Avazı çıktığı kadar bağırmalı, kendini yere bırakmalı ve saldırgana elinden geldiğince sert tekmeler

savurmalydı. Oprah'ın uzmanı bu taktiğin sadece sürpriz unsuru barındırmakla kalmadığını, aynı zamanda bir kadının bedeninin alt kısmının gücünden yararlanmasını sağladığını da söylemişti.

Çığlık at. Kendini yere bırak. Tekmele.

“Hayır,” diye fısıldadı.

Kevin dinlemiyordu. Molly'yi bahçeden geçirdi ve kulübelerle gölün arasından geçen patikadan sürüklemeye devam etti. Uzun bacakları son düdüğü yenmeye çalıştığında olduğu gibi metreleri yutuyordu. Kevin onu bu kadar sıkı tutmasa, Molly sendelerdi.

Çığlık at. Kendini yere bırak. Tekmele. Ve çığlık atmaya devam et. O kısmı da hatırlamıştı. Tekmelerken bir yandan da çığlık atmaya devam etmesi gerekiyordu.

Kendini yere bırakma fikri ilginçti. Anlamsızdı ama mantıklıydı. Konu bedenın üst yarısının gücüne geldiğinde kadınlar erkeklerle boy ölçüşemezdi fakat erkek saldırgan ayaktaysa ve kadın kendini yere bırakmışsa... Yumuşak kısımlara peş peşe sert ve hızlı tekmeler yağdırmak... Kesinlikle mantıklıydı.

“Eee, Kevin...”

“Sessiz ol, yoksa yemin ederim seninle hemen burada sevişirim.”

Evet, bu kesinlikle zorla seksti.

Tanrı'ya şükür.

Molly düşünmekten ve istediği şeye karşı koymaktan artık çok yorulmuştu. Kararın kendisine bırakılmadığına inanma ihtiyacının kişiliğinin olgun olmadığını gösterdiğinin farkındaydı. Hatta Kevin'ı cinsel açıdan bir avcı olarak görmesi daha da kötüydü. Ama yirmi yedi yaşında, olmak istediği kadın değildi. Olmaya niyetlendiği kadın. Otuz yaşına geldiğinde, kendi cinselliğinin kontrolünü eline alacağından kesinlikle emindi. Ama şimdi konuyu Kevin'a bırakmayı tercih ediyordu.

Patikadan hızlı adımlarla ilerleyerek Güzel İsa'nın ve Nuh'un Gemisi'nin yanından geçtiler. Kır Zambakları tam karşıdaydı.

Kendine bir sevgili olarak Kevin'ın kusurlarını hatırlattı ve ne seks sırasında ne de sonrasında ona bu konuda tek bir söz bile söylemeyeceğine yemin etti. Kevin doğasında bencil biri değildi. Bütün o kadınlar ona hizmet etmek için yarışırken, ön sevişmenin önemini nereden bilecekti ki? Biraz bam bam, teşekkürler madam iyi bir şey olmalıydı. Geceleri onu uykusundan eden kâbuslar nihayet gerçeğin sertliği karşısında sona erecekti.

"İçeri." Kevin kulübenin kapısını açarak onu içeri itti.

Molly'nin hiçbir söz hakkı yoktu. Hem de hiç. Kevin daha iri, daha güçlüydü ve her an şiddete başvurabilirdi.

Hayal gücü geniş olan biri için bile bu kadarı abartıydı.

Kevin'ın kendisini bırakmamış olmasını diledi ama ellerini beline koyuşu hoşuna gitmişti. Öfkeli bakışları da kesinlikle tehdit ediciydi.

"Bununla ilgili bana zırvalar anlatmayacaksın, değil mi?"

İşte bu bir ikilem yaratıyordu. Molly evet derse, Kevin geri çekilirdi. Hayır derse, o zaman da direnmesi gerektiğini bildiği bir şeyi yapması için izin vermiş olurdu.

Neyse ki Kevin'ın öfkesi geçmemişti. "Çünkü artık sıkıldım! Çocuk değiliz. İki sağlıklı yetişkiniz ve birbirimizi arzuluyoruz."

Neden konuşmayı kesip de kendisini yatağa götürmüyordu ki? Tamam, saçından değil ama en azından kolundan tutarak.

"İhtiyacımız olacak bütün doğum kontrol yöntemlerini hazırlıyorum..."

Keşke bir silah alıp orada yere uzanmaz ve istediğini yapmasına izin vermezse kendisini vuracağını söyleseydi. Ancak Molly orada öylece yatmaktan çok daha fazlasını yapmak istiyordu.

"Şimdi, sana o küçük kıcını hemen yatak odasına götürmeni öneririm!"

Sözler mükemmeldi ve Kevin'ın parmağını kapıya doğru sallayışına bayılmıştı ama gözlerindeki bakışlar daha az öfkeli ve daha temkinli görünmeye başlıyordu. Geri çekilmeye hazırlanıyordu.

Molly hemen yatak odasına koştu. Bundan çok fazla anlam çıkaramaz, çok önemli olmasına izin veremezdi. Sahibi olan acımasız (ama müthiş yakışıklı) efendisinin isteklerine uymak zorunda olan güzel bir köle kızdı. Dayak yemeden önce giysilerini çıkarması gereken bir köle kız!

Molly üstünü çıkardı. Şimdi Kevin'ın karşısında sütyeni ve şortuyla duruyordu ki aslında şortu da şort değil, incecik kumaş parçalarıydı. Kendisi hemen çıkarmazsa efendisinin üzerinden yırtarak çıkaracağı kumaş parçaları.

Başını eğerek sandaletlerini ayağından attı. Sonra şortunu aşağı indirerek bir kenara fırlattı. Başını kaldırdığında, efendisinin yüzünde biraz şaşkın bir ifadeyle odanın kapısında durduğunu gördü; sanki bu kadar kolay olacağına inanamıyormuş gibiydi. *Ha! Onun için kolaydı! Ölümün yüzüne bakan kendisi değildi!*

Şimdi Molly'nin üzerinde sadece sütyeni ve külotu vardı. Çenesini kaldırarak efendisine meydan okuyan bir tavırla baktı. Vücuduna sahip olabilirdi ama ruhuna asla!

Kevin kendinden emin bir tavırla Molly'ye yaklaştı. Elbette ki kendinden emin olacaktı. Kapının önünde duran bir muhafız ordusu asi bir köle kıızı itaat etmediği takdirde öldürmeye hazır bir şekilde emrinde olsa, Molly de kendinden emin olurdu.

Kevin onun önünde durarak baştan aşağı süzdü. Molly sütyenini üzerinde bırakırsa, efendisi hançeriyle –hayır, *dişleriyle*– onu parçalardı.

O tehlikeli pırıltılar saçan yeşil gözler Molly'nin tenini yakıyordu. Ya efendisini memnun edemezse? Böylesine acımasız bir sahip, ondan itaatten fazlasını beklerdi. İşbirliği isterdi! Ve (Molly şimdi hatırlamıştı) efendisi memnun kalmadığı takdirde Molly'nin en sevgili arkadaşı, nazik köle kız Melissa'yı işkenceyle öldürmeye yemin etmişti. Gururunun yerle bir etse de, Molly onu memnun etmeliydi!

Melissa'yı kurtarmak için.

Kollarını kaldırarak efendisinin muhteşem çenesini ellerinin arasına aldı ve bu barbarı umutsuzca sakinleştirmeye çalıştı. Öne eğilerek masum dudaklarını efendisinin zalim dudaklarına bastırdı; zalimce, zalimce... güzel.

İç çekerek dilinin ucunu efendisinin dudaklarına değdirdi. Efendisi ağzını açtığında, Molly hemen dilini içeri soktu. Zavalhı, nazik Melissa'nın hayatı söz konusuyken başka ne yapabilirdi ki?

Efendisinin elleri çıplak sırtına yapıştı ve sütyeninin kopçasına gitti. Molly'nin tüyleri ürperdi. Kopça açıldı.

Kevin onu omuzlarından yakalayarak öpüşmenin kontrolünü ele aldı. Sonra sütyeni çekip alarak bir kenara attı.

Dudaklarını geri çekerken çeneleri birbirine değdi. "Molly..."

Molly olmak istemiyordu. Molly olursa, hemen giysilerini kapıp üzerine geçirmesi gerekirdi çünkü Molly kendi kendine zarar veren biri değildi.

Sadece bir köle kızdı ve efendisi geri çekilip çıplak göğüslerine bakarken uysal bir şekilde başını eğdi. Şimdi efendisinin yeşil gözlerinde ölümcül pırıltılar vardı. Molly ürpererek bekledi. Efendisi tişörtünü çıkarıp bir kenara atarken pamuklu kumaşı –ipek sabahlığı– hışırdadı. Efendisi onu kendine çektiğinde köle kız gözlerini kapadı ve efendisinin göğsü kendi çıplak, savunmasız göğüslerine yapıştı.

Efendisi, altın bir köle tasması gibi boğazının etrafına öpücükler yağdırmaya başladığında köle kızın hassas teni titredi ve öpücükler artık kendisine ait olmayan göğüslere kaydı. Artık efendisine aittiler. Vücudunun her yeri ona aitti! Dizlerinin bağı çözülüyor, ayakta durmakta zorlanıyordu. Bunu çok istiyordu ama fantezisine tutunmaya umutsuzca ihtiyacı vardı.

Efendi... Köle kız... Efendi istediğini yapabiliyordu. Köle kız onu kızdırmamalıydı. Öpücüklerini –ah, evet– kaburgalarından göbek deliğine, karnına, kalça kemiklerine yayılmasına ve parmaklarının külotunun lastiklerini yakalamasına izin vermeliydi.

Odaklan! O zalim dudakları hayal et! O delici bakan gözleri! Elini bacaklarının arasına kaydırırken itaat etmediği takdirde köle kızın karşılaşacağı korkunç cezayı düşün. Acımasız efendisi... Vahşi sahibi... Onun...

“Külotunda tavşan resmi var.”

Bu alaycı gülüş karşısında en yaratıcı zihin bile bir fanteziye bağlı kalamazdı. Molly ona öfkeyle baktı ve biri gök mavisi rengi, tavşan resimli külotuyla dururken diğerinin hâlâ haki pantolonuyla durduğunu fark edince huzursuz oldu.

“Ne olmuş?”

Kevin doğruldu ve parmaklarını külotun önüne sürerek Molly’nin ürpermesine neden oldu. “Sadece merak ettim.”

“Phoebe’den hediye. Sürpriz.”

“Benim için kesinlikle sürpriz oldu.” Kevin tavşanı okşamaya devam ederken burnunu Molly’nin boynuna gömdü. “Sadece bu mu var?”

Molly nefes aldı. “Birkaç... tane... daha olabilir.”

Kevin elini Molly’nin poposunun üzerine açarak ovaladı. “Üzerinde porsuk olan da var mı?”

Vardı. Küçük ve şirin porsuk maskesiyle Benny. “Lütfen... konuşmayı... kesip... ahhh... geri döner misin... fethetmeye?”

“Fethetmek mi?” Kevin uzun parmaklarından birini lastiğin altından geçirdi.

“Boş ver.” Molly yine iç çekti. Ah, bu korkunçtu. Bacaklarını aralayarak Kevin’ın hedefine ulaşmasına izin verdi.

Ve Kevin her yere ulaşmak istiyordu.

Molly ne olduğunu bile anlamadan külotu çıkmış, Kevin da soyunmuştu ve yorganı indirmeye bile gerek duymadan çırtlıplak yatağa uzanmışlardı.

Oyunları çok geçmeden ciddileşti. Kevin genç kadını omuzlarından yakalayarak üzerine çekti; bu hizmet pozisyonuydu. Molly

onun üzerinde kıvrandı, başını ellerinin arasına aldı ve yavaşlatmayı umarak tekrar öptü.

“Çok tatlısın...” diye mırıldandı Kevin, Molly’nin ağzına.

Ama Kevin’ın dikkatini dağıtmak imkânsızdı. Molly’nin dizlerinin arkasını yakalayarak kucağına açtı. İşte geliyordu. Köle kız kendisini efendisinin girişine hazırladı ve *Tanrı aşkına bu kez acele etmemesini ve hakem son iki dakika uyarı düdüğüünü çalmış gibi davranmamasını* haykırmamak için dudağını ısırıldı.

Onu eleştirmeyeceğine dair kendine söz vermişti. Bu yüzden dişlerini Kevin’ın sert omuz kaslarına geçirdi.

Kevin acı ya da zevkten kaynaklanabilecek kaba, boğuk bir ses çıkardı ve bir an sonra Molly kendini sırtüstü yatarken, Kevin üzerine çıkıp bacaklarının arasına yerleşmişken buldu.

“Demek tavşan hanım sert oynamak istiyor.”

Yüz kiloluk bir kas yığınıyla mı? Ah, hiç sanmıyorum.

Molly ona tetikte fazla acele etmemesi için dikkatini dağıtmaya çalıştığını söyleyecekti ama Kevin genç kadının bileklerini yakalayarak göğüslerine daldı.

Ahhhh... Bu işkenceydi. Acı. Acıdan daha kötü. Bir ağız nasıl böylesine bir hasar yaratabilirdi? Ve Molly onun durmasını asla istemiyordu.

Kevin dudaklarını Molly’nin göğüslerinin eğiminde dolaştırdı. Göğüs ucuyla oynadıktan sonra diğer göğsüne geçti ve aynı şeyi yaptı. Sonra hiç uyarmadan emmeye başladı...

Molly kıvrandı ama Kevin bir eliyle tuttuğu bileklerini bırakmadı. Diğer eli serbestçe dolaşıyordu.

Göğüslerinden karnına, sonra daha aşağı kayd ve tüylerine dokundu. Ama bu sadece numaraydı çünkü hemen bacaklarının içine kayd.

Molly’nin bacakları kendiliğinden açıldı.

Kevin yerinden kıpırdamadı.

Molly kıvranırken o alaycı parmakları bacaklarından ayırıp neredeyse ölecekmiş gibi hissettirecek kadar zonklayan yerine kaydırmak için çabalıyordu.

Kevin yemi yutmadı. Molly'ye işkence etmekle, göğüsleriyle oynamakla meşguldü. Molly kadınların sadece bu şekilde bile orgazma ulaştığını duymuştu ama inanmamıştı.

Yanılmıştı.

Şok dalgası onu hazırlıksız yakaladı, bütün vücuduna yayıldı ve onu gökyüzüne taşıdı. Çığlık attığını hatırlamıyordu ama yankısını duyunca attığını anladı.

Kevin yavaştı. Molly titredi, onun kokusunu içine çekti ve kendisine ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Kevin genç kadının omzunu okşadı. Kulakmemesini öptü. Nefesiyle saçlarını gıcıklayarak fısıldadı. "Tetiğin biraz hızlı, değil mi?"

Molly utanmıştı. Biraz. Ama kendini çok da iyi hissetmişti. Ve beklenmedik bir şeydi. "Bir kazaydı," dedi zorlukla. "Ve sıra sende."

"Ah, benim hiç acelem yok..." Kevin onun saçlarından bir bukleyi yakalayıp burnuna çekti. "Bazılarının aksine."

Kevin'ın tenindeki terin parıltısı, bacaklarına bastırışı, itiraf etmek istediğinden daha fazla acelesi olduğunu gösteriyordu. Hem de çok. Komikti... Molly onunla ilgili bunu hatırlamıyordu. Pek sayılmaz. Sadece incittiğini hatırlıyordu. Ve şimdi düşününce çok dar olabileceğini sandığı bir an bile olmuştu.

Bunun doğru olup olmadığını öğrenmek için bundan daha iyi bir zaman olamazdı.

Kevin'ın üzerine tırmandı.

Kevin onu geri itti ve genç kadının ağzının kenarıyla oynadı. Cezalandırma kısmına ne zaman geçecekti?

"Biraz sırtüstü uzanıp dinlensene," diye fısıldadı Kevin.

Dinlenmek mi? "Ah, ben kesinlikle..."

Kevin onun omuzlarını yakaladı, başparmaklarını koltukaltlarına bastırđı ve yine öpücükler yağdırmaya başladı. Ancak bu kez devam etti.

Çok geçmeden elleri Molly'nin dizlerine dayanmış, iki yana ayırıyordu. Saçları Molly'nin bacaklarının içine sürünüyordu ve o kadar hassastı ki genç kadın ürperdi. Sonra ağzını kadınlığına dayadı.

Nazıkçe emiyor, dilini içeri itiyor, Molly'nin nefesini kesiyordu. Molly onun başını yalvarırcasına tuttu. Dalgalar bir kez daha vücuduna yayılırken kalçaları havaya kalktı.

Bu kez sakinleştğinde Kevin onunla alay etmedi. Molly'nin unuttuğu prezervatifi kaptı, Molly'nin üzerine uzandı ve o yeşil gözleriyle Molly'nin gözlerine baktı. Teni ateş gibiydi ve pencereden süzülen öğle üzeri güneşı Kevin'ı altındanmış gibi gösteriyordu. Kendini tutmakta zorlanmaya başladığında kaslarının avuçlarının altında titrediğini hissetti. Yine de Kevin hiç ama hiç acele etmiyordu.

Molly açıldı... ve onu almak için esnedi.

Kevin yavaşça, onu öpücüklere boğarak ve sakinleştirerek içine girdi. Molly onun nezaketine bayılmıştı ve yavaşça vücudu onunkini kabul etti.

Ancak iyice derine gömüldüğünde bile Kevin sert hareket etmedi. Bunun yerine yavaşça gidip gelmeye başladı.

Çok güzeldi ama yeterli değildi ve Molly, Kevin'ın artık kendisini tutmasını istemediğini anladı. Özgür ve vahşi olmasını istiyordu. Vücudunu kendi istediğı gibi kullanmasını, sömürmesini istiyordu. Bacaklarını Kevin'ın beline dolayarak kalçalarını yakaladı ve hızlanmaya teşvik etti.

Kevin'ın özenetimini tutan zincir koptu ve yüz kiloluk cüsse ileri atıldı. Molly inleyerek karşılık verdi. Duyuların yarattığı bir ateşle yanmak gibiydi.

Kevin fazla iri, fazla güçlü, fazla sertti... Kesinlikle mükemmeldi.

Güneş patlayana kadar ısındı. Birlikte parlak kristalden bir boşluğa yuvarlandılar.

Kevin daha önce külotunda tavşan resmi olan bir kadınla hiç sevişmemişti. Ama sonuçta Molly'yle sevişmekte daha önce yaşadıklarından farklı olan daha birçok şey vardı. Hevesi, cömertliği... Neden şaşırıyordu ki?

Kevin elini Molly'nin kalçasına kaydırdı ve başlangıçta tuhaf davranmasına, neredeyse Kevin'dan korkması gerektiğine kendisini inandırmaya çalışıyormuş gibi görünmesine rağmen ne kadar güzel olduğunu düşündü. Sütyeni ve tavşanlı külotuyla, dik omuzları ve başıyla karşısında nasıl durduğunu hatırladı. Arkasında bir Amerikan bayrağı dalgalanıyor olsa, çok seksi bir Deniz Komandoları aday bulma posterı olurdu. Gururlu ve pamuk kuyruklu seçkinler.

Molly onun kollarında kıpırdandı ve hikâye kitaplarındaki karakterlerden biri gibi yüzünü göğsüne gömdü. Ama bu hareketlerine ve tavşanlı külotuna rağmen, Molly tepeden tırnağa bir dişiydi.

Ve Kevin'ın başı büyük dertteydi. Bir öğle üzerinde ona aldır-mamaya çalışmak için yaptığı her şeyi mahvetmişti.

Molly elini Kevin'ın göğsünden karnına kaydırdı. Güneş ışığının son huzmeleri orada burada saçlarını önceki gün kurabiyelerde kullandığı kızılımsı serpintiler gibi aydınlatıyordu. Kevin'ın ondan uzak durmaya çalışmasının bütün nedenlerini hatırlamaya çalıştı ve hayatında daha fazla kalamayacağı gerçeğiyle başladı; çünkü bu, Kevin'ın bu yıl Süper Kupa'ya taşımaya kararlı olduğu takımın sahibesi olan ablasını çok kızdırabilirdi.

Bir takım sahibinin en iyi oyuncusu olsa bile birinin hayatını ne şekillerde zorlaştırabileceğini şimdi düşünmek istemiyordu. Bunun yerine, hem karısı olan hem de olmayan bu ufak tefek kadının içinde ne kadar büyük bir tutkunun gizlendiğini düşündü.

Molly yine kıpırdandı. "Berbat değilsin. Bir sevgili olarak yani."

Kevin gülümsemesini Molly göremediği için memnun oldu çünkü ona en küçük bir avantaj vermek, genellikle sonunda kendini üzerinde giysileriyle gölde yüzerken bulmak anlamına geliyordu. Alaycı

davranmayı tercih etti. “Duygusal bir anın geldiğini hissediyorum. Mendil alayım mı?”

“Sadece... Şey, son defasında...”

“Anlatma.”

“Kıyaslama için elimdeki tek şey oydu.”

“Tanrı aşkına...”

“Adil olmadığını biliyorum. Uyuyordun. Ve isteksizdin. Bunu unutmadım.”

Kevin onu kendine çekti ve kendi dudaklarından dökülen sözlere inanamadı: “Belki de unuttuğun zamandır.”

Molly aniden başını kaldırdı ve yüzünde bir milyon farklı duyguyla Kevin’a baktı; en belirgin duygusu umuttu. “Ne demek istiyorsun?”

Kevin onun ensesini okşadı. “Yani bitti. Unutuldu. Bağışlandın.”

Molly’nin gözleri yaşlarla doldu. “Ciddisin, değil mi?”

“Ciddiyim.”

“Ah, Kevin... ben...”

Kevin bir konuşmanın yaklaştığını anladı ve hiç havasında değildi. Bu yüzden Molly’yle tekrar sevmeye başladı.

19

Evet!

Chik makalesi için notlar

“Sporcu Erkekler Sadece Tek Şey mi İster?”

Molly çardakta oturmuş kulübelere bakıyordu ve o gün öğleden sonra ortak alanda herkesi katılmaya davet ettiği çaya hazırlanmak yerine önceki geceyle ilgili hayaller kuruyordu. Kahvaltıdan sonra meşrubatlarla birlikte fazladan bir pasta almak için kasabaya gitmişti ama aklındaki son şey ikramlardı. Kevin’ı ve paylaştıkları güzellikleri düşünüyordu.

Bir araba kapısı çarparak dikkatini dağıttı. Başını kaldırıp baktığında, Kevin’ın eski bir Crown Victoria’nın direksiyonunda oturan gözde adayla görüşme yapmakla meşgul olduğunu gördü. Kadın görüşmeye geldiğinde Molly onu görmüştü ve görür görmez de nefret etmişti. Boynundan sallanan ciddi okuma gözlüğünün görüntüsü, Molly’ye bu kadının kurabiyelerinin altının asla yanmayacağını anlatmaya yetmişti.

Kevin ön verandada belirdi. Molly otomatikman ona el salladı ama sonra bunu yapmamış olmayı diledi çünkü kendisini fazla hevesli

gösterdiğini anlamıştı. Bir kirpik hareketi veya tek bir bakışla bir erkeği kontrol edebilen şu kadınlardan biri olabilseydi keşke. Ama ikisi de güçlü yönü değildi ve Kevin zaten kontrol edilebilecek bir adam olmadığını da kanıtlamıştı.

Roo onu görünce top yakalamaca oyunu umuduyla koşturarak yanına gitti. Sadece onu izlerken bile Molly'nin vücudunu ateş basmıştı. Şimdi o siyah polo gömleğinin ve haki pantolonun altındaki vücudun her santimini biliyordu.

Ürperdi. Kevin'ın dün geceki sevişmelerinden zevk aldığından şüphesi yoktu –Molly kendi adına çok yüksek bir performans sergilediğini düşünüyordu– ama Kevin için kendisiyle aynı anlamı taşımadığını biliyordu. Kevin o kadar... her şey olmuştu ki; nazik, kaba, heyecan verici ve Molly'nin hayal bile edemeyeceği kadar tutkulu. Bu hayatı boyunca yaşadığı en tehlikeli, en imkânsız, en umutsuz aşktı ve önceki gece durumu daha da kötüleştirmişti.

Kevin aniden durdu. Molly onun dikkatini çekenin ne olduğunu hemen gördü. Ortak alanın kenarında dokuz yaşında bir çocuk elinde bir Amerikan futbolu topuyla duruyordu. Adı Cody'ydi. Ailesi önceki gün Yeşil Otlaklar'a yerleştiğinde onu tanıştırmışlardı.

Sonuçta Kevin daha genç müşterileri olduğunu bilmeyebilirdi. Öğleden sonra planör gezisi yapıp sonra da kendilerini kulübenin yatak odasına kilitlediklerinden, çocukları görmüş olamazdı ve Molly de ona bahsetmeyi akıl edememişti.

Kevin arkasında Roo'yla birlikte çocuğa doğru yürümeye başladı. Yaklaşırken adımları hızlandı ve sonunda çocuğun önünde durdu. Molly ne söylediğini duyamayacak kadar uzaktaydı ama kendini tanıtmış olmalıydı çünkü çocuk, kendilerini ünlü bir sporcunun karşısında bulduklarında tüm çocukların yaptığı gibi donup kalmıştı.

Kevin çocuğu sakinleştirmek için başını okşadı ve sonra yavaşça topu elinden aldı. Ellerin arasında birkaç kez ileri geri attı, çocukla tekrar konuştu ve sonra ortak alanın ortasını işaret etti. Bir an için

çocuk duyduklarına inanamıyormuş gibi ona baktı. Sonra hızla koşmaya başladı ve ünlü Kevin Tucker'ın pasını yakalamak için pozisyon aldı.

Molly gülümsedi. Onyıllar sürmüştü ama Kevin nihayet Wind Lake Kamp Alanı'nda birlikte oynayabileceği bir çocuk bulmuştu.

Roo da oyuna katıldı ve ayak bileklerinin arasında havlayarak onlara engel oldu ama ikisi de aldırmadı. Cody biraz yavaş ve sevimli bir tarzda utangaçtı ama Kevin onu teşvik etmeyi sürdürdü.

“On iki yaşında bir çocuk için iyi bir kolun var.”

“Ben daha dokuz yaşındayım.”

“Dokuz yaşında biri için daha da iyisin!”

Cody sırtarak daha fazla çabaladı. Topun peşinden hızla koştu ve geri atarken Kevin'in hareketini başarısız bir şekilde tekrarlamaya çalıştı.

Yaklaşık yarım saat sonra yorulmaya başladı ama Kevin geçmişini yeniden yaşamaya o kadar dalmıştı ki bunu fark edemedi. “Harika gidiyorsun, Cody. Sadece kolunu gevşet ve vücut ağırlığını da kullan.”

Cody elinden geleni yapıyordu ama kaldıkları kulübeye doğru kaçamak bakışlar atmaya başlamıştı. Kevin'se sadece bu çocuğun kendisiyle aynı yalnızlığı yaşamaması için çabalıyordu.

“Hey, Molly!” diye seslendi. “Bu arkadaşımın ne kadar iyi bir kolu olduğunu görüyor musun?”

“Evet, görüyorum.”

Cody'nin spor ayakkabıları yerde sürünüyordu ve Roo bile yorulmaya başlamıştı. Ama Kevin hâlâ devam ediyordu.

Molly tam müdahale edecekken, üç O'Brian kardeşler –Molly'nin hatırladığı kadarıyla altı, dokuz ve on bir yaşındaydılar– Yakup'un Merdiveni'nin arkasındaki koruluktan koşarak geldiler.

“Hey, Cody! Mayonu giy. Annelerimiz kumsala gidebileceğimizi söylediler!”

Cody'nin yüzü aydınlandı.

Kevin afallamıştı. Molly önceki gün çocukları olan birkaç ailenin giriş yaptığını ona kesinlikle söylemiş olmalıydı. Aniden, mantıksız bir şekilde, bunun Kevin'in burayı satmak konusundaki fikrini değiştirebileceği yönünde bir umuda kapıldı.

Cody topu göğsüne bastırdı ve huzursuzca baktı. "Sizinle top oynamak harikaydı, Bay Tucker. Fakat... şey... artık gidip arkadaşlarımla oynamam gerek. Sizin için uygun mu?" Cody geriledi. "Eğer siz... oynayacak başka birini bulamazsanız... sanırım... sanırım daha sonra tekrar gelebilirim."

Kevin boğazını temizledi. "Sorun değil. Sen arkadaşlarınla git."

Cody diğer üç çocukla birlikte koşarak uzaklaştı.

Kevin yavaşça Molly'ye yaklaştı. O kadar sıkkn görünüyordu ki Molly gülümsemesini kontrol edebilmek için dudağını ısırды. "Roo seninle oynar."

Roo sızlanarak çardağın altına girdi.

Molly yerinden kalkarak basamakların dibine yürüdü. "Pekâlâ, seninle ben oynarım. Ama çok sert atmak yok."

Kevin şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Bütün bu çocuklar nereden çıktı?"

"Okullar kapandı. Sana geleceklerini söylemiştim."

"Ama... kaç tane var?"

"Üç O'Brian kardeşler ve Cody'nin de bir bebek kardeşi var. İki ailenin de birer ergen kızları var."

Kevin basamağa çöktü.

Molly onun yanına otururken neşesini gizliyordu. "Muhtemelen bugün öğleden sonra hepsiyle tanışırsın. Çardakta çay servisi yeni bir haftaya başlamak için harika bir yol olacak."

Kevin hiçbir şey söylemeden düz düz ortak alana baktı.

Molly sadece hafifçe kıkırdamasını kişisel olgunluk işaret olarak değerlendirdi. "Oyun arkadaşının kaçmasına üzıldüm."

Kevin ayakkabısının topuğunu çimenlere gömdü. “Kendimi aptal durumuna düşürdüm, değil mi?”

Molly’nin içi eridi ve yanağını Kevin’in omzuna dayadı. “Evet ama dünya senin gibi aptallarla dolu. Sen çok nazik bir adamsın.”

Kevin ona gülümsedi. Molly de gülümseyerek karşılık verdi. Ve o zaman anladı.

Bu sadece platonik bir aşk değildi. Molly bu adamı bütün kalbiyle seviyordu.

O kadar dehşete kapıldı ki hemen geri çekildi.

“Ne oldu?”

“Hiç!” Molly dehşetini gizlemek için hemen gevezelik etmeye başladı. “Bir aile daha var. Başka çocuklar. Bugün giriş yapıyorlar... çocuklarıyla. Smith ailesi. Kaç tane... kaç tane çocukları olduğunu söylemediler. Onlarla Amy konuştu.”

Kevin Tucker’ı sevmek! Lütfen, bu olamazdı! Molly hâlâ dersini almamış mıydı? Birinin kendisini sevmesini sağlamanın ne kadar imkânsız olduğunu çocukluğunda öğrenmişti ama bir kez daha kendini o eski, kendine zarar veren yola sokmuştu. Ya bütün hayalleri ve umutları ne olacaktı? Büyük Aşk Hikâyesi ne olacaktı?

İçinden başını ellerine gömüp hıçkırıklara boğulmak geliyordu. Molly aşk ve sevgi istiyordu ama Kevin’in istediği sadece seksti. Kevin kıpırdandı. Molly onun dikkatinin dağıldığına memnun olmuştu ve bakışlarını izleyince ortak alanın karşı tarafına döndü. O’Brian kardeşler Cody’nin mayosunu giymesini beklerken kendi aralarında kovalamaca oynuyorlardı. On dört yaşlarında gibi görünen iki kız ellerinde portatif bir müzik setiyle kumsaldan geliyordu. Kevin çocuklara, müzik setine, yaşlı ağaçlara ve şerbet rengi kulübelere baktı.

“Buranın aynı yer olduğuna inanamıyorum.”

“Değil,” dedi Molly, zorlukla. “Her şey değişir.” Boğazını temizledi ve duygusal karmaşasını görmezden gelmeye çalıştı. “İşe aldığın kadın. Yarın başlıyor mu?”

“Bana önce Amy’yi kovmam gerektiğini söyledi.”

“Ne? Bunu yapamazsın! Bütün işlerini bitiriyor ve söylediğin her şeyi yapıyor! Ayrıca, o küçük ukala müşterilerle çok iyi geçiniyor.” Molly ayağa fırladı. “Ciddiyim, Kevin. Aşk çürüklerini örtmesini sağlamalısın ama onu kovamazsın.”

Kevin karşılık vermedi.

Molly daha da tedirgin oldu. “Kevin...”

“Rahatla, tamam mı? Elbette ki onu kovmayacağım. O yaşlı tavuğun giderken öfkeli olmasının nedeni bu.”

“Tanrı’ya şükür. Amy’yle derdi neymiş?”

“Görünüşe bakılırsa Amy’yle onun kızı aynı liseye gitmişler ve hiç anlamazlarmış. Eğer kız da annesi gibiyse, ben Amy’nin tarafındayım.”

“Doğru olanı yapmışsın.”

“Sanırım. Ancak burası küçük bir kasaba ve çok kısa bir listenin sonuna ulaştım. Kolej öğrencilerinin hepsi yazları çalışmak için Mackinac Adası’na gidiyor ve işe almam gereken türde kişi ancak eylül ayı sonuna kadar sürecektir bir işle ilgilenmiyor.”

“O halde cevabın bu. Burayı satma ve işi sürekli kıl.”

“Bu olmayacak ama başka bir fikrim var.” Kevin ayağa kalktı ve gözlerinde seksi bakışlar, dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle Molly’ye baktı. “Sana çıplakken harika görüldüğünü söylemiş miydim?”

Molly ürperdi. “Fikrin ne?”

Kevin daha kısık sesle konuştu. “Bugün külotunda hayvan resimleri var mı?”

“Unuttum.”

“O halde sanırım kendim bakmam gerekecek.”

“Bakmayacaksın!”

“Öyle mi? Beni kim durduracak?”

“Şu anda o kişiye bakıyorsun, çapkın çocuk.” Molly en üst basamaktan fırlayarak ortak alandan kaçarken, duygusal karmaşasından uzaklaşmak için bir bahane bulduğuna seviniyordu. Ama müşterilerin

yanında güvende olacağı ana binaya gitmek yerine, kulübelerin arasından geçti ve hiç güvende olmayacağı koruluğa yöneldi.

Roo bu yeni oyundan hoşlanmıştı ve heyecanla havlayarak peşinden koşturuyordu. Kevin'ın takip ediyor olmayabileceğini ve enişelenmesine gerek olmadığını düşünüyordu ama Kevin patikanın kenarında ona yetişti ve ağaçların arasına çekti.

“Kes şunu! Git başımdan!” Molly, Kevin'ın koluna vurdu. “O oyun masalarını çardağa taşıyacağına söz vermiştin.”

“Külotunda ne olduğunu görene kadar hiçbir şeyi taşımıyorum.”

“Tamam, Daphne var, oldu mu?”

“Yani dünkü külotunu giydiğine inanmam mı gerekiyor?”

“Bir taneden fazla var.”

“Bence yalan söylüyorsun. Kendim görmek istiyorum.” Kevin onu ağaçların arasına doğru daha da sürükledi. Roo etraflarında havlayarak daireler çizerken, Kevin da Molly'nin şortuna uzandı. “Sessiz ol, Godzilla! Burada ciddi bir işle uğraşıyoruz.”

Roo itaatkâr bir şekilde sustu.

Molly, Kevin'ın bileklerini yakalayarak itti. “Çekil!”

“Dün gece böyle demiyordun ama.”

“Biri görecek.”

“Onlara seni bir arının soktuğunu ve benim de iğneyi çıkarmaya çalıştığımı söylerim.”

“Sakin iğneme dokunma!” Molly şortunu yakaladı ama çoktan dizlerine kadar inmişlerdi bile. “Kes şunu!”

Kevin külota baktı. “Porsukmuş. Bana yalan söyledin.”

“Giyinirken dikkat etmemişim.”

“Kıpırdama. O iğneyi buldum.”

Molly iç çekti.

“Ah, evet...” Kevin ona yaklaştı. “İşte böyle.”

Yarım saat sonra koruluktan çıkarlarken, çok tanıdık görünen bir Suburban ortak alanın etrafından hızla geldi. Kevin aracın ana bina-
nın önünde duruşunu izlerken bunun sadece bir tesadüf olduğunu
düşündü ama aynı anda Roo havlayarak koşmaya başladı.

Molly bir çığlık atarak onun peşinden gitti. Arabanın kapıları
açıldı ve Roo'ya çok benzeyen bir kaniş dışarı atladı. Ardından ço-
cuklar indi. Bir düzine gibi görünüyordlardı ama aslında sadece dört
taneydiler ve hepsi de Calebow'ların çocuklarıydı. Hepsi birlikte tey-
zelerine doğru koşuyorlardı.

Kevin içinde beliren huzursuzluğu hissetti. Bildiği bir şey vardı:
Calebow'ların çocukları neredeyse, Calebow'lar da orada olurdu.

Chicago Stars'ın şehvetli görünüşlü sarışın sahibesi arabanın sürücü
tarafından ve efsanevi kocası da diğer taraftan indiğinde, Kevin'in
adımları yavaşladı. Arabayı Phoebe'in kullanıyor olması onu şaşırt-
mamıştı. Bu ailede liderlik şartlara göre yer değiştiriyordu. Arabaya
yaklaşırken, ikisinin de Wind Lake'deki şartlardan hoşlanmayacağını
hissediyordu.

O şartlar neydi? Yaklaşık iki haftadır deli gibi davranıyordu. Eği-
tim kampına bir aydan biraz uzun zaman vardı ama kendisi Molly'yle
gölüşüp eğleniyor, ona kızıyor, onu kendinden uzaklaştırıyor ya da
onu baştan çıkarıyordu. Günlerdir hiç maç izlememişti ve yeterince
egzersiz yapmıyordu. Düşünebildiği tek şey, Molly'nin yanında zaman
geçirmeyi ne kadar sevdiğiydi; güzel, sessiz veya talepsiz olmayan,
tam aksine, bir baş belası olduğunu her seferinde kanıtlayan bu sinir
bozucu çocuk kadın. Ve çok da eğlenceliydi.

Neden Phoebe'in kardeşi olmak zorundaydı ki? Neden onunla
bir barda tanışmamıştı? Kevin onu parlak göz farıyla ve bir selofan
elbiseyle hayal etmeye çalıştı ama gözünün önüne gelen tek şey, o
sabah iç çamaşırları ve kendi tişörtüyle görünüşüydü. Çıplak ayakla-
rını bir koltuğun kolçağından aşağı sarkıtmış, güzel saçları yüzünün
etrafına dağılmıştı ve o gri-mavi gözler bir Tavşan Peter kupasının
kenarının üzerinden ona bakıyordu.

Molly, giysilerinin buruşuk ve saçlarının arasında çam iğneleri olduğunu unuttuğu belli bir şekilde yeğenlerine sarıldı. Kevin da daha iyi görünmüyordu ve dikkatli gözler ikisinin neler karıştırdığını he-men belli edebilirdi.

Phoebe ve Dan Calebaw'unkilerden daha dikkatli gözler de düşünemiyordu. Şimdi o iki çift göz kendisine bakıyordu.

Kevin ellerini ceplerine sokarak soğukkanlı davranmaya çalıştı. "Hey, selam. Bu ne sürpriz!"

"Biz de öyle düşündük." Phoebe'in kibar cevabı, Kevin'a karşı her zamanki sıcaklığını yansıtmıyordu ve Dan'ın yüzünde de ölçüp biçen birinin ifadesi vardı. Kevin AFC'deki en iyi takım kaptanı ol-masından kaynaklanan dokunulmazlığını kendine hatırlatarak biraz rahatlamaya çalıştı.

Ama dümende Calebaw'lar olduğu sürece Chicago Stars'ta kimse dokunulmaz değildi ve aniden, dikkatli olmadığı takdirde bütün bunların nasıl sonuçlanabileceğini anladı. Onu Molly'den uzak tut-maya karar verirlerse, yakında bir gün onu ön ofise çağırırlardı ve transferlere çıkarıldığını açıklarlardı. Ligin alt sıralarında mücadele eden birçok takım, profesyonel ve deneyimli bir oyuncu için en iyi seçeneklerinin birkaçını gözden çıkarmaya hazır olurdu ve Kevin ne olduğunu bile anlamadan kendini ligin alt sıralarındaki takımlardan birinde oynarken bulurdu.

Dan'ın Molly'nin saçlarındaki çam iğnelerine bakışımı izlerken, zihninde kendini Lions'ta işaretler savururken gördü.

Molly etrafında neşeyle hoplayıp zıplayan çocuklara sarıldı. "Bizi gördüğüne şaşırdın mı, Molly teyze? Şaşırdın mı?"

"Roo! Kanga da seninle oynamaya geldi!"

"...annem yüzebileceğimizi söylüyor..."

"...tırmanma demirlerinden düşünce gözüm morardı!"

"...bu çocuk her gün arıyor ama..."

"...sonra kustuğunda her yer..."

“...babam çok küçük olduğumu söylüyor fakat...”

Molly’nin dikkati bir çocuktan diğerine yöneliyor, yüzünde anlayıştan ilgiye ve neşeye kadar çeşitli ifadeler belirliyordu. Bu insanlar onun gerçek ailesiydi.

Keskin sızı Kevin’ı hazırlıksız yakaladı. Molly’yle kesinlikle bir aile değillerdi, dolayısıyla kendine düşen bir pay yoktu. Bu sadece çocukluğundan kalan bir refleksti; böyle büyük ve gürültücü bir kalabalığın bir parçası olmayı hayal ettiği zamanlardan.

“Aman Tanrım!” diye bir çığlık attı Molly. “Smith’ler *sizsiniz!*”

Çocuklar çığlık çığlığa geri çekildiler ve parmaklarıyla onu işaret ettiler. *Seni kandırdık, teyze!*

Kevin, Molly’nin daha önce Smith ailesinin geleceğinden söz ettiğini hatırladı. İşte Smith’ler karşılarındaydı. Korkusu daha da arttı.

Molly, Çılgın Roo’yu kucığında tutan ablasına baktı. “Amy rezervasyonu alırken sizin kim olduğunuzu biliyor muydu?”

Tess güldü. En azından Kevin gülenin Tess olduğunu tahmin etti çünkü kendisi futbol tişörtü giyerken, benzeri yazlık bir elbiseyle dolaşıyordu. “Annem ona söylemedi. Sürpriz yapmak istedik!”

“Bütün hafta kalacağız!” diye bağırdı Andrew. “Ve ben de seninle uyumak istiyorum!”

Aferin sana, Andy. Az önce sevgili Kevin amcamı kışının üzerine oturtuverdin.

Molly onun saçlarını okşadı ama cevap vermedi. Aynı zamanda Calebowların en sessiz çocuğuna uzandı.

Hannah her zaman yaptığı gibi biraz kenarda duruyordu ama gözleri heyecanla parlıyordu. “Aklıma yepyeni bir Daphne macerası geldi,” diye fısıldadı, Kevin’ın duyamayacağı bir sesle. “Defterime yazdım.”

“Okumak için sabırsızlanıyorum.”

“Kumsalı görebilir miyiz, Molly teyze?”

Dan anahtarları Phoebe'den alırken Kevin'a döndü. "Sen de bana kulübemizi gösterirsen, eşyaları boşaltmaya başlayabilirim."

"Tabii." Tam da Kevin'ın yapmak istemediği şeydi. Dan, Kevin'ın değerli Molly'sine ne kadar zarar verdiğini anlamak amacındaydı. Ama konu zarara geldiğinde, Kevin asıl kurbanın kendisi olduğunu hissediyordu.

Molly ortak meydanın diğer tarafındaki kulübeyi işaret etti. "Cebrail'in Borazanı'nda kalıyorsunuz. Kapı kilitli değil."

Kevin çimenlerden yürürken, Dan de arabayı ortak alanın etrafından dolaştırdı. Yükleri boşaltırken takım hakkında konuştular ama Dan'i iyi tanıyordu ve Stars'ın başkanının asıl aklından geçenleri söylemesi uzun sürmedi.

"Burada neler oluyor bakalım?" Dan, Suburban'ın bagajını istediğinden daha sert kapadı.

Kevin da Dan kadar doğrudan olabilirdi ama Molly'nin "aptal" numarasını kullanmanın daha akıllıca olacağına karar verdi. "Gerçek şu ki korkunç zaman geçiriyorum." İçi plaj oyuncaklarıyla dolu bir çamaşır sepetini aldı. "Burayı işletecek birini bulmanın böylesine zor olacağını düşünmemiştim."

"Baba!" Julie ve Tess arkalarında Andrew'la koşarak geldiler. "Bugünkü çay partisinden önce yüzebilmek için mayolarımızı giymemiz gerekiyor."

"Ama Molly teyzem limonata içebileceğimi söyledi," dedi Andrew, "çünkü çay sevmiyorum!"

"Kulübemize bak! Ne kadar tatlı!" Julie kapıya koşarken, Molly ve Phoebe de Hannah'yla geldiler. Molly gergin görünüyordu ve Phoebe de Kevin'a buz gibi gözlerle bakıyordu.

"Gölün suyu çok soğuk, kızlar," diye seslendi Molly, verandadaki ikizlere. Her şey normalmiş gibi davranmaya çalışıyordu. "Evdeki havuzunuza benzemez."

"Su yılanları var mı?"

Soru, endişeli görünen Hannah'dan gelmişti. Bu kızın tavırları her zaman Kevin'ın içine dokunmuştu. "Yılan filan yok, ufaklık. Seninle birlikte yüzmemi ister misin?"

Hannah'nın gülümsemesinde ölçsüz bir minnet vardı. "Yüzer misin?"

"Elbette. Sen mayonu giy. Burada buluşalım." Kevin, Molly'yi düşmanla birlikte bırakmak istemiyordu. "Teyzen de gelecek. Bu gölde yüzmeyi seviyor, değil mi, Molly?"

Molly rahatlamış gibiydi. "Elbette. Hepimiz birlikte yüzebiliriz."

Ve bu yeni bir eğlence tarzı olmayacak mıydı zaten?

Molly'yle birlikte neşeli bir şekilde Calebowlara el salladılar. Yürüyerek uzaklaşırlarken, Kevin, Dan'in karısına dönerek mırıldandığını duydu ama sadece bir kelimesini anlayabildi.

"Slytherin."

Molly öfkesini göstermeden önce yeterince uzaklaşmalarını bekledi. "Eşyalarını hemen kulübeden almalısın! Birlikte uyuduğumuzu bilmelerini istemiyorum."

Koruluktan çıkarken nasıl göründüklerini hatırlayan Kevin bunun için çok geç kaldıklarını düşündü ama yine de başıyla onayladı.

"Ve Dan'in bir daha seni yalnız yakalamasına izin verme. Seni sorguya çeker. Ben de Phoebe'in yanındayken daima çocuklardan birinin de bizimle olmasına dikkat edeceğim."

Kevin cevap veremeden Molly kulübeye doğru hızlı adımlarla yürüdü. Kevin çakalları tekmeleyerek ana binaya yöneldi. Molly neden bu kadar gizlilik yanlısı davranıyordu ki? Kevin onun bir şey söylemesini istemiyordu ama işler zaten yeterince hassastı. Kendisinin aksine, Molly'nin Detroit'e satılmak konusunda endişelenmesi gerekmiyordu, dolayısıyla neden onlara canları cehenneme diyemiyordu?

Bunu düşündükçe, Molly'nin tutumu daha çok sinirini bozuyordu. İlişkilerini gizli tutmalarında bir sakınca görmüyordu ama nedense Molly'ye uygun görünmüyordu.

20

Eski zamanlarda bir kız bir erkekten hoşlandığında, iskambil ve masa üstü oyunları oynadıklarında daima erkeğin kazanmasına izin verirdi.

“Sert Oynamak” makalesi, Chik

Molly’nin, çocuklar için daha iyi olacağına karar vererek saat beş yerine üçe aldığı çardaktaki çay daveti için mayolarını tam zamanında çıkarıp üzerlerini değiştirdiler. Kâğıt tabaklar ve mağazadan alınmış pasta yüzünden *Victoria* dergisinde fotoğrafının yayınlanamayacağı konusunda Phoebe’ye şikâyet ediyordu ama Kevin onun iyi görünmekten çok iyi zaman geçirmekle ilgilendiğini biliyordu.

Kevin, Charlotte Long ve Charlotte’un arkadaşı Vi’yle birlikte yaklaşan Lilly’ye başıyla selam verdi. Kulübe sakinlerinin, Lilly’yi B&B’nin daha geçici konuklarının meraklı bakışlarına karşı koruduğunu fark etmişti bile. Onunla konuşmak için yanına gitmeyi düşündü ama ne diyeceğini bilemedi.

Molly’nin etrafı koşuşan köpekler ve gürültücü çocuklarla sarılmıştı. Başında kırmızı kalp şeklinde bir bere, üzerinde mor bir tişört, pembe kot pantolon ve ayaklarında parlak mavi bağcıklı beyaz

spor ayakkabıları vardı. Yürüyen bir gökkuşağı gibiydi ve sadece ona bakmak bile Kevin'ı gülümsetiyordu.

“George!” Saat dördünde kamyonetinden inerek onlara doğru yürüyen Liam Jenner'ı görünce Molly olduğu yerde zıplayarak ona el salladı. “George Smith! Geldiğin için teşekkürler.”

Jenner güldü ve Molly'nin yanına gelerek heyecanla sarıldı. Yaşlı olabilirdi ama çok yakışıklı bir hergeleydi ve Kevin tavşan hanımın onunla çok sıkı fıkı olmasından hoşlanmıyordu.

“Ablamla tanışmalısın. New York'ta bir sanat galerisi yöneticisiydi ama ona senin kim olduğunu söylemeyeceğim.”

Ah, tabii. Molly'nin gözlerinde yaramazca pırıltılar vardı ama Jenner farkında bile değildi. *Enayi.*

Ressam, Phoebe'ye doğru yürürken, Lilly'nin tam yanından geçti. Liam onun mutfak masasındaki sabah itirazlarına doymuştu. Kevin tam olarak çözemiyordu. Lilly onun yakınında olmaktan hoşlanmıyorsa, neden sürekli kahvaltıya katılıyordu?

Bakışlarını Lilly'den Molly'ye çevirdi ve etrafını az bakım gerektiren kadınlarla sarma alışkanlığının tam olarak ne zaman yüzünde patladığını anlamaya çalıştı. Beysbol kasketini başına geçirdi ve bu gece banttan maç izleyeceğine söz verdi.

Erkekler futboldan söz etmek isterdi; Kevin ve Dan buna uyuyordu. Saat beş sularında yetişkinlerden bazıları uzaklaşmaya başladı ama çocuklar hâlâ hallerinden memnundu ve Kevin ertesi gün bir basketbol potası kurmaya karar verdi. Belki kumsal için birkaç tane şişme bot da alırdı. Ve bisiklet. Çocuklar buradayken bisiklete binmeliydiler.

Cody ve O'Brian kardeşler, terli yüzleri ve kirli giysileriyle koşarak geldiler. Bir çocuk yazın işte tam böyle görünmeliydi.

“Hey, Kevin! Beysbol oynayabilir miyiz?”

Kendi yüzüne yayılan gülümsemeyi hissedebiliyordu. Meydanda, bir zamanlar Çadır'ın durduğu yerde bir beysbol maçı... “Tabii oynayabiliriz. Dinleyin! Beysbol oynamak isteyen herkes elini kaldırsın.”

Her yerde eller havaya kalktı. Tess ve Julie ileri atılırken, Andrew bağırarak zıplamaya başladı. Yetişkinler bile ilgilenmişti.

“Bir beysbol maçı harika bir fikir,” dedi Charlotte Long, oturduğu portatif sandalyeden. “Her şeyi ayarla, Kevin.”

Kevin ona gülümsedi. “Kaptan olmak ister misin, Cody?”

“Tabii.”

Kevin bir kaptan daha arıyordu ve Tess’i seçecekti ama Hanna’nın babasının ayaklarının dibinde köpeklerle birlikte oturuşundaki bir şey dikkatini çekti. Hannah’nın elinin kalktığını ama sonra tekrar kucağına indiğini görmüştü. “Hannah, ya sen? Diğer kaptan olmak ister misin?”

Kevin, Dan’in başını eğip homurdandığını görünce şaşırdı.

“Hayır, Kevin!” diye bağırıldılar Tess ve Julia. “Hannah olmaz!”

Onu en çok şaşırtan Molly oldu; çocukların yanında son derece duyarlı davranması gereken tavşan hanım. “Ah... belki başka birini seçsen daha iyi olur.”

Bu insanların nesi var?

Neyse ki duyarsızlıkları Hannah’ı yıldırmadı; Hannah ayağa kalkarak şortunu düzeltti ve teyzesini çok hatırlatan bir şekilde gülümsedi. “Teşekkür ederim, Kevin. Kaptan olmama izin vereceklerini sanmıyorum.”

“Bunun nedeni...”

Phoebe elini Tess’in ağzına kapadı ama o bile sıkıntılı gibi görünüyordu.

Kevin hepsinden iğrenmişti. Kimse ondan daha rekabetçi değildi ama atletik yapılı değil diye bir çocuğa kendini kötü hissettirecek kadar da alçalmamıştı. Güven verici bir tavırla gülümsedi. “Sen onlara aldırma, hayatım. Sen harika bir kaptan olursun. Hatta ilk sen seçebilirsin.”

“Teşekkür ederim.” Hannah öne çıkarak kalabalığı taradı. Kevin onun kendisini veya babasını seçmesini bekliyordu. Ancak Hannah

annesini işaret ederek herkesi şaşırttı; kadın o kadar kötü oynardı ki Stars takımının deneyimli oyuncuları, yıllık beysbol maçı öncesindeki takım pikniğinden ayrılabilmek için aynı dönemde dışçı randevusu ayarlama alışkanlığı kazanmıştı.

“Annemi seçiyorum.”

Kevin öne eğilerek sesini kısıtı. “Emin olmayabilirsin diye söylüyorum, Hannah, istediğin herkesi seçebilirsin; erkekleri de. Yani baban olabilir. Ben olabilirim. Önce anneni seçmek istediğinden emin misin?”

“Emin.” Dan, Kevin’ın arkasından iç çekti. “İşte yine başlıyoruz.”

Hannah, Kevin’a bakarak fısıldadı. “Kimse onu takımında istemediği için annem çok kırılıyor.”

Tess ancak on bir yaşında bir çocuğun yapabileceği şekilde konunun daha da üzerine gitti. “Çünkü annen berbat oynuyor.”

Phoebe burnunu çekti ve daha önce desteklemediğini unutmuş gibi takım kaptanının omzunu sıvazladı. “Sen ona aldırma, Hannah. Kazanan bir tutum, doğal yetenekten çok daha önemlidir.”

Hannah’nın aksine, Cody aptal değildi ve doğal yeteneği kazanan tutuma tercih etti. “Ben Kevin’ı seçiyorum.”

Dan portatif sandalyesinden kalkarak kızına yaklaştı. “Hannah, hayatım, buradayım. Beni unutma. Beni seçmezsen ben de incirim.”

“Hayır, incinmezsin.” Hannah ona pişmiş kelle gibi sıırttı, arkasını döndü ve birkaç yaşlıca hanımla birlikte bahçıvanlık konusunda sohbet eden Lilly’ye gözlerini dikti. Kevin’ın hatırladığı kadarıyla Lilly el kaldırmamıştı. “Seni seçiyorum.”

“Beni mi?” Lilly memnun bir tavırla ayağa kalktı. “Tanrım, ergenlik çağımdan beri beysbol oynamadım.”

Hannah annesine gülümsedi. “Bu mükemmel bir takım olacak. Herkes tutumuyla birer şampiyon.”

Hiç vakit kaybetmeye niyeti olmayan Cody, Dan’i seçti.

Kevin bir kez daha araya girdi ve O'Brian kardeşlerden birini işaret ederek Hannah'ya yardım etmeye çalıştı. "Daha önce Scott'ın top atışını izliyordum. Çok iyi bir sporcu."

"Nefesini boşa harcama," diye mırıldandı Dan ve gerçekten de, Kevin, Hannah'nın üçüncü seçiminin gelişini, Andrew'un alt dudaklarının dışarı sarkmasından anladı.

"Andrew'u seçiyorum. Bak, Andrew, daha beş yaşında olman, kimsenin seni takımında istemediği anlamına gelmez."

"Ben Tess'i seçiyorum," diye karşılık verdi Cody, hiç beklemeden.

"Ben de Molly teyzemi alacağım!" diye sırtıttı Hannah.

Kevin iç çekti. Cody şimdiye kadar takımına profesyonel bir futbolcu, eski bir profesyonel futbolcu ve kuzey Illinois'deki en atletik kızlardan birini almıştı. Buna karşılık Hannah'nın takımında annesi, –tarihin en kötü beysbol oyuncusuydu– küçük kardeşi –çok cesurdu ama daha beş yaşındaydı– ve Molly vardı ki Molly... eh, Molly, kanoları deviren, kendini boğmaya kalkışan ve genel olarak spordan nefret eden kadın.

Cody'nin bundan sonraki seçimleri arasında daha önce Tess'le birlikte futbol oynayan birkaç ergen kız, O'Brian kardeşlerin ortancası –çocuk bir tank gibiydi– ve ikisi de fiziksel açıdan formda olan anne ve babası da vardı.

Hannah, Kevin'ın can simidini çalırların arasında gizlediğinden emin olduğu bir çocuk olan altı yaşındaki O'Brian'ı seçti. En azından dansçı olduğu için koordinasyonu sağlam olan ablası Julie'yi seçerek kendini kurtardı ve sonra da mantığı pek sağlam görünmese de, Liam Jenner'ı seçti. "Çünkü benim için Kanga'yla Roo'nun güzel bir resmini çizdi." Cody takımın geri kalanını daha genç yetişkinlerle doldururken, Hannah oynamak isteyen bütün ihtiyarları seçti.

Bir katliam olacaktı.

Çocuklar malzemelerini almak için kulübelerine koşarken, Bay Canfield –romatizması tutmuştu– hakemliğe gönüllü oldu ve herkes çok geçmeden yerini aldı.

Hannah'nın takımı ilk vuruş hakkını aldı ve Kevin kendini gerçekten de can simidini hor çiçeği çalılarına tıkmış olan altı yaşındaki bir çocuğun karşısında top tutucu olarak buldu. Kevin bir an Molly'ye bakma hatasına düştü ve nasıl baktığını görünce hiç şaşırmadı. *Linus'u tekmeleyebilecek türden bir adamsan, o zaman olduğunu sandığım adam değildir ve yakın gelecekte beni bir daha çıplak görme düşüncelerinden vazgeçebilirsin. Anladın?*

Kevin çocuğu elledi.

Hannah bu kez Andrew'u gönderdi ve Kevin yumuşak bir hamle yaptı. Andrew kaçırıldı ama bir çocuk için harika bir kolu vardı ve Kevin onun yüzündeki inatçı ifadeyi izlerken, Dan Calebaw'un beş yaşındayken nasıl görüldüğünü anladı. Bu yüzden, ikinci atışını istediğinden daha sert yaptı fakat Andrew oyundaydı ve elinden geleni yaptı.

Diğer yandan Molly ona “aşâğılık herif” diyen bir bakış attı. *Daha beş yaşında, seni salak! Küçücük bir çocuk! Kazanmak beş yaşındaki bir çocuğun kalbini kırmaya değecek kadar mı önemli? O tavşan resimli külotu hayatın boyunca bir daha kesinlikle ama kesinlikle göremeyeceksin! Hayatta olmaz. Adios, muchacho!*

Kevin yumuşak bir atış daha yaptı ve Andrew topu kısa sağa gönderdi. O'Brian kardeşlerin en büyüğü daha anaokuluna giden bir Calebaw çocuğunun bile ne kadar tehlikeli olduğunu bilmediği için uyukluyordu ve hazırlıksız yakalandı. Bunun sonucu olarak Linus üçüncü kaleye ulaştı ve Andrew ikincisinde babasıyla çarpıştı.

Dan onun saçlarını okşadı.

“Kevin?” diye seslendi Hannah, nazikçe. “Sırada Bay McMul-len var. Yürüme desteğini kullanmasında sakınca olup olmadığını bilmek istiyor.”

Bu zaten her şeyi anlatmıyor muydu?

Sonunda vuruş sırası Cody'nin takımına geldi ve sıra Kevin'deydi. Atıcı noktasında küçük Hannah Altınkalp'in Mahşerin Dört Atlısı'yla bir arada olduğunu gördü: Molly, Phoebe, Lilly ve Julie. Sonunda hanımlar atıcıyı yerinde bırakarak dağıldılar.

Molly, tavşan hanım.

Kevin sırtışını gizleyemiyordu. İşte şimdi işler ilginçleşiyordu. Ve tahmin edin! Porsuk Benny, Daphne'ye merhamet göstermeyecekti.

Molly onu küçümsemeye çalıştı ama Kevin onun gergin olduğunu görebiliyordu. Kesinlikle! Ünlü bir futbol oyuncusu. Aranılan adam. Heisman adayı. Profesyonel. Elbette ki gergin olacaktı.

Kevin yerine geçerek ona gülümsedi. "Sadece topu kafama atmaya çalış, hayatım. Burnumun görünüşünden gayet memnunum."

"Bu," dedi Dan, Kevin'in arkasından, "bir hataydı."

Tabii, tabii...

Molly sözde ısınma hareketi denebilecek birkaç dönüş yaptı. Kevin sopasını yere vurdu ve Molly'nin atışını yapmasını beklerken ne kadar güzel görüldüğünü düşündü. Dudakları Kevin'in ısırıldığı noktalarda kızarmıştı ve göğüsleri önceki gece kendi göğsüne yapıştığı gibi mor tişörtüne yapışıyordu. Molly topu bırakırken küçük poposu o dar pembe kotun içinde tıpkı önceki gece olduğu gibi...

Dikkati dağılmışken top Kevin'in başının yanından uçup gitti. *Hey... bu da neydi böyle?*

"Birinci ıskla!" diye seslendi Bay Canfield.

Sadece dikkati dağılmıştı. Hepsi buydu. Dikkatini toptan çok toplara verdiği için odağı dağılmıştı. Yerinden uzaklaştı.

Bunun bir şans olduğunu Molly de biliyordu çünkü yine alt dudağını kemirmeye başlamıştı ve öncekinden de daha gergin görünüyordu. Şimdi birkaç zihin oyunu oynamak için iyi bir zamandı. "Güzel atıştı, Daphne. Sence yine yapabilir misin?"

"Şüpheliyim."

Kesinlikle gergindi. Kesinlikle seksiydi. Kevin bu kadının hareketlerini, bütün kalbini ve vücudunun her yerini seviyordu.

Poposu oynadı. Ah, o oynayışın nasıl hissettirdiğini hâlâ hatırlıyordu.

Top hızla geldi ama Kevin bu kez hazırdı; ancak top son anda beklenmedik bir şekilde aşağı indi ve Kevin'ın sopası ancak havayı yakalayabildi.

“Mükemmel, Molly teyze.”

“Teşekkürler, Hannah.”

Kevin buna inanamıyordu.

“İyi gidiyor,” diye homurdandı Dan, Kevin'ın arkasından.

Molly işaretparmağıyla göğsünün iç kısmını ovaladı. Dilinin ucu şişkin alt dudağını yaladı. Tanrım, bu kadın onu çıldırtıyordu! Ailesi burada olsun ya da olmasın, oyun biter bitmez onu yine koruluğa sürükleyecek ve ona gerçek oyunu gösterecekti.

Molly atışını kullandı ve tam topu bırakırken Kevin'ın kasıklarına baktı. Kevin kendini korumak için güdüsel olarak geri çekildi ve bunun sonucu olarak çok hafif bir vuruş yapabildi. Koşmaya başladı. Molly ilk pozisyonda duran Julie'ye fırlattı ve o da *Kuşu Gölü*'nde tek ayağının üzerinde dönüyormuş gibi bir hareketle yakaladı.

Kevin oyundan çıkmıştı. *Çıkarılmıştı!* Bakışlarını balerinden tavşan hanıma çevirirken kavramaya çalışıyordu. Molly'nin bakışları Kevin'ın yüzünden kasıklarına gitti ve sırttı. “Dokuz yıl boyunca yaz kampına gittiğimi sana söylemiş miydim?”

“Sanırım söz etmiştin.” Kevin bu numarayı öğreten bir yaz kampını hayal bile edemiyordu. Yaramazlık kraliçesi bunu kendisi uydurmuştu.

Molly ilk atışların sonunda Cody'ye kolay bir tutuş vermiş, Dan'i elemiş ve O'Brian'ların en büyük çocuğunu babasıyla birlikte oyundan çıkarmıştı.

Atletikler o, Beden Eğitimi Dersinde En Son Seçilecekler 2.

Takımı sahadan çekilirken, Molly onun yanından geçti. “İyi günler.”

“Sporda hiç iyi olmadığını söylediğini sanıyordum.”

“Ben spordan *hoşlanmadığımı* söyledim, atletik çocuk.” Molly, Kevin’in göğsüne vurdu. “Arada fark var.”

Bunu Molly’nin yanına bırakamazdı. Bu yüzden NFL’dekilere has bir tavırla dişlerini gösterdi. “Bir dahaki sefere fermuarıma baktığında, atletik kız, sırtının üstünde olsan iyi olur.”

Molly güldü ve takımın geri kalanına katılmak için koşarak uzaklaştı.

Sıradaki oyuncu Lilly’ydi. Yüzüklerinden bileziklerine kadar elmaslarla uyumlu renklerle baştan aşağı Gucci’dan giyinmişti. Leopar desenli sandaletlerini ve güneş gözlüğünü çıkararak sopayı kaptı. Birkaç savurma egzersizi yaptıktan sonra oranın sahibesiymiş yerinde gibi durdu. Tam o anda Kevin atletik becerisini rodeocudan almadığını anladı.

Lilly bir kaşını kaldırarak baktı ve ışık gözünden yansıdı. Kevin’in gözleri gibi yeşildi.

Gerçek annem olduğunu biliyorum ve seni çok seviyorum...

Kevin onu oyundan çıkarmaya çalışmadı. Tam aksine, yumuşak bir atış yaptı. Lilly sopasını harika bir şekilde salladı ama paslanmıştı ve ıskaladı.

“Faul!”

Kevin topu yine aynı şekilde attı ve bu kez Lilly vurdu. Sopa topa çarptığı anda takım ayağa kalktı ve Lilly ikinci pozisyona ulaştı. Kevin hissettiği gurura şaşırdı.

“İyi hamle,” diye mırıldandı.

“En iyi günlerim geride kaldı,” dedi Lilly.

Sırada Kaptan Altınkalp vardı. Yüzünde bazen Kevin’in teyzesinde gördüğü endişeli ifadeyle ciddi bir şekilde yerini aldı. Hannah’nın kumral saçları Molly’ninkilerden biraz daha açık tondaydı ama aynı inatçı çeneyi ve gözlerinde aynı çekikliği paylaşıyorlardı. Ciddi ve titiz bir çocuktu. American Girl tişörtünde bir çift kanişle oynadığını ve çikolatalı pasta yediğini gösteren hiçbir işaret yoktu. Şortunun arka

cebinden minik bir defterin ucu taşıyordu ve onu görünce Kevin'ın içi eridi. Dan ve Phoebe'den çok, Molly'nin kızı gibi görünüyordu. Acaba Kevin'ın küçük kızı doğsaydı, o da böyle mi görünecekti?

Aniden boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti.

"Pek iyi değildir," diye fısıldadı Hannah, bulunduğu yerden.

Ah, Tanrım, hayır... Kevin'ın işi bitmişti. Geniş bir top attı.

"Birinci ıskı."

Hannah daha da endişeli gözlerle baktı. "Resim yapmakta daha iyiyimdir. Bir şeyler yazmakta. Gerçekten güzel şeyler yazarım."

"Kes şunu, Hannah," diye seslendi duyarsız babası, ikinci pozisyonundaki yerinden.

Kevin her zaman Dan Calebow'u tanıdığı en iyi babalardan biri olarak görmüştü ki şimdi ne kadar yanıldığını anlayabiliyordu. Kevin ona ezici bir bakış attı ve o kadar yumuşak bir atış yaptı ki Hannah'ya ulaşmadı bile.

"İkinci ıskı."

Hannah alt dudağını ısırды ve çaresiz bir fısıltıyla konuştu. "Bu bittiğinde çok memnun olacağım."

Kevin yine içinin eridiğini hissetti ve bu kez atışı tam Hannah'ya doğru gitti.

Hannah kısa bir savuruşla topa vurdu.

Kevin topun peşinden gitti ama Hannah'ya tam sayı yapacak zamanı kazandırmak için acele etmedi. Ne yazık ki Cody topu kaçırdı ve Hannah ancak ikinciye ulaşabildi.

O anda bir tezahürat duydu ve Lilly'nin Gucci pantolonunu unuttarak tam sayıya kaydığını gördü.

Beden Eğitimi Dersinde En Son Seçilecekler 3, Atletikler 0.

Başını Hannah'ya doğru yatırdı.

"İyi bir vurucu değildir," dedi Hannah, o zayıf ve utangaç sesiyle, "ama gerçekten hızlı koşabilirim."

"Tanrım," dedi Dan, tiksintiyle.

Kevin tam ona bir şey söyleyecekken küçük kız teyzesine öyle bir bakış attı ki neredeyse Kevin olduğu yere yığılacaktı. Sadece gülümsemişti. Ama sıradan bir gülümseme değildi. Ah, hayır. Tam anlamıyla sinsi bir hilekâr gülümsemesiydi!

Teyzeyle yeğen arasında öylesine mükemmel bir iletişim vardı ki Kevin neredeyse gözyaşlarını tutamayacaktı. Kandırılmıştı! Hannah da tıpkı Molly gibi birinci sınıf bir yaramazdı!

Kevin, özür dileyen bir tavırla bakan Dan'e döndü. "Phoebe ve ben bunu önceden mi planladığımı, yoksa o anda doğaçlama mı yaptığımı hâlâ bilemiyoruz."

"Bana söylemeliydin!"

Dan en küçük kızına babaca bir gururla ve aynı zamanda da öfkeyle baktı. "Bunu kendin öğrenmeliydin."

Sporun bazen kendine has bir şekilde her şeyi netleştirme özelliği vardı ve o anda her şey yerli yerine oturdu; Molly'nin neredeyse boğuluşundan kanodaki olaya ve Marmie'nin tuhaf bir şekilde ağaca tırmanmasına kadar. Molly en başından beri onunla oynuyordu. Cody, takım oyuncusunun beceriksizliğinden hoşnutsuz bir şekilde yanına geldi ve bir an sonra Kevin ikinci pozisyonda dururken, Dan öne alınmıştı.

Dolandırıcı Hannah, Molly'ye sinsice bir bakış attı ve Kevin hemen nedenini anladı. Vuruş sırası Phoebe'deydi.

Ah! Anlaşılan her şey daha yeni başlıyordu! Yine popo gitti geldi, dudaklar yalandı, göğüsler ileri çıkarıldı; yaşı küçük olanların izlememesi gereken bir şekilde. Dan terlemeye başlarken, Phoebe cilve yapmayı sürdürdü ve bir an sonra Stars'ın sahibesi gururla sırtırken, Bayan Hannah üçüncü kaleye varmıştı.

Gerçekten de bir katliam oluyordu.

Atletikler sonunda Beden Eğitimi Dersinde En Son Seçilecekler'i yenmeyi başardı ama bunun tek nedeni, Kaptan Cody'nin Dan'in yerine Tess'i geçirecek kadar akıllı olmasıydı çünkü Tess popo kıvırmalara

kanmamıştı. Tess anaokulu grubunu kısa süredeeledi ve yaşlıları da kibarca ama kararlı bir şekilde dışarı postaladı. Ancak o bile Molly teyzesini son turda tam sayı yapmaktan alıkoyamadı.

Spordan nefret eden biri için Molly sopa kullanmayı kesinlikle biliyordu ve sayıları kapışı Kevin'ı o kadar etkilemişti ki kendini mahcup duruma düşürmemek için öne eğilip bacağına giren bir krampı gevşetmeye çalışıyor gibi yapmak zorunda kalmıştı. Bacağını ovalarken, bütün o çocuklarla Molly'nin yatağının bu hafta ne kadar kalabalık olacağını düşündü. Kendisinin anladığı kadarıyla bu gece sıra Julie'deydi, yarın Andrew'daydı, sonra Hannah ve son olarak da Tess gelecekti. Belki uyku saatinden sonra kulübeye süzülüp Molly teyzeyi kaçırabilirdi ama sonra Molly'nin Julie'nin uykusunun hafif olduğunu söylediğini hatırladı.

İç çekerek kasketini başına geçirdi. Kabul etmek zorundaydı. Bu gece Çamurköy'de zevk yoktu. Güçlü Kevin oyundan çıkmıştı.

21

Orman ürkütücüydü ve Daphne'nin dişleri takırdıyordu. Ya kimse onu bulamazsa? Tanrı'ya şükür, en sevdiği yeşillikli ve marmelatlı sandviçini yanında getirmişti.

Daphne Kayboluyor

Lilly arkasına yaslandı ve avlunun yan tarafındaki erguvan ağacından sarkan rüzgâr çanının sesini dinledi. Rüzgâr çanlarını severdi ama Craig onlardan nefret ederdi ve kendi bahçelerine asılmasına izin vermezdi. Lilly, pansiyon müşterilerinin binanın arka tarafındaki bu sessiz köşeyi nadiren ziyaret etmelerinden memnun bir şekilde gözlerini kapadı.

Nihayet burada ne kadar kalacağını kendi kendine sormayı bırakmıştı. Gitme zamanı geldiğinde bunu anlayacaktı. Ve bugün çok eğlenmişti. Tam sayı koşusunu yaptığında Kevin neredeyse onunla gurur duymuş gibi bakmıştı ve piknikte de Liam'ın aksine, kendisinden uzak durmaya çalışmamıştı.

“Hayranlarından mı gizleniyorsun?”

Lilly aniden gözlerini açtı ve çok fazla düşündüğü adamın pansiyonun arka kapısından çıkıp gelmiş olduğunu görünce kalbi du-

racak gibi oldu. Saçları dağılmıştı. Üzerinde buruş buruş haki şortu ve piknikteyken giydiği lacivert tişörtü vardı. Tıpkı kendisi gibi o da henüz temizlenmemişti.

Çok fazla şey görmüş olan o koyu renk gözlere baktı. “Bugünün yorgunluğunu atıyorum.”

Lilly’nin yanındaki kızılağaç koltuğun minderine gömüldü. “Bir kız için oldukça iyi oynuyorsun.”

“Sen de züppe bir ressam için oldukça iyisin.”

Jenner esnedi. “Sen kime züppe diyorsun?”

Lilly gülümsememek için kendini tuttu. Birliktelerken bunu çok fazla yapıyordu ve bu da Jenner’a cesaret veriyordu. Lilly her sabah o gidene kadar odasından çıkmamaya karar veriyordu ama yine de aşağı iniyordu. Fakat onunla yaptığı şeye hâlâ inanamıyordu. Sanki bir büyüünün etkisine kapılmış, o camla çevrili stüdyo başka bir dünyaya aitmiş gibi davranmıştı. Oysa artık gerçek dünyaya dönmüştü.

Aynı zamanda Jenner’ın o yokken ne kadar eğlendiğini görmekten de biraz rahatsızlık duyuyordu. Molly’yle gülüşüyor, Phoebe’le flört ediyor veya çocuklardan biriyle şakalaşıyordu. Ürkütücü, sert bir adamdı ve diğerlerinin ondan korkmaması Lilly’yi biraz rahatsız ediyordu.

“Git de temizlen,” dedi Jenner. “Ben de aynı şeyi yapacağım. Sonra da seni yemeğe götüreceğim.”

“Teşekkürler ama aç değilim.”

Jenner yorgun bir şekilde iç çekti ve başını koltuğun sırtlığına dayadı. “Bunu fırlatıp atmak istiyorsun, değil mi? Bize kesinlikle bir şans vermeyeceksin.”

Lilly bacaklarını şezlongun yanından indirdi ve oturduğu yerde doğruldu. “Liam, aramızda olanlar sadece bir kazaydı. Son zamanlarda çok yalnızdım ve kendimi kaybettim.”

“Yani sadece zamanlama ve şartlar, öyle mi?”

“Evet.”

“Herhangi biriyle de olabilir miydi yani?”

Lilly bunu doğrulamak istedi ama yapamadı. “Hayır, herhangi biri değil. Sen istediğinde çekici olabiliyorsun.”

“Birçok erkek bunu yapabilir. Aramızda bir şey olduğunu biliyorsun ama ne olduğunu görecektir cesaretin yok.”

“Gerek yok. Sana neden çekim duyduğumu gayet iyi biliyorum. Eski bir alışkanlık.”

“Ne demek bu?”

Lilly yüzüklerini parmaklarında döndürdü. “Yani bunu daha önce yaşadım. Alfa erkeği. Sürüye hükmeden aygır. Külkedisi’nin bütün sorunlarını ortadan kaldıran prens. Senin gibi erkekler benim ölümcül zaafım. Ama artık birinin kendisiyle ilgilenmesine ihtiyaç duyan meteliksiz bir ergen değilim.”

“Tanrı’ya şükür. Ergenlerden nefret ederim. Biriyle ilgilenemeyecek kadar egoistim.”

“Sana anlatmaya çalıştığım şeyi bilerek basite indirgiyorsun.”

“Çünkü beni sıkıyorsun.”

Lilly onun kabalığının dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti; özellikle de bu amaçla yaptığını biliyorken. “Liam, aynı hataları tekrarlamayacak kadar yaşlı ve akıllıyım. Evet, sana çekim duyuyorum. Saldırgan erkeklere güdüsel olarak çekim duyarım; onlarla ilgilenen kadınları hor görmek doğaları olsa bile.”

“Ben de bu sohbetin daha da çocukça olamayacağını düşünüyordum.”

“Şu anda bunu yapıyorsun. Bunu konuşmak istemiyorsun ve çenemi kapamamı sağlamak için beni küçümsüyorsun.”

“İşe yaramaması ne yazık.”

“Nihayet akıllandığımı sanmıştım ama anlaşılan akıllanmamışım, yoksa bunu yapmana izin vermezdim.” Lilly yerinden kalktı. “Dinle beni, Liam. Hayatımda bir kez kontrolcü bir erkeğe âşık olma hatasına

düştüm ve bunu bir daha asla yapmayacağım. Kocamı seviyordum. Ama, Tanrım... bazen ondan daha çok nefret ediyorum.”

Lilly kendine bile itiraf edemediği bir şeyi Liam’a itiraf ettiği için şaşırarak kollarını vücuduna sardı.

“Muhtemelen hak etmiştir. Anlattıklarından adı birine benziyor.”

“Tıpkı senin gibiydi!”

“Bundan kesinlikle şüpheliyim.”

“Öyle mi?” Lilly eliyle erguvan ağacını işaret etti. “Rüzgâr çanı asmama bile izin vermiyordu! Rüzgâr çanlarına bayılırım ama o onlardan nefret ediyordu, bu yüzden de kendi bahçeme asmama bile izin yoktu.”

“Onun adına iyi bir değerlendirme. Bu şeyler rahatsız edici.”

Lilly’nin boğazında bir şeyler düğümlendi. “Sana âşık olmak için kendime izin vermek, Craig’e tekrar âşık olmak gibi olur.”

“Buna gerçekten kırıldım.”

“Ölümünden bir ay sonra yatak odası penceremin önüne rüzgâr çanı astım.”

“Eh, bizim yatak odamızın önüne asamazsın ama!”

“Bizim yatak odası penceremiz yok! Olsaydı bile, istediğim gibi asardım!”

“Senden asmamanı istesem bile mi?”

Lilly öfkeyle ellerini salladı. “Konu rüzgâr çanı değil! Sana sadece bir örnek veriyordum!”

“O kadar kolay kurtulamazsın. Konuyu açan sensin.” Liam da ayağa kalktı. “Sana o lanet olasıca şeyleri sevmediğimi söyledim ama sen yine de asacağını söyledin, doğru mu?”

“Sen aklını kaçırmışsın.”

“Doğru mu, değil mi?”

“Evet!”

“Güzel.” Liam yine iç çekti. “Eğer senin için bu kadar önemliyse, gidip o lanet olasıca şeyleri as. Ama şikâyet etmememi bekleme. Lanet olasıca gürültü kirliliği. Karşılığında senin de benim için önemli olan bir şeye izin vermeni istiyorum.”

Lilly iki elini başının yanlarına bastırdı. “Baştan çıkarma anlayışın beni delirtmek mi?”

“Bir şeyi açıklamaya çalışıyorum. Anlayamadığın bir şey.”

“Aydınlat o zaman.”

“Hiçbir erkeğin seni hor görmesine izin vermeyeceksin; artık değil. Az önce denedim ama bana izin vermedin ve ben yapamıyordum, kimse yapamaz. Anladın mı? Bir sorunumuz yok.”

“O kadar basit değil!”

“Ya ben?” Liam göğsüne dokundu ve ilk kez savunmasız gibi göründü. “Benim ölümcül zaafım?”

“Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Belki kendin dışında birini düşünürsen anlarsın!”

Craig’inkilerin aksine, Liam’ın sözleri incitmemişti. Liam’ın amacı onu yaralamak değil, teşvik etmektir. “Çekilmez birisin!”

“Benim gibi bir adamın ne yapması gerektiğini söylesene. Pençelerimi içeri çekmeyi bilmiyorum ve öğrenemeyecek kadar da yaşlandım. Bu beni nereye getiriyor?”

“Ne bileyim ben!”

“Benim zaafım güçlü kadınlar. Bir erkek her zaman duymak istediğini söylemediği için dağılmayan sert, dayanıklı kadınlar. Ancak âşık olduğum güçlü kadın benimle birlikte olmak istemiyor. Bu beni nereye getiriyor, Lilly?”

“Ah, Liam... Sen bana âşık olmuyorsun. Biz...”

“Kendine biraz olsun inansana,” dedi Liam, keyifsizce. “Dönüşüğün kadına.”

Lilly onun çıplak dürüstlüğü karşısında afallamıştı. Liam ne dediğini bilmiyordu. Kendisine baktığında gördüğünü sandığı kadın, Lilly'nin olduğunu hissettiği kadın değildi.

Liam ellerini ceplerine sokarak avlunun kenarına yaklaştı. "Bence çok uzun zamandır kapıları suratıma kapayıp duruyorsun. Seni seviyorum ama benim de gururum var."

"Bunu biliyorum."

"Tablo neredeyse bitti ve görmeni istiyorum. Perşembe akşamı evime gel."

"Liam, ben..."

"Gelmezsen, seni aramaya gelmeyeceğim. Bir karar vermek zorundasın, Lilly."

"Ülmatomlardan nefret ederim."

"Şaşırmadım. Güçlü kadınlar genellikle böyle hisseder." Ve Liam yürüyüp gitti.

Kevin son iki gününü Molly'yi yalnız yakalamaya çalışmakla geçirmişti ama kasabaya yaptığı ziyaretler, müşterilerle uğraşmak ve başını her kapıdan çıkardığında karşısına dikilen çocuklar arasında fırsat bulamamıştı. Dan iki kez onunla konuşmayı denemişti ama birinde telefon gelmiş, diğerinde de bir müşterinin arabasının aküsü bitmişti. Salı akşamı o kadar keyifsizdi ki ofisteki video cihazına taktığı maç görüntülerine dikkatini veremiyordu. Eğitim kampına beş hafta kalmıştı... Roo'yu kucağından atarak pencereye gitmek için kalktı. Saat yedi bile değildi fakat birkaç yağmur bulutu toplanmıştı ve hava kararıyordu. Bu kadın hangi cehennemdeydi?

Tam o sırada cep telefonu çaldı. Masanın üzerinden kapıp cevap verdi. "Alo?"

"Kevin, ben Molly."

"Nerelerdeydin sen?" diye hırladı Kevin. "Sana bugün çaydan sonra seninle konuşmak istediğimi söylemiştim."

“Phoebe’in ön taraftan geldiğini görünce arka kapıdan kaçtım. Giderek daha ısrarcı oluyor. Sonra da Tess’le karşılaştım ve bana kendisinden hoşlanan bir çocuğu anlatmaya başladı.”

Öyle mi? Eh, ya senden hoşlanan çocuk?

“Sorun şu ki... Tess gittikten sonra korulukta tek başıma yürüyüş yapmaya karar verdim ve Daphne’yle ilgili bir fikir üzerinde düşünmeye başladım. Bir fikir diğerini kovaladı ve sonra da kayboldum.”

Kevin o gün ilk kez rahatladı. “Ne diyorsun?” Telefonu tutuşunu gevşetirken midesi guruldadı. Kahvaltıdan beri hiçbir şey yemediğini o zaman anladı ve kendine bir sandviç hazırlamak için mutfağa yöneldi. Roo da peşinden gitti.

“Ormanda kayboldum,” diye tekrarladı Molly.

“Vay canına.” Kevin gülümsemesini sesine yansıtmamaya çalışıyordu.

“Ve şimdi de hava kararıyor.”

“Kesinlikle.”

“Yağmur da yağıyor.”

Kevin pencereden dışarı baktı. “Bunu az önce ben de fark ettim.”

“Ve korkuyorum.”

“Bahse girerim.” Kevin telefonu çenesinin altına sıkıştırdı ve buzdolabından etle bir kavanoz hardal çıkardı. “Ve yakınlarda bir bakkal dükkânı bulup beni mi aradın?”

“Phoebe’in cep telefonunu yanıma almışım.”

Kevin sırttı ve kilerden bir somun ekmek kaptı. “Akıllılık etmişsin.”

“Kampta tek başımıza yürüyüşe çıktığımızda boynumuza düdük asmamızı öğretmişlerdi. Düdüğüm olmadığı için...”

“Sen de cep telefonu aldın.”

“Önce güvenlik.”

“Tanrı telekomünikasyon teknolojisini korusun.” Kevin peynir almak için buzdolabına döndü. “Şimdi de kayboldun. Ağaç gövdele-
rindeki yosunlara bakmayı denedin mi?”

“Bunu düşünmedim.”

“Kuzeyi işaret eder.” Kevin sandviçini hazırlarken bütün akşam ilk kez keyifliydi.

“Evet, sanırım bunu duymuştum. Ama hava biraz karanlık, göremiyorum.”

“Tahmin ederim cebine bir pusula ya da el feneri atmışsındır.”

“Hiç aklıma gelmedi.”

“Çok kötü.” Kevin biraz daha hardal koydu. “Seni aramaya gelmemi ister misin?”

“Gerçekten minnet duyarım. Telefonunu yanına alırsan seni yönlendirebilirim. Yürüyüşe Yakup’un Merdiveni’nin arkasındaki patikadan başladım.”

“O halde oradan başlasam iyi olur. Bak ne diyeceğim; seni oradan ararım.”

“Hava çok hızlı kararıyor. Acele edebilir misin?”

“Ah, tabii, hemen orada olacağım.” Kevin bağlantıyı kesti, güldü ve sandviçini yemek için oturdu ama daha bir-iki lokma yiyemeden Molly tekrar aradı. “Evet?”

“Sana bileğimi burktuğumu söylemiş miydim?”

“Ah, hayır. Bu nasıl oldu?”

“Bir hayvan deliğine bastım.”

“Umarım yılan değildir. Buralarda çingiraklı yılanlar vardır.”

“Çingiraklı yılanlar mı?”

Kevin bir peçeteye uzandı. “Şu anda Yakup’un Merdiveni’nin yanından yürüyorum ama biri mikrodalga fırını çalıştırmış olmalı çünkü telefon parazit yapıyor. Seni ararım.”

“Dur, benim nu...”

Kevin bağlantıyı kesti, bir kahkaha patlattı ve buzdolabına yöneldi. Bir sandviç, yanında bira olduğunda daima lezzet kazanırdı. Kapağı açarken kendi kendine bir ıslık çalarak yine yemeğine döndü.

Birden aklına geldi. Ne yaptığını sanıyordu?

Hemen cep telefonunu kaptı ve arayan numaralardan Phoebe'inkini tuşladı. Daha sonra Molly'ye ders vermek için yeterince zamanı olacaktı. Ama bu, iki gündür onunla yalnız kalmak için yakaladığı ilk fırsattı. "Hey, Molly?"

"Evet?"

"Seni bulmakta biraz zorlanıyorum." Telefonu çenesinin altına sıkıştırdı, birasını ve sandviçinin kalanını kaptı, sonra da arka kapıdan çıktı. "Acaba çığlık atabilir misin?"

"Çığlık atmamı mı istiyorsun?"

"Yardımcı olur." Kevin sandviçinden bir lokma daha ısırarak Yakup'un Merdiveni'ne doğru yürüdü.

"Pek iyi çığlık atamam."

"Yatakta atıyorsun ya," dedi Kevin.

"Sen bir şey mi yiyorsun?"

"Arama için gücümü toplamam gerek." Kevin elinde bira şişesiyle Charlotte Long'a selam verdi.

"Derenin yakınında olduğumdan eminim. Yakup'un Merdiveni'nin hemen arkasından başlayan patikanın sonundaki dere."

"Dere mi?"

"Dere, Kevin! Çayırın karşısındaki ağaçların arasından akan. Burada zaten sadece bir tane dere var!"

Molly'nin sesi giderek sinirli bir ton alıyordu. Kevin birasını yudumladı. "Ben dere filan hatırlamıyorum. Emin misin?"

"Evet, eminim!"

"Samırım gördüğümde anlarım." Ortak alandan çocuklar koşarak geliyordu. Bir an durup onlara baktıktan sonra tekrar görevine döndü. "Rüzgâr hızlanmaya başladı. Patikayı zor görüyorum."

"Burası o kadar kötü değil."

"O zaman belki de yanlış yöne gidiyorumdur."

“Yakup’un Merdiveni’nin arkasındaki patıkaya girdin, değil mi?”

Kevin sandviçinin geri kalanını bir çöp bidonuna attı ve patıkaya girdi. “Sanırım.”

“Sanırım mı? Söylediklerimi dinlemiyor musun?”

Kesinlikle sinirliydi.

“Konuşmaya devam et. Belki sesinden ne kadar yaklaştığımı anlayabilirim.”

“Dereyi duyabiliyor musun?”

“Hangi dereydi o?”

“Sadece bir tane var!”

“Umarım bulabilirim. Geceyi tek başına ormanda geçirmek zorunda kalsan ne kadar korkunç olacağını hayal bile etmek istemiyorum.”

“Umarım bu olmaz.”

“Umarım. Ne yaparsan yap, sakın Blair Cadısı’nı düşünme.”

“Blair Cadısı mı?”

Kevin önce boğulur gibi bir ses çıkardı, sonra bir canavar homurtusu taklidi yaptı ve bağlantıyı kesti.

Telefonunun tekrar çalması uzun sürmedi.

“Gülmekten karnıma ağrılar girdi,” dedi Molly, keyifsizce.

“Affedersin. Sadece bir sincaptı. Ama kocamandı.”

“Bu işi doğru yapmazsan ben eve gidiyorum.”

“Tamam ama seni bulduğumda üzerinde ayakkabılarınla saç kurdelenen başka bir şey olmasa iyi olur.”

“Benim saç kurdelem yok.”

“O zaman çıkarman gereken şeyler daha da azalacak, değil mi?”

Kevin onu bulduğunda Molly hâlâ giyinikti ama bu uzun sürmedi. Yumuşak çimenlerin üzerine çırlıçplak yuvarlandılar ve yağmur yağmaya başladığında kahkahaları kesildi.

Kevin kendini Molly’nin öpücüklerine bıraktı ve genç kadının yumuşak, sıcak bedenine girerken, neredeyse... kutsal bir şey hissetti.

Ama illüzyon kendi bedeninin ilkel taleplerine dayanamayacak kadar kırılgandı.

Yağmur sırtına vuruyordu. Molly'nin güçlü parmakları sahiple-
nen bir tavırla omuzlarına gömülüydü. Yağmur... bu kadın... Kevin
altında zevkle kıvranan kadını izlerken kendini kaybetti.

Günler birbirini kovalarken, Molly içine iblis girmiş gibi davranıyordu. Çarşamba günü müşteriler çay saatinde toplanırken, ofiste eteğini kaldırıp Kevin'a göstermişti. Aynı gece Phoebe'in baş başa konuşma girişimlerinden bir kez daha kaçmış ve Kevin'la kulübenin arkasındaki korulukta buluşmuştu. Ertesi sabah tam Troy mutfak kapısından çıkarken, Kevin güzel sevgilisini kilere sürüklemişti ve çok fazla gürültü yapmaya başladığı için eliyle ağzını kapamak zorunda kalmıştı. Daha sonra Molly onu boş bir kulübeye götürdü ama Kevin onu mutfak masasına oturtmak üzereyken Molly'nin kasları zor pozisyonlarla zorlanmaya isyan etti ve genç kadın yüzünü buruşturdu.

Kevin alnını Molly'ninkine dayayarak titrek bir şekilde nefes alırken kendini kontrol etmeye çalışıyordu. "Bu delilik. Artık sana fazla geliyor."

"Dalga mı geçiyorsun? Ben daha yeni başlıyorum. Ama sen yetişmekte zorlanıyorsan, anlarım."

Kevin gülümseyerek sevgilisini öptü. Ah, Molly o yavaş öpücüklerle bayılıyordu. Kevin onun göğüslerini ve bacaklarını okşarken daha dikkatli olmaya çalıştı ama ateşle oynuyorlardı ve Molly onun nazik olmasına izin vermedi. Çok geçmeden vücudundaki ağırları unuttu.

O akşam malzeme almak için kasabaya gideceklerini söyleyerek Caleb'lerin akşam yemeği davetinden kaçtılar ama kamp alanına geri döndüklerinde şanslarının değiştiğini anladılar. Phoebe ve Dan onları pansiyonun önündeki basamaklarda bekliyordu.

22

Bir gün Bülbül Ormanı'na kötü bir adam geldi. Gerçekten kötü biriydi ama Benny'nin arkadaşıymış gibi davranıyordu. Onun gerçekten kötü biri olduğunu sadece Daphne biliyordu. Bu yüzden Benny'ye "O senin arkadaşın değil!!!" dedi.

Daphne Kötü Bir Adamla Karşılaşıyor

Yazan: Hannah Marie Calebow

Molly, Kevin'ın sessizce k frettiğini duydu ve yüzüne bir gülüm-seme yerleştirdi. "Hey, selam  ocuklar. Bir süreliğine ufaklıklardan mı ka tınız?"

"Ortak alanda saklambaç oynuyorlar." Phoebe basamaklardan inerken Molly'nin elbisesinin buruşukluğunu fark etti.

Molly'nin aklını başına toplaması gerekiyordu ama hâlâ i  çamaşırlarının olmaması onu dezavantajlı duruma sokuyordu. "Umarım Andrew güvendedir. Ne kadar hızlı ortadan kaybolduğunu bilirsiniz."

"Andrew gayet iyi," dedi Dan. "Burada başını derde sokabileceği çok fazla şey yok."

"Ne demezsin," diye mırıldandı Kevin.

Phoebe başını kumsala uzanan patikaya doğru yatırdı. Üzerine büyük gelen Stars bluzu ve kotu, altındaki güçlü oyuncuyu gizlemiyordu. “Bayan Long hepsine göz kulak olacağını söyledi. Haydi, bir yürüyüş yapalım.”

Molly omuzlarını esnetti. “Korkarım ben gelemeyeceğim. Beş buçuktan beri ayaktayım ve biraz yorgunum.” Bugün üç kez seviştiği için. “Belki yarın.”

Dan’ın ses tonu çelik gibiydi. “Uzun sürmez. Ve konuşmak istediğimiz bir-iki şey var.”

“Tatiliniz neredeyse bitti. Biraz gevşeyip geri kalanının tadını çıkarsanıza.”

“Senin için bu kadar endişelenirken gevşemek biraz zor,” diye karşılık verdi Phoebe.

“Eh, endişelenmeyi kesin o zaman!”

“Sakin ol, Molly,” dedi Kevin. “Konuşmak istiyorlarsa, eminim birkaç dakikamızı ayırabiliriz.”

Ne berbat bir durum! Belki de Kevin artık riskli bir oyun oynama zamanının geldiğini düşünüyordu. Molly onun ortalıkta görünmemeye çalışmasının nedeninin Dan ve Phoebe’den korkması olmadığını başından beri biliyordu. Bunu yapıyordu çünkü riske girmeyi seviyordu. “Senin zamanın olabilir ama benim yok.”

Dan, Molly’ye on beş yaşından beri yaptığı gibi koluna uzandı ama Kevin ileri atılarak onun önünü kesti. Molly kimin daha çok şaşırdığını bilmiyordu; kendisi mi, yoksa Dan mı? Kevin hareketi bir tehdit olarak mı algılamıştı?

Phoebe boynuzların çarpıştığını anladı ve kocasının tarafına geçti. İkisi birbirlerine baktılar ve Dan patikadan yürümeye başladı. “Hemen. Gidiyoruz.”

Nihayet denetleme zamanı gelmişti ve kaçış yoktu. Molly soracakları soruları ancak hayal edebiliyordu. Keşke kendisi de cevaplamanın bir yolunu bulabilseydi.

Sessizce kumsaldan ve son kulübelerin yanından geçtikten sonra koruluğun kenarından yürüdüler. Kamp alanının sınırını belirleyen çitlere geldiklerinde Dan durdu. Kevin, Molly'den biraz uzaklaşarak poposunu çit direklerinden birine dayadı.

"İki haftadır buradasınız," dedi Phoebe sonunda, Dan'ın elini bırakırken.

"İki hafta önce çarşamba günü geldik," diye karşılık verdi Kevin.

"Kamp alanı çok güzel. Çocuklarımız da harika zaman geçiriyorlar."

"Burada olmaları çok güzel."

"Bütün o bisikletleri aldığına hâlâ inanamıyorlar."

"Yapmaktan hoşlandığım bir şeydi."

Dan'ın sabrı taşı. "Phoebe ve ben, Molly'yle ilgili niyetini bilmek istiyoruz."

"Dan!" diye bağırdı Molly.

"Sorun yok," dedi Kevin.

"Hayır, var!" Molly eniştesine öfkeyle baktı. "Bu ne biçim bir Güneyli cinsiyet ayrımcılığı? *Benim onunla* ilgili niyetimin önemi yok mu?" Elinden geldiğinde uzun süre Bülbül Ormanı'nda kalarak gerçek dünyayı uzakta tutmak dışında ne niyeti olduğunu kendisi de bilmiyordu ama Dan'e haddini bildirmek zorundaydı.

"Evlilik iptali başvurusunda bulunacaktınız," dedi Phoebe. "Bunun yerine birlikte kaçmayı seçtiniz."

"Biz kaçmadık," diye karşılık verdi Molly.

"Yaptığınıza sen ne diyorsun? Üstelik bu konuda seninle konuşmayı denediğim her seferinde kaçıp gittin." Phoebe ellerini kotunun ceplerine soktu. "Bu yine bir yangın alarmı, değil mi, Molly?"

"Hayır!"

"Ne yangın alarmı?" diye sordu Kevin.

"Boş ver," dedi Molly, telaşla.

"Hayır, bunu duymak istiyorum."

Phoebe kardeşine ihanet etti. “Molly on altı yaşındayken okuduğu lisedeki yangın alarmını çekti. Ne yazık ki yangın belirtisi filan yoktu.”

Kevin merakla Molly’ye baktı. “İyi bir nedenin var mıydı?”

Molly kendini yine on altı yaşında gibi hissederek başını iki yana salladı.

“O halde neden yaptın?”

“Şu anda bunu konuşmamayı tercih ederim.”

Kevin başını Dan’e doğru yatırdı. “Molly’den her zaman mükemmel biri gibi söz edersiniz.”

“Öyledir!” diye gürledi Dan.

Molly kendini tutamayarak gülümsedi ve hemen dudağını ısırdı. “Anlık bir sapkınlıktı. Özgüvensiz bir ergen olarak Phoebe ve Dan’in ne yaparsam yapayım yanımda olup olmadıklarını görmek istiyordum.”

Kevin’ın gözlerinde şüpheli pırıltılar belirdi. “Yani okulu mu boşalttılar?”

Molly başıyla onayladı.

“Kaç tane itfaiye aracı geldi?”

“Tanrım...” diye homurdandı Phoebe. “Bu ciddi bir suçtu.”

“Öyleydi,” dedi Molly, asık yüzle. “Durum bir hayli çirkinleşti.”

“Tahmin ederim.” Kevin, Calebowlara döndü. “Ne kadar ilginç olsa da –ve gerçekten nefes kesici olduğunu itiraf etmeliyim– konuşmak istediğiniz konunun bu olduğunu sanmıyorum.”

“Büyütülecek bir şey yok!” diye bağırdı Molly. “İki hafta önce avukatla randevumu kaçırdığım için Kevin evime geldi. Kendimi iyi hissetmiyordum ve biraz hava değişikliğinin bana iyi geleceğini düşünerek beni buraya getirdi.”

Phoebe istediğinde herkesten daha alaycı olabiliyordu. “Sadece yürüyüşe çıkaramadın mı?”

“Aklıma gelmedi.” Phoebe’in aksine, Kevin’ın Molly’nin sırlarını ele vermeye niyeti yoktu.

Ama Molly kendi adına dürüst olmak zorundaydı. “Ciddi şekilde depresyondaydım ama ne kadar kötü olduğumu bilmenizi istemiyordum. Kevin gerçekten iyilik yapmayı seven biri; bunu engellemeye çalışsa ve kendisiyle gelmediğim takdirde beni evinize getirip ikinizin önüne bırakacağı tehdidinde bulunsa bile. Beni o durumda görmenizi istemiyordum.”

Phoebe’in süngüsü düşmüştü. “Biz senin aileniz! Böyle düşünmemeliydin.”

“Sizi zaten yeterince üzdüm. İyiymiş gibi davranmaya çalışıyordum ama daha fazla sürdüremedim.”

“İyi değildi,” dedi Kevin. “Ama buraya geldiğinden beri daha iyi oldu.”

“Ne kadar süre kalmayı düşünüyorsunuz?” Dan’ın yüz ifadesi hâlâ şüpheliydi.

“Çok uzun süre değil,” diye cevap verdi Kevin. “Bir-iki gün daha.” Sözlere Molly’yi incitmişti.

“Eddie Dillard’ı hatırlıyor musun?” diye sordu Kevin. “Bears’ta oynardı.”

“Hatırlıyorum.”

“Burayı satın almak istiyor ve yarın bakmak için gelecek.”

Molly’nin içi burkuldu. “Bana bunu söylememiştin!”

“Söylemedim mi? Sanırım dalgınlığıma geldi.”

Çünkü Molly’yle sevişmekle meşguldü. Ama erotik egzersizler arasında bundan söz etmesi için birçok kez fırsatı olmuştu.

“Sonrasında gidebiliriz,” dedi Kevin. “Müdürümle daha bugün öğleden sonra konuştum ve nihayet yazın geri kalanında yönetimi ele alması için Chicago’dan birini bulduğunu söyledi; bu işi daha önce yapmış olan evli bir çift.”

Molly suratına tokat yemiş gibi hissetti. Kevin müdürüne Chicago’dan birini bulmasını söylediğini bile Molly’ye açıklamamıştı. Phoebe’in yangın alarmından söz ettiğinde olduğundan daha ağır bir ihanete uğradığını hissetti. Aralarında gerçek bir iletişim ya da ortak bir hedef

yoktu. İlişkileriyle ilgili kabullenmek istemediği her şey tam gözünün önündeydi. Düşüp kalkıyor olabilirlerdi ama hepsi buydu.

Phoebe ayakkabısının ucuyla bir hindiba topağını dürttü. “Ve sonra ne olacak?”

Molly, Kevin’ın söylemesine dayanamadığı için kendisi söyledi. “Hiçbir şey. Boşanmak için başvuracağız ve yollarımızı ayıracağız.”

“Boşanmak mı?” dedi Dan. “Evlilik iptali değil mi?”

“Evlilik iptali için şartlar çok sınırlı.” Molly bunun kendisiyle ilgisi yokmuş gibi duygusuzca konuşmaya çalıştı. “Yanlış bilgi verildiğini veya baskı olduğunu kanıtlamak zorundasın. Bunu yapamadığımız için boşanmak zorundayız.”

Phoebe başını kaldırıp kardeşine baktı. “Sormam gerek...”

Molly neyin geldiğini hemen anladı ve durdurmak için bir yol bulmaya çalıştı.

“İkiniz iyi anlaşıyor gibi görünüyorsunuz ve...”

Hayır, Phoebe. Lütfen, yapma.

“Evlilik kalmayı düşündünüz mü?”

“Hayır!” Kevin cevap veremeden Molly araya girdi. “Beni deli mi sanıyorsunuz? Tipim bile değil.”

Phoebe’in kaşları kalktı ve Kevin rahatsız gözlerle baktı. Molly umursamadı. Kevin’ı zaten incitmek istiyordu. Ancak yapamıyordu. Phoebe, Kevin’ın patronuydu ve kariyeri Kevin için her şey demekti.

“Kevin’ın beni buraya getirmesi gerekmiyordu ama yardıma ihtiyacım olduğunu bildiği için yine de getirdi.” Molly derin bir nefes alarak Kevin’ın kendisini bağışlamış olduğunu ve bu yüzden ona borçlandığını hatırladı. “Bana karşı son derece nazik ve duyarlı davrandı. İkiniz ondan bu kadar şüphe etmekten vazgeçerseniz mutlu olacağım.”

“Biz şüphe etm...”

“Evet, ediyorsunuz. Bu da onu zor bir duruma sokuyor.”

“Belki de bunu pazar günü seni koruluğa sürüklemeyi önce düşünmesi gerekirdi,” diye hırladı Dan. “Yoksa nazik ve duyarlı olmakla çok mu meşguldü?”

Kevin'ın çene kasları yine gerilmişti. "Sen tam olarak ne demeye çalışıyorsun, Dan?"

"Molly'ye yardım etmek senin adına sadece insancıl bir hareket olduysa, onunla yatmaman gerekirdi diyorum."

"Yetti artık!" diye bağırды Molly. "Çizgiyi aştın!"

"Bu ilk kez değil ve sonuncu olmayacağından da eminim. Phoebe ve ben ailemizi koruruz."

"Belki de ailenizdeki başka birini korumalısınız," dedi Kevin, sakince. "Molly mahremiyetine saygı duymanızı istiyor."

"Endişelendiğin onun mahremiyeti mi, yoksa kendininki mi?"

Boynuzlar yine çarpışıyordu ama Molly umursamadı. "Artık size hesap vermek zorunda olmadığımı sürekli unutuyorsunuz. Kevin'la ilişkiye gelince... Fark etmediyseniz, aynı çatı altında bile kalmıyoruz."

"Ben çünkü çocuk değilim," diye üsteledi Dan, inatla.

Molly kendini daha fazla tutamadı. "O halde biraz nezakete ne dersin? Son on iki yılı ikinizin birbirinize saldırışınızı görmüyormuş, geceleri ikinizin çıkardığı onca gürültüyü –inanın bana, çok fazla yapıyorsunuz– duymuyormuş gibi davranarak geçirdim. Gerçek şu ki Kevin ve ben şu anda evliyiz. Yakında boşanacağız ama henüz boşanmadık, dolayısıyla aramızda olanlar ya da olmayanlar sadece bizi ilgilendirir. Anladınız mı?"

Phoebe giderek öfkeleniyordu. "Molly, sen seksi hafife alabilecek biri değilsin. Bir anlam taşıması gerekiyor."

"Kesinlikle öyle!" dedi Dan, Kevin'a dönerek. "Daha yeni düşük yaptığını unuttun mu?"

"Geri çekil." Kevin'ın dudakları neredeyse kıpırdamamıştı bile.

Dan onunla bir yere varamayacağını anlayarak dikkatini Molly'ye çevirdi. "O bir futbol oyuncusu ve bu da kafa yapısının bir parçası. Niyeti bu olmayabilir ama seni kullanıyor."

Dan'ın sözleri acıtmıştı. Bir kadını sevmenin ne demek olduğunu biliyordu, dolayısıyla da Kevin'ın Molly'ye karşı duygularının ne kadar sığ olduğunu farkındaydı.

Kevin ileri atıldı. "Sana geri çekilmeni söyledim."

Molly bunun daha fazla devam etmesine izin veremezdi. Bu yüzden aslında istediği şey ağlamak olmasına rağmen saldırıyı kendi karşıladı. "Yanılıyorsun. Asıl ben *onu* kullanıyorum. Bebeğimi kaybettim, kariyerim sallantıda ve meteliksizim. Kevin beni oyuyor. Yirmi yedi yıl boyunca uslu bir kız olmamın ödülü o. Şimdi, başka sorunuz var mı?"

"Ah, Molly..." Phoebe alt dudaklarını ısırды ve Dan daha da öfkelen-di.

Molly çenesini kaldırdı ve ikisine de öfkeyle baktı. "Onunla işim bitince size iade edeceğim. Ama o zamana kadar beni rahat bırakın."

Kevin kendisine yettiğinde neredeyse Kır Zambakları'na ulaşmıştı. "Molly!"

"Git başımdan," diye tersledi Molly.

"Ben senin *ödülün* müyüm?"

"Sadece çıplakken. Giysilerin üzerindeyken, tahammül etmem gereken bir ayısın sadece."

"Ukalalık etmeyi kes."

Her şey dağılıyordu. Eddie Dillard ertesi gün gelecekti ve Kevin kamp alanını işletecek başka birini bulmuştu. Daha da kötüsü, Kevin'ın Molly'nin duygularına aynı şekilde karşılık vermeye ikna edecek hiçbir şey yoktu.

Kevin genç kadının koluna dokundu. "İyi niyetli olduklarını biliyorsun. Seni böyle üzmelerine izin verme."

Kevin, Molly'yi böylesine parçalayanın onlar olmadığını anlamıyordu.

Lilly pencereden uzaklaşırken saate bakmamaya çalışıyordu. Caleb'ler nihayet Kevin ve Molly'yi köşeye sıkıştırmayı başarmışlardı ama yüzleşmelerinin yapıcı olduğunu sanmıyordu. Oğlu ve karısı ilişkilerinden ne istediklerini bilmiyor gibiydiler; dolayısıyla bunu aileye açıklayabileceklerinden emin değildi.

Lilly, Caleb'lerden hemen hoşlanmıştı ve son beş gündür varlıkları moralini yükseltmişti. Molly'yi sevdikleri belliydi ve aynı şekilde Kevin'ı bir tehdit olarak görüyorlardı ama Lilly, Kevin'ın Molly için olduğu kadar kendine karşı da bir tehdit olduğundan şüphelenmeye başlıyordu.

Dokuz otuz... Kapitonesini bıraktığı köşedeki koltuğa yöneldi ama onun yerine eline bir dergi aldı. Liam'ın ultimatomeni verdiği pazar gününden beri kapitone projesi üzerinde çalışmıyordu. Ve şimdi perşembe günüydü.

Perşembe akşamı evime gel... Gelmezsen, seni aramaya gelmeyeceğim.

Lilly ona öfkelenmeye çalışmıştı ama işe yaramamıştı. Liam'ın bunu neden yaptığını kesinlikle anlıyordu ve onu suçlayamıyordu. İkisi de oyun oynamak için fazla yaşlanmışlardı.

9.34... Alt kattaki yatak odasına yerleşen Kevin'ı düşündü. Aynı çatının altında olduklarını bilerek uykuya dalmak hoşuna gidiyordu. Koridorlarda karşılaştıklarında gülümsüyor ve havadan sudan konuşuyorlardı. Bu bir zamanlar hayal bile edemeyeceği bir şeydi. Şimdiyse yetmiyordu.

9.35... Derginin sayfalarını karıştırmaya odaklandı, sonra vazgeçti ve odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüdü. Eğer bir şeyler öğrenilmiyorsa, yaşamdaki derslerin ne anlamı vardı ki?

Saat on buçukta kendini soyunup geceliğini giymeye zorladı. Yatağa girdi ve daha bir hafta öncesinde zevk aldığı bir kitabın sayfalarına boş gözlerle baktı. Şimdi kitapla ilgili hiçbir şey hatırlayamıyordu.

Liam, seni çok özliyorum... Liam, Lilly'nin tanıştığı en çarpıcı adamdı ama Craig de öyleydi ve hayatını cehenneme çevirmişti.

Yatağın üzerinden uzanıp ışığını söndürürken, ne daha önce dünyası bu kadar küçük ne de yatağı bu kadar ıssız olmuştu.

Eddie Dillard iriyarı, samimi ve kaba bir adamdı; altın zincir takan, geğiren, bacak arasını kaşıyan, para maşasına takılmış koca bir tomar banknot taşıyan bir adam.

“Bir numarasın, Kevin!” de diyordu. “Öyle değil mi, Larry? Kevin bir numara, değil mi?”

Ah, evet, Larry aynı fikirdeydi. Kevin kesinlikle bir numaraydı.

Dillard ve kardeşi o sabah geç saatte siyah bir arazi aracıyla gelmişlerdi. Şimdi mutfak masasında oturmuş salamlı sandviç yiyor ve bira içip geçiriyorlardı. Bu arada Eddie kendi balıkçılık kampına sahip olma fikrinden çok hoşlanmıştı ve Larry de burayı onun adına işletmenin hayallerini kuruyordu. Ne yazık ki hepsi konuya kesinleşmiş bir anlaşma gözüyle bakıyorlardı.

Eddie buranın kişinin ayaklarını uzatıp gevşeyebileceği ve “karısı tarafından tartaklanmaktan” kaçabileceği bir yer olarak görüyordu. Bu son sözleri göz kırparak söylerken, hiçbir kadının Eddie Dillard'ı tartaklamayacağını kastediyordu.

Molly'nin içinden kusmak geliyordu. Bunun yerine banyolarda kozmetik eşyaları koymak için kullandıkları kuş yuvalarından birine küçük bir sabun yerleştirdi. Hangisinden daha fazla iğrendiğinden emin değildi; Eddie mi, yoksa kampı yönetirken ana binanın üst katında kalmayı hayal eden mide bulandırıcı kardeşi Larry mi?

Molly, duvara yaslanarak birasını şişeden yudumlayan Kevin'a bir bakış attı. Geçirmiyordu. Eddie geldiğinde, Kevin Molly'den kurtulmaya çalışmıştı ama Molly'nin hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu.

“Eh, Larry,” dedi Eddie, kardeşine, “Bu aşırı süslü kulübeleri boyamak sence ne kadara patlar?”

Molly buzlu camlı minik şampuan şişelerinden birini elinden düşürdü. “Kulübeler daha yeni boyandı ve çok güzeller.”

Eddie onun orada olduğunu unutmuş gibiydi. Larry gülerek başını iki yana salladı. “Alınma, Maggie, ancak burası bir balıkçılık kampı olacak ve erkekler nonoş renklerini sevmez. Her şeyi kahverengiye boyayacağız.”

Eddie, elindeki bira şişesiyle Larry’ye işaret etti. “Sadece ortadaki kulübeleri boyuyoruz, şu hani şeyin etrafında olanlar, ne diyordunuz, ortak alan mı? Geri kalanını yıktıracağım. Çok fazla masraf çıkarırlar.”

Molly kalbinin duracağını sandı. Kır Zambakları ortak alanda değildi. Pembe, mavi ve sarı kreş kulübesi yıkılacaktı. Kozmetik sepetlerini bıraktı. “O kulübeleri yıktıramazsınız! Tarihî değerleri var! Onlar...”

“Burada balık boldur,” diye araya girdi Kevin, Molly’ye çatık kaşlarla bakarak. “Büyük ve küçük levrekler, ay balıkları. Kasabada bir adamın geçen hafta bu gölden üç buçuk kilo ağırlığında bir turna tuttuğunu duydum.”

Eddie karnına vurarak geçirdi. “Tekneyle açılmak için sabırsızlanıyorum.”

“Bu göl istediğiniz şey için fazla küçük,” dedi Molly, umutsuzca. “Kullanabileceğiniz kıçtan takmalı motorun hacmi konusunda katı sınırlamalar getirilmiş. Su kayağı bile yapamazsınız.”

Kevin ona yine uyaran bir bakış attı. “Eddie’nin su kayağı yapacak müşteriler istediğini sanmıyorum.”

“Hayır. Sadece balıkçılar. Sabah yataktan kalk, herkese birer termos kahve, bir poşet donut ve biraz bira ver, sonra da daha sis kalkmadan hepsini suya gönder. Birkaç saat sonra bir şeyler yiyip içmek, biraz uyumak, bilardo oynamak için geri dönerler.”

“Bence bilardo masasını şuraya koymalıyız.” Larry binanın ön tarafını işaret etti. “Büyük ekranlı bir televizyonla birlikte. Odaların

arasındaki bütün duvarları yıkınca her şey bir arada olacak; bilardo masası, televizyon, bar ve yem dükkânı.”

“Yem dükkânı mı? Bu binaya bir yem dükkânı mı koyacaksınız?”

“Molly.” Kevin’ın sesinde tehditkâr bir ton vardı ve Eddie ona acıyarak baktı. Kevin kısık gözlerle Molly’ye döndü. “Belki de gidip Amy’yi kontrol etsen iyi olur.”

Molly ona aldırmadan Eddie’ye döndü. “İnsanlar yıllardır buraya geliyor. Kamp alanının olduğu gibi kalması gerek; pansiyonun da. Bina antikalarla doldu ve mükemmel durumda. Üstelik kazandırıyor.” Çok fazla değildi ama en azından kendini döndürüyordu.

Eddie ağzında çiğnenmiş salamlı sandviç lokmasıyla ağzını açarak güldü ve kardeşini dirseğiyle dürttü. “Hey, Larry, pansiyon işletmek ister misin?”

“Evet, tabii.” Larry gülerek birasına uzandı. “Bir bilardo masam, uydu antenli televizyonum olduğu ve kadınlar kabul edilmediği sürece.”

“Molly... dışarı. Hemen!” Kevin başıyla sertçe kapıyı işaret etti.

Ufak tefek kadın nihayet haddini öğrenirken, Eddie güldü.

Molly dişlerini sıktı ve keyifsizce sırtıttı. “Hemen gidiyorum, hayatım. Bu arada arkadaşların gittikten sonra etrafı temizlemeyi unutma. Ayrıca son defasında bulaşıkları yıkadığında etrafa çok su sıçratmışsın; bu yüzden önlüğünü takmayı unutma.”

İşte kılıbıklığı ortaya koymak diye buna denirdi.

Molly yemekten sonra ufaklıklara midesinin rahatsız olduğunu ve kendi kulübelerinde uyumaları gerektiğini söyledi. Buradaki son geceleri olduğu için suçluluk duyuyordu ama başka seçeneği yoktu. Kotunu giydi, ışıkları kapadı ve açık pencerenin yanındaki koltuğa kıvrılarak beklemeye başladı.

Kevin’ın uğramasından endişelenmiyordu. Dillard’larla birlikte kasabaya gitmişti ve Molly adalet adına onların orada iyice sarhoş

olmalarını ve sabah korkunç bir baş ağrısıyla uyanmalarını diliyordu. Ayrıca bütün öğleden sonra da konuşmamışlardı.

Çay sırasında Kevin'ın kendisine kızgın olduğunu hemen anlamıştı ama kendisi de kızgın olduğu için umursamamıştı. *Bir numarasın-mış... Bir numaralı hödüksün!* Kamp alanının satılması yeterince kötüydü ama üstelik de burayı yok etmeye niyetli birine satmak kesinlikle vicdansızlıktı ve en azından durdurmaya çalışmazsa kendini asla bağışlayamazdı.

Kır Zambakları çok ücra olduğu için kasabadan dönen adamları göremezdi ama kamp alanı yeterince sessiz olduğu için seslerini duyabileceğinden emindi. Gerçekten de, saat sabahın birini biraz geçerken pencereden bir arabanın motor sesi süzüldü. Molly yerinde doğrulurken planında çok fazla boşluk olmamasını diledi ama elinden gelenin en iyisi buydu.

Spor ayakkabılarını giydi, pansiyondan aşırıldığı el fenerini kaptı ve Roo'yu geride bırakarak çıktı. Kırk beş dakika sonra Eddie ve Larry'nin geceyi geçirdiği Tanrı'nın Kuzusu'na girdi. Daha önce erkekler kasabaya gittikten hemen sonra Eddie'nin odasının hangisi olduğunu öğrenmek için kontrol etmişti. Şimdi içerisi bayat alkol kokuyordu.

Yaklaşarak örtülerin altında yatan iriyarı, aptal, sarhoş kütleye baktı. "Eddie?"

Kütle kıpırdamadı.

"Eddie," diye tekrar fısıldadı. Sadece biriyle başa çıkmak daha kolay olacağı için Larry'yi de uyandırılmamayı umuyordu. "Eddie, uyan."

Eddie kıpırdanırken etrafa leş gibi alkol kokusu yayıldı. Böyle-sine iğrenç birinin Bülbül Ormanı'na girmesine izin verilmemeliydi. "Evet... evet?" Gözlerini araladı. "Ne olu..."

"Ben Molly," diye fısıldadı genç kadın. "Kevin'ın karısı. Seninle konuşmam gerek."

"Sen ne... N'oluyo be?"

"Balıkçılık kampıyla ilgili. Çok önemli."

Eddie doğrulmaya çalıştı ama tekrar yastığa devrildi.

“Önemli olmasa seni rahatsız etmezdim. Sen üzerine bir şeyler geçir, ben dışarıda bekliyorum. Ah, Larry’yi uyandırmana gerek yok.”

“Zşimdi konujmag zşart mı?”

“Korkarım öyle. Tabii korkunç bir hata yapmak istemiyorsan.”
Molly, Eddie’nin kalkıp gelmesini umarak odadan çıktı.

Birkaç dakika sonra Eddie ön kapıda göründü. Molly işaret-parmağını dudaklarına bastırarak peşinden gelmesini işaret etti. Molly el fenerini yere tutarak ortak alanın kenarından dolaştı ve Kır Zambakları’na yöneldi. Ancak oraya ulaşmadan koruluğa daldı ve göle doğru yürüdü.

Rüzgâr hızlanmıştı. Bir fırtınanın geldiğini hissediyordu ve işi bitene kadar başlamamasını umuyordu. Eddie koca cüssesiyle Molly’nin tepesinde dikildi.

“N’oluyo be?”

“Görmen gereken bir şey var.”

“Zaba’ göremes mi’im?”

“Çok geç olur.”

Eddie bir dala vurdu. Aniden aylmış gibiydi. “Lanet olsun! Kevin’in bundan haberi var mı?”

“Kevin bilmek istemez.”

Eddie durdu. “Ne demek istiyorsun?”

Molly el fenerini hâlâ yere dönük tutuyordu. “Yani seni bilerek kandırdığını söylemiyorum. Sadece bazı şeylere aldırmiyor.”

“Beni kandırmak mı? Sen neden söz ediyorsun?”

“Bugün öğle yemeğinde saçma sapan davrandığımı düşündüğünü biliyorum fakat beni dinlemeni umuyordum. O zaman buna gerek kalmazdı.” Molly tekrar yürümeye başladı.

“Neye gerek kalmazdı? Bana burada neler döndüğünü söylesen iyi olur, küçükhanım.”

“Sana göstermeyi tercih ederim.”

Eddie nihayet suya ulaşana kadar birkaç kez daha sendeledi. Ağaçlar rüzgârla sallanıyordu ve Molly kollarını vücuduna sardı. "Sana bunu gösteren kişi olmaktan nefret ediyorum ama bir... gölde bir sorun var."

"Nasıl bir sorun?"

Molly el fenerini gölün kıyısında, tam suyun kıyıya çarptığı yerde dolaştırdı ve nihayet aradığı şeyi buldu.

Suyun yüzeyinde ölü balıklar süzülüyordu.

"Bu da ne?"

Molly ışığı tekrar kıyıya çevirmeden önce balıkların gümüş gövdelerinde dolaştırdı. "Eddie, çok üzgünüm. Bir balıkçı kampı kurmak istediğini biliyorum ama bu göldeki balıklar ölüyor."

"Ölüyor mu?"

"Bir çevre felaketi yaşıyoruz. Gizli bir yeraltı kimyasal atığından suya zehir sızıyor. Sorunu çözmek milyonlara mal olur ve kasabanın parası yok. Yerel ekonomi turizme dayandığı için bu olay örtbas ediliyor ve kimse bir sorun olduğunu açıkça kabul etmiyor."

"Lanet olsun!" Eddie el fenerini kaparak yine ölü balıklara doğru tuttu. Sonra hemen kapadı. "Kevin'ın bana bunu yaptığına inanmıyorum!"

Bu Molly'nin planındaki en büyük boşluktu ve dramatik bir sunumla üstesinden gelmeye çalıştı. "İnkâr ediyor, Eddie. Korkunç bir inkâr krizi yaşıyor. Burası onun çocukluğundan kalma, ailesiyle arasındaki son bağ ve gölün ölmekte olduğunu kabullenemiyor; bu yüzden kendini böyle bir şeyin olmadığına ikna etti."

"Bu lanet olasıca ölü balıkları nasıl açıklıyor peki?"

Bu çok iyi bir soruydu ve Molly en iyi şansını kullandı. "Suya yaklaşıyor. Çok üzülüyor. İnkârı o kadar derin ki..." Eddie'nin kolunu yakaladı ve ikna ustası Susan Lucci'ye dönüştü. "Ah, Eddie, senden bunu yapmanı istememin adil olmadığını biliyorum ama sence?.. Sadece ona fikrini değiştirdiğini söylemen ve yüzleşmemen

mümkün mü? Yemin ederim seni bilerek kandırmaya çalışmıyordu ve arkadaşlığını yok ettiğini düşünmek onu yıkar.”

“Evet, şey, sanırım yok etti zaten.”

“O iyi değil, Eddie. Zihinsel bir sorunu var. Biz Chicago’ya döner dönmez psikolojik yardım almasını sağlayacağım.”

“Lanet olsun!” Eddie derin bir nefes aldı. “Bu spor kariyerine kesinlikle zarar verecektir.”

“Bir spor psikiyatru bulacağım.”

Eddie tam bir aptal değildi ve Molly’ye yeraltı atığıyla ilgili sorular sordu. Elinden geldiğince *Tatlı Bela*’dan alıntı yaptı ve geri kalanını da kendisi uydurdu. Sözünü bitirdiğinde tırnaklarını avuçlarına gömererek bekledi.

“Bütün bunlardan emin misin?” diye sordu sonunda.

“Keşke olmasaydım.”

Eddie durduğu yerde huzursuzca kıpırdanarak iç çekti. “Teşekkürler, Maggie. Bana bir iyilik yaptın. Sen iyi birisin.”

Molly tuttuğu nefesini yavaşça bıraktı. “Sen de öyle, Eddie. Sen de öyle.”

Molly yatağı yıkıldıktan hemen sonra fırtına patlak verdi ama o kadar yorgundu ki neredeyse duymadı bile. Ancak ertesi sabah evin ön basamaklarından gelen ayak sesleriyle uyanarak gözlerini açtı. Gözlerini kırptıştırıp saate baktı. Dokuzu geçiyordu! Alarmını kurmayı unutmuştu ve kimse onu uyandırmamıştı. Kahvaltayı kim hazırlamıştı?

“Molly!”

Ah, lanet olsun...

Roo odaya daldı ve arkasından Kevin korkunç bir fırtına bulutu gibi geldi. Planındaki boşlukların kendisine geri dönmeyeceği yönündeki umudu buraya kadardı. Eddie sonuçta Kevin’la yüzleşmiş olmalıydı ve şimdi Molly bunun bedelini ödemek zorunda kalacaktı.

Yatakta doğrulup oturdu. Belki de Kevin'ın dikkatini dağıtabilirdi. "Dişlerimi fırçalamama izin ver, asker çocuk. Sonra da seni cennete götüreyim."

"Molly..." Kevin'ın sesinde kısık bir uyarı tonu vardı. Molly'nin güçlü bir açıklama yapması gerekiyordu.

"Çişim var!" Molly yataktan fırlayarak Kevin'ın yanından geçip banyoya daldı ve kapıyı kapadı.

Kevin panele bir tokat indirdi. "Hemen buraya gel!"

"Birazdan. Bir şey mi istiyordun?"

"Evet, bir şey istiyorum, doğru. Bir açıklama istiyorum!"

"Ah?" Molly gözlerini sımsıkı kapayarak en kötüsünü bekledi.

"Gölümde lanet olasıca bir ton balığının ne aradığını söylemeni istiyorum!"

23

Doğru. Erkekler bazen kızlar gibi düşünmez ve bu soruna yol açabilir.

“Erkekler Dinlemediğinde”

Chik için

Ah, lanet olsun... Molly elinden geldiğince zaman kazanmaya çalışıyordu; dişlerini fırçaladı, yüzünü yıkadı, tişörtünü düzeltti ve pijamasının altının iplerini yeniden bağladı. Kevin’ın banyoya dalacağını tahmin ediyordu ama anlaşılan buna gerek duymuyordu çünkü pencere boyanıp kapanmıştı ve tek çıkış yolu kapıydı.

Banyo yapacak zamanı yoktu. Ayrıca, artık yaptığıyla yüzleşmesi gerekiyordu. Kapıyı aralayarak baktı ve Kevin’ın karşı duvara yaslanmış, saldırmaya hazır halde durduğunu gördü. “Eee... ne diyordun?”

Kevin dişlerini sıkarak konuştu. “Bu sabah kahvaltıdan sonra kumsala gittiğimde neden gölde yüzen ölü bir ton balığı bulduğumu bana açıklar mısın?”

“Balıkların göç rotalarında değişiklik mi olmuş?”

Kevin onu kolundan yakalayıp ön odaya sürükledi. Bir kötü işaret daha. En azından yatak odasında savaşıma şansı olabilirdi.

“Göç rotalarında bir tuzlu su balığının tatlı su gölüne gelmesine yol açacak kadar büyük bir değişiklik olacağını hiç sanmıyorum!” Kevin onu iterek kanepeye oturmaya zorladı.

Molly önceki gece göle dönüp balıkları sudan çıkarmalıydı ama oldukları yerde bırakırsa sabaha kadar dibe çökeceklerini sanmıştı. Fırtına olmasa muhtemelen çökerlerdi de.

Pekâlâ, bu kadar oyun yeterdi. Artık haklı bir isyanın zamanı gelmişti. “Baksana, Kevin, açıkçası, senden daha akıllı olmam, balıklar hakkında her şeyi bileceğim anlamına gelmez.”

Muhtemelen en iyi stratejisi değildi çünkü Kevin’ın sözleri dikenlerle doluydu. “Yani gözümün içine bakıp bana ton balıklarının o göle nasıl geldiğini bilmediğini mi söyleyeceksin?”

“Şey...”

“Yoksa Eddie Dillard’ın bu sabah bana gelip kamp alanını almaktan vazgeçtiğini söylemesinin nedenini de mi bilmiyorsun?”

“Bunu mu yaptı?”

“Ve gaza basıp gitmeden önce bana ne dediğini bilmek ister misin?”

“Tahmin edeyim: ‘Bir numarasın’ mı dedi?”

Kevin’ın kaşları kalktı ve konuşurken sesi bir kiralık katilin ayak sesleri kadar hafifti. “Hayır, Molly, bunu söylemedi. ‘Yardım al, dostum!’ dedi.”

Molly yüzünü buruşturdu.

“Bu ne anlama geliyor şimdi?”

“Ne demişti, tekrar söyle bakayım?” diye inledi Molly.

“Ona tam olarak ne dedin?”

Molly, Calebowların çocuklarının taktiğini kullandı. “Neden benim ona bir şey söylediğimi düşünüyorsun ki? Burada ona bir şey söylemiş olabilecek birçok kişi var; Troy, Amy, Charlotte Long. Bu haksızlık, Kevin. Burada bir şey olduğu her seferinde beni suçluyorsun!”

“Neden olabilir dersin?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Kevin öne eğildi, ellerini Molly’nin dizlerine dayadı ve yüzünü onunkine iyice yaklaştırdı. “Çünkü numaranı anladım ve bütün gün seninle uğraşabilirim.”

“Eh, ben uğraşamam.” Molly dudaklarını yalarken Kevin’in kulakmemesini inceledi. Vücudunun geri kalanı gibi mükemmeldi; kendisinin bıraktığından emin olduğu küçük kırmızı bir diş izi dışında. “Bu sabah kahvaltıyı kim hazırladı?”

“Ben hazırladım.” Kevin yumuşak bir sesle konuşuyordu ama dizlerindeki bası hafiflememişti. Molly’yi bırakmaya kesinlikle niyeti yoktu. “Sonra Amy gelip bana yardım etti. Sen beni oyalamaya mı çalışıyorsun?”

“Hayır... evet. Bilmiyorum!” Molly bacaklarını kıpırdatmaya çalıştı ama yapamadı. “Kamp alanını satmanı istemedim, hepsi bu.”

“Bana bilmediğim bir şey söyle.”

“Eddie Dillard ahmağın teki.”

“Onu da biliyorum.” Kevin doğruldu ama geri çekilmedi. “Başka neyin var?”

Molly ayağa kalkmaya çalıştı ama Kevin’in vücudunun ağırlığı onu engelledi. O kadar öfkelenmişti ki içinden çılglık atmak geliyordu. “Bunu biliyorsan, nasıl yapabildin ki? Orada durup herifin kulüpleri kahverengiye boyamaktan bahsetmesine nasıl izin verebildin? Bu kulübeyi yıkmaktan –şu anda içinde durduğun kulübeyi!– ve pansiyonu bir yem dükkânına çevirmekten?”

“Bütün bunları ancak kamp alanını kendisine satsaydım yapabilirdi.”

“Eğer sen...” Molly bacaklarını sallayarak kalkmaya çalıştı. “Ne diyorsun sen? Tanrım, Kevin, ne demek istiyorsun?”

“Önce şu ton balıklarıyla ilgili açıklamayı duymak istiyorum.”

Molly zorlukla yutkundu. Daha planını yaptığı anda, Kevin’a gerçekleri anlatmak zorunda kalacağını biliyordu. Sadece çok erken

olmamasını ummuştı. “Pekâlâ.” Birkaç adım geri çekildi. “Dün çarşıdan biraz balık aldım ve dün gece onları göle attım. Sonra gidip Eddie’yi uyandırdım ve onu göl kıyısına götürüp balıkları gösterdim.”

Kevin duraksadı. “Ve ona tam olarak ne söyledin?”

Kevin’in dirseğine göz attı ve elinden geldiğince hızlı konuştu. “Kimyasal atıkların göle sızdığını ve balıkları öldürdüğünü.”

“Kimyasal atık mı?”

“Hı-hım.”

“*Kimyasal atık!*”

Molly çabucak bir adım daha geriledi. “Başka bir konudan konuşabilir miyiz?”

Ah, Tanrım, gözleri öfkenin on beş farklı tonuyla parlıyordu. “Eddie o balıklardan bazılarının bir tatlı su gölünde bulunmaması gerektiğini hiç düşünmedi mi?”

“Hava karanlıktı ve dikkatlice bakmasına izin vermedim.” Çabucak bir adım daha.

Kevin da aynı hızla ilerleyerek karşılık verdi. “Peki, *kirli bir gölün* kıyısındaki bir balıkçılık kampını ona satmaya çalışmamı nasıl açıkladın?”

Molly daha fazla dayanamadı. “Bana böyle bakmayı kes!”

“Ellerimi boğazına dolayıp sıkabilirmişim gibi mi?”

“Ama bunu yapamazsın çünkü patronunun kız kardeşiyim.”

“Yani iz bırakmayacak bir şey bulmam gerek.”

“Seks! Gerçekten öfkelendiklerinde seks yapmanın gerçekten tahrik edici olduğunu düşünen çiftler var.”

“Sen bunu nereden biliyorsun? Boş ver, söylediğine inanacağım.” Kevin uzanarak Molly’nin tişörtünün önünü yukarı kaldırdı.

“Ah... Kev...” Molly dudaklarını yalayarak o parlak yeşil gözlere baktı.

Kevin elini Molly’nin poposuna koydu. “Bana böyle seslenmemi kesinlikle öneririm. Ayrıca, sakın bunu durdurmaya da kalkma

      sana fiziksel olarak bir Şey yapmaya gerçekten ama *gerçekten* ihtiya ım var.” Kevin genç kadına b  t n vücuduyla yapıştı. “Ve aklıma gelen diğer her Şey beni hapse attırır.”

“Pe-peki. Bu adil.” Molly  ıplak kalır kalmaz, Eddie’ye başka ne söylediğini de açıklayacaktı.

Kevin’ın dudakları Molly’nin ağzına kapandı ve Molly düşünmeyi tamamen kesti.

Kevin kendi giysilerini çıkaracak kadar sabırlı değildi ama Molly’yi soydu ve k    k Calebow’lar Molly teyzelerini görmeye gelirlerse diye yatak odaŐının kapısını kapayıp kilitledi.

“Şu yatağa. Hemen!”

Ah, evet. Elinden geldiğince hızlı bir Şekilde.

“A  bacaklarımı.”

Baş   st ne, efendim.

“Daha geniş.”

Molly bacaklarını sadece birkaç santim araladı.

“Bana bir daha söyletme.”

Molly dizlerini kendine çekti. Bir daha asla böyle olmazdı. Bir daha asla tehlikeli bir adamın yanında kendini güvende hissedemezdi.

Kevin’ın fermuarının sesini ve kaba hırıltısını duydu. “Nasıl istiyorsun bakalım?”

“Ah, kapa  eneni.” Molly uzanıp kollarını açtı. “Kapa  eneni de, buraya gel.”

Saniyeler sonra Kevin’ın a ırlı ının üzerine yerleŐtiğini hissetti. Molly onun hâlâ çökeli olduğunu biliyordu ama yine de Molly’nin dokunulmaktan hoşlandığı her yere dokunmaktan geri kalmıyordu.

Kevin’ın sesi kısık ve bo uk çıkıyor, nefesi kulağının dibindeki saçları titretiyordu. “Beni delirtiyorsun, bunu biliyorsun, değil mi?”

Molly yana ını onun sert çenesine bastırdı. “Biliyorum.   z r dilerim.”

Kevin’ın sesi yumuŐayıp gerildi. “Bu... biz...”

Molly dudaklarını ısırarak Kevin'a daha sıkı sarıldı. "Onu da biliyorum."

Kevin bunun son kez olduğunu anlamayabilirdi ama Molly anlıyordu. Tam genç kadının sevdiği gibi, sert bir şekilde ve derinlemesine içine girdi. Molly'nin vücudu bir yay gibi gerildi. Molly ritmini bularak her şeyini Kevin'a verdi. Bir kez daha. Son bir kez.

Genellikle sevişmeleri bittiğinde Kevin onu göğsüne çeker, birbirlerine sokularak sohbet ederlerdi. Kim daha muhteşem sevişmişti? En fazla gürültüyü hangisi yapmıştı? *Glamour* neden *Sports Illustrated*'dan daha iyiydi? Ama bu sabah oyun oynamadılar. Kevin arkasını döndü ve Molly de temizlenip giyinmek için banyoya daldı.

Hava fırtına yüzünden hâlâ nemli olduğundan, şortuyla tişörtünün üzerine uzun kollu bir bluz giydi. Kevin, ayaklarının dibinde Roo'yla birlikte verandada onu bekliyordu. Kevin ağaçlıklara bakarken kahve kupasının üzerinden duman yükseliyordu. Molly bluzunun içinde büzüldü. "Geri kalanımı dinlemeye hazır mısın?"

"Öyle olsam iyi olur sanırım."

Molly kendini zorlayarak Kevin'a baktı. "Eddie'ye burayı satıyor olsan bile, duygusal olarak hâlâ bağlı olduğunu ve göle bir şey olması düşüncesine dayanamayacağını, bu yüzden de gölün kirlendiğini inkâr ettiğini söyledim. Onu kasıtlı olarak aldatmadığını, sadece kendine engel olamadığını açıkladım."

"Ve o da buna inandı mı?"

"Adam beyinsiz ve ben de gayet ikna ediciydim." Molly geri kalanını zorlukla anlattı. "Sonra senin zihinsel bir sorunun olduğunu söyledim –bunun için gerçekten özür dilerim– ve psikiyatrik yardım almanı sağlayacağıma söz verdim."

"Zihinsel bir sorun mu?"

"Aklıma başka bir şey gelmedi."

"İşime karışmamak aklına gelmedi mi?" Kevin kahve kupasını masaya çarparak bıraktı ve etrafa kahve saçıldı.

“Bunu yapamazdım.”

“Nedenmiş? Sana hayatımı yönetme hakkını kim verdi?”

“Kimse. Ancak...”

Kevin çok sabırlı biriydi ama artık sabrı taşmıştı. “Burası senin için neden bu kadar önemli?”

“Benim için değil, Kevin, senin için! Annenle babanı kaybettin ve Lilly’yi de belli bir mesafede tutmaya kararlısın. Kardeşin yok; aile diyebileceğin kimsen yok. Köklerinle bağlı kalmak önemlidir ve bu kamp alanı senin her şeyin!”

“Köklerim umurumda bile değil! Ve inan bana, bu kamp alanından çok daha fazla şeyim var!”

“Anlatmaya çalıştığım şey...”

“Başkalarına verme aptallığında bulunmadığım milyonlarca dolarım var; önce bununla başlayalım! Arabalarım, lüks bir evim, uzun süredir yüzümü güldüren bir borsa portföyüm var. Ve tahmin et, başka neyim var? Bencil iyilikseverlerin benden çalmasına izin vermeyeceğim harika bir kariyerim var.”

Molly ellerini birleştirdi. “Bununla ne demek istiyorsun?”

“Bana bir şeyi açıkla. Kendi kariyerinle ilgilenmek yerine neden bu kadar uzun süredir benimkiyle ilgilediğini bana açıkla.”

“Kendi kariyerimle ilgileniyorum.”

“Ne zaman? İki haftadır enerjini ait olduğu yere akıtmak yerine bu kamp alanıyla ilgili komplolar kurup duruyorsun. Kariyerin rezil olmak üzere. Ne zaman bu pes etmişlikten sıyrılıp bu konuda bir şey yapacaksın?”

“Ben böyle bir şey yapmıyorum! Sen neden söz ettiğini bilmiyorsun.”

“Ne düşündüğümü bilmek ister misin? Bence hayatıma ve bu kamp alanına bu kadar saplantılı olmanın nedeni, kendi hayatında yapman gereken şeylerden uzak kalmanı sağlaması.”

Kevin bu sohbetin yönünü değiştirmeyi nasıl başarmıştı? “Hiçbir şey anlamıyorsun. *Daphne Yuvarlanıyor*, yeni bir sözleşmenin ilk kitabı. Onu değiştirene kadar benden başka bir şey almayacaklar.”

“Senin cesaretin yok.”

“Bu doğru değil! Editörümü bir hata yaptığına ikna etmek için elimden geleni yaptım ama Birdcage kararından dönmedi.”

“Hannah bana *Daphne Yuvarlanıyor*’dan söz etti. En iyi kitabın olduğunu söyledi. Kitabı okuyabilen tek çocuk olması çok kötü.” Kevin, Molly’nin kanepenin üzerinde bıraktığı defteri işaret etti. “Ve bir de üzerinde çalıştığın yeni bir kitap var. *Daphne Yaz Kampına Gidiyor*.”

“Sen bunu nereden...”

“Gizli işler çeviren bir tek sen değilsin. Taslağını okudum. Por-suğa yaptığın arsızca haksızlık dışında, bir şaheser daha yaratmışsın. Ama emirlere uymadığın takdirde kimse onu yayınlamayamaz. Peki, sen bunu yapıyor musun? Hayır. Hatta konuyu zorluyor musun? Hayır. Bunun yerine *senin* sorunlarının gerçek olmadığı, sadece benimkilerin gerçek olduğu bir masal ülkesinde kendini akışa bırakıyorsun.”

“Anlamıyorsun!”

“Bu konuda haklısın. Ben pes edenleri hiçbir zaman anlamadım.”

“Bu haksızlık! Kazanmam mümkün değil. Değişiklik yaparsam kendime ihanet etmiş olurum ve bir daha aynada yüzüme bakamam. Değişiklikleri yapmazsam, *Daphne* kitapları bir daha yayınlanamaz. Yayıncı eskileri asla bir daha basmaz ve yenilerini de kesinlikle yayınlamazlar. Ne yaparsam yapayım, kaybedeceğim ve kaybetmeyi göze alamam.”

“Kaybetmek, savaşılmamak kadar kötü değildir.”

“Evet, öyledir. Benim ailemdeki kadınlar kaybetmez.”

Kevin uzunca bir süre Molly’ye baktı. “Kaçırdığım bir şey yoksa, ailede senden başka sadece bir kadın daha var.”

“Ve bak ne yaptı!” Öfkesi Molly’yi harekete zorladı. “Phoebe, dünyada hiç kimse yüzüne bakmazken Stars’a sınıksı tutundu. Bütün düşmanlarını utandırdı...”

“Biriyle de evlendi.”

“...ve onları kendi oyunlarında yendi. O adamlar onun işe yaramaz olduğunu düşünüyordu. Stars’ın başına asla geçmemeliydi ama geçti işte.”

“Futbol dünyasındaki herkes bunun için ona hayranlık duyuyor. Ama bunun seninle ne ilgisi var?”

Molly arkasını döndü. Kevin zaten biliyordu ve Molly’ye söylemeyecekti.

“Haydi, Molly! Şu ağzındaki mızıldanmaları dök de, güzelce ağlayayım.”

“Canın cehennem!”

“Peki, senin yerine ben söyleyeyim. Kitapların için savaşmaya caksın çünkü başarısız olabilirsin ve ablanla o kadar derin bir rekabet içindesin ki bu riski göze alamazsın.”

“Phoebe’le rekabet etmiyorum. Onu seviyorum!”

“Bundan şüphem yok. Ama ablan profesyonel futbol dünyasındaki en güçlü kadınlardan biri ve sen başarısızsın.”

“Değilim!”

“O zaman başarısız biri gibi davranmayı kes!”

“Anlamıyorsun.”

“Çok şeyi anlamaya başlıyorum.” Kevin elini çiftlik koltuklarından birinin sırtlığında dolaştırdı. “Aslını istersen, bence nihayet anladım.”

“Neyi anladın? Neyse, boş ver, bilmek istemiyorum.” Molly mutfağa yöneldi ama oraya ulaşmadan Kevin önünü kesti.

“Yangın alarmı konusu. Dan senin ne kadar sessiz ve ciddi bir çocuk olduğundan söz edip duruyor. Aldığın iyi notlardan, kazandığın ödüllerden. Bütün hayatını mükemmel olmaya çalışarak geçirdin, değil mi? Diğer çocukların beysbol kartı toplaması gibi, sen

de onur ödülleri ve başarı madalyaları topladın. Ama sonra bir şey oldu. Aniden üzerindeki baskı çok ağır geldi ve balataları sıyırdın. Bir yangın alarmını çektin, paranı bağışladın, hiç tanımadığın biriyle yatağa girdin!” Kevin başını iki yana salladı. “Hemen göremediğime inanamıyorum. Başka birinin görmemesine de inanamıyorum.”

“Neyi?”

“Senin gerçekte kim olduğunu.”

“Sanki sen biliyorsun.”

“Bütün o mükemmeliyetçilik. Aslında doğanda yok.”

“Sen neden söz ediyorsun?”

“Normal bir ailede büyümüş olsan olacağın kişiden söz ediyorum.”

Molly, Kevin’ın ne diyeceğini bilmiyordu ama Kevin’ın inandığının farkındaydı ve aniden oradan kaçmak istedi.

Kevin kapıyla onun arasına girdi. “Anlamıyor musun? Senin doğan sınıf soytarısıydı; erkek arkadaşıyla ot içmek için okulu kıran ve arabanın arka koltuğunda sevişen kız.”

“Ne?”

“Muhtemelen koleje gitmeyecek ve... ve tangasıyla ortalıkta dolaşmak için Vegas’a kaçacak kız.”

“Tanga mı? Bu en...”

“Sen Bert Somerville’in kızı değilsin.” Kevin bir kahkaha patlattı. “Lanet olsun! Sen annenin kızıydın. Ve herkes bunu göremeyecek kadar körmüş.”

Molly salıncaklı kanepeye çöktü. Bu gülünçtü. Bir MRI makinesinin içinde çok fazla zaman geçirmiş birinin zihinsel saçmalamaları. Molly’nin kendi kimliğiyle ilgili anladığı her şeyi alıp ters çevirmeye çalışıyordu. “Sen neden söz ettiğini...”

Ama aniden Molly’nin nefesi kesildi.

“...söz ettiğini...” Geri kalanını söylemeye çalıştı ama yapamadı çünkü benliğinin derinliklerinde bir şey nihayet yerine oturmuştu.

Sınıf soytarısı... Okulu kıracak kız...

“Konu sadece Phoebe’le rekabet ettiğin için risk almaktan korkman değil. Risk almaktan korkuyorsun çünkü hâlâ mükemmel olman gerektiği illüzyonuyla yaşıyorsun. Ve Molly, inan bana, mükemmel olmak doğanda yok.”

Molly’nin düşünmeye ihtiyacı vardı ama o dikkatli bakan yeşil gözlerin önünde bunu yapamazdı. “Ben... sözünü ettiğin kişiyi tanımıyorum bile.”

“Birkaç saniye verirsen tanıyacağından eminim.”

Bu kadarı çok fazlaydı. Mankafa olan Kevin’dı, kendisi değil. “Kendinle ilgili bütün sorunları vurgulayarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun.”

“Bende yanlış bir şey yok ki. En azından seninle tanışana kadar yoktu.”

“Öyle mi?” Molly şimdi zamanı olmadığını, çenesi kapaması gerektiğini düşündü ama düşündüğü ve düşünmemeye çalıştığı her şey dudaklarından dökülmeye başladı. “Ya senin her türde duygusal bağlanmalardan uzak durmaya çalışmana ne demeli?”

“Eğer bu Lilly’yle ilgiliyse...”

“Ah, hayır. O çok kolay olurdu. Senin kadar ahmak biri bile bunu düşünebilmeli. Neden daha karmaşık bir şeye bakmıyoruz?”

“Neden bakmıyoruz?”

“Otuz üç yaşında, zengin, akıllı, Yunan tanrıları gibi yakışıklı ve kesinlikle heteroseksüelsin. Ama bu resimdeki terslik ne? Ah, evet, hatırladım... Bir kadınla asla uzun süreli bir ilişkin olmamış.”

“Tanrı aşkına...” Kevin kendini masanın üzerine bıraktı.

“Ne oldu?”

“Sen bunun doğru olduğunu nereden biliyorsun ki?”

“Takım dedikoduları, gazeteler, *People*’da hakkımızda yayınlanan yazı. Uzun süreli bir ilişkin olduysa bile, kesinlikle lisede filan kalmıştır. Hayatında bir sürü kadın gelip geçmiş ama hiçbirisi uzun süre kalmamış.”

“Aslında haddinden daha uzun süre kalan biri var!”

“Ve bir de seçtiğin kadınlara bakalım.” Molly ellerini masaya açtı. “İlgini çekme şanslı olan zeki bir kadını seçer miydin? Ya da en azından *sarsılmaz* tutucu değerlerinden bazılarını –ve bu konuda bana itiraz etmeyi aklından bile geçirme– paylaşabilecek saygın bir kadını? Eh, çok şaşırtıcı ama yukarıdakilerden hiçbiri!”

“Yine yabancı kadın konusuna dönüyoruz. Yemin ederim, sen saplantılısın.”

“Pekâlâ, onları konunun dışında bırakalım ve Amerikalı olanlara bakalım. Çok fazla makyaj yapıp yeterince giyinmeyen parti kızları. Gömleğinde ağızlarının suyunu bırakan, birinci sınıf matematik dersinde çıktıklarından beri bir sınıfın içini görmemiş kızlar!”

“Abartıyorsun.”

“Görmüyor musun, Kevin? Gerçek bir ilişki yaşayamayacağın en başından belli olan kadınları bilerek seçiyorsun.”

“Ne olmuş? Ben kariyerime odaklanmak istiyorum; bir kadını mutlu etmeye çalışarak fırsatları kaçırmak istemiyorum. Ayrıca, daha otuz üç yaşındayım. Henüz aile kurmaya hazır değilim.”

“Hazır olmadığın şey büyümek.”

“Benim mi?”

“Ve bir de Lilly var.”

“İşte başlıyoruz...”

“O muhteşem biri. Kendisini uzak tutmak için yaptığı her şeye rağmen, aklının başına gelmesini bekleyerek yanından ayrılmıyor. Onunla her şeyi kazanabilirsin ve kaybedecek hiçbir şeyin yok ama ona hayatının bir köşesini bile çok görüyorsun. Onu hayatına kabul etmek yerine, hırçın bir ergen gibi davranıyorsun. Anlamıyor musun? Kendi tarzında sen de büyürken en az benim kadar cıvataları gevşetmişsin.”

“Hayır, ben senin gibi değilim.”

“Benim yaralarımı anlamak daha kolay. Annem yoktu ve babam dayakçıydı; seninse sevgi dolu ebeveynlerin vardı. Ama senden o kadar farklıydılar ki onlarla asla bağ kuramadın ve bunun için hâlâ suçluluk duyuyorsun. Çoğu kimse bunu bir kenara atıp hayatına devam ederdi ama çoğu kimse senin kadar duyarlı değil.”

Kevin yerinden fırladı. “Bu saçmalık! Ben de en az onlar kadar dayanıklıyım, küçük hanım. Bunu sakın unutma!”

“Evet, dışarıdan bakınca sertsin, dayanıklısın, güçlüsün. Ama içinde o kadar yumuşacaksın ki eziliyorsun ve hayatını mahvedeceksin diye ödün patlıyor.”

“Senin hiçbir şeyden haberin yok!”

“Bildiğim şu ki bin erkek arasında, uykusunda kendisine saldıran kaçık bir kadınla –patronunun akrabası olsa bile– evlenmeyi onur meselesi olarak görecektir bir kişi daha çıkmaz. Dan ve Phoebe başına silah dayamış olabilir ama bütün yapman gereken suçu ait olduğu yere iade etmektir. Sen sadece bunu yapmamakla kalmadın, bir de bana yapmamam için yemin ettirdin.” Molly üşüyen ellerini bluzunun kollarının içine çekti. “Bir de düşük yaptığımda nasıl davrandığını düşünürsek.”

“O durumda herkes...”

“Hayır, herkes değil ama sen öyle inanmak istiyorsun... çünkü bir çift kale direğinin arasına sığmayan her türlü duygudan korkuyorsun.”

“Bu çok aptalca!”

“Sahanın dışında bir terslik olduğunun farkındasın ama analiz etmeye korkuyorsun çünkü tipik nevrotik ve çocuksu tarzında, içindeki bir tersliğin bunu bulmanı engelleyeceğine inanıyorsun. Kendi ailenle bağ kuramıyorsun; başka biriyle uzun süreli bir bağı nasıl kuracaksın ki? Bunun yerine maçları kazanmaya odaklanmak daha kolay.”

“Uzun süreli bağ mı? Bir dakika! Burada neden söz ediyoruz biz?”

“Artık büyüyüp biraz gerçek riskler almaya başlama zamanının geldiğinden söz ediyoruz.”

“Hiç sanmıyorum. Bütün bu hokus pokusun arkasında gizli amaçlar var.”

Molly o ana kadar öyle düşünmemişti ama bazen Kevin bir şeyleri Molly’den daha erken görüyordu. Ve şimdi haklı olduğunu görebiliyordu ama artık çok geçti. Midesi bulanıyordu.

“Bence ikimizin arasındaki uzun süreli bir bağdan söz ediyorsun sen,” dedi Kevin.

“Ha!”

“İstediğin bu mu, Molly? Bana bunu gerçek bir evliliğe dönüştürmeyi düşündürmeye mi çalışıyorsun?”

“Duygusal açıdan on iki yaşında olan biriyle mi? Kendi akrabalarına karşı bile uygarca davranamayan bir adamla mı? O kadar salak değilim.”

“Öyle mi?”

“Ne dememi istiyorsun? Sana âşık olduğumu mu?” Molly aslında iğnelemek istemişti ama Kevin’ın gözlerine baktığında, gerçeği anladığını görmüştü.

Molly’nin başı dönüyordu. Salıncaklı kanepenin kenarına oturdu ve bir çıkış yolu bulmaya çalıştı ama duygusal açıdan çok fazla hırpalanmıştı. Başını kaldırdı. “Ne olmuş? Bir yola girdiğimde tek yönlü olup olmadığını anlarım ve yanlış yönde ilerleyecek kadar aptal değilim.”

Kevin’ın şaşkınlığından nefret etmişti.

“Sen beni seviyorsun!”

Molly’nin ağzı kurumuştü. Roo sahibesinin ayak bileklerine sürünerek sızlandı. Molly bunun sadece platonik olduğunu söylemek istiyordu ama yapamadı. “Önemi yok,” dedi zorlukla. “Sen aynı duyguları paylaşmadığın için göğsüne yaslanıp ağlayacağımı sanıyorsan yanıyorsun. Kimseden aşk dilenmem ben.”

“Molly...”

Kevin'ın sesinde duyduğu acıma tonundan nefret ediyordu. Bir kez daha standartları yakalayamamıştı. Yeterince akıllı, yeterince güzel ya da yeterince özel değildi.

Kes şunu!

Korkunç bir öfke dalgası benliğini sardı ve bu kez öfkesi Kevin'a değildi. Kendi güvensizliklerinden nefret ediyordu. Kevin'ı büyüme-mekle suçlamıştı ama Kevin bu konuda yalnız değildi. Molly'nin bir eksiği yoktu ve hayatını bu şekilde yaşamayı sürdüremezdi. Eğer Kevin onun duygularına karşılık vermiyorsa, bu onun kaybıydı.

Molly yerinden kalktı. "Bugün Phoebe ve Dan'le birlikte gidiyorum. Kırk kalbimi alıp Chicago'ya dönüyorum. Ve biliyor musun? Bunu da gayet iyi bir şekilde atlatacağım."

"Molly, sen..."

"Vicdanın devreye girmeden hemen dur. Benim duygularımdan sen sorumlu değilsin, tamam mı? Bu senin hatan değil ve sen düzeltmek zorunda değilsin. Sadece kendiliğinden olan bir şey."

"Ama... üzgünüm. Ben..."

"Kapa çeneni." Molly bunu sakince söylemişti çünkü Kevin'dan öfkeli bir şekilde ayrılmak istemiyordu. Kendini ona yaklaşıırken, elini yüzüne uzanırken buldu. Kevin'ın tenine dokunmayı seviyordu; bütün kusurlarına rağmen onu sevmeyi seviyordu. "Sen iyi bir adamsın, Charlie Brown. Senin için her şeyin en iyisini dilerim."

"Molly, ben..."

"Hey, kalmam için yalvarma, olur mu?" Molly zorlukla gülümsedi ve uzaklaştı. "Bütün güzel şeyler bir gün biter ve biz de bitiş çizgisine geldik." Kapiya doğru yürüdü. "Haydi, Roo. Gidip Phoebe'i bulalım."

24

Bu dünya tam bir tavşanlar sofrası.

İsimsiz bir çocuk kitapları editörü

Chicago'ya dönüş yolculuğunu dayanılır kılan tek şey çocukların varlığıydı. Molly duygularını ablasından gizlemekte her zaman zorlanmıştı ama bu kez mecburdu. Phoebe ve Dan'ın Kevin'la olan ilişkilerini daha fazla zedeleyemezdi.

Evi yaklaşık üç haftadır kapalı olduğu için havasız kalmıştı ve bıraktığından daha tozlu haldeydi. Temizlik yapmaya başlamak için elleri kaşınıyordu ama temizlik işlerinin yarına kadar beklemesi gerekecekti. Önünde koşturan Roo'yla bavullarını yatak odasına çıkardıktan sonra kendini çalışma masasına ve dosyalarının durduğu siyah plastik sandığa dönmeye zorladı.

Bağdaş kurarak yere oturdu, Birdcage'le son sözleşmesini çıkardı ve sayfaları çevirdi.

Tam düşündüğü gibiydi.

Tavana kadar uzanan pencerelere baktı, tuğla duvarları ve mutfakı inceledi, ahşap zemindeki ışık oyunlarını izledi. Burası onun *eviydi*.

Berbat geçen iki haftadan sonra Molly, Birdcage Press'in ofislerinin bulunduğu Michigan Caddesi'ndeki binanın dokuzuncu katında asansörden indi. Kırmızı-beyaz ekose eteğinin beline hırkasını tekrar bağlayarak koridordan Helen Kennedy Schott'ın ofisine doğru yürüdü. Molly geri dönülemeyecek noktayı uzun zaman önce geçmişti ve sadece kozmetik örtücünün gözlerinin altındaki halkaları gizlediğini umuyordu.

Helen üzeri taslaklarla, malzemelerle ve kitap kapaklarıyla dolu masasının arkasından kalkarak onu karşıladı. Hava bunaltıcı ölçüde sıcak olmasına rağmen her zamanki gibi siyah giyinmişti. Kısa beyaz saçları düzgün bir şekilde taranmıştı ve hiç makyaj yapmamasına rağmen, tırnaklarında parlak kırmızı ojeler vardı. "Molly, seni tekrar görmek harika. Nihayet aramana çok sevindim. Neredeyse vazgeçmek üzereydim."

"Seni görmek de güzel," diye karşılık verdi Molly, kibarca çünkü Kevin onunla ilgili ne demiş olursa olsun, Molly doğasında kibar bir insandı.

Ofis penceresinden Chicago Nehri görünüyordu ama Molly'nin asıl dikkatini çeken, raflarda duran renkli çocuk kitaplarıydı. Helen yeni pazarlama müdürüyle konuşurken, Molly ilk beş *Daphne* kitabının parlak ince sırtlarını fark etti. *Daphne Yuvarlanıyor*'un onlara asla katılamayacağını bilmek kalbinden bıçaklanmak gibiydi ama o anda benliği daha fazla bir şey hissedemeyecek kadar uyuşmuştu.

"Nihayet bu görüşmeyi yaptığımıza çok sevindim," dedi Helen. "Seninle konuşmamız gereken çok şey var."

"Pek fazla değil." Molly bunu daha fazla uzatamazdı. Çantasını açtı, beyaz bir iş zarfı çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. "Bu, *Daphne Yuvarlanıyor*'un avansının ilk yarısının iadesi."

Helen afallamıştı. "Avansı geri istemiyoruz ki. Kitabı yayınlamak istiyoruz."

"Korkarım bunu yapamayacaksınız. Değişiklikleri yapmayacağım."

“Molly, bizden memnun olmadığını biliyorum ve bence bunu düzeltmenin zamanı geldi. Başından beri sadece kariyerin için en iyisini istedik.”

“Ben sadece okurlarım için en iyisini istiyorum.”

“Biz de öyle. Lütfen anlamaya çalış. Yazarlar bir projeye sadece kendi açılarından bakıyor ama bir yayıncının daha büyük resmi görmesi gerekir; basın ve toplumla olan ilişkimiz de bunun birer parçası. Başka seçeneğimiz olmadığını düşündük.”

“Herkesin seçeneği vardır ve bir saat önce kendiminkini kullandım.”

“Ne demek istiyorsun?”

“*Daphne Yuvarlanıyor*’u kendim yayınladım. Orijinal haliyle.”

“Yayınladın mı?” Helen’in kaşları kalktı. “Sen neden söz ediyorsun?”

“İnternet üzerinden yayınladım.”

Helen yerinden fırladı. “Bunu yapamazsın! Bir sözleşmemiz var!”

“Ayrıntıları okursan, bütün kitaplarımın elektronik haklarını elimde bulundurduğumu görürsün.”

Helen afallamıştı. Büyük yayınevleri sözleşmelerinde bu boşluğu kapamışlardı ama Birdcage gibi daha küçük yayınevleri etrafından dolaşmayı başaramamıştı. “Bunu yaptığina inanamıyorum.”

“Artık *Daphne Yuvarlanıyor*’u okumak ve orijinal resimleri görmek isteyen her çocuk bunu yapabilir.” Molly uzun bir konuşma planlamıştı; hatta kitap yakma eylemlerinden ve Birinci Anayasa Değişikliği’nden bile söz edecekti. Fakat artık gücü kalmamıştı. Çeki Helen’a doğru iterek yerinden kalktı ve ofisin kapısına doğru yürüdü.

“Molly, bekle!”

Molly yapması gerekeni yapmıştı ve durmadı. Arabasına yönelirken zafer kazanmış gibi hissetmeye çalıştı ama enerjisi kalmamıştı. Kolejden bir arkadaşı onun Web sitesini kurmasına yardım etmişti. Metne ve *Daphne Yuvarlanıyor*’un çizimlerine ek olarak, Molly yıllar boyunca çeşitli organizasyonların içerik veya illüstrasyonları yüzünden çocuklardan uzak tutmaya çalıştığı bazı kitapların listesini de

vermişti. Listede *Kırmızı Başlıklı Kız*, bütün *Harry Potter* kitapları, Madeleine L'Engle'in kitapları, *Casus Harriet*, *Tom Sawyer*, *Huckleberry Finn*'in yanısıra Judy Blume'un, Maurice Sendak'ın, Grimm kardeşler'in kitapları ve Anne Frank'in *Bir Genç Kızın Günlüğü* de vardı. Listenin sonuna *Daphne Yuvarlanıyor*'u da eklemişti. Anne Frank'le denk olduğunu söyleyemezdi ama böyle isimler arasında kendini daha iyi hissetmişti. Sadece Kevin'ı arayıp ona nihayet istediği şey için savaştığını söyleyebilmek isterdi.

Malzeme almak için birkaç yere uğradıktan sonra Göl Kıyısı Yolu'na döndü ve kuzeydeki Evanston'a yöneldi. Trafik hafifti ve şimdi oturduğu köhne kumtaşı binaya ulaşması uzun sürmedi. Bir Tayland restoranının arkasındaki çöp bidonuna bakan penceresinin olduğu yeni evinden nefret ediyordu ama köpeğiyle birlikte kendisini kabul eden ve kirasını ödeyebildiği tek yer burasıydı.

Yabancıların çoktan taşınmış olduğu küçük evini düşünmemeye çalışıyordu. Evanston'da daireye dönüştürülmüş birimler çok fazla değildi ve yer almak için bekleyen çok fazla insan vardı, dolayısıyla hemen satılacağından emindi. Öyle olmasına rağmen, yirmi dört saatte kısa süre içinde alıcı bulmasını da beklememişti. Yeni sahipleri belgelerin tamamlanmasını beklerken Molly'den daireyi devren kiralamışlardı ve Molly hemen kiralık ev aramaya başlamıştı. Ve şimdi işte bu iğrenç binadaydı. Ama en azından avansını geri ödeyip faturalarını kapatacak parası olmuştu.

Arabasını iki blok ötedeki bir sokağa bıraktı çünkü ev sahibi araçların binaya bitişik bir arsaya park edilmesi için ayda yetmiş dolar istiyordu. Eski basamaklardan dairesine tırmanırken, pencerelerin dışından tren gürültüleri geliyordu. Roo onu kapıda karşıladı ve eski linolyum zeminde koşturarak lavaboya doğru havlamaya başladı.

"Yine mi?"

Daire çok küçük olduğu için kitaplarına yer bulamamıştı ve mutfak lavabosuna giderken kolilerin üzerinden sürünmek zorunda kaldı. Kapıyı yavaşça açarak içeri baktı ve ürperdi. Fare kapanında bir fare

daha kıvranıyordu. Bu yakaladığı üçüncüsüydü ve daha birkaç gündür burada oturuyordu.

Belki de bundan başka bir *Chik* makalesi çıkarabilirdi; “Neden Küçük Hayvanlardan Nefret Eden Erkekler Her Zaman Kötü Değildir?” Yemek pişirmekle ilgili yazısını yeni postaya vermişti. Önce “Onu Kusturmayacak Kahvaltılar: Beynini Yumurtalarınızla Çırpın” demeyi düşünmüştü. Ama zarfa atmadan hemen önce aklı başına gelmiş ve “Sabah Saati Afrodizyakları” diye değiştirmişti.

Her gün yazıyordu. Her konuda yıkılmış olmasına rağmen vazgeçmemişti ve düşükten sonra yaptığı gibi yatağa hapsolmemişti. Bunun yerine, acıyla yüzleşiyor ve atlatmak için elinden geleni yapıyordu. Ama kalbi bundan daha boş olamazdı.

Kevin’ı çok özliyordu. Her gece yatağında tavana bakarak yattarken, kendisini saran kolları hatırlıyordu. Ama seksten çok daha fazlasıydı. Kevin onu kendisini anladığından daha iyi anlıyordu ve her açıdan ruh eşi olmuştu, biri dışında: Kevin onu sevmiyordu.

Varlığının derinliklerinden gelen bir iç çekişle çantasını bir kenara bıraktı, kaparla birlikte aldığı bahçe eldivenlerini ellerine geçirdi ve temkinli bir tavırla lavabonun altındaki küçük kafese uzandı. En azından tavşanı siber evrende mutlu ve özgürdü ki aynı şeyi bu kemirgen için söyleyemezdi.

Korkan fare kapanının içinde hızla dönmeye başladığında Molly bir çığlık attı. “Lütfen bunu yapma. Sakin ol. Söz veriyorum seni hemen parka atacağım.” İhtiyaç duyduğunda neden bir erkek bulamazdın ki?

Kalbi yine acıyla sızladı. Kevin’ın işe aldığı çift şimdiye kadar işe başlamış olmalıydı, dolayısıyla Kevin muhtemelen uluslararası kızlarla parti yapmak için şehre dönmüştü. *Lütfen Tanrım, onlardan biriyle yatmasın. Henüz değil.*

Lilly iyi olup olmadığını merak ederek Molly’nin telesekreterine defalarca mesaj bırakmıştı ama Molly hâlâ cevap vermemişti. Ne söyleyebilirdi ki? Evini satmak zorunda kaldığını mı? Yayıncısını

kaybettiğini mi? Kalbinin sonsuza dek kırıldığını mı? En azından artık bir avukat tutabilirdi ve sözleşmesinden kurtulmaya çalışıp sıradaki Daphne kitabını başka bir yayıncıya gönderebilirdi.

Kafesi elinden geldiğince kendinden uzak tuttu ve anahtarlarını aldı. Kapının zili çalındığında dışarı çıkıyordu. Fare onun ödünü patlatmıştı ve zilin sesiyle yüreği ağzına geldi.

“Bir dakika!”

Kafesi uzak tutmaya çalışıp başka bir kitap kolisinin etrafından dolaşarak kapıyı açtı.

Helen hemen içeri daldı. “Molly, konuşmamıza fırsat kalmadan çıkıp gittin. Ah, Tanrım!”

“Helen, Mickey’le tanış.”

Helen bir elini kalbine bastırırken yüzünden bütün renk çekildi. “Senin mi?”

“Pek sayılmaz.” Molly kafesi bir kolinin üzerine koydu ama Roo bundan hoşlanmadı. “Sessiz ol, lanet olasıca! Bunun ziyaret için en iyi zaman olduğunu sanmıyorum, Helen. Parka gitmem gerek.”

“O şeyi hava almaya mı çıkarıyorsun?”

“Serbest bırakıyorum.”

“Be-ben de seninle geliyorum.”

Molly yüksek kültürlü editörünü böylesine şaşkın halde gördüğü için memnun olmalıydı ama fare onu da rahatsız etmişti. Kafesi vücudundan uzak tutarak peşinde Helen’la dışarı çıktı ve arka sokaklardan geçerek göl kıyısındaki parka doğru yürüdü. Siyah takım elbise ve ince topuklu ayakkabı giymiş olan Helen sıcak havaya veya çukurların etrafından dolaşmaya uygun giyinmemişti ama onu Molly davet etmediğinden, acımaya da niyeti yoktu.

“Taşındığını bilmiyordum,” diye seslendi Helen, Molly’nin arkasından. “neyse ki komşularından biriyle karşılaştım ve bana yeni adresini o verdi. O şeyi daha yakın bir yerde salıveremez miydin?”

“Dönüş yolunu bulmasını istemiyorum.”

“Daha kalıcı etkili bir kapan kullanamaz mıydın?”

“Kesinlikle hayır.”

Hafta içi olmasına rağmen, park bisikletçilerle, patenleriyle kayan kolej öğrencileriyle ve çocuklarla doluydu. Molly çimenlik bir alan bularak kafesi bıraktıktan sonra tereddütlü bir şekilde kafesin kapağına uzandı. Kapağı açar açmaz, Mickey özgürlüğe doğru fırladı.

Doğruca Helen’in üzerine.

Helen boğuk bir çığlık attı ve bir piknik masasının üzerine sıçradı. Mickey çalıların arasında gözden kayboldu.

“Lanet olasıca canavarlar.” Helen masanın üzerine çöktü.

Molly’nin dizleri titriyordu; bu yüzden banka oturdu. Parkın diğer ucunda Michigan Gölü ufuk çizgisine doğru uzanıyordu. Manzaraya bakarken daha küçük bir gölü ve kayalıklardan atlayışı hatırladı.

Helen çantasından bir kâğıt mendil çıkarıp alnını sildi. “Bir fare insanı çok etkiliyor.”

Bülbül Ormanı’nda hiç fare yoktu. Molly yeni bir yayıncı bulursa bir fare karakter eklemeye karar verdi.

Eski editörüne baktı. “Buraya beni dava açmakla tehdit etmeye geldiysen, pek fazla şey alamayacağımızı bil.”

“En sevdiğimiz yazarımıza neden dava açalım ki?” Helen, içinde Molly’nin çekinin olduğu zarfı çıkarıp banka koydu. “Bunu iade ediyorum. İçine baktığında, avansının geri kalanını da bulacaksın. Gerçekten, Molly, bu değişikliklerle ilgili duygularının ne kadar güçlü olduğunu bana söylemeliydin. O zaman senden asla böyle bir şey istemezdim.”

Molly bu sürünge saçmalığına cevap vermeye bile gerek duymadı. Zarfı da almadı.

Helen daha da heyecanlandı. “*Daphne Yuvarlanıyor*’u ilk haliyle basacağız. Promosyon çalışmalarını güçlendirebilmek için kış programına alıyorum. Kapsamlı bir pazarlama kampanyası düşünüyoruz; bütün büyük ebeveyn dergilerinde tam sayfa ilanlar vereceğiz ve seni tura çıkaracağız.”

Molly başına güneş geçip geçmediğini merak etti. “*Daphne Yuvarlanıyor*, Internet’te yayınlandı bile.”

“Kaldırmamı istiyoruz ama son kararı sana bırakacağız. Web sitesini sürdürmeye karar versen bile, çoğu ebeveynin yine de çocuklarının koleksiyonuna katmak için kitabı da satın alacağına inanıyoruz.”

Molly önemsiz bir yazardan önemli birine nasıl bu kadar çabuk ve sihirli bir şekilde dönüştüğünü anlayamıyordu. “Korkarım bundan daha iyisini yapmanız gerekiyor, Helen.”

“Sözleşmeni tekrar konuşmaya hazırız. Şartlardan memnun kalacağından eminim.”

Molly daha fazla para değil, bir açıklama istiyordu ama her nasılsa içindeki işkadını harekete geçti. “Bu konuda yeni menajerimle görüşmeniz gerekecek.”

“Elbette.”

Yeni ya da eski, Molly’nin bir menajeri yoktu. Kariyeri o kadar küçüktü ki menajere ihtiyacı olmamıştı ama bir şey kesinlikle değişmişti. “Bana ne olduğunu söyle, Helen.”

“Tanıtım. Yeni satış rakamları iki gün önce geldi. Evliliğinle ilgili haber ve DBAİDÇ haberleri arasında satışların çok artmış.”

“Ama ben şubat ayında evlendim ve DBAİDÇ nisan ayında peşime düştü. Siz daha yeni mi fark ediyorsunuz?”

“İlk yükselişi mart ayında, diğerini nisanda fark ettik. Ama mayısta ay sonu raporu gelene kadar rakamlar o kadar yüksek değildi. Haziran başındaki rakamlar daha da iyiydi.”

Molly oturmasının iyi bir şey olduğuna karar verdi çünkü bacakları onu asla taşımazdı. “Ama sansasyon dinmişti. Neden sayılar artmaya devam etti?”

“Biz de bunu öğrenmek istedik ve kitapevleriyle telefon görüşmeleri yaptık. Bize yetişkinlerin sadece meraktan *Daphne* kitaplarından aldığını söylediler; ya evliliğini duymuşlar ya da DBAİDÇ’nin neden bu kadar gürültü kopardığını anlamak istemişler. Ama kitapları ev-

lerine götürdüklerinde çocuklar karakterlere bayılmış ve şimdi de bütün seriyi almak için mağazalara geri dönüyorlarmış.”

Molly afallamıştı. “Buna inanamıyorum.”

“Çocuklar kitapları arkadaşlarına gösteriyormuş. DBAİDÇ’nin diğer boykotlarını destekleyen ebeveynlerin bile Daphne kitaplarını aldığını duyuyoruz.”

“Bütün bunları hazmetmekte zorlanıyorum.”

“Anlıyorum.” Helen bacak bacak üstüne atarak gülümsedi. “Bunca yıldan sonra nihayet bir gecede başarıya ulaştın. Tebrikler, Molly.”

Janice ve Paul Hubert, pansiyonu işletmek için mükemmel çiftti. Bayan Hubert’in yumurtaları asla soğumuyordu ve kurabiyelerinin hiçbirinin altı yanmıyordu. Bay Hubert de klozetleri açmaktan zevk alıyor ve müşterilerle saatler boyunca sıkılmadan sohbet edebiliyordu. Kevin onları bir buçuk hafta sonra kovdu.

“Yardıma ihtiyaç var mı?”

Başını buzdolabından çıkardı ve Lilly’nin mutfak kapısının yanında durduğunu gördü. Saat gece on birdi; Molly gittiğinden beri iki hafta ve bir gün geçmişti. Hubert çiftini kovalı da dört gün olmuştu ve her şey berbat haldeydi.

İki hafta sonra eğitim kampı başlıyordu ve hazır değildi. Lilly’ye yardım etmek amacıyla kaldığı için memnun olduğunu söylemesi gerektiğini biliyordu ama bir türlü yapamıyordu ve bu yüzden de suçluluk duyuyordu. Liam Jenner kahvaltılara gelmeyi bıraktığından beri Lilly hüznünlü görünüyordu. Bir defasında Kevin bundan söz etmeyi denemişti ama pek iyi konuşamamıştı ve Lilly de anlamamış gibi davranmıştı.

“Çabuk kaban mayayı arıyorum. Amy not bırakıp ihtiyacı olduğunu belirtmiş. Çabuk kaban mayası da neyin nesi?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye cevap verdi Lilly. “Yemek pişirmekten pek anlamam.”

“Evet. Boş ver.” Kevin buzdolabının kapısını kapadı.

“Hubert’leri mi özlüyorsun?”

“Hayır. Sadece kadının yemek yapışını ve adamın her şeyi çekip çevirişini özlüyorum.”

“Ah.” Lilly oğluna bakarken eğlencesi kısa bir süre için mutsuzluğunun yerini aldı.

“Kadının çocuklara davranışlarından hoşlanmadım,” diye mırıldandı Kevin. “Ve adam da Troy’u delirtiyordu. Çimenlerin saat yönünde ya da ters yönde biçilmesi kimin umurunda?”

“Bayan Hubert çocuklara aldırıyor değil. Sadece Molly’nin aksine, mutfığa gelen her çocuğa kurabiye vermiyordu.”

“O yaşlı cadı çocukları hamam böceği gibi kovalıyordu. Çocuklara hikâye anlatmak için birkaç dakika ayırmasını da unut. Çok şey mi istiyoruz? Bir çocuk hikâye dinlemek istiyorsa, lanet olasıca temizlik malzemesi şişesini bırakıp birkaç dakikalığına bunu yapamaz mıydı yani?”

“Çocuklardan herhangi birinin Bayan Hubert’ten hikâye dinlemek istediğini hiç duymadım.”

“Ama Molly’den kesinlikle isterlerdi!”

“Doğru.”

“Bu da ne demek?”

“Hiç.”

Kevin kurabiye kavanozunun kapağını açtı ama içindekilerin hazır alındığını hatırlayınca tekrar kapadı. Bira almak için buzdolabına uzandı. “Kocası daha da kötüydü.”

“Çimenlere zarar verdikleri için çocuklara ortak alanda top oynamamalarını söylediğini duyduğumda, sonunun geldiğini tahmin etmiştim.”

“Slytherin.”

“Ama pansiyon müşterileri Hubert’leri sevmiştii,” diye vurguladı Lilly.

“Çünkü kulübelerde kalanların aksine, onların çocukları yok.”

Kevin, Lilly’ye bira teklif etti ama Lilly başını iki yana sallayarak dolaptan bir su bardağı aldı. “O’Brian ailesi bir hafta daha kalacağı için memnunum,” dedi. “Ama Cody’yi ve Kramer’ların kızlarını özlüyorum. Fakat yeni çocuklar da tatlı. Yeni bisikletler aldığımı gördüm.”

“Büyük tekerleklerle ihtiyacımız vardı.”

“Büyük çocuklar basketbol potasından hoşlanmışa benziyor ve sen de cankurtaran işe almakla doğru olanı yaptın.”

“Bazı ebeveynler fazla rahat.” Kevin birasını mutfak masasına götürdü, oturdu ve bir an tereddüt etti. Ama bunu yeterince ertelemişti. “Bana yardım ettiğin için gerçekten minnettarım.”

“Sözünü bile etme. Ancak Molly’yi özlüyorum. O buradayken her şey daha eğlenceliydi.”

Kevin kendini tutamayarak savunmaya geçti. “Hiç sanmıyorum. Onsuz da gayet iyi eğleniyoruz.”

“Hayır, eğlenmiyoruz. O’Brian kardeşler sürekli şikâyet ediyor, yaşlılar onu özliyor ve sen de o gittiğinden beri çok huysuzsun.” Lilly lavaboya dayandı. “Kevin, iki hafta oldu. Artık peşinden gitme zamanın gelmedi mi? Amy, Troy ve ben birkaç günlüğüne burayı idare edebiliriz.”

Lilly, Kevin’ın bunu yüz farklı açıdan çoktan düşünmüş olduğunu anlamıyor muydu? Daha fazla istediği başka bir şey yoktu ama evli bir erkek olarak aile kurmak istemiyorsa Molly’nin peşinden gitmesi mümkün değildi ve bu da yapamayacağı bir şeydi. “Bu haksızlık olur.”

“Kime?”

Kevin başparmağıyla şişenin etiketiyle oynadı. “Bana açıkladı... Duygularını.”

“Anlıyorum. Ya senin duyguların?”

Kevin’ın duyguları başa çıkamayacağı kadar yoğundu ama hiçbiri asıl önemli olanı gözden kaçırmamasını sağlamıyordu. “Belki beş-altı yıl sonra olsa işler farklı olurdu ama şu anda kariyerimden başka bir

şeye ayıracak zamanım yok. Ve gerçekçi olalım; Molly'yle beni uzun süreli bir birliktelikte düşünebiliyor musun?"

"Hem de hiç zorlanmadan."

"Haydi oradan!" Kevin yerinden fırladı. "Ben atletığım! Hareketi seviyorum. Oysa spordan nefret ediyor."

"Spordan nefret eden biri için gayet mükemmel görünüyor."

"Sanırım fena değil."

"Güzel yüzüyor ve profesyonel gibi atlıyor."

"Sadece yaz kampında öğrendiği şeyler."

"Beysbolu harika oynuyor."

"Yaz kampı."

"Amerikan futbolu hakkında her şeyi biliyor."

"Bunun nedeni sadece..."

"Futbol oynuyor."

"Sadece Tess'le."

"Dövüş sanatları çalışmış."

Kevin geçen kış Molly'nin kendisine uyguladığı kung-fu hareketini unutmuştu.

"Ve bana lisede tenis takımında olduğunu da söylemişti."

"Al işte. Ben tenisten nefret ederim."

"Muhtemelen iyi oynayamadığın için."

Lilly bunu nereden biliyordu?

Lilly'nin yüzünde tehlikeli ölçüde sempatik bir gülümseme vardı. "Bana kalırsa, Molly Somerville kadar atletik ve maceracı bir kadın bulmakta çok zorlanırsın."

"Hava sörfü yapmayacağından eminim."

"Ben de aksine bahse girerim."

Kevin'ın sözleri kendi kulağına bile huysuz geliyordu. Ve Lilly hava sörfü konusunda haklıydı. Kendisini uçaktan ittiğinde Molly'nin

atacağı çılgınları hayal edebiliyordu. Ama paraşütü açılır açılmaz büyük zevk alırdı.

Molly'nin kendisine âşık olması onu hâlâ rahatsız ediyordu. Öfkeliydi de. Bu en başından beri geçici bir şeydi, dolayısıyla Kevin ona umut vermiş sayılmazdı. Üstelik hiçbir söz de vermemişti. Çoğu zaman uygarca bile davranmamıştı ki.

Konu seksti. O zamana kadar her şey iyiydi. Kevin uçkuruna hâkim olabilseydi, Molly'yle ilgili sorun yaşamayacaktı ama bunu yapamamıştı; özellikle de her gün birliktelerken. Onu kim suçlayabilirdi ki?

Molly'nin gülüşünü düşündü. Hangi erkek o kahkahaları dudaklarının altında istemezdi? Ve o gri-mavi gözlerin çekikliği bile başlı başına bir cinsel meydan okumaydı. O gözler kendisine baktığında seksten başka bir şeyi nasıl düşünebilirdi?

Ama Molly kuralları biliyordu ve harika seks bir söz değildi; özellikle de bu zamanda. Kevin'ın duygusal bağ kurmaktan kaçındığı konusundaki zırvaları daha yanlış olamazdı. Elbette ki bağları vardı. Hem de önemli bağlar. Cal ve Jane Bonner vardı.

Haftalardır konuşmadığı çift.

Lilly'ye baktı. Belki saat geç olduğu ve savunması düştüğü için, kendini istediğinden daha fazlasını açıklarken buldu. "Molly'nin hakkımda paylaşmadığım bazı görüşleri var."

"Nasıl görüşler?"

"O..." Kevin bira şişesini bıraktı. "Duygusal açıdan sığ olduğumu düşünüyor."

"Değilsin!" Lilly'nin gözleri parladı. "Bu ne kadar korkunç bir itham!"

"Evet ama mesele şu ki..."

"Sen son derece karmaşık bir adamsın. Tanrım, sığ olsan benden hemen kurtulurdun."

"Denedim..."

“Omzumu sıvazlar ve Noel kartı göndermeye söz verirdin. Ben de tatmin olup çeker giderdim. Ama duygusal açıdan bunu yapamayacak kadar dürüstsün ki bu yüzden buradaki varlığım sana böylesine sıkıntı verdi.”

“Bunları söylediğin için çok nazıksın ama...”

“Ah, Kevin... Kendini asla sığ biri olarak düşünmemelisin. Molly’yi seviyorum ama bir daha seninle ilgili böyle bir şey söylediğini duyarsam, kendisiyle biraz konuşmamız gerekir.”

Kevin’ın içinden gülmek geldi ama gözleri dolmaya başlamıştı ve kendini yürürken, kollarını iki yana açarken buldu. Hak etmese bile işler sarpa sardığında, her erkeğin yardımına annesi koşardı.

Kevin annesine sahiplenilen bir tavırla sımsıkı sarıldı. Lilly ona yeni doğmuş kedilerin miyavlamasını hatırlatan bir ses çıkardı.

Kevin annesini daha da kendine çekti. “Sana sormak istediğim bazı şeyler var.”

Lilly sarsılarak hıçkırdı.

Kevin boğazını temizledi. “Müzik dersleri alıp piyano çalmayı hiç düşündün mü?”

“Ah, Kevin... Ben hâlâ bir notayı diğerinden ayıramıyorum.”

“Domates yediğinde ağzının kenarları kabarıyor mu?”

Lilly oğluna daha sıkı sarıldı. “Çok fazla yersem.”

“Ya tatlı patates?” Annesinin yine hıçkırdığını duydu. “Onları benim dışımda herkes seviyor gibi görünüyor da, merak ettim...” Durdu çünkü konuşmak giderek zorlaşıyordu. Aynı zamanda içinde asla oturmayan parçalar nihayet yerlerini bulmaya başlamıştı.

Bir süre sadece birbirlerine sarıldılar. Sonunda konuşmaya başladılar ve otuz yılı bir gecede yakalamaya çalıştılar. Bazen boşlukları doldururken birbirlerinin sözlerini tamamlıyorlardı. Söze dökülmeyen bir anlaşmayla, iki konudan uzak durdular: Molly ve Liam Jenner.

Sabahın üçünde nihayet merdivenin tepesinde ayrıldıklarında, Lilly oğlunun yanağını okşadı. “İyi geceler, hayatım.”

“İyi geceler...” *İyi geceler, anne.* Kevin’ın söylemek istediği buydu ama Maida Tucker’a ihanet edecekmiş gibi geliyordu ve bunu yapamazdı. Maida hayallerindeki anne olmayabilirdi ama Kevin’ı bütün kalbiyle sevmiştii ve o da karşılık vermiştii. Kevin gülümsedi. “İyi geceler, Lilly anne.”

İşte o zaman musluklar açıldı. “Ah, Kevin... Kevin, benim tatlı, küçük oğlum.”

Kevin dudaklarında bir gülümsemeyle uykuya daldı.

Birkaç saat sonra kahvaltüyü hazırlaması için alarm onu yataktan çıkmaya zorladığında, önceki geceyi ve Lilly’in artık hayatında kalıcı olacağı gerçeğini düşündü. Kendini harika hissediyordu. Kesinlikle doğru geliyordu.

Ama başka bir şey yoktu.

Gri, boş mutfağı inerken, Molly’yle ilgili suçluluk duyması için hiçbir neden olmadığına kendini inandırmaya çalışıyordu ama bu vicdanını rahatlatmıyordu. Bir şeyleri düzeltmenin bir yolunu bulana kadar onu düşünmekten asla vazgeçemeyecekti.

Ve sonunda buldu. Mükemmel çözüm!

Molly, Kevin’ın avukatına şaşkınlıkla baktı. “Kamp alanını bana mı veriyor?”

Avukat, Molly’nin bilgisayarının durduğu kolinin ortasına doğru ağırlığını kaydırđı. “Dün sabah ilk iş olarak beni aradı. Şu anda belgeleri tamamlıyorum.”

“İstemiyorum! Ondan hiçbir şey kabul etmiyorum.”

“Böyle tepki vereceğinizi tahmin etmiş olmalı çünkü reddettiğiniz takdirde Eddie Dillard’ın kampı yıkmasına izin vereceğini söylememi istedi. Şaka yaptığını sanmıyorum.”

Molly çığlık atmak istiyordu ama Kevin’ın üstünlük taslayıp elini kolunu bağlaması avukatın suçu değildi. Bu yüzden kendini kontrol etti. “Kamp alanını başkasına bağışlamamı engelleyen bir şey var mı?”

“Hayır.”

“Tamam, o halde kabul ediyorum. Sonra da birine bağışlayacağım.”

“Bundan memnun olacağını sanmıyorum.”

“O zaman ona bir kutu kâğıt mendil verin.”

Avukat gençti ve Molly’ye yarı flörtçü bir gülümsemeyle baktıktan sonra çantasını alıp mobilyaların arasından kapıya yürüdü. Temmuz sıcağından dolayı ceket giymemişti ama Molly’nin evinde havalandırma olmadığı için adamın sırtı terden ıslanmıştı. “Oraya çabucak gitmek isteyebilirsiniz. Kevin gitti ve kampın başında kimse yok.”

“Olduğundan eminim. Kampı yönetecek birini işe almıştı.”

“İşe yaramamış gibi görünüyor.”

Molly küfreden biri değildi ama bu kez ağır bir küfür savurmak için kendini çok zor tutuyordu. Başarılı bir çocuk kitabı yazarı olmaya alışmak için daha kırk sekiz saati olmuştu ve şimdi de bununla karşılaşyordu.

Avukat gider gitmez Molly telefonunu alıp yeni menajerini aramak için kanepeye yaklaştı. Şehrin en iyi pazarlıkçısı. “Phoebe, benim.”

“Hey, büyük yazar! Görüşmeler iyi gidiyor ama önerdikleri ön ödemededen hâlâ tatmin olmadım.”

Molly ablasının sesindeki neşeyi duyabiliyordu. “Onları iflas ettirme sakın. İhtiyacımız var.”

“Çok cazip bir fikir aslında.”

Birkaç dakika pazarlıklardan söz ettikten sonra Molly konuya girdi ve boğulmadan konuşmak için elinden geleni yaptı. “Kevin akla gelmeyecek en tatlı şeyi yaptı.”

“Gözlerini bağlayıp hızla akan trafiğe mi daldı?”

“Böyle davranma, Phoebe.” Molly bunu kesinlikle başarmak zorundaydı. “O harika biri. Aslını istersen, sürpriz olarak kamp alanını bana verdi.”

“Dalga geçiyorsun.”

Molly ahizeyi daha sıkı tuttu. “Orayı ne kadar sevdiğimi biliyor.”

“Bunu anlıyorum ama...”

“Yarın oraya gidiyorum. Ne kadar kalacağımı bilmiyorum.”

“En azından biz sözleşmenin pazarlıklarını bitirene kadar bu seni o pislik yuvası daireden çıkarır. Sanırım minnet duymalıyım.”

Phoebe’e evini satmak zorunda kaldığını söylemek utanç verici olmuştu. Ablası Molly’nin ipoteğini ödemeyi önermekle saygısını göstermişti ama bu sessiz kalacağı anlamına gelmemişti.

Molly elinden geldiğince çabuk bir şekilde telefonda kurtularak mutfak masasının altında serinlemeye çalışan Roo’ya baktı. “Haydi, söyle. Zamanlamam berbat. İki hafta daha bekleseydim, hâlâ havalandırması olan o eski evimizde olacaktık.”

Molly kendini kandırıyor olabilirdi ama Roo eleştirir gibi bakıyordu. Hain hâlâ Kevin’i özliyordu.

“Haydi işimizi bitirelim, ahbap. Yarın ilk iş olarak Kuzey Ormanı’na gidiyoruz.”

Roo başını kaldırdı.

“Çok fazla heyecanlanma çünkü orada kalmayacağız. Ciddiyim, Roo. Orayı bağışlayacağım!”

Ama bunu yapmayacaktı. Kevin’in başı olmasını dilediği bir tabak kutusunu tekmeleyerek kenara itti. Kevin bunu suçluluk duygusundan yapmıştı. Molly ona âşık olduğu ama kendisi karşılık veremediği için, neden olduğu acıyı telafi etmeye çalışıyordu.

Ama kamp fazla büyük bir telafi hediye siydi.

25

Daphne, Benny'yle konuşmuyordu ve Benny umursamıyordu. Melissa ise film yıldızı gözlüğünü bulamıyordu ve yağmur yağmaya başlamıştı. Her şey karmakarışık!

Daphne Yaz Kampına Gidiyor

Lilly pansiyonun mutfak kapısının içinde durdu. Molly masada uyu-yakalmıştı. Başını koluna dayamış, elini resim defterinin üzerine koymuştu ve saçları eski meşe masanın üzerine dökülmüş şurup gibi yayılmıştı. Lilly onun bir erkek avcısı olduğuna nasıl inanabilmişti ki?

Molly on gün önce kamp alanına döndüğünden beri Daphne Yaz Kampına Gidiyor'un çizimlerini bitirmiş, yeni bir kitaba başlamış ve Chik için bir makale yazmıştı; üstelik yemekleri hazırlamış ve müşterilerle de ilgilenmişti. Lilly'ye yeni sözleşmesinin nihayet kendisine maddi açıdan denge kazandırdığını söylemiş olmasına rağmen, bir türlü rahatlayamıyordu. Lilly onun Kevin'ı düşünmemeye çalıştığını biliyordu ve sessiz acısını anlıyordu. İçinden oğlunu boğmak geliyordu.

Molly kıpırdanarak gözlerini kırptırdı ve başını kaldırıp bakarak gülümsedi. Gözlerinin altında koyu renk halkalar oluşmuştu. Muhtemelen Lilly de ondan farklı görünmüyordu. "Güzel bir yürüyüşe mi çıktın?"

“Evet.”

Molly doğrulup oturdu ve saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. “Liam buradaydı.”

Lilly’nin kalbi duracak gibi oldu. Ültimatomunu verdikten birkaç gün sonra onu kasabada bir kez uzaktan görmüş olması dışında, Lilly onunla haftalardır görüşmemişti. Fakat giderek daha rahatlamak yerine, ayrılıkları giderek daha fazla acı veriyordu.

“Sana bir şey getirmiş,” dedi Molly. “Odana koydurttum.”

“Nedir?”

“Muhtemelen kendin görmelisin.” Molly yere düşmüş olan bir kalem aldı ve onunla oynamaya başladı. “Sana veda ettiğini iletmemi istedi.”

Mutfak sıcak olmasına rağmen Lilly ürperdi. “Gidiyor mu?”

“Bugün. Bir süre Meksika’da yaşayacakmış. Işıkla deneyler yapmak istiyor.”

Lilly bu kadar şaşırmamalıydı. Ne yani, fikrini değiştirene kadar elinin altında oturup bekleyeceğini mi sanmıştı? Liam Jenner’ın sanatını anlayan herkes, onun temelde bir eylem adamı olduğunu bilirdi. “Anlıyorum.”

Molly yerinden kalkarak Lilly’ye anlayışlı gözlerle baktı. “İşleri çok kötü batırmışsın.”

“Hem de çok,” dedi Lilly, Craig’le geçirdiği hayattan kalan reflekslerden biriyle.

“Sensiz işimin kolay olacağını sanma ama Kevin gittiğine göre, sen neden hâlâ burada kalıyorsun?”

Lilly yakında Kevin’la Chicago’da buluşmak için planlar yapmıştı. İkisi de ilişkilerini sır olarak tutmak istemiyordu ve Kevin dostları Bonner çiftiyle haberi paylaşmak için Kuzey Carolina’ya uçmuştu bile. Son telefon görüşmelerinde açıkladığına göre, Cal kardeşlere, eşlerine ve uçakta yanında oturan adama bile söylemişti.

Lilly onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordu ama henüz kamp alanından ayrılamıyordu. Kendini Molly için kaldığına inandırmıştı. “Sana yardım etmek için kalıyorum, seni nankör sersem.”

Molly su bardağını lavaboya götürdü. “Onun dışında.”

“Çünkü burası huzurlu bir yer ve Los Angeles’tan nefret ediyorum.”

“Ya da belki Liam’a arkanı dönüp gidemiyorsundur; ona pislik gibi davranmış olsan ve onu hak etmesen bile.”

“Bu kadar harika olduğunu düşünüyorsan al senin olsun. Kontrolcü bir erkekle evli olmanın ne demek olduğunu bilemezsin.”

“Sanki istesen onu kuzuya çeviremezmişsin gibi.”

“Benimle bu ses tonuyla konuşma, küçük hanım.”

“Amma ahmaksın.” Molly gülümsedi. “Yukarı çık da, sana bıraktığı şeyi gör.”

Lilly kaprisli bir film yıldızı tavrıyla mutfaktan çıkmaya çalıştı ama Molly’nin yutmadığını biliyordu. Oğlunun karısı da tıpkı Mallory gibi açık, dürüst bir kişiliğe sahipti. Kevin neden sırt çevirdiği şeyi göremiyordu ki?

Ve kendisinin sırt çevirdiği adama ne demeliydi? Lilly hâlâ kapitane projesi üzerinde çalışmıyordu. Şimdi ona baktığında görebildiği tek şey kumaş parçalarıydı. Artık yaratıcı enerji, yaşamın gizemleriyle ilgili cevaplar yoktu.

İkinci kata çıkarak tavan arasına uzanan daha dar merdivene yöneldi. Kevin onu daha büyük odalardan birine geçirmeye çalışmıştı ama Lilly burayı seviyordu.

İçeri girerken büyük bir tuval gördü. Yüksekliği eninden fazlaydı ve yatağın ayakucuna dayanmıştı. Saman kâğıda sarılmış olmasına rağmen, Lilly onun ne olduğunu biliyordu. Stüdyosunda geçirdikleri o öğleden sonra hayranlıkla baktığı Meryem Ana tablosu. Halının üzerine diz çökerek nefesini tuttu ve kâğıdı çekip aldı.

Ama Meryem Ana tablosu değildi. Kendi portresiydi.

Kendini tutamayarak hıçkırdı. Parmaklarını ağzına bastırarak telaşla geri çekildi. Liam onun vücudunu muazzam bir gerçekçilikle resmetmişti. Düz olması gereken bütün sarkıklıkları, kırışıklıkları, şişkinlikleri göstermişti. Bir bacağının eti oturduğu sandalyenin kenarından taşmıştı ve göğüslerinin ağırlığı hissediliyordu.

Ancak yine de muhteşem görünüyordu. Teni içeriden geliyor gibi görünen bir ışıkla parlıyordu. Kıvrımları güçlüydü ve yüzünde görkemli bir güzellik vardı. Hem kendisi hem de onun yaşındaki her kadındı.

Bu, Liam Jenner'ın ona son aşk mektubuydu. Net ve korkusuz duyguların uzlaşmaz ifadesi. Sahiplenmeye cesaret edemediği o müthiş adam, Lilly'nin ruhunu gözler önüne sermişti. Ve artık çok geç olabilirdi.

Anahtarlarını kaparak aşağı koştu ve binadan dışarı fırlayıp arabasına yöneldi. Çocuklardan biri bagajın üzerindeki toza detaylı bir tavşan resmi çizmişti. Sonra çizimin bir çocuk için fazla detaylı olduğunu fark etti: Yine Molly ve yaramazlıkları.

Çok geç, çok geç, çok geç... Lilly kamp alanından Liam'ın cam evine doğru hızla giderken lastiklerden hışırtilar geliyordu. Kendisi yıllardır sevmediği merhum kocasıyla arasına bariyerler örmeye çalışırken, Liam istediği şeyin peşinden gitmişti.

Lilly arabadan fırlayıp kapıya koştu ve zile avucuyla bastı. Cevap veren olmadı. Kapıyı yumrukladı ve sonra arka tarafa koştu. *Meksika'ya gidiyor...*

Duvarları camdan yapılmış stüdyo, bir dâhinin ağaç evi gibi üzerinde yükseliyordu. İçeride hiç yaşam belirtisi yoktu; evin geri kalanında da öyle.

Arkasında gölün üzerinden güneş ışıkları yansıyor. Bulutsuz gökyüzü masmaviydi ve mükemmel gün onunla alay ediyordu. Binanın yan tarafında bir kapı fark ederek oraya doğru koştu; açık olmasını beklemiyordu ama yine de ağır tokmak elinde döndü. İçeride her

şey sessizdi. Evin arka tarafından dolaşarak mutfığa girdikten sonra salona ilerledi. Oradan metal iskeleye çıktı.

Arka taraftaki kemer onu Liam'ın kutsal alanına çağırıyordu. Girmeye hakkı yoktu ama yine de girdi.

Liam kapıya sırtı dönük şekilde akrilik tüplerini bir çantaya dolduruyordu. Lilly'nin buraya daha önceki gelişinde olduğu gibi, Liam yine simsiyah giyinmişti; özel terzi yapımı pantolon ve uzun kollu bir gömlek. Yolculuğa hazırlanmıştı.

“Bir şey mi istedin?” diye hırladı Liam, başını kaldırmadan.

“Ah, evet,” dedi Lilly, nefes nefese.

Liam sonunda döndü ama Lilly onun gerilmiş çene kaslarına bakınca işinin kolay olmayacağını anladı.

“Seni istiyorum,” dedi Lilly.

Liam'ın yüz ifadesindeki kibir daha da arttı. Lilly onun gururunu incitmişti ve Liam'ın daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Lilly yazlık elbisesinin kenarına uzandı, başının üzerine çekti ve fırlatıp attı. Sutyenini açıp bir kenara attıktan sonra başparmaklarını külotunun lastiklerine geçirerek aşağı indirdi ve onu da çıkardı.

Liam hiçbir şey belli etmeden, sessizce onu izliyordu.

Lilly kollarını kaldırarak ellerini saçlarına soktu ve ensesinden kaldırdı. Bir dizini kırdı, belinden hafifçe döndü ve bir milyon poster satmış olan pozunu aldı.

Onun yaşında ve ağırlığında bir kadın olarak, Liam'ın karşısında bu şekilde dururken dönmeye benziyor olmalıydı. Ancak kendini güçlü ve son derece seksi hissediyordu; tıpkı Liam'ın onu resmettiği gibi.

“Beni geri almak için yapman gereken tek şeyin bu olduğunu mu sanıyorsun?” diye hırladı Liam.

“Evet. Öyle sanıyorum.”

Liam geçen sefer orada olmayan eski bir kadife kanepeyi başıyla işaret etti. “Uzan.”

Lilly onun o kanepede başka bir modele poz verdirip verdirmediğini merak etti ama kıskanmak yerine acıma duygusu hissetti. O kadın her kimse, kesinlikle Lilly'nin güçlerine sahip değildi.

Lilly yavaşça, kararlı bir tavırla gülümseyerek kanepeye yürüdü. Kanepe stüdyonun tavan pencerelerinin altında duruyordu ve kanepeye uzanırken bütün teni ışığa boğuldu.

Liam'ın çantasından bir palet ve boya tüpleri çıkardığını görünce şaşırmadı. Onun resmini yapmaya nasıl direnebilirdi ki? Lilly başını kolçaklardan birine dayayarak mükemmel bir keyifle yumuşak kadifeye gömüldü ve Liam'ın tüplerden boya sıkarak çalışmaya koyuluşunu izledi. Sonunda Liam fırçaları toplayarak Lilly'ye yaklaştı.

Lilly onun nefeslerinin sıklaştığını hissetmişti. Şimdi o gözlerin ardındaki dehayı yakıp kavuran alevleri de görüyordu. Liam onun önünde çömeldi. Lilly memnun bir tavırla bekledi.

Liam onu boyamaya başladı. Resmini yapmıyor, vücudunu boyuyordu.

Lilly'nin kaburgalarının üzerine kadmiyum kırmızısı kalın bir çizgi çektikten sonra kalçasına Mars menekşesi ve Prusya mavisi ekledi. Omzuna ve karnına turuncu, lacivert ve zümrüt yeşili lekeler koydu, kullanmadığı fırçasını bir korsan bıçağı gibi dişlerinin arasına koydu ve Lilly'nin göğsünü deniz mavisi ve limon sarısı renklerde boyadı. Türkuaz ve mor eklerken göğüs ucu sertleşti. Bacaklarını açarak zümrüt yeşili ve mavi-menekşe tonlarla süsledi.

Lilly onun öfkesinin arzusuyla birlikte arttığını gördü ve Liam fırçaları bir kenara fırlatıp ellerini kullanmaya, renkleri birbirine karıştırmaya, etini müthiş bir zevkle yoğurmaya başladığında Lilly hiç şaşırmadı.

Lilly ayağa fırladı ve ellerine boyanmış Rönesans altını rengiyle lekeleyerek Liam'ın siyah gömleğinin düğmelerine saldırdı. Artık Liam'ın yaratıcılığı yetmiyordu; Lilly onu kendi suretinde yeniden yaratmalıydı ve Liam çıplak kaldığında, Lilly bütün vücudunu onunkine yapıştırdı.

Lilly kendi görüntüsünü ona yansıtırken, sıcak pigmentler birbirine karışıp kaynadı. Bir kez daha yatak yoktu; bu yüzden Lilly onu kanepenin minderlerine çekti ve ikisi de nefessiz kalana kadar öptü. Sonunda kendini ona açabilmek için geri çekildi. “Lilly, aşkım...” Liam yaratımı kadar şiddetli bir şekilde Lilly’nin içine girdi.

Boya Lilly’nin bacaklarının iç kısmını kayganlaştırmıştı, bu yüzden Liam’ın beline daha sıkı tutundu. Liam daha hızlı ve daha sert gidip gelmeye başladı. Tek vücut olana kadar ağızları da vücutları gibi birbirinin içinde eridi. Birlikte dünyanın kıyısından aşağı yuvarlandılar.

Sonrasında boyayla oynarken, söylemeye ihtiyaç duydukları aşk sözcükleriyle birbirlerini öpücük yağmuruna tuttular. Duşa girdiklerinde Lilly ona kendisiyle evlenmeyeceğini söyledi.

“Bunu kim istedi ki?”

“Hemen değil,” diye ekledi Lilly, onun şaşkınlığına aldırmadan. “Önce bir süre birlikte yaşamamızı istiyorum. Mükemmel bohem günahla.”

“Bana sadece aşağı Manhattan’da suyu soğuk akan bir daire kiralamak zorunda kalmayacağımı söyle.”

“Hayır. Meksika da olmayacak. Paris’te. Bu güzel olmaz mıydı? Senin ilham perin olabilirim.”

“Lilly, sevgilim, zaten öyle olduğunu bilmiyor musun?”

“Ah, Liam, seni çok seviyorum. İkimiz... antik Chanel takımı giyen yaşlı bir hanımın Sixth Arrondissement’taki bir atölyesini kiralayabiliriz. Sen ve dehan, senin harika, muhteşem vücudun. Ve kapitonelerimle ben. Şarap, boya ve Paris.”

“Hepsi senin.” Liam şehvetli bir kahkaha patlattı ve Lilly’nin göğüslerini sabunladı. “Seni sevdiğimi söylemiş miydin?”

“Söyledin.” Lilly duygularının bütün derinliğiyle o koyu renk gözlere gülümsedi. “Saçağın altına da bir rüzgâr çanı asacağım.”

“Böylece beni uyanık tutacak ve bütün gece seninle sevişebileceğim.”

“Rüzgâr çanlarına bayılıyorum.”

“Ve ben de sana bayılıyorum.”

Kevin duygusuz gözlerle bakarak Ferrari’nin hız göstergesinin yükselişini izledi. *Yüz yirmi... yüz otuz*. Chicago’nun son banliyölerindeki gişelerden hızla geçerek batıya doğru ilerledi. Gerekirse Iowa’ya kadar gidecekti; önemli olana odaklanabilmek için, bütün huzursuzluğundan kurtulmak için ne kadar gitmesi gerekiyorsa.

Eğitim kampı ertesi sabah başlıyordu. O zamana kadar araba kullanacaktı.

Hızı hissetmeye ihtiyacı vardı. Tehlike duygusunu. *Yüz elli... yüz altmış*.

O sabah Molly’nin avukatından gelen boşanma belgeleri yanında duruyordu. Neden Molly bunu yapmadan önce kendisiyle konuşmamıştı? Önemli olanı hatırlayarak kendini toparlamaya çalıştı.

Önünde sadece beş-altı verimli yılı kalmıştı...

Önemli olan tek şey Stars’ta oynamaktı...

Aşırı zeki bir kadının dikkatini dağıtmasına izin veremezdi...

Yola devam ederken sonunda kendini dinlemekten yoruldu ve gaz pedalına daha da yüklendi.

Molly’yi son gördüğünden beri bir ay dört gün geçmişti, dolayısıyla egzersizlerinde istediği gibi ilerleyemediği veya planladığı bütün maç görüntülerini izleyemediği için onu suçlayamazdı. Bunları yapmak yerine kaya tırmanışına gitmiş, rafting ve yamaç paraşütü yapmıştı. Ama hiçbirini onu tatmin etmemişti.

Kendini biraz olsun memnun hissettiği tek zaman, birkaç gün önce Lilly ve Liam’la konuştuğu zamandı. İkisi de çok mutlu görünüyordu.

Direksiyon elinin altında titriyordu ama Molly’le birlikte kayalıklardan atladığı zaman hissettiği heyecana yaklaşamıyordu bile.

Yüz yetmiş. Kanoyu devirdiği güne ne demeliydi? *Yüz seksen.* Ya da Marmie'nin peşinden ağaca tırmandığı zamana? *Yüz doksan.* Ya da o gözlerindeki yaramazca pırıltılara?

Ve sevişmeleri. Bir ömre degecek kadar heyecanlıydı.

Şimdi bütün eğlence bitmişti. Ferrari Spider'ıyla saatte iki yüz kilometre hız yapmaktansa, Molly'yle birlikte kamp alanında bisiklete bindiğinde daha çok heyecanlanmıştı.

Koltukaltları terliyordu. Şimdi lastiklerinden biri patlarsa Molly'yi bir daha göremeyebilirdi; başından beri kendisiyle ilgili haklı olduğunu ona asla itiraf edemeyebilirdi. Gerçekten de Molly'nin söylediği kadar korkuyordu.

Ve Molly'ye âşık olmuştu.

O anda içindeki bütün boşluklar doldu ve ayağını gaz pedalından çekti. Sürücü koltuğunda gevşerken, göğsü içine gömülmüş gibi geldi. Lilly ona bunu anlatmaya çalışmıştı; Jane Bonner da öyle. Ancak Kevin onlara kulaklarını kapamıştı. Molly haklıydı. Bir oyuncu olarak ulaştığı standartlara kişi olarak ulaşabileceğine asla inanmadığı için bunu hiç denememişti bile. Oysa hayatını kalıntıların gölgeleri altında geçirmek için yaşı fazla ilerlemişti.

Sağ şeride geçti. Aylardır ilk kez sakinleştiğini hissediyordu. Molly ona kendisini sevdiğini söylemişti ve Kevin nihayet bunun ne anlama geldiğini gerçekten anlıyordu. Ayrıca ne yapması gerektiğini de biliyordu. Ve bu kez doğru olanı yapmaya kararlıydı.

Yarım saat sonra Calebow'ların kapısının zilini çaldı. Andrew üzerinde kot pantolonu ve turuncu bir can simidiyle kapıyı açtı. "Kevin! Benimle birlikte yüzmek ister misin?"

"Üzgünüm, dostum, bugün yapamam." Kevin onun yanından geçerek içeri girdi. "Annenle babanı görmem gerek."

"Babamın nerede olduğunu bilmiyorum ama annem ofisinde."

“Teşekkürler.” Kevin, Andrew’un saçlarını okşadı ve evin içinden arka taraftaki ofise doğru yürüdü. Kapı açıldı ama yine de vurdu. “Phoebe?”

Phoebe dönüp ona baktı.

“Böyle içeri daldığım için özür dilerim ama seninle konuşmam gerek.”

“Ah?” Phoebe koltuğunu geri iterek bacak bacak üstüne attı; bacakları Molly’ninkilerden daha uzundu ama onun kadar heyecan verici değildi. Beyaz şort ve mor dinazor desenli pembe naylon sandaletler giymişti. Yine de bir tanrıça kadar ürkütücü görünüyordu ve konu Stars’ın dünyasına geldiğinde, gerçekten de o kadar güçlüydü.

“Konu Molly’yle ilgili.”

Kevin bir an için Phoebe’in gözlerinde şüphe görür gibi oldu. “Ona ne olmuş?”

Kevin içeri girdi ve oturmak için davet bekledi. Gelmedi.

Bunu kolaylaştırmanın bir yolu yoktu ve gerek de yoktu. “Onunla evlenmek istiyorum. Gerçek anlamda. Ve sizin izninizi istiyorum.”

Beklediği gülümsemeyi göremedi. “Neden fikir değiştirdin?”

“Çünkü onu seviyorum ve sonsuza dek hayatını paylaşmak istiyorum.”

“Anlıyorum.”

Phoebe’in poker yüzü mükemmeldi. Belki de Molly’nin Kevin’la ilgili duygularını bilmiyordu. Kevin’ı ablasından koruma düşüncesiyle duygularını gizlemek, Molly’nin kesinlikle yapacağı bir şeydi. “Beni seviyor.”

Phoebe etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Kevin tekrar denedi. “Bu haberden mutlu olacağından kesinlikle eminim.”

“Ah, bundan ben de eminim. En azından başlangıçta.”

Odanın sıcaklığı on derece düştü. “Bununla ne demek istiyorsun?”

Phoebe yerinden kalktığında dinazor desenli naylon sandalet giyen birinden beklenmeyecek kadar güçlü görünüyordu. “Molly için gerçek bir evlilik istediğimizi biliyorsun.”

“Ben de öyle. Bu yüzden buradayım.”

“Onu her şeyin üzerinde tutacak bir eş.”

“Alacağı da bu zaten.”

“Kaplan çizgilerini fazla çabuk değiştiriyor.”

Kevin onun ne demek istediğini anlamamış gibi yapmadı. “Hayatımın futbol oynamaktan fazlasını içermesi gerektiğini anlamam uzun sürdü ama Molly’ye âşık olmam bakış açımı netleştirdi.”

Phoebe masanın etrafından dolaşarak Kevin’a yaklaşıırken, yüzündeki soğuk şüphecilik pek de cesaret verici değildi. “Ya gelecek? Takımla ilgili duygularını herkes biliyor. Bir defasında Dan’e oyuncu olarak emekliliğe ulaştıktan sonra koç olarak takımda kalmayı düşündüğünü söylemiştin ve o da zaman içinde senin ön ofise geçmek isteyeceğini düşündü. Hâlâ böyle mi düşünüyorsun?”

Kevin yalan söylemeyecekti. “Kariyerimle ilgili bakış açımı değiştirmiş olmam, onu fırlatıp atacağım anlamına gelmez.”

“Hayır, elbette gelmez.” Phoebe kollarını göğsünde kavuşturdu. “Dürüst olalım; istediğin Molly mi, yoksa Stars mı?”

Kevin olduğu yerde donakaldı. “Umarım sandığım şeyi ima etmiyorsundur.”

“Aileden biriyle evlenmek, zaman içinde ön ofise geçmek için oldukça etkili bir yol gibi görünüyor.”

Kevin iliklerine kadar ürperdi. “Ben sizin izninizi istediğimi söyledim. İhtiyacım olduğunu söylemedim.” Kevin dönüp yürümeye başladı ama Phoebe’in sözleri sırtına inen tokat etkisi yaptı.

“Eğer Molly’ye bir daha yaklaşırsan, Stars’a veda edersin.”

Kevin duyduklarına inanamayarak ona döndü.

Phoebe'in bakışları kararlı ve soğuktu. "Ciddiyim, Kevin. Kardeşim yeterince incindi ve uzun vadeli planların için onu kullanmana izin vermeyeceğim. Ondan uzak dur. Ya takımı ya da Molly'yi alabilirsin ama ikisini birden alamazsın."

Daphne'nin morali hâlâ bozuktı. En sevdiği yulaflı-çilekli kurabiyeleri pişirirken durumu değişmiyordu ve birkaç hafta önce ormana taşınmış olan Fare Murphy'yle konuşurken kalbine bıçaklar saplanıyordu. Pembe sırt çantasında şingirdayan parlak yeni paralar bile ona kendini daha iyi hissettiremiyordu. Neşelenmek için Melissa'nın evini işletmek istiyordu ama Melissa yeni arkadaşı Boğa Kurbağası Leo'yla birlikte Paris'e gitmeyi planlıyordu.

Daphne'nin moralinin bozuk olmasının en önemli nedeni, Benny'yi özleyor olmasıydı. Benny bazen onu kızdırıyordu ama hâlâ en iyi arkadaşıydı. Ancak Daphne artık onun en iyi arkadaşı değildi. Daphne, Benny'yi seviyordu ama Benny onu sevmiyordu.

Burnunu çekerek elektrogitarının kayışıyla gözlerini sildi. Benny'nin yeni okulu bugün başlıyordu ve o kadar eğlenecekti ki Daphne'yi aklına bile getirmeyecekti. Bunun yerine atacağı golleri ve süslü giysileri, yabancı dilde sözcükleri, şişkin dudakları ve iri göğüsleriyle onu etkilemeye çalışarak citlerin dışından izleyecek olan tavşanları düşünecekti. Onu

Daphne'nin anladığı şekilde anlamayan, sadece Benny'nin ününden, parasından ve yeşil gözlerinden etkilenen, kedileri sevdiğini, bazen eğlenmeye ihtiyacı olduğunu ve kanişlerden sandığı kadar nefret etmediğini bilmeyen kızlar. Benny'nin uyurken ona sarılarak ve elini...

Molly sarı defterindeki sayfayı yırttı. Bu kitabın adı *Daphne'nin Morali Bozuk* olacaktı, *Daphne Dallas*'ta değil. Pirinçkuşu Çayırı'na baktı ve hayatının bazı kısımları çok mutluluk verirken diğer kısımlarının nasıl bu kadar üzücü olabildiğini merak etti.

Çimenlere yaydığı bluzu çıplak bacaklarının altında toplanmıştı. Bluz Kevin'ındı. Bluzu düzeltirken hayatının mutlu yönlerine odaklanmaya çalıştı.

Yeni sözleşmesi sayesinde, servetini bağışladığından beri ilk kez maddi açıdan güvendeydi ve zihni yeni kitaplar için fikirlerle doluydu. Kamp alanı ve pansiyon ağzına kadar dolmuştu ve Amy'yle Troy daha fazla sorumluluk aldıkça daha kolay idare edilebiliyorlardı.

Kamp alanına duydukları bağlılık Molly'ninki kadar güçlenmişti ve genç çift, Molly'ye pansiyonun tavan arasını bütün yıl oturabilecekleri bir daireye dönüştürmeyi önermişti. Pansiyonu kayakçılar ve kar motoru meraklıları için de kış boyunca açık tutmak istiyorlardı. Molly bunu yapmalarına izin vermeyi uygun bulmuştu. Kevin kamp alanını sürekli işletecek birini arayıp dururken, gözünün önündekileri görmemişti.

Onu bu kadar özlemekten nefret ediyordu. Muhtemelen Kevin onu aklına bile getirmiyordu. Molly artık bunun onun kaybı olduğunu biliyordu. Ona en değerli şeyini önermişti ve Kevin sımsıkı tutunmak yerine bir kenara fırlatıp atmıştı.

Molly defterini kaptı. *Daphne'nin Morali Bozuk* üzerinde çalışmıyorsa, en azından Troy'un kasabada yapacağı alışveriş için bir liste hazırlayabilirdi. Amy çay için yeni spesiyalitesini hazırlıyordu;

üzerine yeşil hindistancevizi tozları ve solucan şeker serpilmiş çikolata pastalar. Ama Amy onlara çamur pasta adını vermişti. Molly, Lilly'nin yardımlarını da özleyecekti; yine de dostluğunu ve varlığını özleyeceği kadar değil. Lilly ve Boğa Kurbağası Leo'nun birlikte ne kadar mutlu olduklarını düşününce morali biraz düzeldi.

Arkasında bir hareket duyunca defterini bir kenara bıraktı. Müşterilerden biri Molly'nin gizlendiği yeri bulmuştu. O sabah restoran rezervasyonlarını yapmış, antika dükkânlarının ve golf sahalarının haritalarını çizmiş, tıkanmış bir klozeti açmış, kırılmış bir pencere camını bantla yapıştırmış ve büyük çocukların çöp avı düzenlemesine yardım etmişti.

Kaçınılmaz olana teslim olarak döndü ve... Kevin'ın çayırın dibindeki çitlerin etrafından dolaşarak geldiğini gördü.

Nefesi kesildi. Kevin'ın gözlüğünün gümüş çerçevesi parlıyordu ve esinti saçlarıyla oynuyordu. Üzerinde haki pantolon ve açık mavi bir tişört vardı. Ancak iyice yaklaştığı zaman Molly onun tişörtünün önündeki Daphne resmini görebildi.

Kevin olduğu yerde durup Molly'ye baktı. Molly çayırda bağdaş kurmuş halde oturuyor, güneş çıplak omuzlarını ısıtıyordu ve bir çift sarı kelebek başının etrafında kurdele gibi uçuşuyordu. Tıpkı Kevin'ın şafakta kaybettiği rüya gibiydi; şimdiye kadar ihtiyaç duyduğunu anlamadığı her şeyin rüyası. Molly onun oyun arkadaşı, sırdaşı, nabzını hızlandıran sevgilisiydi. Çocuklarının annesi ve yaşlılığındaki refakatçisiydi. Kalbinin mutluluk kaynağıydı.

Ve şimdi ona sanki az önce ormandan çıkan bir kokarcaymış gibi bakıyordu.

"Ne istiyorsun?"

Öpsene beni, seni aptal nereden kalmıştı? Doooğruuu... Kevin güneş gözlüğünü çıkardı ve eski çapkın gülümsemesini denedi. "Eh, nasıl gidiyor bakalım?"

Bunu gerçekten söylemiş miydi? Gerçekten “nasıl gidiyor” mu demişti? İşte şimdi başına gelecekleri hak etmişti.

“Bundan iyisi olamazdı. Tişörtün güzelmiş. Şimdi kampımdan defol.”

Son görüşmelerinde kendisi için her şeyin en iyisini dileyen kadın bu muydu? “Ben, eee... burayı satabileceğini duydum.”

“Fırsatını bulduğumda.”

“Belki geri satın almak isterim.”

“Belki de istemezsin.” Molly ayağa kalktığında Kevin’ın dokunmayı çok sevdiği o bacaklara birkaç parça çimen yapışmıştı. “Neden eğitim kampında değilsin?”

“Eğitim kampı mı?” Kevin gözlüğünü tişörtünün cebine attı.

“Deneyimli oyuncuların bu sabah başlaması gerekiyordu.”

“Lanet olsun. O halde sanırım başım dertte.”

“Seni buraya Phoebe mi gönderdi?”

“Pek sayılmaz.”

“O halde neler oluyor?”

“Seninle konuşmak istedim, hepsi bu. Sana söylemem gereken şeyler var.”

“Eğitim kampında olman gerekiyor.”

“Sanırım bunu daha önce de söylemiştin.”

“Bir telefon görüşmesi, neden orada olmadığını öğrenmeme yeter.”

Kevin bunu henüz yapmak istemiyordu ve ellerini ceplerine soktu. “Önce, belki söyleyeceklerimi dinlemen daha iyi olur.”

“Bana cep telefonunu ver.”

“Arabada.”

Molly, Kevin’ın kendisine ait olduğunu hatırladığı bir bluzu yerden kaparak çimenliğin dibindeki çitlere doğru yürüdü. “Pansiyondan ararım.”

“Boştayım, tamam mı? Beni sattılar!”

Molly olduğu yerde hızla döndü. “Sattılar mı? Bunu yapamazlar.”
“Delirmişler ve istedikleri her şeyi yapabilirler.”

“Seni sezonda takım dışı bırakamazlar.” Molly bluzu beline dolayarak kollarını düğümledi ve hızlı adımlarla Kevin’a yaklaştı. “Bana neler olduğunu anlatacaksın. Kelimesi kelimesine.”

“İstemiyorum.” Kevin’ın boğazında bir şeyler düğümlendi ve dili dolaştı. “Sadece ne kadar güzel olduğunu söylemek istiyorum.”

Molly ona şüpheli gözlerle baktı. “Beni son gördüğünden farklı değilim; sadece burnum güneşten biraz yandı.”

“Çok güzelsin.” Kevin ona yaklaştı. “Ve seninle evlenmek istiyorum. Gerçek anlamda. Sonsuza dek.”

Molly gözlerini kırptırdı. “Neden?”

Bu iş Kevin’ın planladığı gibi gitmeyecekti. Ona dokunmak istiyordu ama Molly’nin kaşlarının çatıklığı iki kez düşünmesine neden oldu. “Çünkü seni seviyorum. Gerçekten seviyorum. Hayal bile edemeyeceğim kadar çok.”

Mükemmel sessizlik.

“Molly, dinle beni. Olanlar için üzgünüm; ne istediğimi anlamam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Ama seninle birlikteyken düşünemeyecek kadar güzel zaman geçiriyordum. Oysa sen gittikten sonra işler iyi gitmedi ve benimle ilgili söylediğin her şeyin doğru olduğunu anladım. Korkuyordum. Futbolun bütün hayatımı oluşturmalarına izin vermiştim. Emin olduğum tek şey oydu ve bu yüzden bu yıl böylesine gözü kara oldum. İçimde doldurmaya çalıştığım bir boşluk vardı ama bunu yapmak için yanlış yoldaydım. Ancak artık içimde hiçbir boşluk yok çünkü sen yanımdasın.”

Molly’nin kalp atışları o kadar hızlanmıştı ki Kevin’ın duymasından korkuyordu. Kevin ciddi miydi? Ciddiymiş gibi görünüyordu; endişeli, üzgün, hiç görmediği kadar ciddiydi. Ya gerçekten samimiyse?

Duygusal tacize uğramış bir çocuk olarak Molly’nin hayatta kalma dürtüleri güçlüydü ve şimdi devreye girmişti. “Bana satıştan söz et.”

“Şimdi bunu konuşmayalım. Bizi konuşalım. Geleceğimizi konuşalım.”

“Burada ve şimdiyi anlayana kadar geleceği konuşamam.”

Kevin onun konunun peşini bırakmayacağını biliyordu ama yine de konudan kaçmaya çalıştı. “Seni çok özledim. Sensiz mutlu olamadım.”

İşte Molly’nin duymak istediği buydu. Yine de... “Yapmam gereken tek şey Phoebe’i aramak.”

Kevin çitlere doğru yürüdü. “Pekâlâ, istediğin gibi olsun.” Elini çitlerin üzerine koydu. “Onlarla işleri tamamen yoluna koymak istedim ve bu yüzden evlerine gittim. Dan orada değildi ama Phoebe’le konuştum. Ona seni sevdiğimi ve gerçekten evlenme teklif ettiğimi söyledim. Bunun için iznini istedim.”

Molly ayakta durmakta zorlanıyordu ama tutunacak bir şeyi olmadığı için çimenlerin üzerine çöktü, dizlerini göğsüne çekti ve nefes almaya çalıştı.

Kevin ona baktı. “Biraz daha mutlu görüneceğini sanmıştım.”

“Geri kalanını da anlat.”

“Phoebe bundan hoşlanmadı.” Kevin çitlerden uzaklaşırken ağzının etrafındaki çizgiler derinleşti. “Aslını istersen, bundan nefret etti. Emekliliğimle ilgili planlarım için seni sigorta poliçesi olarak kullanmakla suçladı.”

“Anlayamadım.”

“Oyunculuk kariyerim bittiğinde koçluk yapmak istediğimi herkes biliyor ve Dan’le ön ofis işi konusunda konuşmuştum.”

Molly nihayet anlamıştı. “Yani Stars’la geleceğini garanti altına almak için beni kullandığını söyledi. Öyle mi?”

Kevin patladı. “Benim garantiye ihtiyacım yok! Kendimi kanıtlayalı uzun zaman oldu! Ligde bu oyunu benden daha iyi bilen başka oyuncu yok ama bana isimsiz bir asalakmışım gibi baktı. Molly, ablanı sevdiğini biliyorum ama futbol kazanmak için oynanır ve ona karşı bütün saygımı yitirdiğimi sana itiraf etmek zorundayım.”

Molly'nin bacakları onu taşıyacak gücü geri kazanmıştı. "Dahası da var, değil mi?"

Kevin'in yüzünde öfkeyle karışık şaşkınlık ifadesi vardı; sanki altından yapılmış bir hayatın nasıl paslanabileceğini anlayamıyormuş gibiydi. "Ya seni ya da Stars'ı seçmek zorunda olduğumu, ikisini birden alamayacağımı söyledi. Seninle bir daha görüşürsem, takımla kariyerimin sona ereceğini söyledi. Senden uzak kalsaydım, hâlâ takımın bir oyuncusu olacaktım."

Molly'nin yüreğinde ılık ılık bir şeyler aktı. "Ve sen ona inandın mı?"

"Elbette ki inandım! Bu da onun kaybı! Stars'a ihtiyacım yok. Artık onlarla oynamak bile istemiyorum."

Ah, şu sevgi dolu, koruyucu ablası... "Sana numara yapmış, Kevin. Bu konu tamamen numara."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Benim de kendisinin Dan'le yaşadığı gibi Büyük Bir Aşk Hikâye'm olmasını istiyor."

"Yüzünü gördüm. Numara filan değildi."

"Çok iyidir."

"Hiç anlamıyorum. Bir aşk hikâyen olmasını istemesi de ne demek? Ona seni sevdiğimi söyledim zaten."

"O romantiktir. Neredeyse benim kadar. Sıradan bir aşk hikâyesi ona yetmez. Bütün hayatım boyunca hatırlayacağım, yıldönümümüzde çiçek göndermeyi unuttuğunda ya da arabayı vurduğum için kızdığında çıkarıp hatırlayacağım bir şey olmasını istiyor."

"Senin neden söz ettiğini bildiğinden eminim ama ben hâlâ hiçbir şey anlamadım."

"Kadın olsaydın anlardın."

"Eh, özür dilerim ama benim bir pen..."

"Sözler harikadır ama arada bir kadınlar unutulmaz bir şey alacak kadar şanslı olabilir." Bu Molly için öylesine temel bir şeydi ki

Kevin'ın anlamasını sağlamak zorundaydı. "Anlamıyor musun? Dan onun hayatını kurtardı! Onun için her şeyden vazgeçmeye hazırды. Bu yüzden Phoebe kocası için her şeyden önemli olduğunu biliyor; futboldan, hayallerinden, her şeyden. Benim de seninle aynı şeye sahip olmamı istediği için seni bir seçim yapman gerektiğine inandırmış."

"Yani beni *romantik* bir harekette bulunmaya zorlamak için bütün takımı tehlikeye attığını mı söylüyorsun?" Kevin bağırmağa başlıyordu. "*Buna inanmam* mı gerekiyor?"

Kevin onu seviyordu! Molly bunu Kevin'ın gözlerinde görebiliyor, öfkeli sesinde duyabiliyordu. Onun için bütün takımdan vazgeçmeye hazırды ve Molly'nin yüreği burkulmuştu. Ama sesi neredeyse başka bir ses tarafından bastırılıyordu; kaçınılmaz olduğu kadar da beklenmedik bir ses.

Bir yangın alarmı.

Molly aldırnamaya çalıştı. Kevin'ın Stars'la kariyerinin her zamanki kadar güvende olduğunu bilmesine rağmen, Kevin bunu bilmiyordu ve işin gerçeği, bu fedakârlığı yapmaya hazırды.

Evet, kendi kalbi kesinlikle mutlulukla dolmuştu. Evet, bu bütün hayatı boyunca hatırlayacağı bir andı. Mükemmel bir an.

Yangın alarmı dışında.

Molly alarmı duymayı reddetti. "Biraz öfkeli görünüyorsun."

"Öfkeli mi? Neden, öfkeli olmamam mı gerekiyor?"

"Çünkü Phoebe'in seni Stars'tan attığını sanıyordun."

"Unut bunu, Stars artık umurumda bile değil. Oyunun amacının *kazanmak* olduğunu anlayan birinin sahibi olduğu bir takımda oynamak istediğini unutuyorsun; takım kaptanı Sir Galahad'ı oynasın diye milyonlarca dolarlık geliri tehlikeye atan birinin değil!"

Yangın alarmı daha da güçlendi. "O halde çok büyük bir fedakârlık yapmamışsın."

Kevin bir şampiyondur, dolayısıyla bir fırtınanın gelişini bir kilometre öteden anlayabilirdi. Yüzünde temkin ifadesi belirdi. “Bu senin için önemli mi? Bu romantik hareket konusu?”

Tang... Tang... Tang... “Çay için hazırlanmam gerek.”

“Daha yetmedi mi? Fazlasını mı istiyorsun?”

“Hiç de değil.”

Kevin boğuk sesle bir küfür savurdu ve Molly’nin ayaklarını yerden kesip kucığına alarak onu ormana doğru taşımaya başladı. “Buna ne dersin?”

Molly kollarını göğsünde kavuşturdu, ayak bileklerini birbirine taktı ve mükemmel bir huysuzluk pozu takındı ama midesi bulanıyordu. “Bu çıplak bedenleri de kapsıyorsa, bunun adına seks denir, romantizm değil.”

Ne yazık ki Kevin onu bin yangın alarmının sesini boğana kadar öpmek yerine yere bıraktı. “Seksle romantizm arasındaki farkı bilmediğimi mi sanıyorsun? Erkek olduğum için ahmak olduğumu mu sanıyorsun?”

Büyük Aşk Hikâyesi hızla çöküyordu çünkü yangın alarmı o kadar güçlenmişti ki Molly kulaklarını tıkamak istiyordu. “Sanırım bu sorunun cevabını sadece sen verebilirsin.”

“Pekâlâ, işte yapacağım şey şu.” Kevin derin bir nefes aldı ve Molly’nin gözlerinin içine baktı. “Senin için Süper Kupa’yı kazanacağım.”

Molly onun ciddi olduğunu anladı ve mutluluktan içinde havai fişekler patladı; her biri yangın alarmının sesiyle vurgulanıyordu. Tam o anda, hayatının temel sorusuyla karşı karşıya olduğunu anladı; köklerini daha çok küçükken duygusal açıdan terk edilmiş bir kızın kalbine salmış olan bir soru. Kevin Tucker onun için ejderhaları öldürecek, onun için Süper Kupa’yı kazanacak kadar güçlüydü ama sevelemeyecek biri olduğunda bile Molly’yi sevebilecek kadar güçlü müydü? Molly’nin yangın alarmını sonsuza dek susturacak bir cevaba ihtiyacı vardı.

“Daha Temmuz ayındayız, sersem,” diye hırladı Molly. “Süper Kupa maçına kadar adımı bile unuturum.”

“Bundan kesinlikle şüpheliyim.”

“Her neyse.” Molly bir sivrisinek ısırığını kaşıdı, sıkkn gözlerle baktı ve hayatı boyunca dudaklarından dökülen en çirkin sözleri söyledi. “Hata bende. Seni gerçekten sevdiğimi sanmıyorum.”

Molly dehşete kapılarak sözünü geri almak için bir yol düşündü ama sonra durdu çünkü Kevin öfkeli ya da üzgün değil, hesaplayan gözlerle bakıyordu.

“Yalancı. Saxeten Nehri Boğazı’nı hiç duydun mu sen?”

“Duyduğumu söyleyemem.” Yangın alarmının desibeli biraz düşmüş müydü? “Sıkıcı görünüyor. Seni sevmediğimi söylediğimi duydun mu?”

“Evet. Her neyse, nehir İsviçre’de ve çok da tehlikeli. Ama dibine dalmaya hazırım ve oraya indiğimde, bir kayanın üzerine isminin baş harflerini kazıyacağım.”

Evet, kesinlikle daha zayıf. Molly ayağını çimenlere vurdu. “Dokunaklı ama İsviçre de neredeyse Süper Kupa kadar uzak. Ayrıca, biraz düşünürsen, sözünü ettiğin şey sadece duvar yazısı, değil mi?”

“Yamaç paraşütü diye bir spor var. Bir dağın tepesinden de...”

“Aşağı inerken adımı gökyüzüne yazmayı düşünmüyorsan zahmet etme.”

Kevin’in gözleri parladı.

“Bir daha düşündüm de,” dedi Molly, telaşla, “muhtemelen yanlış yazarsın. Ve en yakın dağlar eyaletin diğer ucunda, dolayısıyla buraya ve şimdiye ne dersin? Pekâlâ, belki seni seviyorumdur ama gerçek şu ki şampiyon, bütün bu Demir Adam numaraları soyunma odasındaki adamları etkileyebilir ama sana bebekler ve ev yemekleri kazandırmaz.”

Bebekler ve ev yemekleri! Ona ait bir aile. Ve ruhunun derinliklerine kadar onu tatmin eden bir adam.

Ve böylece yangın alarmı sonsuza dek sustu.

“O halde beysbol oynarız,” dedi Kevin.

Kevin onu dünyadaki herkesten daha iyi anlıyordu. O kadar iyi anlıyordu ki ellerini kaldırıp geri çekilmemişti. Molly içindeki gorkemli sessizliği dinledi ve bu adamın sevgisini kazanmak için daima iyi davranması gerekmediğini anlayarak mutluluktan ağlamak istedi.

“Senin için Stars’tan vazgeçmeye hazırdım,” diye hatırlattı Kevin, kurnaz gözlerle bakarak. “Ama sanırım bu yeterince iyi değil...”

“Ah, evet...” Molly, Kevin’ı Stars olmadan düşünemiyordu bile.

Kevin bakışlarını ondan ayırmadı. “Yani daha fazlasından vazgeçmem gerekiyor.”

“Şart değil.” Molly sevgiyle gülümsedi. “Testi geçtin.”

“Çok geç.” Kevin onun elini tuttu ve kamp alanına doğru sürüklemeye başladı. “Haydi, hayatım.”

“Hayır, gerçekten, Kevin. Sorun değil. Ben sadece... Yangın alarmı. Nevrotik olduğunu biliyorum ama sadece beni gerçekten sevdiğinden emin olmak istedim. Ben...”

“Biraz daha hızlı yürür müsün? Şunu bitirelim de sözünü ettiğin bebeklerden biri üzerinde çalışmaya başlayalım.”

Bir bebek... Ve bu kez iyi olacaktı. Molly, Kevin’ın kendisini kumsala sürüklediğini fark etti. “Senin...”

“Kayıklardan birini alsak iyi olur. Kanoda sana güvenmediğimden değil ama kabul edelim, sicilin kötü.”

“Göle açılmak mı istiyorsun? Şimdi mi?”

“Bitmemiş bir işimiz var.” Kevin onu iskeleye götürdü. “Hâlâ şu büyük romantik hareketi istiyorsun.”

“Hayır, istemiyorum. Gerçekten! Yapabileceğin en muhteşem romantik hareketi yaptın zaten. Benim için Stars’tan vazgeçmeye hazırdın.”

“Ve bu da seni etkilemedi.”

“Hayal bile edemeyeceğin kadar etkiledi. Hiç bu kadar etkilenmemiştim.”

“Beni kandırabilirdin.” Kevin iskelenin ucuna bağlı olan kayığa indi ve Molly’yi de yanına çekti. “Anlaşılan Dan Calebrow Standartları’na hâlâ ulaşamadım.”

“Ah, ulaştın.” Molly oturdu. “Sadece... temkinli... davranıyordum.”

“Nevrotik davranıyordun.” Kevin halatı çözerek kürekleri kaptı.

“O da var. Yani şimdi denizlere açılmamız şart mı?”

“Ah, evet.” Kevin kürek çekmeye başladı.

“Ciddi değildim. Seni sevmediğimi söylediğimde yani.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Gölün ortasına ulaştığımızda bana ne kadar romantik olduğumu söyleyebilirsin.”

“Eleştirmiyorum ama orada pek romantik bir şey yapabileceğini sanmıyorum.”

“Öyle sanıyorsun.”

Molly onu öylesine seviyordu ki suyuna gitmek hiç de zor değildi. “Haklısın. Bizi kayıkla gölün ortasına götürmen çok romantik bir hareket.”

“Romantizmden anlarım.”

Aslında romantizm hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama bu tatlı dilli rahip çocuğu, sevgi hakkında bilinebilecek her şeyi biliyordu. Kürek çekerken kaslarının hareketiyle göğsündeki Daphne dalgalandı. “Tişörtünü sevdim.”

“Ablan konusunda haklıysan –ki umarım haklısındır ama onu yine de federasyon jürisine şikâyet edeceğim– takımdaki herkese bu tişörtten dağıtacağım.”

“Belki de iyi bir fikir değildir.”

“Ve giydireceğim.” Kevin gülümsedi. “Ama savunma oyuncularına Benny tişörtü giydireceğim. Kitaplarını kurtardığın için de tebrikler. Lilly bana telefonda her şeyi anlattı. Evini satmak zorunda kalmana üzüldüm ama zaten ikimiz için fazla küçük olurdu.”

Molly, Phoebe'in satılık olduğunu söylediği Du Page County'deki büyük ve eski Kraliçe Victoria dönemi tarzı evi düşündü. Orası yeterince büyük olurdu.

"Sanırım ortaya ulaştık," dedi Molly.

Kevin arkasına baktı. "Biraz daha. Sana buranın ne kadar derin olduğunu söylemiş miydim?"

"Sanmıyorum."

"Gerçekten derindir."

Molly gülümsemesinin daha da derinleştiğini hissetti. "Sana delice âşığım."

"Bunu biliyorum. Söz konusu olan benim delice âşk duygularım."

"Onları bir daha sorgulamayacağıma söz veriyorum."

"Bundan emin olalım." Kevin kürekleri çekti ve bir süre sürük-lendiler. Sonra Molly'ye bakarak gülümsedi. Molly de gülümseyerek karşılık verdi.

Molly boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. "Sen tanıdığım en sabit fikirli adamsın, Kevin Tucker. Bir an için bile olsa, seni neden sınamam gerektiğini anlayamıyorum."

"Arada bir deliriyorsun işte."

"Phoebe böyle zamanlarıma 'olaylar' diyor. Bugünkü sonuncuydu. Hayatımdaki en önemli şeyi kaybetme riskini göze aldım ama aynı hatayı tekrarlamayacağım." Molly'nin gözleri yaşlarla doldu. "Benim için Stars'tan vazgeçtin."

"Yine yaparım. Ama gerek kalmamasını içtenlikle umuyorum."

Molly güldü. Kevin gülümsedi ve ciddileşti. "Futbolu benim kadar sevmediğini biliyorum ama buraya gelirken kalabalığın arasından çıktığımı ve elli metre çizgisine baktığımı hayal ettim." Kevin sevgilisinin yanağına dokundu. "Senin orada oturup beni izlediğini gördüm."

Bunu Molly de görebiliyordu.

"Rüzgâr hızlandı," dedi Kevin. "Hava soğuyor."

Güneş gökyüzünde olduğu kadar Molly'nin kalbini de aydınlatıyordu ve hayatının geri kalanı boyunca bir daha üşümeyeceğini biliyordu. "Ben iyiyim. Mükemmelim."

Kevin, Molly'nin beline sardığı bluzu işaret etti. "Onu üzerine giysen iyi olur."

"İhtiyacım yok."

"Titriyorsun."

"Heyecandan."

"Temkinli olmakta yarar var." Kevin ayağa kalkarken ve Molly'yi kendine çekerken kayak biraz sallandı. Sonra bluzu çözerek Molly'nin başından geçirdi. O kadar büyüktü ki Molly'nin dizlerine kadar iniyordu. Molly'nin saçlarından bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı. "Benim için ne kadar değerli olduğun konusunda bir fikrin var mı?"

"Evet, gerçekten var."

"Güzel." Kevin beklenmedik bir hızla boş kolları deli gömleği gibi Molly'nin önünden çaprazlama geçirerek arkasından bağladı.

"Sen ne?"

"Seni seviyorum." Kevin sevgilisinin dudaklarına bir öpücük kondurdu ve onu kucağına alarak yandan suya bıraktı.

Molly o kadar şaşırmişti ki su yuttu ve sonra öfkeyle ayaklarını çırparak yüzeye dönmeye çalıştı. Kolları bağlı olduğu için bu kolay bir iş değildi.

"İşte buradasın," dedi Kevin, Molly yüzeye çıktığında. "Ben de endişeleniyordum."

"Ne yapıyorsun sen?"

"Neredeyse boğulacak hale gelmeni bekliyorum." Kevin gülümsedi ve kaygın içinde oturdu. "Sonra da hayatını kurtaracağım. Dan'ın Phoebe'e yaptığı gibi. Ben de aynı şeyi senin için yapacağım."

"Dan önce onu öldürmeye kalkışmadı!" diye bağırdı Molly.

"Ben fazladan çaba harcıyorum."

“Onca aptal şey arasında...” Molly yine su yuttu, öksürdü ve daha fazlasını söylemeye çalıştı ama ne yazık ki yine dibe battı.

Tekrar yüzeye çıktığında, Kevin suyun içinde onu bekliyordu; gözlerine su süzülüyordu, Daphne göğsüne yapışmıştı, yeşil gözleri neşeye parlıyordu ve o gözlerde canlılık, sevgi ve eğlence vardı. Bu dünyada onu Molly’nin yaptığı gibi eğlendirebilecek bir kadın daha yoktu. Ve hiçbir kadın onu daha fazla sevemezdi.

Ama bu Molly’nin mücadele etmeden teslim olacağı anlamına gelmiyordu. “Beni kurtardığında,” dedi Molly, “uyumaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgun olacağım.”

Saniyeler sonra bluzun kendisi olmadan gölün dibine batışını izliyordu.

“Bu eğlenceliydi.” Kevin’ın gülümsemesi bütün yüzüne yaylıyordu ve gözleri göl suyundan başka bir şeyle ıslanmıştı.

“Çocukların önünde olmaz.” Kevin’ın Daphne tişörtünü çekip alırken Molly’nin gözleri de nemliydi.

Birbirlerine ve kayığın kenarına tutunarak öksürükler ve tıksırıklar arasında, dibe dalıp çıkarak sevişmişler ve birbirlerine mükemmelen uyan gözü kara bir çift olduklarını kanıtlamışlardı. Sonrasında hiç konuşmadan birbirlerinin gözlerine bakmış, sadece huzurlu ve mutlak mükemmelliği hissetmişlerdi.

Sonsöz

Wind Lake Kamp Alanı çardağının altına tıklılmış bir defterde bulunmuştur. Yazarı bilinmiyor; ancak bazı şüpheler var.

Bülbül Ormanı'ndaki bütün hayvanlar vaftiz töreni için toplanmıştı. Daphne en iyi ikinci suni elmas taşlı tacını takmıştı (en iyisini bir yarışta kaybetmişti). Benny dağ bisikletini pırıl pırıl temizleyip parlatmıştı. Melissa, Faubourg Saint-Honoré'dan aldığı eşarbını takmış, yeni kocası Boğa Kurbağası Leo da törenin onuruna harika bir tablo yapmıştı.

Tören gölgelik bir ağacın dibinde gerçekleşiyordu. Hayvanlar kulübelerden çıkıp konukların arasında koşuşturma bitene kadar bekledi; en küçük insanlar dışında hiç kimseye görünmüyorlardı.

Victoria Phoebe Tucker, babasının omzundan Benny'ye bakarak gözlerini kırpıştırırken yeşil gözlerinde meraklı bakışlar vardı.
N'aber, dostum?

"Senden n'aber?"

Hey, tanıdık geliyor sun.

"Babanı çok iyi tanıyorum."

Daphne ileri atıldı. “*Bonjour*”¹⁷, Victoria Phoebe. Bülbül Ormanı’na hoş geldin.” Bebeği saran beyaz dantellere ve pembe kurdelelere, sonra da babasının bronz tenli kalın koluna hayranlıkla baktı. Victoria Phoebe şimdiden modadan anlıyordu. “Ben Daphne, bu da Benny. Kendimizi tanıtmak için uğradık.”

“Ve Amerikan futbolu oynamak isteyip istemeyeceğini öğrenmek için,” diye ekledi Benny.

Victoria Phoebe vaftiz şapkasından uzanan pembe kurdelelerden birini ağzına tıktı. *Şimdi burada biraz elimin kolumun bağlı olduğunu fark etmiş olmalısınız.*

“Annesi gibi alaycı,” dedi Fare Murphy.

Victoria Phoebe’in babası kurdeleyi almak için uzandı. Babasının elinin peşinden gitti ve en sevdiği diş kaşıyıcı olan yepyeni Süper Kupa yüzüğünü birkaç kez kemirdi. Babası onu alnından öptü ve yanında duran annesine özel gülümsemesini gösterdi. Yakınlarda Phoebe teyzesi, özel aldaticılık yeteneğiyle kurulmasına yardım ettiği bu yeni aileye mutlulukla bakıyordu.

“Büyüklerin hepsini tanımıyorum,” dedi Boğa Kurbağası Leo, “ama küçükleri tanıdığımdan eminim; Caleb’ler ve Bonner’lar. Talarosa, Teksas’tan gelen Denton’ların çocukları ve şu da bir Traveler değil mi?”

Victoria Phoebe tanınmayı seviyordu ve yetişkinlerin bazılarını işaret etmek için Süper Kupa yüzüğünü bıraktı. *Bu dev gibi insanların hepsi babamın takım arkadaşları. Şuradakiler Cal amcamın kardeşleri, eşleri ve çocukları. Jane teyzem şu anda Dan eniştemle konuşuyor. Çok nazık biridir ama dün gece beni kucağında tutarken bacağıma bir şeyler yazmaya kalktı ve babam hemen kalemi elinden almak zorunda kaldı.*

“Daha önce de şikâyetler almıştık,” dedi Daphne. “Annen özellikle baş döndürücü görünüyor.”

17 (Fr.) Merhaba. (ed.n.)

Ve harika kokuyor; çiçek ve kurabiye gibi. Annemi seviyorum. En güzel hikâyeleri anlatıyor.

“Bir numaradır,” dedi Benny.

Daphne dirseğiyle onu dürtükledi ama Victoria Phoebe yüzünü babasının boynuna soktuğu için fark etmedi. Tekrar baktı. *Bu benim sevgili babam. En sevdiği kızın ben olduğumu söylüyor ama sadece annemin yanındaiken söylüyor ve sonra birlikte gülüşüyorlar.*

“Çok güzel bir ailen var,” dedi Melissa, kıbarca.

Biliyorum ama yanaklarımı çok fazla öpüyorlar. Yanaklarım pütür pütür oluyor.

“Rosie Bonner’ın da aynı şeyden şikâyet ettiğini hatırlıyorum.”

Rosie Bonner! Victoria Phoebe öfkелendi. *Dün gece çok fazla ilgi çektiğim için beni bir tuvalet kutusuna gizlemeye kalktı ama Hannah bir kurabiyeyle onu oyaladı. Hannah’ya baaaayılıyorum.*

“O daima en özel arkadaşımız oldu,” dedi Daphne. “Senin yaşındayken onunla da çok sık oynuyorduk.”

Artık oynamıyor musunuz?

Hayvanlar birbirlerine baktılar. “Aynı şekilde değil,” dedi Benny. “İşler değişti. Bir şeyler oldu.”

Victoria Phoebe geleceğin okul birincisi olduğundan, bunu kaçırmadı. *Ne gibi şeyler?*

“Çocuklar bizi ancak çok küçükken görebiliyorlar,” diye açıkladı Melissa, nazikçe. “Yaşları büyüdükçe güçlerini kaybediyorlar.”

Bu üzücü.

“Ama bizi kitaplardan okuyabiliyorlar,” diye ekledi Fare Murphy, “bu da en az o kadar güzel.”

“Aslında kitaplar annene tonla para kazandırıyor,” diye vurguladı Leo. “Neredeyse benim tablolarım kadar.”

Victoria Phoebe huysuzlandı. *Beni bağışlayın ama şu anda okumak hiç ilgimi çekmiyor. Hâlâ şu alt kızarıklıklarımınla uğraşıyorum.*

“Kesinlikle alaycı,” dedi Tavuk Celia, gülerек.

Alaycılıktan hoşlanan Daphne daha fazla açıklama yapma zamanının geldiğine karar verdi. “Yaşın büyüdüğünde bizi göremeyecek olmana rağmen, Victoria Phoebe, daima senin ve kardeşlerinin yanında olacağız.”

Kardeşler mi?!

“Biz koruyucu melekler gibiyizdir,” diye araya girdi Melissa, telaşla.

“Tüylü olanlar,” diye ekledi Benny.

“Konu şu ki,” dedi Daphne, sabırla. “Asla yalnız kalmayacaksın.”

Tam olarak kaç tane kardeş? diye sordu Victoria Phoebe. Ve sonra, *Ah! Gitmem gerek!* dedi babası onu annesine verirken.

Yaratıklar, Kevin’ın ağaçların altındaki masadan bir bardak limonata alışını izlediler. “Şerefe kadeh kaldırmayı öneriyorum,” dedi Kevin. “Bütün dostlarımıza ve benim için bu kadar anlam taşıyan aileye. Özellikle de hayatıma tam zamanında giren annem Lilly’ye. Ve çöpçatanlıkta da bir futbol takımını yönetmekteki kadar başarılı olan baldızım Phoebe’e.” Dönüp boğazını temizledi ve burnunu çekti. “Ve karıma... hayatımın aşkına.”

Victoria Phoebe annesinin kolunun üzerinden baktı. *İşte yine öpüşüyorlar. Şimdilik sadece birbirlerini ama sırada yanaklarım var.*

Kesinlikle öyleydi.

Daphne mutlulukla iç çekti. “İşte şimdi kitap sektörünün en güzel kısmındayız.”

“Mutlu son,” dedi Melissa, başıyla onaylayarak.

“Çok fazla öpüşüyor bunlar yahu,” diye homurdandı Benny. Ve sonra neşelendi. “Bir fikrim var. Haydi gidip futbol oynayalım!”

Ve bunu yaptılar. Sonsuza dek mutlu yaşadılar kısmından hemen önce.